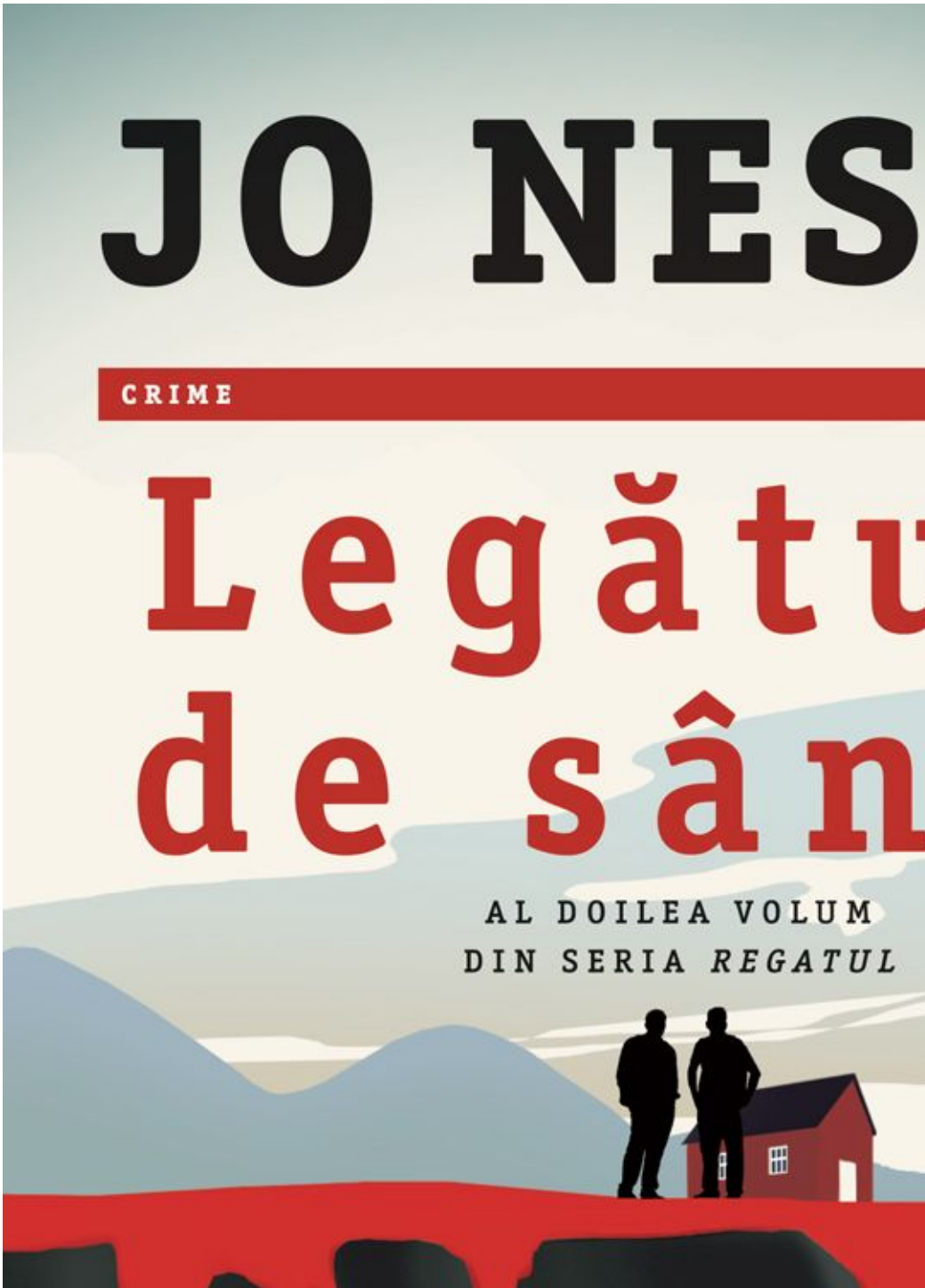

JO NES
CRIME
Legătu
de sân
AL DOILEA VOLUM
DIN SERIA *REGATUL*

Jo Nesbo

Legături de sânge

Traducere din limba norvegiană de

Ivona Berceanu

EDITURA TREI

— 2025 —

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Autor: Jo Nesbø

Titlul original: BLODMÅNE

Copyright © 2022
Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2464-0
ISBN (EPUB): 978-606-40-2622-4

Editori: Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare: Alexandra Fusoi

Design şi ilustrație copertă:
Andrei Gamarț

Director producție: Cristian Claudiu Coban

Dtp: Dan Crăciun

Corectură: Sabina Lungu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

1

Toți avem câte un punct slab. Tata mi-a vârât ideea asta în cap când m-a învățat să boxez. Eram mai pipernicit decât ceilalți copii, dar el mi-a demonstrat că până şi cel mai de temut adversar are un punct slab în apărare, un loc pe care nu îl poate proteja, o greşeală pe care e blestemat să o repete. Tot tata m-a învățat că nu e de-ajuns să identifici acel punct şi că, în plus, trebuie să ai sânge-rece ca să te foloseşti de acea slăbiciune. Şi acesta era punctul meu slab. Aveam o inimă care se frângea când vedea pe cineva ca mine şi proiectam asupra mea slăbiciunile altora. Dar am învățat şi m-am călit. Da, s-ar putea spune fără greş că inima mea este un bloc de gheață acum, un vulcan stins care a erupt ultima dată în urmă cu opt ani. Şi chiar şi atunci era destul de înghețată, cel puțin îndeajuns de înghețată încât să devin un ucigaş.

Aceste gânduri îmi treceau prin minte în timp ce stăteam pe scările unei vile cu garaj şi cu o livadă de meri colorată în nuanțele toamnei, în Kjelsås din Oslo: eram un ucigaş.

Era sâmbătă seara, era aproape ora 20 şi eu tocmai apăsasem butonul soneriei cu degetul arătător. Sub sonerie era o bucată de ceramică în formă de inimă, pe care scria că aici locuieşte familia Halden şi un simbol pentru zâmbet.

Nu ştiu dacă gândul mi-a trecut prin cap pentru că deja aveam remuşcări sau pentru că voiam să mă asigur că sunt în stare să fac ce aveam de făcut. Făcusem şi lucruri mai rele.

Bătăile inimii s-au accelerat când am auzit paşi în casă. *Fii calm. Bagă-ți picioarele şi fă-o odată.* Uşa s-a deschis.

— Bună seara? a rostit bărbatul pe un ton întrebător.

Era înalt, mult mai înalt decât cei 1,75 m ai mei. Subțirel la trup, aproape slab, grizonant şi cu o față de om tânăr. Avea 41 de ani. Îl verificasem. În spatele lui, pe coridor, am observat două haine pentru plimbări în parc atârnate în cuier şi pantofi de toate mărimile, aşa cum găseşti în haosul organizat al tuturor familiilor cu copii mici. Conform registrelor populației accesibile pe internet, familia deținea casa de doar patru ani. Bănuiesc că soția lui Bent Halden voise casa deoarece aveau nevoie de mai mult spațiu, aşteptau naşterea celui de-al doilea copil sau cel puțin aşa am dedus eu de pe contul ei de Insta. În vreme ce el îşi dorise dintotdeauna o casă undeva mai sus pe deal, deoarece i-ar fi fost mai la îndemână să iasă la alergat şi la schiat iarna. Când l-am căutat pe Google, i-am găsit numele pe o listă cu participanți la diverse competiții locale de schi şi de alergări pe teren. Dar mezinul lui era încă mic, aşa că avea mult mai puțin timp să se antreneze decât îşi închipuise. În parte, pentru că doi copii necesită de două ori mai mult timp decât unul singur, dar cel mai probabil pentru că afacerea pe care o începuse cu colegul lui, Jon Fuhr, însemna mai multă – nu mai puțină – muncă decât înainte să fie patron. E doar o bănuială, dar nu cred că mă înşel prea tare. Firma lor se numeşte GeoData şi are un contract să facă evaluarea geologică în zona Todde, pentru tunelul care ar urma să înlocuiască drumul care trece acum prin Os, aşa cum trece dintotdeauna, chiar dinainte să fie declarat drum național în 1931.

Mi-am dres glasul puțin.

— Mă numesc Roy Opgard. Mă mai țineți minte? l-am întrebat, încercând să afişez o expresie jovială de țăran ajuns la oraş.

Prefăcătoria nu e specialitatea mea, deci am bănuiala că oricum arăt ca Roy. Puțin mai întunecat la chip, mai închis şi mai rezervat.

Din fericire pentru mine, pare exact genul în care au încredere norvegienii, probabil pentru că avem impresia că ar exista o legătură între stânjeneală, scărpinatul în cap din pricina emotivității şi onoare. Ei bine, şi eu sunt de aceeaşi părere, deci nu e cu supărare.

Bent a rostit un „aaa" prelung, care să țină loc şi de „da" şi de „habar n-am".

— Ți-am reparat maşina când lucrai în Os, l-am ajutat eu.

Bent a dat încetişor din degetul arătător.

— Aşa e! Şi ai făcut o treabă nemaipomenită! a exclamat el şi fruntea i s-a încrețit de îngrijorare. Nu ți-au intrat banii în cont?

— Ba da, ba da, am răspuns râzând încurcat. Scuze, ar fi trebuit să te sun înainte, dar noi, la țară, aşa procedăm. Venim pur şi simplu şi batem la uşă. Eu am fost plecat în Polonia, tocmai ce-am aterizat şi, dacă tot eram în oraş, m-am gândit să-ți restitui ceva ce-ți aparține şi am găsit în atelier. Uite, asta.

Atunci i-am arătat piesa. Am văzut pe fața lui că habar n-avea ce drăcovenie de metal mai era şi aia.

— Am observat-o abia după ce ți-ai recuperat maşina. Pur şi simplu am uitat să o montez la loc. Maşina merge şi fără, însă funcționează mult mai bine cu ea montată. Unde-ți ții calul?

— Adică maşina? Acum vrei să o repari? Dar... pot s-o montez şi singur. Ce mai e şi asta?

— Dacă nu ştii ce e, cum ai de gând s-o montezi singur?

Bent m-a privit, a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Mda, hai, zi-mi tu atunci!

— Am fost plătit să fac o treabă şi, dacă n-am reuşit să o duc la capăt cum trebuie, trebuie să repar greşeala. Durează doar cinci minute. Unde...?

— În garaj, a răspuns Bent, care şi-a scos papucii de casă, a luat din cuier cheile de la Audi şi s-a încălțat cu nişte pantofi de alergat. Camilla! Mă duc jos, la garaj!

De undeva, din casă, s-a auzit o voce de femeie:

— Trebuie să-l culcăm pe Sigurd.

— Dacă îl culci tu, îi citesc eu povestea!

Apoi s-a întors spre mine, în timp ce mergeam pe aleea de pietriş spre garajul mare, vopsit în alb.

— Ai copii?

Întrebarea lui m-a prins pe picior greşit şi am clătinat încet din cap, încercând să nu mă gândesc că la vremea asta ar fi împlinit şapte ani. Am înghițit ca să scap de nodul din gât. Cu fiecare an care trecea, nodul din gât se tot diminua, dar refuza să dispară complet.

— Deci tu ai atelierul de reparații auto din Os? s-a interesat el pe un ton plăcut. Sau se spune corect *de la* Os[1]?

— Ambele forme sunt corecte. Nu, ăla s-a închis de mult. Dar eu sunt mecanic profesionist, deci din când în când mai fac câte-o reparație, aşa de-amorul artei. Dar mă ocup de benzinăria de lângă atelier.

Am cotit spre garaj şi Bent a apăsat telecomanda, iar uşa s-a ridicat automat. Acum am observat că era genul de maşină scumpă. Probabil că acum ar fi ales altceva.

— Da, acum îmi amintesc de localnicul care m-a trimis la tine. Deci tu eşti fratele lui... cum îl chema...

— Carl Opgard, i-am răspuns.

— Da!

Bent a intrat în garaj râzând şi a adăugat:

— Regele din Os.

Am observat că şi-a dat seama cât de înjositor sunaseră vorbele lui. De parcă Os ar fi fost un cătun prin care

---

[1] În norvegiană, pot fi folosite diferite prepoziții împreună cu numele unei localități. În unele cazuri, este la alegerea vorbitorului *(N.t.)*.

defilează Carl, ca un rege comic. Regele muntelui de gunoaie.

— N-am vrut să... doar că înțeleg că el deține cam totul pe-acolo.

— Are majoritatea acțiunilor la Os Spa. Deschizi maşina?

— Şi asta nu înseamnă că el e regele din Os?

M-am aşezat pe scaunul şoferului şi Bent s-a urcat pe locul din dreapta. Am scos o şurubelniță, am deschis panoul de sub volan şi am început să deşurubez. Bent îmi urmărea mişcările cu vădit interes.

— Cum merge treaba? l-am întrebat în timp ce schimbam cablurile. Din câte am văzut în raportul preliminar, firma voastră consideră că zona Todde arată OK.

— Aşa e.

— Bine, dar cât sunteți de siguri?

— Destul de siguri.

— Cum puteți fi siguri? Cum rămâne cu detaliile care nu se văd?

— Putem fi destul de siguri, dar este adevărat că există mereu o doză de incertitudine în ceea ce priveşte interpretarea datelor seismice.

— Şi firma ta – sau, de fapt, tu – interpretează şi apoi prezintă concluzia, nu?

— Da, aşa e. Împreună cu partenerul meu.

— Jon Fuhr.

— Jon, da. Suntem specialişti în geologie.

— Tu deții 60%, el, 40%. Şi ce faceți dacă nu cădeți de acord?

— Măi să fie! Dar ştii o grămadă de chestii despre noi. De unde...

— Ah, nu-i mare lucru să afli. Nu trebuie decât să verifici registrul comerțului şi acolo găseşti totul. Ştii tu, am fost nevoit să verific registrele unei firme americane care proiectează şi construieşte căi de acces prin munți şi în

zonele deluroase. Dar a fost al naibii de greu să găsesc informația. Şi atunci mi-am dat seama cât de transparenți suntem noi aici, în Norvegia! Suntem o națiune care se bazează aşa de mult pe încredere, încât americanii ne-ar considera naivi de-a dreptul, dar asta e pentru că noi ne bazăm unii pe alții. Exact ca la țară. În Os, toată lumea ştie totul despre toată lumea. Aproape. Nu înseamnă că ne şi plăcem neapărat, însă avem încredere că oamenii spun, mai mult sau mai puțin, adevărul. Tot aşa cum autoritatea drumurilor are încredere în concluziile pe care le trageți tu şi Jon.

— Într-adevăr, avem o reputație bună.

— Dar nu prea vă pricepeți la finanțe, am replicat eu zâmbind inocent. Conform registrului Brønnøysund[2] de pe internet.

Bent a zâmbit puțin cam forțat.

— Veniturile s-au diminuat puțin pe durata pandemiei. Unde bați de fapt?

M-am prefăcut concentrat la ce făceam.

— Mă întrebam cât de sigur eşti că poți săpa un tunel prin munte fără să depăşeşti bugetul care stă la baza deciziei de deviere a drumului național. Pe o scară de la unu la zece, de exemplu.

— Păi... să zic opt. Sau poate nouă, dacă nu cumva se dublează costurile.

— De ce nu zece?

Nu mi-a răspuns, dar m-a cercetat cu privirea, iar eu am ridicat şurubelnița.

— De cât ar fi nevoie ca să te răzgândeşti?

— Ce vrei de fapt? Roy, nu-i aşa?

---

[2] Brønnøysund este o entitate din Norvegia unde poate fi verificată situația economică a unei firme, precum şi cifra de afaceri ale acesteia *(N.t.).*

Am zâmbit.

— Scuze, Bent. Întrebările sunt dintr-o tehnică ştiinţifică de convingere. Ideea e să pui întrebări şi să-ţi laşi interlocutorul să se convingă singur că ai dreptate. Frate-meu mi-a dat o carte pe tema asta, aşa face el.

— Convinge oamenii?

— Da. Vinde proiecte şi chestii de genul ăsta. Se pricepe, nu glumă!

— Deci ai venit aici ca să... îmi vinzi ceva?

— Mda, se poate zice şi aşa. Dar o să renunţ la prezentarea asta.

— Serios?

— Da. Şi în schimb o să te conving folosind metodele cunoscute din moşi-strămoşi. Eu vă dau ţie şi partenerului tău 12 milioane de coroane dacă scrieţi în raportul pentru autoritatea drumurilor că nu se poate face tunelul.

S-a lăsat tăcerea.

— Încerci să mă mituieşti?

Am încuviinţat.

— Da, ştiu că nu sună prea bine, dar probabil că e termenul corect.

Bent m-a privit neîncrezător.

— Şi ce te face să crezi că planul tău o să meargă?

— În primul rând, foloseşti viitorul.

— Ce?

— Dacă ai fi respins complet ideea, m-ai fi întrebat „Ce te face să crezi că planul tău ar fi funcţionat?”. Scrie şi despre asta în carte, că felul în care îţi alegi cuvintele dezvăluie ce gândeşti, de multe ori înainte să ştii la ce te gândeşti.

Bent a pufnit arogant.

— Şi în al doilea rând?

— Ce?

— Ai spus „în primul rând”.

— Ah, da!

Am deschis torpedoul, am scos cartea tehnică a maşinii şi i-am arătat-o.

— Aici scrie că maşina nu e proprietatea ta. Deduc că ai luat-o în leasing pe firmă. Leasingul nu e o formă de achiziție foarte inspirată în perioada asta, ştiai?

— Aşa, şi?

— Ai trei amenzi neplătite care au trecut de scadență. Ceea ce îmi zice un singur lucru: tu şi firma ta aveți probleme cu lichiditățile, Bent!

— Şi de-asta crezi că pot să fiu mituit? Ascultă aici, Roy! Prefer să las firma să dea faliment decât să fac ceva ilegal!

Ridicase tonul, dar mă îndoiesc că era atât de indignat din motive etice cum ar fi vrut să lase impresia. Am clătinat din cap ca şi cum aş fi evaluat situația.

— Păi, cât de ilegal ar fi? Nimeni nu ştie ce se ascunde în muntele ăla. Poate să fie apă, poate să fie rocă poroasă. Opt din zece, adică există o posibilitate de 20% ca raportul să fie greşit. Destul de mult, eşti de acord? Nu trebuie decât să priveşti lucrurile din alt unghi şi să verifici dacă nu ar fi posibil să interpretezi datele şi altfel. Corect?

Bent nu a răspuns.

— Poți să laşi firma să dea faliment, dar nu poți să-ți laşi familia de izbelişte, i-am spus arătând cu capul înspre vilă.

Şi, judecând după mişcarea mărului lui Adam, mi-am dat seama că dădusem peste ceea ce căutam. Punctul lui slab. Familia. Acela era şi punctul meu slab, dar am alungat rapid orice idee care mi-ar fi trezit compasiunea şi mi-am păstrat sângele-rece.

— Am verificat arhivele. Ați depăşit cu mult limita maximă de îndatorare. Cum e zicala aceea: ați vândut şi pielea ursului din pădure. Exact cum e şi cu casa lui Jon. Probabil că a trebuit să investiți mai mult decât vă gândiserăți când ați înființat firma.

Bent nu s-a clintit, dar am avut impresia că a aprobat clipind din ochi.

— Apoi a venit pandemia, am oftat eu. Şi avantajul este că nu va fi chiar atât de greu să-l convingi pe Jon să intre în joc.

Bent a făcut ochii mari.

— Eşti nebun! Jon are...

— ...o condamnare anterioară pentru delapidare... şi una pentru violenţă, l-am întrerupt eu.

Bent a rămas nemişcat, cu gura căscată.

— Şi hotărârile judecătoreşti sunt publice, i-am explicat. Nu ţi-a povestit? N-a furat decât nişte mărunţiş din barul la care lucra în studenţie, dar s-a ales cu jumate de an de pârnaie. Deci are chestia asta în sânge. De aceea am venit la tine, Bent. Şi tu poţi să vorbeşti cu el. N-ar trebui să fie prea greu să-l convingi.

Bent a înghiţit în sec. Şi-a aplecat capul şi s-a uitat la bordul maşinii. Mi s-a părut resemnat, aş putea zice. Dar mi-am amintit ce zicea tata când ne povestea, mie şi lui Carl, cum erau îmblânziţi caii sălbatici în America. Despre momentul critic când calul dădea impresia că ar fi cedat şi rămânea neclintit. Atunci trebuie să fii cu băgare de seamă, pentru că va face o ultimă încercare.

— Pot să declar falimentul firmei şi să-mi găsesc de lucru ca geolog oriunde, chiar şi mâine dacă vreau, a spus Bent cu ton dintr-odată ascuţit. Şi să câştig mai bine ca acum.

Avea dreptate şi ştiam şi eu, dar mai ştiam şi că pe el nu salariul îl motivează, ci dorinţa de a crea ceva pe cont propriu şi de a lua singur deciziile. Când mă întrebase dacă mă ocup de atelierul de mecanică, trebuise să mă abţin să-l corectez şi să-i spun că eu eram proprietarul. Ba zisesem şi că mă ocup de benzinărie, deşi eu eram proprietarul. Pentru că ar fi sunat pompos şi lăudăros. Îmi amintesc de Mari, iubita din tinereţe a lui Carl, care mă întrebase de ce fratele

meu şi cu mine suntem atât de diferiți şi de ce nu mă lăudam şi eu atât de mult ca el. I-am răspuns că eu îmi sunt suficient. Ceea ce evident era o minciună. Pentru că eu nu îmi sunt suficient şi niciodată n-am fost. În sinea mea, în mintea mea, eu mă consider un mojic nenorocit şi un țăran. Un singuratic dislexic şi neadaptat social, lipsit de orice altă formă de educație sau instruire, în afară de cea pe care m-am chinuit să o obțin singur, într-un cătun mic de munte. Fratele meu a fost înzestrat cu tot ceea ce îmi lipsea mie. Lui i-a mers uşor cu învățatul la şcoală, uşor cu agățatul fetelor, uşor să comunice cu oamenii. Carl n-a avut niciodată nevoie de o carte cu tehnici de vânzare ca să înțeleagă ce butoane trebuie să apese: el fusese dotat din naştere cu acest talent.

— Încrederea e un lucru bun, am spus şi am pus la loc panoul de sub volan. E cel mai bun lucru în Norvegia – e mai valoros decât petrolul. Da, da, autoritățile se vor baza pe raportul tău, exact aşa cum s-au bazat pe raportul meteorologic care estima că în Hurum sunt atâtea zile cu ceață pe an şi au decis, în schimb, să amplaseze aeroportul principal în Gardermoen. Îți aminteşti? S-a întâmplat în 1994. Mulți erau direct interesați ca aeroportul să fie în Gardermoen. Apoi, un inginer pe care-l chema Wiborg a început să facă scandal, susținând că măsurătorile erau greşite. Dar cu două zile înainte să-şi prezinte rezultatele în fața Parlamentului, a murit. Ce să vezi?! Sinucidere, aşa a fost stabilit. Chiar dacă nimeni nu a putut să explice cum el, singur şi dezbrăcat cum era, ar fi putut să treacă prin fereastra dublă de termopan a camerei de hotel de la etajul patru.

Bent a clipit rapid de câteva ori. Îmi părea rău de el, normal că îmi părea rău. Tot aşa cum îmi păruse rău şi de cei care făceau gălăgie mai demult, la petrecerile din Årtun, pentru că fratele meu flirta cu prietenele lor. Normal că erau geloşi, nu-i ceva neobişnuit. De obicei, nu erau din sat şi n-

aveau de unde să ştie că el avea un frate mai mare – de fapt era mai mic de statură ca el –, care venea repejor să-i bată. Şi îi bătea până îi lăsa laţi. Nu-mi plăcea să mă ocup de asta atunci şi nici acum nu mă bucuram prea tare. Dar unele lucruri trebuie făcute. Pentru familie.

Bent a expirat şi s-a uitat prin parbriz la uşa garajului. Mda, era prins în capcană, încolţit, probabil că-şi dăduse seama. Chestiile astea despre morţi violente misterioase erau, bineînţeles, doar vorbărie, ceva care să-i dea un argument în plus în discuţia pe care urma s-o aibă cu el însuşi în seara aceea. Ca să poată spune că nu-i vorba de lăcomie, ci mai degrabă de grija pentru sănătate. Oare era pregătit? Îmi terminasem treaba aici? Speram din toată inima că da. Pentru că nu voiam deloc să fiu nevoit să-mi joc ultima carte. Să pomenesc în treacăt numele soţiei lui, numele copiilor şi la ce şcoli mergeau.

În plus, dacă aduci vorba despre familie, chiar n-ai de unde să ştii ce se poate întâmpla.

Am ridicat piesa de metal şi am zis:

— Vai! Cred că iar am uitat s-o montez!

2

Oare poate oricine să devină ucigaş? Sau unii dintre noi – ba poate chiar majoritatea – avem o siguranţă de ordin mental sau moral care ne împiedică să luăm viaţa cuiva? Nu mă refer aici la ucidere în legitimă apărare sau la nervi, mă întreb dacă poţi determina oameni obişnuiţi şi cumsecade, cum ar fi Bent Halden, să ucidă cu sânge-rece o altă fiinţă omenească, pentru o viaţă mai bună şi mai uşoară. La asta meditam în timp ce mergeam cu Volvoul meu V60 care spinteca întunericul. Drumul de la Oslo la Os a durat mai

puțin ca de obicei la ora târzie şi era puțin trecut de miezul nopții când am tras pe marginea drumului şi m-am oprit pe creasta de unde, la lumina zilei, puteai să vezi indicatorul cu numele comunei şi partea din sat care mărgineşte lacul Budal. Pe scurt, Os este o aşezare micuță, cu aproximativ 1 000 de locuitori, şi face parte dintr-o municipalitate cu o populație totală de 3 000 de locuitori. Se află la 600 de metri altitudine, verile sunt scurte, dar călduroase şi uscate, în timp ce iernile sunt lungi şi grele. Aşezarea în sine şi majoritatea fermelor – pentru că este o zonă agricolă – sunt situate la poalele dealurilor, apărate de vânt, în timp ce alte ferme – cum e Opgard – se află sus, pe versant, unde există multe păşuni şi un areal agricol redus. Probabil că s-ar putea spune că oamenii de aici sunt taciturni şi duri, că au învățat să supraviețuiască într-un mediu aspru, şi nu e prea departe de adevăr. Poate aceste condiții sunt cele care creează o comunitate în echilibru undeva între unitate şi o cultură claustrofobă, bazată pe bârfă şi invidie.

Cea mai importantă sursă de venit a comunității era turismul, în majoritate vânzări de terenuri pentru cabane de vacanță, centrul spa din Os şi campingul, care închiriază şi căsuțe. Os Spa îl făcuse pe Carl regele din Os. Înaintea lui, şeful era Willum Willumsen, care vindea maşini la mâna a doua şi cabane. Dar adevărata forță din Os era primarul Aas, care era membru al Partidului Muncitoresc şi condusese comuna zeci de ani, până când hotărâse să se retragă. Rămăsese în continuare eminența cenuşie şi o persoană pe care trebuia s-o asculte orice nou primar.

Luna strălucea deasupra vârfului Ottertind şi cerul era senin şi spuzit cu stele. Despre stele nu prea ştiu mare lucru. Sunt prea departe şi prea mari pentru mine. Dar dacă ar fi fost cineva lângă mine în maşină acum, i-aş fi putut povesti câte ceva despre Os. I-aş fi arătat localitatea şi i-aş fi spus despre proprietarul fiecărei case şi despre luminile

aprinse la fiecare fereastră din valea care se întindea sub noi.

O clipă am evadat din realitate şi mi-am imaginat-o stând lângă mine, pe locul din dreapta, iar fetiţa pe bancheta din spate. Iar eu le povesteam fetelor că acolo, unde se văd cele mai multe luminiţe, este piaţa de peşte şi că lumina de pe culme este de la casa cea mare pe care o construieşte unchiul Carl.

Dar am revenit rapid cu picioarele pe pământ şi am deschis ochii din nou înspre realitate.

Fusesem plecat trei zile şi mi se făcuse dor de casă după nici două. Nu ştiu de ce. Pierdusem tot ce avusesem în satul ăsta, dar apoi îmi şi dăduse tot ce avusesem vreodată. Uram locul ăsta, dar îl şi iubeam. La urma urmelor, ce-aş fi putut să-mi doresc mai mult de la satul natal?

Am băgat maşina în viteză şi am ieşit în drumul naţional. Am trecut de primele case, de atelierul meu şi de benzinărie, de casa lui Smitt, cu geamurile pline de praf ridicat de pe drum şi cu un afiş imens pe peretele lateral, care făcea reclamă la coafor şi la paturi de solar într-un mod care-ţi dădea impresia că le poţi folosi simultan.

La 100 de metri mai încolo se află casa de rugăciune. Vopseaua se scorojise de pe zidurile albe, dar clădirea avea dintotdeauna o istorie plină de suişuri şi coborâşuri. De când mă ştiu, satul fusese cuprins, la intervale neregulate, de valuri de renaştere religioasă, cu perioade de entuziasm pentru orice era spiritual, strângeri de fonduri şi zugrăveală nouă. Dura cât dura, după care diavolul învingea şi clădirea rămânea iar pustie şi părăsită, în beznă, cu ecoul vorbelor rostite în deşert şi al mărturisirilor însoţite de promisiuni răsunând din pereţi. Clădirea avea ceva straniu, ca şi predicatorii itineranţi şi zâmbitori care îşi făceau apariţia şi locuiau acolo câteva luni. De parcă în spatele uşii acelei

case dominate de crucea de pe acoperiş s-ar fi petrecut ceva neobişnuit, ceva despre care nu se vorbea.

Am încetinit când am ajuns în centru – micuța piațetă, mai exact –, am lăsat geamul jos şi m-am uitat în sus spre Fritt Fall, unicul loc în care puteai să ieşi sâmbăta seara. Am recunoscut scrisul cu înfloriturile al lui Erik pe tabla din față. DJ ERIK. HAPPY HOUR EVERY HOUR.

Basul din interior duduia până afară. Cu siguranță se servea un punci bun şi erau mulți petrecăreți înăuntru. Când am cumpărat Fritt Fall pe mai nimic de la Erik Nerell, n-am făcut-o pentru că mi-aş fi imaginat că o să câştig mare lucru din acest pub din Os, ci pentru că dorisem să fie al meu. Într-o zi – dacă totul mergea conform planului –, barul acesta avea să valoreze mult mai mult decât suma pentru care fusese nevoit Erik să-l vândă. Fusese vina lui, pentru că nu avusese grijă să-l administreze cum trebuie. Înțelegerea a fost că după achiziție aveam să-l las pe Erik să lucreze mai departe acolo, dar am angajat-o pe Julie pe post de şef, deoarece îmi demonstrase că putea să conducă afacerea de la benzinărie când eram eu plecat.

Ea aruncase masa de biliard, cumpărase un cuptor de pizza şi un espressor şi extinsese gama de beri la 20 de mărci din toată lumea. Ținea barul deschis de la 10 la 22 în timpul săptămânii şi până la 1 dimineața vineri şi sâmbătă. Barul mergea, nu era o mină de aur, dar oferea comunității din Os ceva, un semn de viață după ora 17, iar efectul sinergic nu trebuia subestimat.

Spre vest, conturată în lumina lunii, am văzut casa lui Carl, unde avea să se mute el când o să fie terminată, peste vreo şase luni. Oamenii îi spuneau Palatul şi într-adevăr arăta ca un conac boieresc pe culme, de unde trona peste întreg satul, exact ca în cântecul lui Springsteen, *Mansion on the Hill*. Am făcut dreapta şi am trecut de Nergard. Am observat – aşa cum observă sătenii lucruri de-astea – că

maşina Gretei Smitt era parcată în spatele maşinii lui Simon. Am urcat pe străduța îngustă spre culme. Am virat pe Japansvingen şi apoi spre Geitesvingen. Am tras în curte şi am parcat între hambar şi căsuța de țară, chiar lângă BMW-ul lui Carl.

Opgard. Acasă.

Carl nu se culcase încă. Nu se schimbase şi acum stătea, îmbrăcat la costum, pe vechiul balansoar al tatei din seră şi bea o bere. Fusese ideea tatei să construiască o verandă americană la căsuța modestă pe care o ridicase în munți. Şi fusese ideea mamei să fie închisă cu geamuri şi să se numească seră. Asta spune multe despre originile lor. Mama fusese servitoare şi menajeră la familia unui căpitan de vas, în oraş, şi îi plăcea ca lucrurile să sune englezeşte şi să aibă o tentă elitistă, şi astfel denumise antreul casei care puțea a bălegar *hol*, cu pronunție englezească. Tata crescuse la țară, în Minnesota, cu Cadillacuri, biserici metodiste şi căutarea fericirii, iar mie şi lui Carl ne dăduse două prenume în plus, după doi republicani. Pe mine mă mai numise Calvin, după preşedintele Calvin Coolidge, iar pe Carl, Abel, după Abel Parker Upshur, tipul care facilitase anexarea Texasului. Din sera aceea se vedea întregul sat. Nu puteam vedea Os Spa, care se afla chiar în spatele dealului, spre vest, dar ajungeam acolo pe jos în 15 minute mergând pe terenul nostru şi tot atât atât dura dacă mergeam cu maşina în sat şi de acolo o luam pe drumul asfaltat până la hotel. Îl întrebasem pe Carl de ce ținea morțiş să meargă cu maşina şi dacă nu cumva mersul pe jos l-ar fi ajutat să dea jos câteva din kilogramele în plus, care păreau să se înmulțească pe an ce trece, în vreme ce eu tot slăbeam. Dar el era ferm convins că un director de hotel trebuie să vină la serviciu cu o oarece prestanță, iar kilogramele în plus îl făceau şi mai impunător.

M-am aşezat lângă el, mi-am scos punga de snus Berry şi am pus un plic sub buză. Tata mă învățase cum să pun snus sub buza de jos, nu sub cea de sus, aşa cum făcea toată lumea. Şi că trebuia să folosesc marca Berry, nu mizeria scandinavă pe care o cumpăra restul lumii.

— Deci? m-a întrebat Carl.

— O să vedem, i-am răspuns şi am luat ultima sticlă de bere nedesfăcută de pe pervaz, am tras briceagul din teacă şi am desfăcut capacul.

Avea gust bun. O sticlă de bere e întotdeauna gustoasă. Setea aceasta era ce mă deosebea de Carl şi de tata. Întotdeauna eu eram cel treaz, cel care fusese desemnat şofer în locul lui Carl imediat ce am fost destul de mare să conduc maşina, iar în Os, asta însemna o vârstă mult mai fragedă decât cea legală, la care îți luai permisul. Încă de la 16 ani obişnuiam să îi duc cu maşina la dans pe Carl şi Mari în Årtun, apoi îi aşteptam, beam cola şi mă luam la bătaie, după care îi aduceam acasă. Dar treaba cu Mari s-a terminat după ce prietena ei cea mai bună – Grete Smitt – a iscat zvonuri că ea şi Carl ar fi avut o relație. Carl plecase la studii în SUA şi, 15 ani mai târziu, s-a întors acasă cu o soție şi cu planuri mărețe de-a construi Os Spa. Asta a fost în urmă cu mai bine de opt ani, soția lui nu mai era, dar hotelul se ridica semeț. Un hotel de cinci stele, mândria satului şi motivul de fală al lui Carl.

— Dar tu ce crezi? m-a întrebat Carl înăbuşindu-şi un râgâit.

Am ridicat din umeri.

— Nouăzeci de milioane de coroane pentru o pistă de roller-coaster e o sumă mare.

— Mă refer la geolog. A acceptat oferta?

— Nu ştiu. L-am lăsat să se gândească.

— Păi? Asta înseamnă că are dubii?

— Din fericire, asta înseamnă că are probleme de conştiinţă.

— Din fericire?

— Da, i-am răspuns şi am mai luat o duşcă de bere. Dacă are mustrări de conştiinţă acum, n-o să mai aibă şi mai târziu.

— Şi cum ne ajută pe noi?

— Înseamnă că atunci când zice da, nu există riscul să regrete sau să se răzgândească. Şi cum are principii morale, n-o să accepte doar ca să ne tragă pe sfoară.

— Uneori am impresia că tu eşti ăla mai deştept dintre noi doi, a comentat Carl ducând sticla la gură şi bând-o dintr-o suflare.

Ştiu că a spus-o doar în glumă, dar tot fusese un grăunte de adevăr acolo. Nu mulţi credeau că eram mai inteligent decât Carl.

— Am primit un răspuns de la Departamentul de Siguranţă al Autorităţii Drumurilor Publice, m-a anunţat el şi s-a ridicat. Mai vrei o bere?

Am ridicat sticla ca să-i arăt că mai am. A ieşit şi am auzit uşa frigiderului deschizându-se şi închizându-se în bucătărie.

Dramatism tipic pentru Carl. Arunca o vorbă, apoi lăsa o pauză mare, astfel încât să creeze tensiune. Funcţiona foarte bine când voia să vândă proiecte noi, dar pentru mine era ceva atât de familiar, încât nici nu muream de nerăbdare, nu mă impacientam şi nici nu mă enervam. L-am auzit desfăcând o sticlă în timp ce îmi îndreptam privirea spre Geitesvingen, scăldată în razele lunii. Discutam de ani buni cu Autoritatea Drumurilor Publice despre demarcarea locului unde se termina drumul principal şi începea drumul nostru privat. Punctul nostru de vedere era că era datoria Autorităţii să monteze nişte parapete pe marginea drumului acolo unde panta cobora abrupt câteva

sute de metri în Huken, o ravenă îngustă care păstra pentru totdeauna ceea ce cădea în ea, fie că erau capre, fie că erau oameni. Nu mai punem la socoteală maşinile, pe care Huken le păstra invariabil.

Aveam în jur de 18 ani, Carl nu împlinise încă 17 ani când au murit mama şi tata. L-am văzut pe tata virând cu maşina lui, un Cadillac DeVille negru, apoi dispărând în prăpastie. Dacă ar fi existat acolo un parapet, nu s-ar fi întâmplat, autorităţile erau de acord cu noi, dar abia după ce s-au prăvălit în râpă alte două autoturisme au decis să-şi asume răspunderea pentru sectorul acela de drum.

Carl s-a întors şi s-a aşezat.

— O să înceapă în weekend.

— Incredibil! Astea sunt veşti excelente! Cum ai reuşit să-i convingi?

— Am fost eu însumi, a răspuns el serios. Acum mă întreabă ce culoare să aibă parapetul.

Am râs, apoi am dat noroc.

— Vestea nu tocmai bună este că vor să scoată întâi maşinile căzute acolo.

Mi-a rămas berea în gât.

— Glumeşti?

— Nu. Vor să vină cu două macarale şi un sistem pe scripeţi, aşa mi-au spus. Eu nu prea mă pricep la scripeţi, probabil că tu, da.

Am încuviinţat. Deşi nu ştiu decât teoria pe care am învăţat-o pentru examenul de specialitate la mecanică auto, înţeleg foarte bine principiile fizicii mecanice şi parcă literele nu mai sunt atât de săltăreţe când sunt doar trei-patru într-o formulă.

Ce înţelegea Carl era lumea afacerilor. După ce absolvise şcoala economică şi relaţia cu Mari se destrămase, primarul Aas i-a aranjat o bursă de studii în Minnesota din partea unei asociaţii a emigranţilor norvegieni din Statele Unite. Nu

primeam veşti de la el decât când avea nevoie de bani. Nu l-am văzut timp de 15 ani, dar de când s-a întors din SUA, acum opt ani, nu trecea o zi fără să ne vedem.

Oamenii au fost puțin surprinşi când noi – doi frați adulți – ne-am decis să locuim împreună la o fermă în vârful muntelui. Au început să circule iar o grămadă de zvonuri vechi, majoritatea legate de mine. Când împlineşti 30 de ani fără să ai o familie, într-un loc cum e Os, oamenii încep să intre la bănuieli.

Se zvonea că îmi agresasem fratele când eram adolescenți sau că, într-un fel, am fi fost iubiți. Zvonul nu a dispărut nici după ce Carl şi-a făcut o prietenă, pe Mari. Cel mult, bârfele s-au mai potolit după ce am împlinit 17 ani şi lumea a început să bârfească despre mine şi soția lui Willum Willumsen. Apoi şi această bârfă s-a domolit, după ce oamenii şi-au amintit că locuiam la Opgard, înconjurat de 12 capre. Bănuiesc că le-a trecut prin minte că, dacă eu şi Regina din Os, Rita Willumsen, am fi fost amanți, nu m-ar mai fi putut numi pervers. Iar Carl era mult prea afemeiat ca să fie homo; îşi adusese până şi o nevastă din SUA.

Oamenii aveau o grămadă de păreri, însă ştiau atât de puține! Şi asta era în avantajul nostru. Altfel spus, era bine că aveau o părere proastă despre Opgard, deoarece nu putea fi mai proastă decât adevărul.

— Stai calm, mi-a spus Carl. O să scoată maşinile şi o să le arunce direct la fier vechi.

— Crezi tu? Chiar tu mi-ai spus că e o veste proastă.

— M-am gândit că *tu* o s-o consideri veste proastă. După părerea mea, e bine că scăpăm de maşini. Şi n-o să mai atârne deasupra capetelor noastre ca sabia lui Sisof.

— Sisif, l-am corectat eu. Şi ăsta era cu bolovanul. Damocles era cu sabia.

Carl a râs.

— Ce ciudat a fost când m-am întors acasă şi tu ştiai brusc toate chestiile alea elevate. De parcă ai fi umblat la vreo şcoală în secret.

— Nimeni n-a ştiut vreodată despre şcoala aia, i-am spus eu studiind eticheta de pe sticla de bere.

— Adevărat! a chicotit Carl. Dar e imposibil să te fi învăţat Rita Willumsen toate astea într-o perioadă atât de scurtă.

— Ea a fost cea care a pus totul în mişcare atunci. Şi să fim sinceri... nu ştiu chiar atât de multe despre „toate chestiile astea", doar că restul ţărănoilor sunt al naibii de uşor de impresionat.

— De impresionat? Noi doi chiar semănăm, nu?

Am râs amândoi. Carl părea să fie în toane bune. Când era binedispus, mă gândeam cât de singur o să mă simt după ce se va muta în conacul lui. Dar ştiam că după câteva beri urma să se schimbe, o să treacă în zona tatei. Zona aceea întunecată, taciturnă şi neagră fusese întotdeauna domeniul meu, dar Carl – omul despre care toată lumea credea că e extrovertitul fermecător şi lipsit de griji – îl vizita tot mai des în ultima vreme.

— Mamă, ce frumoasă era Rita! a exclamat Carl uitându-se visător pe fereastră.

— A rămas frumoasă şi acum, am replicat eu luând o duşcă de bere.

— Da? Şi faci ceva progrese în privinţa asta?

— S-a logodit cu Kurt Olsen săptămâna trecută, i-am răspuns zâmbind, deci bănuiesc că o să vorbeşti tu cu ea despre camping.

— Normal!

— Mingea e la ea şi nu mi-a dat nicio veste.

— N-o să primească o ofertă mai bună. Dar dacă GeoData scoate un raport care spune că tunelul Todde nu poate fi construit, preţul va exploda.

Am încuviințat. Prețurile proprietăților din Os căzuseră după ce se aflase că noul drum n-o să mai treacă prin sat, ci o să-l ocolească. Apoi își reveniseră ușor după ce fusese terminată construcția la Os Spa, însă un hotel nu poate face foarte mare lucru pentru o comunitate rurală izolată, lipsită de un drum principal, chiar și una cu mai puțin de 3 000 de locuitori. În timp ce prețurile imobiliarelor au stagnat și chiar au scăzut în Os, în restul țării se înregistrase o creștere-record a prețurilor în sectorul comercial și în cel privat, în tot mediul urban. Pe scurt, când o să se afle că drumul național o să treacă tot prin Os, satul o să aibă de recuperat 20 de ani de creștere și asta o să se întâmple peste noapte. Iar campingul, situat lângă lac și la doar 200 de metri de piața principală, o să fie o proprietate de primă mână și prețul o să crească exponențial, fără nicio îndoială. Deci da, trebuia cumpărat cât mai repede.

Willum Willumsen, fie binecuvântat, nu doar că reușise să-și clădească viața pe clișeul vânzătorului de mașini la mâna a doua, reușise chiar și să îl depășească. Când l-am întrebat pe tata dacă era adevărat ce auzisem la școală, că Willum îl trăsese pe sfoară când îi vânduse Cadillacul DeVille, el mi-a răspuns sec: „Cei din familia Opgard nu negociază". În cuvintele lui se ascundeau amărăciune și mândrie, așa mi s-a părut. Plus un pic de stânjeneală.

— O să vină mâine la meci, a spus Carl.

— De unde știi?

— *Toată lumea* o să fie la meci mâine. Dacă o să câștigăm, promovăm. Apoi mai avem încă șapte meciuri de jucat.

— Serios? În ce divizie?

Carl a mârâit.

— Înțeleg că nu te pasionează fotbalul, însă asta-i totuși echipa *noastră*.

Era doar în parte adevărat. La inițiativa lui Carl, Os FK devenise o companie pe acțiuni în care Os Spa deținea 80%.

În urmă cu câțiva ani, îi vândusem lui Carl majoritatea acțiunilor mele la Os Spa şi rămăsesem cu un număr infim de acțiuni la club. Cam cât interesul meu pentru fotbal. Nici Carl nu prea se dădea în vânt, însă dorea să fie adulat şi calea cea mai scurtă către inima unei aşezări era să sprijini financiar clubul local de fotbal. Inițial, am fost doar sponsori, ulterior Carl a vrut să înființeze o societate pe acțiuni şi să dețină clubul, astfel încât să putem achiziționa şi plăti câțiva jucători pe termen nelimitat, plus un antrenor. Nu se mai auzise de o astfel de inițiativă pentru un club de divizia a 5-a şi oamenii au râs zicând că doar şeicii şi ruşii sunt *proprietari* de cluburi de fotbal. Dar au tăcut toți când clubul a achiziționat un atacant nigerian, l-a readus ca antrenor cu jumătate de normă pe fostul jucător-cheie Kurt Olsen, iar Os FK AS a promovat în divizia a 4-a practic fără nicio înfrângere. Şi eram pe punctul să avansăm în divizia a 3-a, după calculele mele.

— Bine, vin şi eu, i-am spus eu. Ceva nou?

— Am convins în sfârşit firma aia nemțească să-mi monteze bucătăria la comandă pe care vreau s-o instalez. Şi a fost zărit un lup lângă Steinssetra.

— Serios?

— Nu, nu ştiu exact. Simon Nergard l-a văzut.

Am râs. Nergard era cel mai apropiat vecin al nostru, chiar dacă ferma lui era mult mai jos, în câmp. Era un mincinos şi bârfitor notoriu, ca şi iubita lui, Grete Smitt, care se ocupa de salonul de coafură, centrul bârfei locale.

— Dar Erik Nerell a găsit ieri o oaie ucisă în aceeaşi zonă. Clar un prădător, zice. Dar nu era mâncat prea mult din ea, aşa că el crede că, dacă a fost lup, era singur, nu cu haita.

Am clătinat din cap.

— N-au mai fost lupi de 50 de ani pe-aici. Sigur a fost vreo cățea. Nu m-ar mira să fi fost rottweilerița lui Simon şi, ca

să nu dăm vina pe cățeaua lui, răspândeşte zvonuri despre lupi.

Carl a scos un mormăit aprobator.

— Dar să zicem că ar fi un lup. Dacă avem astfel de animale pe lângă hotel, ce fel de reclamă ne face? Negativă sau favorabilă?

— Habar n-am. Dar n-o să reziste prea mult.

— De ce? Vrei să spui că o să plece?

— Vreau să spun că o să moară. Lupii sunt animale de pradă şi trebuie să vâneze în haită.

— Cam ca noi?

— Cam ca noi, i-am răspuns şi am mai luat o înghițitură de bere.

Mi-era cald şi eram obosit. Era relaxant să fiu aici şi să stau la poveşti cu omul ăsta pe care îl cunoşteam cel mai bine din toată lumea: îl cunoşteam atât de bine, încât era ca o prelungire a ființei mele. Când începea o propoziție, după primele trei cuvinte ştiam deja cum avea să se termine. Foarte des ne mulțumeam să rostim doar acele trei cuvinte. De parcă fiind singuri, ne menajam coardele vocale şi ne păstram energia.

— Altceva mai ai să-mi spui? l-am întrebat.

— Nu. Adică, ba da. Am angajat un director de marketing. O tânără din zonă, isteață.

— Serios?

Carl a repetat jocul. A sorbit încet din bere, m-a ținut în suspans. A tras aer adânc în piept, de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar n-a făcut decât să râgâie prelung.

— Oribil, Carl! Când ai angajat-o, azi?

— Scuze. E fiica lui Moe, tinichigiul.

— Natalie?

— Ți-o aminteşti? Ah, da! Aproape că uitasem povestea.

Poate că se minţea singur. Carl sigur nu uitase, dar e posibil să nu se mai fi gândit la ea mult timp. Însă „povestea aia” nu i-o spusesem decât lui.

Se întâmplase imediat după ce se întorsese el, iar Natalie Moe era la liceu. Fata slabă, albă la faţă, cu ochii mari de spaimă, îşi făcea apariţia prea des la benzinărie ca să cumpere EllaOne, pastila de a doua zi. Am întrebat-o pe Julie, care lucra la benzinărie şi era în clasă cu Natalie, dacă nu cumva fata are un vreun iubit căruia să-i sugereze folosirea prezervativelor, dar Julie era de părere că Natalie se culca mai degrabă cu cine apuca. Nu ştiu cum, dar nu mi s-a părut adevărat. Apoi, într-o zi a apărut la benzinărie tatăl ei, tinichigiul Moe, şi a cerut şi el pastila de a doua zi.

Şi când i-am citit ruşinea în priviri, mi-am dat seama ce se întâmplă.

Apoi, pentru că n-am reuşit să-l conving pe şeriful Kurt Olsen să ia vreo măsură, am hotărât să mă ocup singur, m-am dus la Moe, l-am rupt în bătaie şi i-am spus că mă întorc a doua zi să termin ce am început, dacă nu îşi trimite fiica departe de casă, undeva unde să fie în siguranţă. Dacă făcea cum îi ziceam, eu mi-aş fi ţinut gura. Natalie a făcut jumătate din liceu la Notodden. O dată, când am avut drum pe acolo, am zărit-o la o cafenea, stând cu nişte prieteni. N-am vorbit cu ea, însă mi-am dat seama că pe chipul ei nu se mai citea spaima.

— Vorbeşti tu cu francezii? l-am întrebat pe Carl ca să schimb subiectul, pentru că există anumite întâmplări şi subiecte despre care evităm să vorbim.

— Vorbesc în fiecare zi cu ei. Le plac cifrele noastre de afaceri, le plac schiţele cu aripa cea nouă şi ne trimit doi ingineri de structuri să inspecteze hotelul miercuri.

— Bine.

Planul de extindere de la Os Spa fusese iniţial privit cu scepticism la adunarea generală, la care fuseseră prezenţi

doar investitori locali, printre care mă aflasem şi eu, evident. Lumea era pe bună dreptate îngrijorată de ce avea să se întâmple cu fluxul de turişti după ce dispărea drumul naţional. Dar argumentul lui Carl îi convinsese. El zisese că orice discuţie despre consolidare e defetistă şi dacă hotelul devenea un motiv suficient ca să faci un ocol prin Os, atunci trebuia să gândim ofensiv, la scară mare şi spectaculos. „Ne dezvoltăm sau murim", a adăugat el. „Putem să fim un boutique-hotel de cinci stele. E esenţial să fim vizibili, să fim pe hartă şi asta nu înseamnă doar că ne gândim la calitate, înseamnă că trebuie să depăşim masa critică şi din punct de vedere al dimensiunii. Vreau ca toată partea asta de ţară, nu doar satul, să fie sinonimă cu Os Spa. Când lumea aude Os Spa, să nu se gândească doar la *hotel şi băi termale*, trebuie să aibă în minte *o experienţă*. Iar asta înseamnă investiţii, nu consolidare."

După aceea a urmat o discuţie scurtă, dar intensă, pe tema emiterii de acţiuni destinate publicului, dar bunul-simţ a învins. Capitalul disponibil pentru investiţii în Os era limitat. Lanţul hotelier francez Alpin deţinea 15 procente din afacere după ce Carl – care îl cunoştea pe directorul general din perioada când lucrase în domeniul imobiliarelor în Toronto – îl invitase în Os pentru refinanţare după incendiu. Acum li se ofereau acţiuni care aveau să le asigure în total 45 de procente din afacere. Asta însemna că pachetul de control rămânea în mâinile noastre, în Os, însă, în acelaşi timp, riscul era diminuat şi francezii ar fi putut să contribuie cu partea lor de cunoştinţe despre marketing internaţional pentru hotelul nostru. Imediat ce era stabilit preţul per acţiune, se încheia contractul şi putea începe construcţia. Şi, evident, dacă raportul GeoData anunţa că tunelul nu poate fi construit, francezii aveau să fie dispuşi să plătească o sumă considerabil mai mare pentru acţiuni.

— Eu mă duc la culcare, a spus Carl şi s-a ridicat.

— OK. Noapte bună!

— Noapte bună! Dar mi se pare că te frământă ceva.

Am încuviințat.

— Ştii la ce m-am gândit când sunam la uşa lui Halden?

— Că ai acceptat treaba asta ca să scapi turma?

— Da, dar înainte de asta m-am gândit că sunt un criminal. Că *noi* suntem criminali.

Carl s-a uitat la mine cu sprâncenele arcuite.

— Somn uşor! mi-a urat el şi a plecat.

După cum spuneam, sunt lucruri pe care evităm să le discutăm.

Am rămas locului şi am privit în întunericul nopții, ascultând zgomotul de paşi din dormitorul lui de la etaj.

Şapte crime.

Carl şi cu mine am ucis împreună şapte persoane. Plus un câine.

Am golit restul de bere din sticlă.

Nu, nu îmi plăcea că maşinile din râpă aveau să fie scoase la lumină.

3

Cu o seară înainte de a-l suna pe Halden şi de a-i oferi 12 milioane de coroane pentru un raport falsificat, mă aflam în Polonia, mai precis în Zator, un oraş cu aproximativ 4 000 de locuitori din sudul țării, sau şi mai exact în Energylandia, un parc de distracții, cel mai mare din țară. De fapt, mă aflam într-un vagon care urma să fie tractat până în vârful celui mai mare roller-coaster pe structură din lemn. Deşi pista era de fapt o structură hibridă, cu şine de oțel şi suporți din lemn. Cel puțin aşa ne spusese constructorul Glen Moore de la Rocky Mountain

Constructions, pe fundalul zgomotului produs de şine. Sunetele îmi aminteau de scripeții cu ajutorul cărora se ridica o ancoră din mare. Nu, de zgomotul de lanțuri dintr-un abator, unde carcasele erau ridicate şi lăsate să atârne. Am încercat să urmăresc ce spunea Moore, care îmi dădea detalii tehnice, dar îmi era greu să mă concentrez la gândul că peste câteva secunde aveam să intru în cădere liberă de la 62,8 metri.

Apoi s-a uitat la mine şi mi-am dat seama că îmi adresase o întrebare.

— Poftim? am întrebat eu în engleză.

— Am întrebat dacă bate vântul în regiunea aceea.

— Da.

— Temperaturile sunt scăzute?

— Da, zona este montană.

— Atunci nu v-aş recomanda structura de lemn, ci de oțel.

— Nu. Trebuie să fie de lemn.

Moore s-a uitat la mine întrebător.

Deşi voiam să-i explic, n-am mai apucat, deoarece ajunseserăm în vârf. Zăngănitul de lanțuri s-a oprit şi am reuşit să văd dincolo de structura de lemn, unde se întindea o câmpie plată până departe, la linia orizontului. Dar dacă aş fi avut timp să-i dau o explicație scurtă, i-aş fi spus doar un simplu nume. Shannon Alleyne.

Vagonul s-a oprit chiar în vârful pantei, de parcă ar fi fost şi el cuprins de groază. Apoi botul s-a întors încet în jos. Şi a luat-o la vale. Când am simțit accelerația gâdilându-mi stomacul şi am bănuit că eram deja în poziție verticală, dar şinele dispăreau din vedere dedesubt, aproape ca şi cum ar fi fost duse înspre *interior.* M-am gândit că aşa trebuie să fie să stai într-o maşină care nu poate rămâne pe carosabil pe Geitesvingen, să simți cum pierzi contactul cu solul, să te rostogoleşti în față din pricina motorului greu, să te holbezi disperat în prăpastia de la Huken. Am închis ochii.

Când Shannon Alleyne a intrat furtunos în viața mea în urmă cu opt ani, eu aveam 35 de ani, eram necăsătorit, criminal în serie şi, în mod evident, pregătit să-mi întemeiez o familie.

Acum scriu fără ocolişuri, deoarece nu-mi trecuse prin minte aşa ceva înainte să-mi spună ea într-o zi că vrea să aibă un copil cu mine, iar eu, judecând după reacția mea, mi-am dat seama că aş fi fost încântat. Eram în al nouălea cer, cum se spune dincolo de ocean. Acum, e foarte posibil ca eu să nu-mi fi dorit o familie per se, iar datele problemei să se fi schimbat în clipa în care a apărut posibilitatea ca Shannon Alleyne să fie mama copilului meu, deoarece ea era perfectă. Minionă, o fetişcană palidă cu un chip angelic, o voce joasă şi o minte atât de ageră, încât trebuia să depui eforturi ca să ții pasul cu ea. Familia ei era din Barbados, din clasa de jos de albi săraci şi alcoolici, descendenți ai scoțienilor şi irlandezilor care emigraseră în urmă cu câteva sute de ani. Nimeni din familie nu avusese parte de educație, în afară de şcoala de stat, dar Shannon îşi încercase norocul, studiase arhitectura în Canada şi avea înaintea ei un viitor cât se poate de strălucit. Era o fetiță dură, sentimentală şi nebunatică. Era conştientă de propria valoare şi era peste măsură de ambițioasă, dar nu doar în interes propriu, ci şi în interesul creațiilor ei. De aceea s-a luptat ca o leoaică pentru opera de artă minimalistă din Os Spa pe care o realizase, înfruntându-i pe investitorii din sat care îşi doreau ceva ieftin, mai potolit şi mai tradițional. Oh, da! Când era vorba de ideile ei şi de oamenii pe care îi considera familia ei, Shannon era loială până la moarte, o adevărată luptătoare pe care ți-o doreai aliat, nu duşman. Şi era atât de minunată, pasională şi acaparatoare în pat, încât nopțile cu ea erau mai degrabă nişte lupte, decât partidele leneşe pe care le avusesem cu Rita Willumsen.

Shannon Alleyne a fost, după cum spuneam, perfectă. Exista un singur impediment.

Era soția fratelui meu.

Atunci când a rămas gravidă, Carl era disperat, atât pe plan personal, cât şi pe planul afacerilor. Os Spa era în curs de construcție, iar el pierduse controlul asupra bugetului şi luase în secret un împrumut de la Willumsen, cu o dobândă distrugătoare. În plus, Shannon era mereu cu gura pe el, nemulțumită că schițele ei nu fuseseră urmate la literă. E posibil ca presiunile la care era supus să explice în parte de ce o bătea cu regularitate. Eu eram îndrăgostit nebuneşte, deja de mai bine de un an, la fel ca ea. Bănuiesc că, fără să ştim, ne îndreptam de multă vreme spre inevitabil când am ajuns amândoi într-un pat de hotel, la Notodden. Atunci am descoperit urmele de pe corpul ei. Oare atunci am reuşit, în sfârşit, să-l urăsc pe Carl? Sau să fi fost puțin mai târziu, când am descoperit că se împrumutase de la Willumsen punând gaj partea mea de regat? Sau am reuşit să trec şi peste acel episod fără să-l urăsc? Oare datoria şi vinovăția din copilărie erau încă prea mari?

Apoi, în ajunul Anului Nou, Os Spa a ars. Lumea zicea că trebuie să fi fost nişte artificii rătăcite. Unii au sugerat că ar fi o fraudă pentru încasarea asigurării. Dar Carl mi-a spus că nu făcuse asigurare, ca să facă economie. Ceea ce însemna că, luând împrumutul, pusese în pericol nu doar moştenirea lui, ci şi pe a mea. Eu nu dețineam decât o mică parte din hotel. Planul – care acum se dusese pe apa sâmbetei – fusese să-mi vând acțiunile când era terminat şi pus în funcțiune, ca să pot cumpăra benzinăria pe care o administram. Trebuia făcut ceva.

Împrumutul de la Willumsen a trecut de scadență şi recuperatorul lui danez şi-a făcut apariția în Opgard într-un Jaguar alb. Era o zi rece de iarnă şi eu am mai adăugat o omucidere la lista mea şi a lui Carl când am turnat apă pe

asfaltul din curba strânsă de la Geitesvingen, lăsând-o să formeze o peliculă de gheaţă ca oglinda. Şeriful Kurt Olsen îşi pusese întrebări cu privire la acest accident, precum şi la faptul că Willumsen fusese găsit mort în patul său. I-am răspuns că se mai întâmplă accidente de-astea. Exact ca şi sinuciderile, aşa cum fusese şi cazul tatălui lui Kurt, fostul şerif. Am citit ura din ochii lui, dar nu putea să dovedească nimic – exact aşa cum nu izbutise nici tatăl lui.

Din contră, anchetatorii Kripos de la Oslo stabiliseră că existau dovezi că pe Willumsen îl ucisese chiar recuperatorul lui.

Deci am reuşit să rezolvăm problemele cele mai stringente de la Opgard. Dar mai rămânea una.

Carl.

Nu-mi aduc aminte dacă a fost ideea lui Shannon sau a mea, dar ne-am dat seama că era o singură cale dacă voiam să fim împreună şi să nu mai avem probleme financiare. Soluţia era să scăpăm de Carl. Nu fusese o decizie uşor de luat, dar după ce ne-am hotărât să o facem, planul a fost extrem de uşor de pus în aplicare. În astfel de situaţii, omul aplică exact aceleaşi stratageme care au funcţionat şi înainte, astfel încât planul nu a fost deosebit de original.

Am scos lichidul de frână din maşina lui Carl, ca să nu poată trece de curba de la Geitesvingen.

În ziua aceea, înainte să plece cu maşina la o întâlnire cu investitorii de la Os Spa, Carl s-a luat de Shannon că era gravidă. I-a spus că ştie cine e tatăl: un american care îi făcuse curte şi pe care îl zărise pe lista clienţilor hotelului de la Notodden când fusese şi ea acolo. Ea a izbucnit în râs, iar Carl, într-o criză de furie nebună, a lovit-o cu fierul de călcat. Şi atunci ea a mărturisit. Nu a mărturisit însă cu cine îl înşelase, ci că îi incendiase hotelul, ca să fie reconstruit aşa cum îl dorea ea.

Carl a lovit-o din nou. Şi ea nu a mai râs, dar nici nu a mai respirat.

Apoi Carl a făcut exact ce făcuse şi după ce-l ucisese pe fostul şerif. M-a sunat şi m-a implorat să-l ajut să rezolve. Am aşezat-o pe Shannon la volanul Cadillacului DeVille al lui Carl, am pornit motorul şi am lăsat maşina să se prăbuşească dinspre Geitesvingen în Huken. M-am holbat la stopurile roşii până au dispărut în jos, împreună cu cea pe care o iubisem şi cu copilul nostru. L-am lăsat pe Carl să plângă pe umărul meu.

Când am deschis ochii din nou în Polonia, la Zator, am zărit scheletul cadrului care venea spre noi, în timp ce şinele roşii se răsuceau şi se curbau în faţă, de parcă ar fi încercat să evadeze. Dar ne-am ţinut bine. Eram când sus, când jos. Mi se spusese că există trei astfel de întoarceri şi îţi dădeau un sentiment minunat de imponderabilitate. O nouă curbă strânsă, care mi-a dat senzaţia că primesc o lovitură în coaste.

Într-un minut, cursa s-a încheiat, vagonul a încetinit lin şi s-a oprit după un viraj la dreapta.

— Ce părere ai? m-a întrebat Moore uitându-se la mine.

Am dat din cap aprobator. Traseul avusese mai multe căderi aproape verticale, dar niciuna ca prima. Nimic nu se compară cu prima cădere.

4

Mai erau cinci minute până la începutul meciului. Am parcat BMW-ul lui Carl în spatele barăcilor construite pentru nemţi, care, după război, erau folosite ca vestiare de Os FK. Tata zicea mereu că drumurile din Norvegia şi infrastructura în general nu ar fi fost la fel fără cei cinci ani

de ocupație germană. Şi că speranța medie de viață în Norvegia crescuse, nu se diminuase, în perioada în care englezii, americanii şi ruşii s-au luptat pentru noi. Dacă mai lua şi câteva beri la bord, ştiam aproximativ ce avea să urmeze – o criză de nervi cu strigăte şi urlete cu o voce tremurată:

— Voi ştiați că au murit mai mulți ruşi decât norvegieni luptând cu naziştii pe teritoriul norvegian? Pe teritoriul *norvegian*! Ăsta-i cel mai laş popor din Europa! Doar o mână de oameni au luat armele în mână ca să-şi apere țara, în timp ce milioane de americani au traversat oceanul şi şi-au riscat viețile ca să ne salveze nouă fundurile! Haideți! Mişcați-vă!

Apoi îşi dădea jos puşca Remington din cuiul de deasupra uşii, ieşea pe treptele de la intrare şi noi trebuia să tragem în țintele pe care ni le arăta el.

— Ținuturile astea sunt regatul nostru! tuna el. Şi dacă vine cineva să ni le ia, trebuie să le apărăm până la ultima picătură de sânge. S-a înțeles?

Apoi Carl şi cu mine încuviințam şi trăgeam cu puşca după nazişti şi comunişti imaginari aflați prin boschete.

Acum ne-am făcut apariția de după barăcile germane şi am trecut pe lângă maşinile parcate.

— Ți-am spus că vine şi ea, mi-a zis Carl în timp ce treceam pe lângă Saabul Sonett al Ritei Willumsen.

Maşina era un model sport 58, singura decapotabilă din sat. Se impune să ai un anumit stil ca să conduci un Saab Sonett prin Os fără să te faci de râs. Şi Rita Willumsen avea acel stil şi multe alte talente pe deasupra.

Am ocolit barăcile şi am ajuns la timp ca să vedem echipele ieşind pe teren. Os FK avea echipament de culoare roşie, cu siglele sponsorilor imprimate pe tricouri, cea mai mare fiind pe piept. Os Spa. Jucătorii au ieşit pe teren în aplauzele şi strigătele de încurajare ale spectatorilor. Am

estimat din priviri numărul de oameni la vreo 3-400, ceea ce nu era deloc rău. Majoritatea erau înşiraţi pe marginea terenului, pe latura vestică, unde barăcile îi fereau în oarecare măsură de vânt, de fiecare parte a gradenelor de lemn late de şapte metri şi înalte de doi metri şi jumătate. Tribuna avea rol de lojă VIP neoficială pentru susţinătorii clubului. Acolo se afla directorul băncii Os Sparebank, chiar lângă primarul Voss Gilbert, care era uneori şi arbitru. Fostul primar Aas era evident şi el prezent, împreună cu fiica lui, Mari, şi soţul ei, Dan Krane. Krane era editorul ziarului local *Os Blad*, deci bănuiesc că era prezent ca să relateze despre promovare. L-am salutat pe directorul magazinului Coop în timp ce urcam în tribună, unde m-am aşezat lângă Rita Willumsen. Dacă majoritatea spectatorilor purtau geci groase şi pufoaice, Rita era îmbrăcată într-un palton elegant roşu-închis care, împreună cu cizmele cu toc înalt şi postura ei dreaptă, îi conferea un soi de aer majestuos. Şi ea avea acces la tribuna VIP, atât în calitate de sponsor, ca reprezentant al firmei Willumsen, cât şi în calitate de membru al conducerii Os Spa, dar ceva îmi spunea că şi-ar fi făcut apariţia în tribune oricum, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a demonstra că aparţine unei clase superioare din Os.

— Nu te vedem prea des la meciuri! a observat ea.

Am ridicat din umeri.

— Haide Os, rapid şi tăios, vine să-ţi dea un gol! am scandat.

— Amuzant! Dar au trecut o grămadă de ani de când se folosea formula asta.

— Ştiu, dar am vrut să demonstrez gradul de senoritate.

— Se*ni*oritate.

Am zâmbit ironic. Mi se părea că a trecut o veşnicie din vara în care mă întâlneam în taină cu Rita Willumsen la căbănuţa de la stână; parcă aproape că nu s-ar fi întâmplat.

Dar ce m-a învățat ea, să vorbesc corect, codul bunelor maniere, istoria artei, arta amorului şi literatură, mi-a rămas ca o mărturie a relației noastre. Ea mi-a spus că legătura noastră era ca un perpetuu Sant Jordi, o sărbătoare catalană când femeile dăruiesc cărți iubiților lor, iar ei le dăruiesc în schimb trandafiri. Oricum, eu îmi voi aminti mereu acea perioadă drept vara cu sonetele lui Petrarca şi Sonnetul Ritei.

— Mulțumesc, i-am spus eu încet.

— Nu-mi mulțumi prea devreme, mi-a răspuns ea la fel de şoptit. Abia acum începe meciul.

Am văzut că într-adevăr începuse jocul.

— Împotriva cui jucăm? am şoptit.

— Asta mă întreb şi eu uneori.

— Kurt nu-ți povesteşte nimic? am întrebat şi am făcut un semn cu capul înspre cealaltă parte a terenului, unde stătea şeriful Kurt Olsen, cu părul lui blond ca un mop, cu o țigară în colțul gurii şi cu brațele încrucişate, în fața băncii cu jucătorii de rezervă şi echipa tehnică.

Mai demult, nu mulți au crezut zvonurile despre Rita şi adolescentul de 17 ani. Dar preferința ei pentru bărbați mai tineri a devenit evidentă atunci când, după câțiva ani de văduvie, s-a cuplat cu Kurt Olsen, care fusese cu un an în urma mea la şcoală.

— Kurt e obligat să păstreze confidențialitatea şi cred că el joacă într-o altă ligă decât noi doi.

— Şi noi în ce ligă jucăm?

— Asta mă întreb şi eu, Roy. Încă nu mi-ai spus ce urmăreşti cu campingul.

— Să-l administrez.

— Nu mă subestima, te rog.

— De-asta n-ai acceptat oferta? Vrei să afli mai multe detalii, ca să creşti prețul în funcție de cât crezi că valorează terenul *pentru mine?*

— Acum mai vii de acasă!

— Şi dacă ți-aş spune că vreau doar să fie al meu?

— Prostii! Posesia pământului nu are nicio valoare în sine, trebuie să ai un profit.

— Noi suntem țărani şi pentru noi pământul este totul. E ceva ce avem în sânge, e ca o boală.

Rita a zâmbit.

— Râvneşti să ai mai multe proprietăți în Os decât fratele tău, aşa-i?

Am ridicat din umeri.

— Rivalitatea dintre frați este un factor de motivație la fel de bun ca oricare altul.

— Aha!

— Aha?

— Încerci să te îndepărtezi de subiect pentru că am nimerit la fix. E bine, măcar acum ştiu de ce. Şi ştiu că pentru tine terenul valorează mai mult decât îmi oferi. Ce zici dacă am creşte prețul cu zece procente?

— Deci cinci milioane şi jumătate? Ăsta-i prețul tău?

— Şi dacă da?

Cei din jur au izbucnit în urale. Probabil că ai noştri marcaseră deja un gol.

— Super! i-am spus eu şi i-am întins mâna. Atunci batem palma.

Ea s-a uitat, dar nu şi-a întins mâna.

— Accepți aşa, fără să negociezi?

— Cei din familia Opgard nu negociază.

— Nu, mi-a povestit Willum. Dar poate că ar trebui să negociați. Acum am senzația că aş fi putut să cer un preț mai mare.

— Iar eu am crezut că am căzut la învoială.

— Nu, ți-am spus *un preț ipotetic* cu 10% mai mare.

— Lasă glumele, Rita. Acum începi să semeni cu Willum.

Ea a râs scurt.

— Toți am avut mentori, Roy. Tu m-ai avut pe mine şi eu l-am avut pe soțul meu. În plus, nu îmi place să aud numele lui Willum în gura ta sau a fratelui tău.

Zâmbetul ei era intact, dar privirea i se întunecase. Acum opt ani, sinuciderea soțului ei rămăsese învăluită în mister. Ei nu i se păruse nimic suspect. Imediat după ce fusese găsit în pat, cu un pistol pe pernă, a apărut o scrisoare în care spunea că îi şterge lui Carl datoria de 30 de milioane şi îi mai dă şi alte 30 de milioane. Fără banii aceia, Os Spa n-ar fi existat azi. *Cu banii aceia*, Rita n-ar fi fost niciodată nevoită să vândă campingul. Prin urmare, nu era chiar aşa de ciudat că Rita îi şoptise lui Carl „ucigaşule" când venise să-i prezinte condoleanțe la înmormântare.

Dar, întrucât Ritei îi lipseau mai tare milioanele de coroane decât vânzătorul de maşini la mâna a doua bătrâior, rotofei şi gelos, iar banii nu pot trezi la fel de multă ostilitate ca iubirea, părea că depăşise, de-a lungul anilor, ura cea mai puternică. Dar nici eu nu sunt naiv. Dacă era nevoită să rănească pe cineva sau să spargă roțile maşinii cuiva din Opgard, nu se dădea în lături. Exact ca acum.

— Zece procente în plus, i-am spus eu. Mâine e luni, oferta e valabilă până la ora 16. După aceea, revine la prețul inițial.

— Prețul e una şi alta e cum îl plăteşti. Mă îndoiesc că ai atâția bani cash şi că o să vinzi vreodată benzinăria dacă nu mai trece drumul național pe-acolo.

— Bănuiesc că ştii că nu este singura proprietate pe care o dețin.

— Aşa-i. Mă poți plăti cu acțiuni de la Os Spa, dar nu vrei asta.

— De ce n-aş vrea?

— Pentru că ştii că dacă obțin mai mult de şase procente, aş avea în total 11% şi, împreună cu Alpin, am avea împreună majoritatea în consiliul director. Şi în cazul ăsta,

zilele de director ale lui Carl Opgard se vor încheia brusc, iar francezii o să pună în loc o marionetă care să le aprobe toate deciziile. Deci de unde o să faci rost de bani, Roy?

A trebuit să zâmbesc.

— O să trebuiască să împrumut, i-am răspuns, privind spre tribunele din spatele meu.

Rita s-a uitat la mine. M-a măsurat din priviri, aşa cum făcuse şi acum o mie de ani, când intrase în atelierul meu cu pantofii ei cu toc, iar eu eram un băiat de 17 ani la bustul gol şi plin de pete de ulei după ce lucrasem la Saabul ei. A ridicat puțin dintr-o sprânceană desenată cu creionul şi s-a întrebat probabil dacă nu cumva aş mai fi putut lucra şi la altceva. Asta fusese atunci; acum, privirea ei părea mai degrabă o evaluare a solvabilității.

— Mult noroc! mi-a urat Rita, lăsându-şi privirea în pământ din nou.

Am urcat două trepte pe tribunele de lemn. Chiar şi cu geaca lui matlasată, directorul băncii, Asle Vendelbo, arăta ca un director de bancă. Nu vreau să zic că toți directorii de bancă arată la fel, dar Asle Vendelbo chiar arăta a director de bancă. Prietenos şi zâmbitor, vorbind pe un ton catifelat, de parcă s-ar fi născut discret. Şi poate chiar aşa şi era, deoarece familia lui se ocupa de trei generații de casa de pompe funebre din Notodden. Majoritatea locuitorilor din Os la ei apelau când se stingea din viață cineva şi era ciudat să mă gândesc că practic unii dintre clienții lor ajunseseră acolo din cauza mea. M-am aşezat lângă el.

— Ce spui, Roy? O să câştigăm?

— Depinde.

— Depinde de ce?

— Dacă reuşim să jucăm ofensiv.

Vendelbo s-a uitat la mine.

— O să fac o cerere de împrumut pentru 100 de milioane, i-am zis.

Vendelbo şi-a întors privirea spre teren, legănându-se pe călcâie, cu mâinile la spate şi cu buza inferioară împinsă în afară. E amuzant cum se pot moşteni de la părinţi inclusiv ticurile şi obiceiurile, m-am gândit eu, pentru că parcă-l vedeam pe Vendelbo senior stând în fundul bisericii, la slujba de înmormântare a mamei şi a tatălui meu.

— Îmi vine să fluier, a spus Vendelbo, dar nu pot.

— Ce crezi? l-am întrebat.

— Depinde pentru ce vrei banii.

— Aşa, în general.

— În general?

M-a cercetat mirat şi n-a văzut mare lucru.

— În general, aş spune că este o sumă prea mare pentru o sucursală atât de mică. Şi atunci întrebarea esenţială este ce bunuri poţi ipoteca.

— Şi dacă am garanţii?

— Trebuie să facem o analiză de risc. Oricum, trebuie să discut cu sediul central un asemenea credit.

— Îmi imaginez.

— Trebuie să mărturisesc că m-ai făcut puţin curios, Roy. Ce fel de proiect e?

— O să afli când o să-l încep. Eu am vrut doar să te pun în gardă că s-ar putea să-ţi cer curând o întâlnire. Între timp, vreau să nu spui nimănui despre această discuţie.

Vendelbo a încuviinţat şi a zis ceva, însă a fost acoperit de uralele asurzitoare ale publicului. M-am uitat pe teren şi unul dintre jucătorii cumpăraţi zăcea pe jos, dar arbitrul lăsase jocul să continue.

I-am făcut o reverenţă lui Vendelbo şi m-am dus mai departe în tribună. Am trecut de familia Aas. Bătrânul Jo Aas a dat din cap zâmbitor; a zâmbit şi Mari. În timp ce locuitorii din zonă – tineri şi bătrâni deopotrivă – se îngrăşau de la an la an, Mari devenea tot mai slabă. N-aş mai putea zice precis dacă era încă frumoasă sau dacă

fusese vreodată, deoarece o ştiam de pe vremea când fusese regina frumuseții din comună şi eu întrezăream în continuare acea înfățişare pe chipul ei tras. După ce s-a despărțit de Carl, a plecat la Oslo să studieze ştiințe politice şi acolo l-a cunoscut pe Dan Krane, pe care l-a adus după ea în Os. Dan Krane era la fel de uscățiv ca Mari, avea mărul lui Adam proeminent, iar la tâmple, unde avea părul tuns scurt, se întrezăreau venele care spuneau ceva despre ce se petrece în spatele ochilor albaştri reci. La fel ca familia Aas, era şi el activ politic şi bănuiesc că, atunci când a venit, avea planuri să preia într-o bună zi locul primarului. Şi probabil că se folosise de postul de redactor-şef al ziarului Partidului Muncitoresc, *Os Blad*, ca de o trambulină pentru a-şi atinge scopul. Multă vreme, treaba a mers ca unsă. Stăteau într-o comună unde nu locuia niciun Carl şi nimeni altcineva care să le amintească de trecut, apoi li s-au născut doi copii, iar Dan era dacă nu iubit, atunci cel puțin respectat de locuitori. Indiferent cât de prietenoşi şi de populari încearcă să fie oamenii ca Mari şi Dan, chiar dacă poartă cămăşi de flanel şi folosesc dialectul local, tot nu reuşesc să ascundă complet faptul că se simt puțin superiori gloatelor care trăiesc într-un loc cum e Os. Dar Dan a făcut constant şi neîntrerupt eforturi să se adapteze, a trecut şi proba de vânătoare, a început să poarte cizme de cauciuc cu carâmbii îndoiți şi a adăugat tot mai multe exprimări în dialect atât în scris, cât şi în vorbire. Apoi s-a întâmplat ceva neaşteptat. Pe scurt, s-a întors Carl din SUA. O adusese cu el pe soția lui şi n-ar fi trebuit să reprezinte nicio amenințare, însă arăta ca un bărbat de un milion de dolari. Şi când a ținut discursul despre inițierea proiectului Os Spa, a părut un om de zece milioane, mai ales când a anunțat că voia să-i facă pe toți localnicii părtaşi. El a spus că hotelul era o replică la planul de a construi tunelul de la Todde. Acum, nimeni n-o bănuia pe Mari că ar fi fost

uşuratică. Ba dimpotrivă, ca fiică de primar, era considerată mai degrabă mironosiță. Pe de altă parte, mie întotdeauna mi s-a părut că femeile ca Mari simt o atracție irezistibilă pentru masculul alfa. Eu cred că nici măcar nu încearcă să îi opună rezistență, poate pentru că li se pare logică şi predestinată această legătură cu puterea. De vreme ce Carl era în mod cert masculul alfa, salvatorul care s-a reîntors la ai săi, nu a fost decât o chestiune de timp până aveau să-şi reia legătura, pe la spatele tuturor. Evident, cu excepția Gretei Smitt, un rechin care simțea de la o poştă mirosul de sânge. Grete nu le spunea nimic fățiş clienților care veneau la Smitt Frisør&Solarium, unde bârfele recente erau incluse în preț. Dar câte ceva din ce gândeau şi rosteau gurile rele a ajuns şi la urechile lui Dan Krane. Când a aflat că este încornorat, a deschis subiectul acasă şi, întrucât aveau doi copii, probabil au încercat să astupe găurile şi să mențină vaporul pe linia de plutire. Dar umilința nu s-a încheiat aici. Când Mari a născut al treilea copil, o fetiță care acum avea şase ani, asemănarea cu Carl era atât de izbitoare, încât inclusiv Jo Aas a luat-o deoparte pe fiica lui şi a întrebat-o ce se petrece. Sigur a înțeles şi Dan ce s-a întâmplat, dar fie s-a prefăcut că nu ştie, fie a lăsat să treacă de la el, din considerație pentru copii. Uluitor, Mari şi Dan nu s-au despărțit, însă Dan era un bărbat distrus. Mie nu-mi plăcuse niciodată, însă asta nu are nicio relevanță, pentru că în general nu îmi plac multe persoane. Însă începuse să-mi pară rău pentru el, nevoit să crească un copil care era bucățică ruptă din Carl. Dan, bărbatul de odinioară, cu mers aprig, cu spatele drept, care scria articole despre management menite să-i inspire pe cititori, se transformase într-un bărbat care se oprea prea des la o bere la Fritt Fall înainte de prânz şi scria articole de fond relaxante, din care nu răzbătea nici exaltarea, nici înrăirea lui, ci doar o stare de neutralitate.

Exact ca acum.

Am încercat să-l privesc în ochi şi să-i spun măcar „salut”, dar stătea pe nivelul superior al tribunei şi se uita pe deasupra mea, la propriu. Avea privirea ațintită asupra terenului, de parcă i-ar fi păsat într-adevăr de ce se întâmplă la meci.

M-am oprit lângă Carl şi m-am uitat spre Kurt, aflat pe partea opusă a terenului. De la distanța asta, era uşor să-ți imaginezi că se uita şi el la noi. Că se uita la frații Opgard. Mulți se întrebaseră de ce a mutat Kurt banca rezervelor pe partea opusă a terenului. În primul rând, asta a însemnat că rezervele şi personalul tehnic erau nevoiți să străbată terenul de cel puțin patru ori în cursul unui meci, iar în al doilea rând, că trebuiau să suporte, timp de două reprize a câte 45 de minute, vântul dinspre vest ce le sufla direct în față. Unii ziceau că voia să evite eventualele huiduieli din partea publicului adunat la adăpostul barăcilor. Alții, că l-ar fi auzit spunând că vrea să păstreze distanța față de proprietarii clubului şi de sponsorii din tribuna VIP şi să evite astfel să primească indicații din partea lor. Dar eu cred că mai era ceva. Kurt Olsen nu voia să stea cu spatele la mine şi la Carl. Voia să ne privească în ochi, ca să poată prevedea ce avea să vină.

O adiere neaşteptată şi rece dinspre est a înălțat steagurile cu Os Spa de-o parte şi de alta a tribunelor.

— Simt multă ură aici, am spus eu.

— E un derby tipic, a răspuns Carl încuviințând. Ar fi trebuit să primească cel puțin două cartonaşe galbene.

Am suspinat când am văzut pe ceas că mai este o jumătate de oră. Şi eram doar în repriza întâi.

5

Victoria s-a sărbătorit la Fritt Fall în aceeaşi seară.

N-a lipsit nimeni, cum s-ar zice.

Eu, personal, aş fi avut chef să stau singur în seara aceea, cu schiţele pentru montagnes russes şi cu filmuleţul de 90 de secunde de pe telefon, în care eram învârtit cu mare viteză pe şinele trenuleţului din Polonia. Citisem despre principiile fizice ale structurii. Viteză, greutate, forţa de frecare cu aerul, temperatură şi aşa mai departe. Este un joc de forţe care acţionează în diverse direcţii şi care trebuie să se ţină reciproc în şah. Trebuie să ai o imagine de ansamblu asupra lor, altfel rişti să se ducă naibii totul. Din fericire însă, legile fizicii sunt mai predictibile şi mai stabile decât oamenii. Tare îmi mai plăcea să mă uit la desenele acelea, cu modelul suporţilor îmbinaţi ca într-o reţea, în vreme ce linia şinelor se unduia cu eleganţă, proiectată pe linia orizontului, ca o copie fidelă a munţilor din spate. Acest model nu era de viteză, cum sunt cele construite în Asia şi SUA, înalte de 140 de metri, cu şine de oţel şi vagoane care atingeau 240 kilometri pe oră. Chiar dacă montagnes russes-ul construit după proiectul meu ar fi devenit cel mai înalt pe structură de lemn, aici era vorba în primul rând despre estetică, despre contopirea artei cu legile fizicii. Îmi doream ca întreaga experienţă să fie ca un concert la care îţi deschideai toate simţurile şi erai receptiv, din clipa în care zăreai montagnes russes-ul când intrai în satul nostru şi până în secunda în care erai sus de tot, apoi jos de tot, captiv în braţele unor forţe pe care nu le puteai controla.

Nu-mi fusese niciodată uşor să mă deschid în faţa altora, dar viaţa m-a învăţat câte ceva şi despre asta.

Moore nu fusese foarte încântat să construiască o pistă pe baza unui proiect care nu era făcut de firma lui, dar îmi promisese să se uite totuşi pe el.

Carl mi-a atras atenția că sunt forțat de împrejurări să mă prezint la petrecere.

— Eşti şi tu sponsor şi lumea o să se întrebe de ce nu eşti prezent.

Aşadar, iată-mă la bar, uitându-mă la consătenii mei şi la jucătorii care săreau de bucurie pe ringul de dans şi urlau împreună cu Freddie Mercury *We Are The Champions*.

— Nu-i aşa că e amuzant? a strigat Julie, care nu mai prididea cu turnatul berii la draft.

— Ba da. Încasăm mai mulți bani în seara asta decât într-o lună întreagă.

— Ce mai glumă! a râs ea şi m-a lovit peste umeri cu brațul liber. Am promovat, Roy! Fii şi tu puțin mai vesel!

Am ridicat din umeri.

— Sunt destul de fericit, Julie. Scuze că nu pot să mă isterizez pentru un motiv atât de banal. Am promovat dintr-o divizie de căcat în alta. Mă bucur mai tare de avansul înregistrat acolo, i-am spus eu arătând spre burta ei rotundă.

— Şi eu mă bucur! Se spune că a doua naştere e mai uşoară.

Am încuviințat. Totul este mai uşor a doua oară. M-am uitat la ea. Avea 25 de ani şi duse erau inocența şi înfumurarea din vremea în care venise să lucreze pentru mine la benzinărie, la 17 ani. Se îngrăşase şi acum avea grăsime de țară, cum ar fi zis Carl, şi dobândise calmul interior şi încrederea în sine tipice femeilor devenite mame.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat şi s-a tras într-o parte ca să-i facă loc lui Erik Nerell, care trecea prin spatele ei cu o tavă plină de pahare goale.

— La vremurile când aveai 17 ani şi trebuia să mă strigi de fiecare dată când cumpăra cineva țigări, i-am răspuns. Şi la cât de tare te-ai schimbat.

Mi-a zâmbit. Nimeni nu avea un zâmbet ca al ei.

— Apropo de schimbări, ai văzut-o pe Natalie Moe? m-a întrebat ea.

— Nu, am auzit doar că a primit un loc de muncă la hotel.

— A *obținut un post*, aşa se cheamă când eşti numit director de marketing. Şi că veni vorba de posturi, ne-am gândit să te rugăm să fii naşul copilaşului.

Berea mi s-a dus într-o parte şi m-am înecat.

— Iar? Nu v-ați dat seama de data trecută că sunt complet nepotrivit?

— Mda, s-a auzit o voce, dar cred că suntem pe mâini bune cu un ateu. Nu putem să riscăm să avem copii care devin creştini.

Era Alex, matolit, care venise tiptil pe la spatele lui Julie şi o luase în brațe. Avea părul tot des, tuns scurt, care arăta de parcă ar fi fost pictat pe craniu, cu cărare şi gel ca un fotbalist italian, dar asemănările se opreau acolo. Într-un articol din *Os Blad* de dinainte de începerea sezonului, pentru care jucătorii fuseseră rugați să se descrie într-o singură propoziție, Alex spusese: „Sunt slab din punct de vedere tehnic, dar nu renunț niciodată”.

— Treci pe partea corectă a barului! a râs Julie şi s-a desprins din brațele iubitului ei.

— Hei, sunt jucător! s-a smiorcăit Alex cu un zâmbet larg.

— Şi ce dacă?

— Astăzi doar bem, a răspuns el şi s-a aplecat spre ea cu buzele țuguiate.

— Na-ți-o pe asta! i-a spus ea azvârlindu-i cârpa udă de bere în față. Dă-te laoparte!

Alex a suspinat şi s-a uitat la mine rugător, însă am dat din cap în semn de dezaprobare, iar el s-a dus în spatele tejghelei.

— Te-am văzut în tribune.

— Da, aşa-i! Ai fost în formă azi.

— Am stat pe bancă.

— Asta voiam să zic.

El a râs.

— Prostovane!

— Prostu' tot prost îi, a comentat sfătos Kurt Olsen, care se aşezase lângă mine. Dă-mi o bere, Julie!

Dacă tot omul se mai schimbă pe parcursul vieții, Kurt Olsen era excepția de la regulă. Rămăsese acelaşi bărbat uscățiv, cu obrajii supți, cu mustață şi cu părul lui blond cu freză de Boris Johnson, pe care îl moştenise de la tatăl său. Avea întotdeauna tenul bronzat la lampa de la solarul Gretei şi suplimentar iarna, cu ajutorul unui concediu în Gran Canaria. Se spune că bărbații îşi păstrează stilul vestimentar din perioada în care au avut prima relație cu o femeie. Dacă ne luăm după regula asta, Kurt s-a bucurat de prima experiență cu o femeie în anii 1990. În perioada aia, hipsterii din oraşe ascultau tot ce suna a country, precum Wilco şi Jayhawks, iar oamenii de la sate ascultau mai mult Garth Brooks. Vestimentația lui Kurt Olsen se potrivea ambelor pături sociale de atunci, constând în blugi strâmți care scoteau în evidență picioarele crăcănate şi ciocatele din piele de şarpe pe care le moştenise de la tatăl său. Ca jucător, Kurt fusese în mod cert cel mai bun din Os FK. Lumea mai povestea că nu era doar bun din punct de vedere tehnic, ci era în stare să şi alerge 90 de minute fără întrerupere şi nu se dădea niciodată bătut, fapt pentru care ar fi trebuit să joace în diviziile de top. Însă el nu acceptase nicio ofertă, deşi fără îndoială primise, deoarece i se părea că e mai bine să fie fruntaş în satul Os, decât pe banca de rezerve din liga OBOS. După ce se accidentase la genunchi, la 20 de ani, capitolul acesta se încheiase pentru el.

— Felicitări pentru promovare, i-am spus. O să măturați pe jos şi cu echipele din următoarea divizie?

— Roy, majoritatea locuitorilor din Os foloseşte persoana întâi plural când se referă la clubul de fotbal, nu persoana a doua.

A urmărit-o cu privirea pe Julie, care turna berea.

— Şi nu, următoarea divizie este pentru oameni în toată firea. Deci fratele tău trebuie să mai arunce nişte bani în investiții.

— Pentru ce?

— Pentru un fundaş rapid.

— Alex este fundaş. Joacă gratis şi e de-al locului.

— Am spus fundaş *rapid*, a suspinat Kurt fără să se uite la Alex. Succesul în fotbal nu e niciodată gratis, Roy. Există o mulțime de articole de cercetare care demonstrează acelaşi lucru: că echipele care câştigă cele mai multe meciuri sunt cele care au adunat jucătorii cel mai bine plătiți. Este foarte simplu şi brutal.

— Vrei să zici că nu câştigă echipa care are cel mai bun antrenor?

Kurt Olsen a luat halba de la Julie şi a dus-o la gură. Muzica a trecut de la Queen la rifful de chitară al celor de la White Stripes şi toată lumea a început să urle în cor *aaaa aaaa*. Kurt şi-a şters spuma de pe mustăți şi a lăsat halba pe tejghea.

— Îmi dau seama că habar n-ai despre ce vorbesc, Roy. Lasă-mă să-ți spun doar atât: nici Mourinho n-ar reuşi să scoată un jucător bun din cineva fără talent.

Mi-am ridicat paharul de bere ca să ciocnesc cu el.

— Mie mi s-ar părea logic să fie dat afară un antrenor plătit şi banii să fie folosiți ca să-l plătim pe Alex, de exemplu. Ca să creştem nivelul de salarizare al jucătorilor.

Am luat câteva guri de bere şi l-am auzit pe Alex râzând şi pe Kurt spunându-i să se care. Când am lăsat halba jos, l-am văzut pe Kurt privindu-mă fix.

— Există câteva trăsături comune între un antrenor şi un şerif. Ştii care, Roy?

— Şi acum eu trebuie să zic „nu ştiu, spune-mi tu”?

A mijit ochii.

— Prima trăsătură este că trebuie să fii prevăzător. Eu am grijă să nu se işte gălăgie şi situaţii nedorite. Eu îi dau tricoul cu numărul 10 celui mai bun jucător, dar titlul de căpitan i-l acord celui care ştiu că îmi respectă strategia de joc. Eu îi dau mesaj lui Stanley Spind că, în calitate de medic al echipei, trebuie să poarte echipamentul nostru, însă nu are voie să facă duş cu băieţii. Ca să fiu...

— Prevăzător?

Kurt a mai sorbit din bere.

— Am văzut că ai vorbit cu Rita în timpul meciului.

— Ai *văzut* tu? Să înţeleg că meciul te-a cam plictisit şi pe tine?

Kurt şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a strâns cu putere.

— Ştiu că Rita s-a jucat puţin cu tine când erai foarte tânăr. Pentru ea n-a însemnat nimic şi mi-a povestit că erai jalnic în pat, Roy. Nu doar că erai lipsit de experienţă, erai şi lipsit de talent.

— Deci chiar dacă ar fi fost un Mourinho, tot n-ar fi reuşit să mă înveţe...

— Roy... a început el, strângându-mă şi mai tare şi împingându-şi degetul mare pe sub clavicula mea. Se poate să nu mai fiu tocmai treaz acum şi de aceea îţi spun foarte clar şi răspicat: dacă te mai prind că te apropii măcar de Rita, vin şi te sfâşii de viu.

— Haide numa', te aştept cu covorul roşu.

Kurt a râs şi m-a împroşcat cu o ploaie de picături de bere şi salivă.

— Tu chiar speri să vin după tine, Roy? Serios? Ca să ai ocazia să-ţi foloseşti vestitul croşeu de dreapta? Îmi aduc

aminte că erai bun la bătaie odată, dar a trecut multă vreme de când eram adolescenți la petrecerea satului, Roy! Aş mătura cu tine pe jos. Nu mă crezi? Atunci dă tu primul.

Atunci şi-a scos în față bărbia într-un gest sfidător.

— Hai, loveşte un şerif şi atunci o să putem să te vârâm şi pe tine, şi pe frate-tău acolo unde vă e locul. În puşcărie!

Şi-a supt obrajii de parcă ar fi urmat să scuipe. În schimb, s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— La închisoare, Roy. Pe viață! Mare păcat pentru tine că a fost eliminat termenul de prescripție pentru omucideri! Asta înseamnă că o să fiu pe urmele voastre până o să muriți.

Apoi mi-a dat drumul şi a râs.

— Rita îmi zice că te interesează locul de camping. Dacă mai ai ceva de spus despre ofertă, trebuie să-mi spui mie. Ai înțeles? Şi trebuie să vii pregătit.

Şi-a luat halba şi a plecat mergând atât de împleticit pe picioarele lui crăcănate, că îmi era greu să-mi dau seama cât de beat e de fapt.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Julie, care ne văzuse, desigur, dar nu pricepuse o iotă din vorbele noastre.

— White Stripes, i-am răspuns. Un riff super, nu?

6

Era 6 dimineața când am intrat în benzinăria mea.

Uneori trebuia să-mi reamintesc că era a mea. O administrasem vreme de mulți ani, încât îmi era greu să scap de sentimentul că eram doar cineva care lucrează acolo.

— 'Neața, şefu'! m-a întâmpinat Egil de la tejghea.

Lucra aici de zece ani şi nu-mi amintesc să mă fi salutat vreodată altfel. Nu era nicio diferență acum, când lucram

doar când şi când, transferându-i lui multe dintre atribuţiile mele de şef.

Staţia era deschisă şi noaptea, iar duminică spre luni era destul de aglomerat datorită traficului înapoi, spre oraşe. Până să ajung eu, Egil deja făcuse ordine şi spălase pe jos, dar mai rămăseseră nişte ambalaje de crenvurşti şi mucuri de ţigară puţin mai departe, unde parcau tinerii din noua generaţie. Dar nu era nicio problemă, deoarece omul care e singur pe tura de noapte nu are voie să iasă din clădire decât dacă e neapărată nevoie.

— Le adun eu când plec, a spus el, parcă citindu-mi gândurile.

Egil nu fusese întotdeauna un om de încredere, iar la începuturi mai chiulea şi mai şterpelea una-alta. Dar se schimbase brusc la un moment dat, când, în loc să-l dau afară, aşa cum se aşteptase, i-am mai dat o şansă. O vreme totul mersese bine, până a călcat iar pe bec şi eu i-am mai dat încă o şansă. După aceea, i-am dat, treptat, mai multe atribuţii. Crescuse. Când i-am oferit un mic bonus bazat pe rezultatele anuale, a fost recunoscător. Nu era un bonus foarte mare, dar a fost suficient cât să-l fac să mă privească în ochi şi să renunţe la atitudinea de ţăran. Şi când am angajat alţi tineri, a pus pe perete posterul pe care îl afişasem eu mai demult, când încercam să formez noii angajaţi:

FĂ CE TREBUIE FĂCUT. TOTUL DEPINDE DE TINE. FĂ-O ACUM.

Şi îi explicasem că asta nu se referea doar la murdărie.

— Foarte tare că am trecut în divizia superioară, a comentat Egil şi a apăsat pe butonul de închidere a casei.

Se auzea imprimanta care scotea raportul de peste zi.

— Ai fost la petrecerea de la Fritt Fall? m-a întrebat.

— Am trecut puţin pe acolo.

— N-ai auzit cumva dacă vom primi atacantul acela din Notodden?

— Nu, i-am răspuns şi am observat că aluatul pentru cornuri dospise şi crescuse noaptea şi acum erau gata să fie unse cu albuş de ou. Cel mai interesant lucru pe care l-am auzit a fost White Stripes.

— *Seven Nation Army*?

Mi-am adus aminte că Egil era suporter înfocat al echipei Manchester City, dacă nu mă înşel.

— Mă surprinde că suporterii au gusturi aşa fine în materie de muzică. Asta chiar e o piesă foarte bună. Nu cumva e imnul echipei tale?

— Nu, nu, al nostru e *Hey Jude*.

— Beatles? Oamenii din Manchester n-ar trebui să urască tot ce vine de la Liverpool?

— Mda... dar tocmai asta-i chestia, nu-i aşa? Iei de la inamic tot ce-i mai bun şi-l foloseşti *împotriva* lui.

— Serios?

— Exact ca la *Seven Nation Army*, care iniţial era imnul clubului Brugge, dar l-au intonat când au bătut AC Milan din Italia. Şi când au jucat acasă la Roma, după câţiva ani, suporterii italieni şi-au învăţat lecţia şi au cântat *Seven Nation Army împotriva* suporterilor locali. Şi aşa au câştigat meciul.

Am încuviinţat. Să furi armele duşmanului. Nu-mi dădeam seama exact care arme, însă nu era o idee rea. Poate o să-mi prindă bine cândva.

Egil şi-a luat geaca din camera angajaţilor, mi-a spus că Daniel intra în tură la ora 2 şi apoi a plecat. De obicei, îl las să pună ce muzică vrea, dar cum a ieşit pe uşă, cum am schimbat-o. Am pus J.J. Cales, *Stay Around*. Albumul fusese lansat la şase ani după moartea lui şi există motive întemeiate să fii sceptic în privinţa unui album rezultat după ce a cotrobăit cineva prin notiţele neterminate ale

cântărețului după moartea lui. Cât de bun este de fapt albumul? Nu-i uşor să-i priveşti critic pe eroii tăi după ce mor. Oare eu am avut o privire îndeajuns de critică atunci când am găsit schițele pentru montagnes russes sau mi-au plăcut pentru că o iubisem pe *ea?* Mi-am imaginat cum le-a desenat Shannon stând în bucătăria din Opgard şi aşteptând să fie ridicat Os Spa. A contemplat liniile munților. Schițase în fundal lacul Budal şi Ottertindul, semn că îşi imaginase pista pe locul campingului. Carl se uitase la mine de parcă aş fi fost căzut în cap când i-am pomenit prima dată de un montagnes russes, deci Shannon nu arătase schițele nimănui. De ce-ar fi făcut-o? O construcție atât de mare aici, în creierii munților, era ceva nebunesc.

Am tot cumpănit dacă să îi spun că aveam desene şi că ele îi aparținuseră lui Shannon. Dar, în primul rând, îmi era teamă, pentru că mă cunoştea prea bine şi ar fi putut să-şi dea seama de ce eu – pragmaticul convins – aveam brusc un proiect care *trebuia* dus la bun sfârşit. Nu era vorba doar despre sinergia dintre Os Spa şi un montagnes russes construit din lemn. În al doilea rând, mă îndoiam că ar fi fost de acord cu proiectul dacă ar fi ştiut că viziunea era a lui Shannon. După ce murise ea, Carl nici măcar nu se uitase printre hârtiile ei şi mă rugase să arunc tot ce găsesc, după care declarase tăios şi răspicat:

— Trebuie să dispară orice urmă a târfei ăleia!

Însă acum stăteam să mă întreb dacă nu cumva voiam să construiesc montagnes russes-ul în amintirea femeii iubite, ca un monument funerar unde să pot să merg, pentru că ea fusese îngropată în țara ei natală, Barbados. Sau exista în mine un alt motiv, care nu era la fel evident? Regii construiesc biserici ca să demonstreze cât sunt de puternici, nu ca să demonstreze măreția lui Dumnezeu. Pe tata îl fascinase perioada vikingilor, când bărbații erau bărbați etc.

etc. şi îmi amintesc foarte bine povestea pe care ne-a spus-o despre doi fraţi, Øystein şi Sigurd, care împărţeau puterea. Øystein era cel mai învăţat, mai fermecător şi extrovertit dintre ei doi şi a ridicat mai multe monumente pentru el însuşi, printre care şi uriaşul lăcaş din Dovre, în munţi. Sigurd însă, întunecat şi introvertit, a construit o singură clădire. Catedrala din Oslo. Relaţia dintre cei doi fraţi a fost complicată, dar Øystein era aclamat de majoritatea poporului ca rege de drept. Dar după ce Øystein a murit, au fost nevoiţi să-l accepte pe Sigurd ca rege unic, iar acest rege a rămas în analele istoriei sub numele de Sigurd Cruciatul.

M-am uitat la ceas. Rita Willumsen mai avea zece ore la dispoziţie.

Ziua a început liniştit. Clienţi obişnuiţi din rândul localnicilor veneau să facă plinul, plăteau şi ieşeau fără să se aştepte să facem conversaţie de complezenţă. Şoferul de la Nor Tekstil, care transportă lenjeria de pat la Os Spa în fiecare zi în cursul săptămânii, s-a oprit la o cafea şi să schimbe cu mine două vorbe despre vreme, apoi şi-a continuat drumul spre curăţătoria din Skien. Dagur, islandezul care conduce unul dintre cele două taxiuri din Os, a oprit pe la mine ca să facă plinul la merţanul roşu şi mi-a spus că se gândeşte să treacă la maşină hibrid, aşa cum făcuseră Lillabeth şi soţul ei. Ei erau posesorii celuilalt taxi din sat, o Toyota albă hibrid, despre care ziceau că le redusese cheltuielile cu 20 de procente.

Am încuviinţat şi i-am spus că aveam de gând să mai instalez încă două puncte de încărcare rapidă.

Se făcuse aproape 11 şi ar fi fost o zi frumoasă, dacă n-aş fi zărit-o pe Grete Smitt pe partea cealaltă a drumului, încălţată cu crocşi şi îmbrăcată în tricou. Din nefericire, s-a uitat cu mare atenţie şi în dreapta, şi în stânga înainte să

traverseze spre mine. Uşile automate s-au deschis cu un şuierat când a intrat, ducându-mă cu gândul la Darth Vader.

Când eram copii, Grete avea părul lins, tern, de un blond-deschis spre cenuşiu. Ulterior, l-a avut blond-cenuşiu făcut permanent, ceea ce îi conferea o înfăţişare de-a dreptul înfiorătoare. Şi un nas uriaş, ca o lamă de cuţit vârâtă în ţeastă, care l-ar fi putut speria şi pe Diavol în persoană. Evident că nu toţi oamenii sunt la fel de înzestraţi, însă cu Grete creatorul a fost de-a dreptul zgârcit. De aceea li s-a părut tuturor ca o compensaţie divină când a început să înflorească întrucâtva după ce a avut un prieten. Dar Grete Smitt nu era o femeie oarecare – era atât de rea, încât Domnul nu îi era dator cu nimic, aşa cum nu îi eram nici eu. Însă era la fel de trufaşă ca Darth Vader şi era conştientă de asta. Era ca o mină de teren plină de tot ce aflase, văzuse sau pur şi simplu inventase şi aştepta doar prima ocazie să ne spargă boaşele, lui Carl şi mie. O mină de teren care aştepta momentul propice care să *merite* explozia.

— Bună, Roy! Ce-ai de gând să faci cu terenul pentru camping?

Se postase în faţa mea şi nici măcar nu dădea semne că ar vrea să cumpere ceva.

— Ai tuns-o pe Rita Willumsen azi? am întrebat-o eu.

— Nu, a trecut Kurt pe acolo să mă întrebe dacă ştiu ceva.

— Acum şi poliţaii îşi fac munca de cercetare la tine la coafor?

— Cred că ar trebui să fii fericit că n-a fost vorba despre o investigaţie, Roy.

M-am dat bătut în lupta de priviri care a urmat.

— Vrei o chiflă, Grete?

— Nu.

— Eşti la dietă?

— Haide, Roy!

Mi-am dres glasul.

— Să zicem că aş vrea să schimb campingul în altceva. Însă de ce ți-aş spune ție ce intenții am?

— Pentru că tocmai ți-am divulgat informații despre Kurt, care face investigații. *Quid pro quo*, nu-i aşa?

Atât de rar se vorbea latină în satul nostru, încât a trebuit să mă mai uit o dată la ea. Poate că urmărea serialul cu procese de pe Netflix despre care Simon îmi spusese că face bine la creier.

— Atunci o să-ți spun că rămâne tot camping şi suntem chit, i-am răspuns.

Ea m-a țintuit cu privirea.

— Minți!

— Trei chifle la preț de două?

Grete Smitt a făcut stânga împrejur, iar crocşii ei au scârțâit pe ciment. S-a oprit o clipă în uşă, iar în benzinărie a intrat un val de aer rece.

— Şi mai e ceva. S-a întors Natalie Moe.

Uşile au glisat la loc după ce a ieşit, scoțând parcă un nou suspin, de data aceasta de uşurare.

Era 12 când m-a sunat Kurt Olsen, răguşit după ziua precedentă. A trecut direct la subiect.

— Dacă măreşti oferta cu un milion, terenul e al tău, OK?

— E cam mult. Cred că o să mențin oferta de cinci milioane şi jumătate. După ora 16, scad oferta la cinci.

— Ca să vezi! Deci nu e adevărat că te lauzi singur şi spui că familia Opgard nu negociază.

— Acum voi negociați, Kurt. Rita ştie că m-ai sunat?

— Ştie... de ce n-ar şti?

— Pentru că mă îndoiesc că ar fi negociat atât de stângaci ca tine adineauri.

— Ce naiba vrei să zici?

— Rita fie mi-ar fi dat târcoale ca să vadă cât aş fi dispus să dau, fie m-ar fi refuzat şi m-ar fi lăsat pe mine să plusez sau nu. Dar tu ai aruncat un preţ şi atunci sunt convins că vreţi să vindeţi. Şi dacă vreţi să vindeţi, asta nu înseamnă că sunteţi megafericiţi cu şase milioane jumate, dar complet dezinteresaţi de oferta de cinci milioane şi jumătate. Nimeni nu ştie cât o să valoreze terenul ăsta după ce se construieşte tunelul Todde, iar lumea nu se prea înghesuie să cumpere campinguri în pustietate.

S-a lăsat tăcerea la capătul firului şi am auzit unghii care scărpinau barba nerasă. Şi mi l-am imaginat pe Kurt, mahmur, atât de concentrat, încât se auzea cum îi zbârnâie creierul. Întrucât viteza de reacţie nu e punctul lui forte, durează întotdeauna mai mult. Puţin cam mult, de fapt, pentru că până să răspundă, era deja prea târziu.

— Exact asta e, a zis el.

— Ce anume?

— Am primit o ofertă pentru şase milioane şi jumătate.

— Aşa, din senin?

— Nu. Am sunat eu pe cineva care e interesat.

— De camping?

— Poate că da.

— Şi cine este acea persoană?

— Asta nu pot să-ţi spun, evident.

— Dar oricum o să aflu după ce cumpără terenul.

Kurt nu mi-a răspuns. Evident că mînţea şi probabil şi-a dat seama că l-am prins cu minciuna. Acum nu-l mai uram pe Kurt Olsen la fel de tare cum mă ura el pe mine, poate pentru că nu aveam motive la fel de întemeiate ca el. De aceea n-am zis nimic, ca să-i las timp să se regrupeze şi să bată în retragere onorabil. Dar secundele treceau şi mi-am dat seama că nu folosea ocazia pe care i-o oferisem. Am simţit cum mă cuprinde îndoiala. Oare greşeam? Oare să fi avut un cumpărător real? Dar cine să vrea să cumpere un

teren de camping al cărui cordon ombilical cu civilizația avea să fie tăiat?

Şi atunci mi s-a aprins beculeţul.

Cumpărătorul nu putea fi decât cineva care ştia că până la urmă nu avea să fie tăiat cordonul ombilical.

— Lasă-mă să mă gândesc, i-am spus.

— Aşa să faci. Ai timp până la... să zicem... ora 16, bine?

I-am auzit nerăbdarea din glas.

— OK.

— Şi, Roy? Încă ceva. N-am încredere nicio secundă în ce zici, deci va trebui să-mi dai oferta în scris.

— S-a înțeles.

Am închis şi l-am sunat pe Carl.

7

Am plecat cu maşina de la benzinărie pe la 14:10, am luat-o prin centru şi apoi am urcat pe drumul care leagă hotelul de sat. După ce am urcat 300 de metri, am tras în fața clădirii principale. Os Spa nu pare foarte spectaculos la prima vedere. Nu pare foarte însuflețit, iar aripile clădirii urmează forma terenului şi se contopesc cu peisajul. Fostul primar Aas a spus că îi aminteşte puțin de buncărele germane de pe vremea copilăriei sale, la care trebuia să te uiți țintă ca să le zăreşti. Însă asocierea aceasta nu l-a împiedicat să investească în hotel când a fost listat pe bursă, după incendiu. El şi alți peste 100 de săteni. Contribuțiile lor au fost mici, dar îndeajuns de semnificative încât să le confere sentimentul proprietății şi ideea că se puteau intitula hotelieri. Profitul a fost destul de mare, însă în primii şapte ani nu s-au plătit dividende. Carl le explicase acționarilor că era ceva obişnuit pentru o companie aflată în

dezvoltare. Şi, pentru că nimeni nu ştia dinainte cât de mult va fi afectat hotelul de devierea drumului național, se dovedise dificil să vinzi acțiunile şi puțini erau dispuşi să investească şi mai mulți bani, acționarii au fost de acord cu implicarea francezilor. Construcția noii aripi, o combinație de beton cenuşiu şi lemn deschis la culoare, urma să înceapă în curând, iar utilajele şi maşinile cu logoul firmei de construcții AUB din Lituania fuseseră deja aduse pe şantier. Voss Gilbert, care, la zece ani de când venise la club, era considerat în continuare „noul preşedinte", declarase că abia aşteaptă să dea cu sapa în pământ, în sunet de corn englezesc.

Am intrat în hol. Granit, sticlă şi lemn. Bustul lui Jo Aas. Nu se vedea nicio urmă a celei care proiectase clădirea, chiar dacă mă frapa de câte ori intram cât de genial fusese concepută. Practic, curat, simplu şi, cu toate acestea, sofisticat, dar într-un mod cald, primitor. Exact aşa cum fusese şi Shannon Alleyne.

Am dat din cap să o salut pe recepționeră şi m-am îndreptat spre lift.

Încăperea care funcționa ca birou şi ca sală de şedințe se afla la etajul al treilea, ceea ce era foarte peste mână, în primul rând pentru că toată partea administrativă se afla la etajul întâi, şi în al doilea rând, ocupa aproape cel mai bun apartament al hotelului, care avea vedere spre munte şi era surclasat probabil doar de apartamentul nupțial, cu vedere spre lacul Budal.

Dar Carl insistase. Planul lui era să îi invite pe colaboratorii de încredere sau pe musafirii de renume ai hotelului în această cameră la prânz sau la cină, la fel cum pasagerii norocoşi ai vapoarelor de croazieră erau invitați în cabina căpitanului.

Carl stătea lângă fereastra panoramică şi se uita afară când am intrat fără să bat la uşă.

— Noua aripă o să fie *amazing*, a spus el fără să se întoarcă. Tocmai am avut o întrevedere cu Lewi.

— Lewi? l-am întrebat mirat.

— Directorul lituanian al firmei AUB. Zice că schițele sunt atât de amănunțite şi de lipsite de greşeală, încât nu are absolut nimic de modificat. Sunt făcute ca la carte, nu trebuie decât să te apuci de construcție.

Apoi s-a dus spre scaun şi a pus sacoul pe spetează.

— A fost un geniu, ştiai?

S-a uitat la mine. Eu am încuviințat doar şi m-am aşezat la masa lungă de şedințe.

— M-am mai gândit puțin, Roy. Cred că ar trebui să denumim aripa nouă după ea. Ce părere ai?

— După Shannon?

— Da. Aripa Alleyne.

Am înghițit în sec.

— Credeam că vrei să ştergi orice urmă... Dacă nu mă înşel... ai zis că e curvă?

Carl a suspinat.

— Timpul vindecă toate rănile, ştii şi tu.

Afurisită treabă, m-am gândit în sinea mea. *Poate le vindecă pe ale tale, dar nu pe ale ei. Şi nici pe ale mele*.

— În afară de asta, a continuat el, mi-a trecut prin minte că ar părea cam ciudat, mda, poate chiar aş da de bănuit dacă nu i-aş acorda defunctei o recunoaştere pentru munca ei. Pricepi?

Am întredeschis gura, ca să nu mi se vadă grimasa de pe fața încordată şi să mă dau de gol.

Carl s-a lăsat greoi în scaunul directorial luxos, tapițat în piele.

— Bun! Şi ce se mai aude?

I-am povestit despre discuția cu Kurt Olsen şi am zis că, dacă spunea adevărul, celălalt ofertant trebuie să fie cineva

care ştia că exista posibilitatea să nu se construiască autostrada.

— Şi vrei să zici că *am fost eu?* a ripostat Carl, punând patru degete pe cravată şi zâmbind ştrengar, cu surâsul care cucerea inimile tuturor femeilor şi bărbaţilor.

Şi chiar dacă evident o spusese în glumă, tot m-au trecut fiorii, pentru că atingea un punct sensibil. Chiar dacă aveam interese comune, din punct de vedere financiar relaţiile noastre nu mai erau la fel de strânse după ce vândusem o parte mare din acţiunile la Os Spa. Ideea că am putea paria unul împotriva celuilalt era complet nerealistă, dar noi doi nu ne mai aflam în aceeaşi barcă. În orice caz, nu din punct de vedere financiar. În ceea ce priveşte închisoarea pe viaţă, situaţia era diferită.

— Ar putea fi GeoData, i-am spus.

Carl a clătinat din cap.

— Ţinând cont că nu e vorba de o companie listată la bursă, cred că nu se aplică interdicţia pentru achiziţii pe baza unor informaţii confidenţiale. Dar probabil că tot e ilegal.

— Unul dintre partenerii de la GeoData a comis o fraudă mai demult.

— Cinci milioane este un preţ bun pentru camping, chiar şi dacă se construieşte autostrada, Roy. Nu-mi imaginez doi geologi apucându-se din senin să facă turism, mai ales într-o zonă pe care n-o cunosc deloc.

— Şi-au dat seama că am de gând ceva şi o să-mi vândă mie terenul înapoi pe o sumă mai mare.

— Ei, haide, Roy! Poate că undeva în adâncurile apelor mai stau la pândă niscaiva ştiuci carnivore, cum ar fi Rita Willumsen şi partenerul de la GeoData, însă pe lângă ei mai înoată doar doi rechini şi ăştia suntem noi.

— Cred că ai dreptate, i-am zis, apoi m-am ridicat şi m-am dus la fereastră.

Doamne, cât de frumos era când iarba-neagră se îmbrăca în culorile aprinse ale toamnei cât vedeai cu ochii pe munți, iar cerul era înalt şi albastru ca azi.

— Dar există cineva care a ieşit la vânătoare de rechini. Cineva cu un harpon uriaş şi o macara. Am vorbit ieri la petrecere cu Kurt. Era beat, dar e pe urmele noastre, Carl! Şi chiar a vorbit despre „închisoare pe viață". De fapt, s-a exprimat altfel; a spus că nu vom mai fi liberi niciodată.

— Serios? a întrebat Carl cu o expresie sobră.

— Nu prea cred că are informații noi, dar se aşteaptă să descopere ceva în carcasele maşinilor prăbuşite în prăpastie.

Carl a încuviințat îngândurat şi s-a ciupit de bărbie cu degetul mare şi cel arătător.

— Oricum m-am gândit să-i fac lui Kurt o nouă propunere contractuală săptămâna asta. Dar poate că va fi pe o sumă mai mare decât am estimat inițial.

— Crezi că un salariu mai mare pentru postul de antrenor îl va atrage?

Carl s-a aplecat deasupra biroului despre care pretindea că e făcut dintr-un lemn de palmier aflat pe lista speciilor pe cale de dispariție din Tuvalu şi a luat un stilou pe care-l primise cadou de la Jo Aas.

— Întotdeauna am fost de părere că oamenii nu au nicio limită dacă vor să facă ceva – iar în acest caz să renunțe să facă ceva – dacă îi plăteşti îndeajuns de bine. Plata poate fi în bani, sex, droguri sau putere şi mândrie. Mai mult astea din urmă. *Nicio limită.*

— Parcă ai fi tata.

Atunci a încetat să mai bată cu stiloul în birou şi m-a săgetat cu privirea, iar eu am simțit fiori reci.

— Scuze, m-am apărat eu ridicând mâna. Dar în cazul lui Kurt Olsen, situația e alta. El nu vrea decât să afle cum a murit taică-su, nu-i aşa? Şi familia e deasupra banilor. Şi deasupra puterii şi a mândriei. Eşti de acord?

Carl mi s-a părut încordat, cum şedea pe scaunul cu spătar înalt şi mă privea fix.

— Da, sunt, a răspuns într-un final şi apoi şi-a relaxat umerii. La naiba, Roy, trebuie să mă las de băut.

— Hai, serios! Din nou?

— Mai demult, nu aveam decât atacuri de anxietate. Acum am crize de paranoia. Am visat că francezii acaparaseră totul aici, mă dăduseră afară şi trebuia să lucrez la benzinărie.

— Interesant! Şi eu ce ți-am spus în vis?

— Nu-mi amintesc... Cred că atunci m-am trezit. Ce-o să faci cu oferta?

Am ridicat din umeri.

— Kurt cred că m-a sunat pe la spatele Ritei, ca să-i demonstreze că el este bărbatul în casă, deoarece a reuşit să stoarcă de la mine un milion în plus. Şi eu am fost cel care i-a dat ideea că ar putea exista competitori pe piață, deci el a preluat-o şi a mers pe ea. Însă a ezitat câteva secunde prea mult şi mi-am dat seama de cacealma.

— Deci dacă vrem să-l periem puțin pe Kurt, cred că ar fi bine să-i facem hatârul ăsta, nu?

Am încuviințat şi chiar atunci telefonul lui Carl a început să vibreze.

M-am întors spre fereastră şi am sunat în timp ce el deja vorbea.

— Da? mi-a răspuns o voce răguşită.

— Bine, am zis. Sunt de acord cu şase milioane şi jumătate.

— În scris, a spus Kurt şi cu greu a izbutit să-şi ascundă uşurarea.

Era evident că-i fusese teamă că a distrus afacerea pe care o pusese la cale Rita cu mine.

— O să ți-o trimit şi în scris, dar întâi vreau să văd contraoferta pe care ai primit-o.

— Ţi-am spus doar că există.
— Vreau să o văd în scris.
— Ascultă-mă...
— Când nu ai încredere în mine, nu am niciun motiv să am încredere în tine, Kurt. Dacă ai inventat o ofertă falsă doar ca să ridici preţul, am un motiv întemeiat să renunţ la înţelegere. Nu ţi-a explicat Rita?

Ar fi trebuit să las lucrurile aşa cum erau şi ar fi trebuit să-l las pe Kurt să profite de mine, dar nu puteam, şi nici nu-mi permiteam să par atât de slab.

— Oferta a fost verbală şi ofertantul a dorit să-şi păstreze anonimatul, a spus Kurt.
— Fă rost de ea în scris. Nu trebuie să ştiu numele; mă mulţumesc să ştiu că Rita a văzut oferta şi că e reală. Pentru că în ea am încredere.

Kurt a şuierat câteva înjurături pe care doar dacă erai din Os le puteai pricepe.

— La ora 18, a spus el. Acasă la Rita.

Carl s-a uitat întrebător la mine, dar s-a ridicat şi a continuat să vorbească la telefon cu accentul lui american tipic Vestului Mijlociu, iar eu i-am făcut semn să se ridice de la birou. Am scris repede oferta la calculator în câteva propoziţii şi i-am făcut semn să o citească. Fără să-şi lase telefonul de la ureche, şi-a mijit ochii şi a corectat două greşeli de ortografie. Nu aveam niciun motiv să-i dau lui Kurt prilej să spună glume despre dislexici. Am printat foaia la imprimanta de la etajul unu, l-am bătut pe umăr pe Carl şi am ieşit din birou.

Am ţinut uşile pentru un cuplu de vârstă mijlocie, în halate albe de baie, care se apropia cu paşi zgomotoşi din cauza şlapilor. Uşile s-au închis şi noi am evitat să ne privim în ochi.

În timp ce ei şi-au continuat drumul înspre spa, eu am trecut prin dreptul recepției şi am intrat la departamentul administrativ.

Uşa încăperii unde se afla imprimanta era deschisă şi m-am postat în spatele unei tinere cu părul blond care sorta filele pe măsură ce ieşeau din aparat. Îşi pusese o cană de cafea pe imprimantă şi părul i se legăna dintr-o parte în alta, în ritm cu melodia care răsuna în căştile uriaşe de pe capul ei. Mi-am dres glasul ca să o avertizez de prezența mea, ca să nu tresară şi să verse cafeaua când avea să se răsucească şi să mă observe, dar muzica era dată prea tare.

Notele care răzbăteau până la mine sunau cunoscut. Era rifful de chitară de ieri.

Mi-am dres glasul şi mai tare, iar atunci fata s-a întors. Mi-a zâmbit larg.

— Imediat termin, a strigat ea prea tare.

— Nu te grăbi, i-am răspuns zâmbind.

Am aşteptat să se întoarcă spre imprimantă, dar ea a rămas cu ochii la mine.

— Roy Opgard?

— Da.

Atunci şi-a dat jos căştile şi mi-am dat seama că nu era White Stripes, ci muzică clasică, cu o mulțime de instrumente de suflat şi de viori.

— Nu mă recunoşti?

Am privit-o mai atent. Ochii ei de un albastru intens păreau prea mari pentru fața micuță cu pometi înalți. Şi ce culoare aveau! De parcă irisul ar fi fost colorat pe straturi, cu o nuanță verzuie pe interior care se preschimba în albastru şi în albastru-deschis pe margine. Nu doar culoarea era deosebită, ci şi expresia pe care o citeam în ei. Erau ochi plânşi, cum obişnuiam Carl şi cu mine să îi numim. Exceptând faptul că fata asta – bănuiam că are douăzeci şi ceva de ani – nu părea să fie nici prea

vulnerabilă şi nici speriată, ci îmi susținea privirea fără să-i dispară zâmbetul de pe buze. Şi de aceea nu o recunoscusem.

— Natalie Moe, s-a prezentat ea.

— Natalie Moe? am repetat eu şovăitor şi incapabil să mă adun. Aşa e! Fratele meu mi-a povestit că ai început să lucrezi aici. Scuză-mă, sufăr de... cum se numeşte... Alz...?

— N-ai de ce să-ți ceri scuze, m-a liniştit ea. Eu mă bucur că nu mă recunoaşte lumea din Os.

— Cum aşa?

Ea a ridicat din umeri.

— Bănuiesc că tu ştii mai bine decât oricine altcineva de ce, Roy.

Am încuviințat. Am dat din cap încet, aşa cum fac oamenii aici, în Os, iar gestul lor poate să aibă multe înțelesuri. Sus şi jos. Am dat din cap înspre căştile ei şi am întrebat-o ce ascultă.

Ea a zâmbit scurt, dându-şi seama că voiam să schimb subiectul.

— Simfonia a cincea a lui Bruckner.

— Măi să fie! Nu mulți ascultă aşa ceva pe la noi!

— Nici eu nu prea ascult muzică din asta, de fapt. Eu doar... cum să zic... caut muzică.

— Cauți muzică, am repetat eu, dând necontenit din cap.

Din fericire, am observat că teancul ei de foi se terminase de printat şi că ieşea şi pagina mea.

— Asta sigur e a mea, i-am spus eu şi am dat din cap.

Ea a făcut un pas în lateral, iar eu mi-am înhățat rapid foaia.

— Mă bucur să te revăd, Natalie. Unde...?

— Nu, nu stau acasă, cu tata, a răspuns ea. E singur acum, ştiai?

— Am auzit că a rămas văduv, da.

E posibil ca în spatele cuvântului *singur* să se ascundă mai multe înțelesuri, dar nu era nevoie să ştiu mai mult. Îmi era de ajuns să o privesc. Crescuse, devenise femeie acum, nu mai era biata adolescentă speriată de moarte de odinioară, care avusese nevoie de ajutor: ajutor să depăşească sentimentul ruşinii şi să plece din sat. Departe de casa ei.

— Ne mai vedem pe aici, i-am spus.

— Roy?

Mi se părea ciudat să o aud rostindu-mi numele. Natalie şi cu mine abia schimbaserăm două vorbe pe vremea când trecea pe la benzinărie şi totuşi existase ceva care ne unise şi care ne îndepărta în acelaşi timp unul de altul. Odată, când am văzut-o la o cafenea în Notodden, s-a prefăcut că nu mă vede şi eu m-am bucurat.

M-am răsucit în uşă şi m-am uitat la ea. A zis ceva, un cuvânt, dar atât de încet, încât țiuitul imprimantei ce terminase de printat i-a acoperit glasul. I-am zâmbit şi i-am făcut semn că trebuie să fug.

Vântul de toamnă era domol şi îmi prindea bine pe fruntea înfierbântată când am ieşit în parcare. M-am suit în Volvo şi am pornit motorul.

Citisem cuvântul pe buzele ei.

Natalie Moe îmi spusese „mulțumesc”.

8

Când am trecut cu maşina pe lângă Nergard şi am intrat pe prima porțiune abruptă de drum, am observat ceva mişcându-se sus pe munte, în dreptul serpentinei de la Geitesvingen. Era pe partea prăpastiei care se vedea deasupra stâlpului şi abia după câteva secunde mi-am dat

seama că, în realitate, ce mi se păruse un animal mare care se cățăra încet pe lângă peretele stâncos era o maşină. M-am oprit să mă uit mai atent. Într-adevăr erau fiarele contorsionate ale maşinii de dedesubt, un Cadillac DeVille negru, model din 1979. Tata îl cumpărase de la Willum Willumsen, care susținuse că maşina fusese folosită cu simț de răspundere pe autostrăzile întortocheate din Nevada cea uscată ca iasca şi de aceea n-avea urmă de rugină şi funcționa ca nouă. N-au trecut nici două săptămâni până ce hărăbaia a trebuit dusă la mecanic, iar în anul ce a urmat am lucrat să o repar, ca o formă de practică la şcoala de mecanici auto. Dar cel mai important lucru pe care l-am învățat a fost că este posibil să repari lucruri. O vreme am crezut că pot repara orice, dar acum nu mai cred.

Când am ajuns la Geitesvingen, macaralele scoseseră Cadillacul şi îl aşezaseră pe platforma unei maşini de transport, deasupra resturilor Cadillacului DeVille din 1985 al lui Carl şi a Jaguarului E alb al recuperatorului angajat de Willumsen. Muncitorii m-au petrecut cu privirea. L-am recunoscut pe unul dintre ei, singurul care nu purta vestă reflectorizantă, m-am oprit în fața lui şi am aşteptat să coboare complet geamul.

— Gilliani? l-am strigat eu. Lucrezi la Autoritatea Drumurilor Publice?

Criminalistul, cu înfățişarea lui de pakistanez, mi-a zâmbit, apoi şi-a împins ochelarii în sus pe nas.

— Ai memorie bună, Opgard, dacă îți amintești de mine. Cât timp să fi trecut? Şapte ani? Opt?

Pe atunci, Kurt Olsen făcuse presiuni asupra departamentului care investiga omuciderile, Kripos, să detaşeze nişte oameni să cerceteze cadavrele din prăpastia Huken. Kripos nu a găsit nimic care să indice altceva decât nişte accidente de maşină în care pasagerii au murit din cauza rănilor suferite în urma prăbuşirii de la mare

înălțime. Când au găsit pe mâna recuperatorului urme de praf de puşcă care făceau legătura între el şi pistolul găsit lângă Willumsen, criminaliştii au considerat cazul închis. Recuperatorul îl ucisese pe Willumsen. Motivul? Cei de la Omucideri erau de părere că existaseră mai multe mobiluri ale crimei dacă era în joc o sumă de 30 de milioane de coroane, dar nu au mai văzut niciun motiv să aloce resurse pentru investigații suplimentare când ambele părți erau declarate decedate.

În afară de faptul că acum, după şapte sau opt ani de la eveniment, au întrezărit totuşi un motiv.

— Kurt trebuie să fi chemat Kripos, nu? am întrebat eu.

— Poate.

— În regulă. Ai de gând să duci maşinile la laborator?

— Ăsta-i planul.

— De ce? S-a întâmplat ceva nou de atunci?

— Da, s-a dezvoltat tehnologia, a răspuns Gilliani.

— Cum aşa?

Îmi aminteam toate drăcoveniile de dispozitive pe care le adusese cu el ultima dată, cum era chestia aia care semăna cu un uscător de păr, dar care era de fapt un detector de praf de puşcă.

— Ce ai de gând să faci cu Cadillacul vechi? am întrebat eu.

— Poate că ai aflat deja că a fost eliminat termenul de prescripție pentru omucideri.

— Nu, n-am auzit.

Îmi amintesc ziua în care Carl şi cu mine eram în seră, iar la radio era ştirea cu Parlamentul care modificase legea.

— Toate cazurile de omucidere din ultimii 25 de ani pot fi redeschise şi cercetate la nesfârşit.

— Nu mai spune!

— Ba da! Olsen zice că au trecut mai puțin de 25 de ani de când a ieşit prima maşină de pe carosabil în zona asta. Aşa e?

Am încuviințat. Țin minte cum am înjurat cu voce tare, în timp ce reporterul prezenta consecințele acestei modificări. Dacă amendamentul ar fi fost adoptat cu câțiva ani mai târziu, am fi avut mai puține motive de îngrijorare.

— Şi ce urme ați putea găsi după atâta amar de vreme? m-am interesat eu.

— O să vedem. În râpele astea nu bate nici soarele şi nici ploaia, iar ADN-ul este mai rezistent decât îşi imaginează majoritatea oamenilor.

M-am uitat la Gilliani, încercând să-i descifrez expresia. Încerca oare să mă sperie sau vorbea dezinvolt deoarece eu şi Carl fuseserăm complet excluşi de pe lista suspecților principali când venise Kripos?

— Mult noroc! i-am urat şi i-am spus că am cafea la bucătărie, în cazul în care mai stăteau.

Gilliani a zâmbit larg şi a făcut semn din cap că nu.

Eram deja la a treia ceaşcă de cafea şi muncitorii de la Autoritatea Drumurilor săpau de zor gropile în care urmau să fie fixați stâlpii de protecție. Se auzea un bârâit puternic şi geamurile de la bucătărie zăngăneau atât de tare, încât abia am observat că îmi suna telefonul.

— Da? am strigat eu.

— Halden la telefon.

— Aşteaptă puțin! i-am zis, apoi am trecut în camera de zi, unde apucaserăm instalăm nişte ferestre cum trebuie. Acum putem vorbi. Ai luat o decizie?

— Unde ne putem întâlni?

După ton, mi s-a părut că e agitat şi am savurat momentul. Dacă era nelinişstit, era semn bun. Dacă s-ar fi dus la poliție să mă denunțe, ar fi avut mai multe motive să

rămână calm. Nu mi-a propus nici ora, nici locul pentru întâlnire, lăsând totul la latitudinea mea, deci nu încerca să mă atragă în niciun fel de cursă. În plus, nu trecuseră nici două zile de când îl vizitasem şi bănuiesc că poliția ar fi avut nevoie de mai mult timp ca să facă un plan.

— Notodden, am rostit.

— Asta nu e lângă Os? Dacă ne vede vreo cunoştință de-a ta împreună...

— Hotelul Brattrein. Miercuri, la ora 15. Camera 333. Dacă nu te mai contactez, du-te direct acolo. Şi vino singur.

— Dar Fuhr vrea să...

— Singur. Dacă vrea, poate să vină cu tine şi să aştepte în maşină.

A urmat o pauză şi am avut senzația că făcea schimb de priviri cu cineva care asculta conversația. Probabil era Fuhr.

— OK, Opgard.

— Bine. Ne vedem!

Am închis telefonul şi am rămas privind în gol. De ce i-am spus oare camera 333? Oare pentru că ştiam cum arată, ştiam toate colțurile, cum era orientată baia, de exemplu? Dar toate camerele erau similare, deci probabil mă apucase nostalgia şi de fapt voiam să revăd camera în care fusesem cu Shannon prima dată. Sau poate pentru că asupra ei plana deja un blestem, deoarece acolo îmi trădasem fratele, păşind pe un drum ce avea să mă facă să devin un păcătos cinic, lipsit de busola valorilor morale, cea care odinioară mă ajutaseră să fiu cineva, să doresc şi să însemn ceva. Care mă determinase să-i iau apărarea lui Natalie Moe când nimeni nu ridica niciun deget. De două ori 333. Acesta devenise oricum un număr care i se potrivea noului Roy Opgard.

L-am sunat pe Carl.

— Mâine mă întâlnesc cu tipul cu tunelul.

— Da? Ți-a zis ceva despre...

— Vorbim diseară.

Am închis. M-am aşezat în balansoarul vechi pe care Carl insistase să-l păstrăm când făcuserăm renovări. M-am uitat la telefon. Evitasem să spun GeoData sau Halden şi îl avertizasem şi pe Carl să se abțină să vorbească explicit. Mă speriaseră oare amenințările lui Kurt? Sau eram precaut din pricina echipei de la Omucideri, care se afla literalmente în fața camerei de zi? Sau eram neliniştit pentru că mă contaminasem şi eu de paranoia lui Carl?

M-am dus la bucătărie, am găsit un pix lângă cutia de pâine şi am semnat oferta. M-am uitat la burlanul sobei, care pornea de la cuptor, trecea printr-un hol în camera băieților de la etajul doi şi fusese instalat în aşa fel încât să nu dăm foc casei. Carl mă bătuse la cap să modernizăm şi bucătăria, dar nu ştiu de ce m-am opus. În timp ce el voia să păstreze balansoarul, eu aş fi vrut să păstrăm cuptorul cu țeava de evacuare. Nu vedeam niciun element al sobei care să-mi aducă aminte de ceva plăcut din trecut, dar este întotdeauna complicat când e vorba despre legăturile pe care le avem cu ceea ce a fost.

Am sunat la uşa Ritei Willumsen la ora 18 fix.

Până acum, casa ei rămăsese cea mai mare din Os şi mai avea şi două coloane tâmpite de-o parte şi de alta a uşii – părea de-a dreptul aristocratică.

Cât am aşteptat, mi-am dat seama că în cei 44 de ani ai mei, era prima dată când sunam la uşa ei. Însă mai fusesem o dată în casă mai demult, când intrasem prin uşa de la beci.

Uşa s-a deschis şi Rita s-a uitat de sus la mine.

— Te aşteaptă sus, în dormitor, a spus ea şi a păşit într-o parte ca să-mi facă loc să trec.

— În dormitor? m-am mirat eu şi am intrat.

— Te descurci singur, doar ştii unde e.

Înainte să apuc să întreb dacă glumeşte, deja dispăruse.

Am urcat pe scara largă. Pe palier, era atârnat un tablou care-l înfăţişa pe Willum Willumsen. Chiar dacă artistul reuşise să retuşeze câteva cute din bărbia dublă şi încercase să-i dea un aspect demn în locul privirii şirete, înfăţişarea sa era la fel de neplăcută cum fusese şi în realitate.

Uşa dormitorului, peste pragul căreia trecusem o singură dată în viaţa mea, era deschisă. Kurt era întins pe pat. Chiar dacă era îmbrăcat, postura şi înfăţişarea lui îmi aminteau de celebra fotografie din *Cosmopolitan* cu Burt Reynolds dezbrăcat, pe o blană de urs. Singura diferenţă era că avea în colţul gurii o ţigară şi nu un trabuc, iar actorul stătea cu capul sprijinit de braţul stâng, nu pe cel drept. Braţul drept era îndreptat către mine.

I-am întins foaia cu oferta. A parcurs-o cu repeziciune şi a vârât-o sub cuvertură.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere să revezi locul faptei, a rostit el.

— Ah, dar nu mi-am tras-o niciodată aici cu Rita, i-am răspuns.

Kurt a tresărit şi venele de la tâmplă i s-au umflat.

— Aici l-ai împuşcat pe Willum Willumsen, m-a acuzat el.

— Şi tu m-ai adus aici ca să vezi cum reacţionez? am replicat eu uitându-mă în jur.

Din câte vedeam, nu se schimbase nimic. Dar e cert că atunci se întâmplase dimineaţa devreme, când era încă întuneric iarna. Mi-am supt dinţii.

— Cum crezi că funcţionează vederea ta cu raze Röntgen, Kurt?

— Al dracului ce tip drăcesc de rece te-ai făcut, Roy!

— Doi draci într-o propoziţie. Asta îmi aminteşte că vreau să văd şi a doua ofertă.

— Ai spus că e de-ajuns dacă o vede Rita.

— OK, atunci cheam-o aici.

— Nu, poți să vezi oferta şi singur.

Apoi a scos o foaie de sub cuvertură. A acoperit partea de jos şi mi-a arătat-o. Mi-am mijit ochii să văd scrisul. Textul scurt era scris de mână şi se încheia cu formula „cu stimă”, iar Kurt acoperise numele. Acum urma să-mi ia foaia din față.

— A, *sorry*! m-a întrerupt Kurt. Am uitat că eşti dislexic.

M-am uitat la ofertă, care era corectă, cu suma de 6,4 milioane, şi cifrele nu păreau modificate. Am citit din nou textul.

„Îi ofer Ritei Willumsen suma de 6,4 milioane coroane norvegiene în schimbul campingului deținut de aceasta. Cu stimă.” Atunci mi-a venit o idee legată de ceva ce ar fi putut deveni mai valoros decât milionul în plus, despre care Carl îmi zisese să îl achit doar ca să îi fac pe plac lui Kurt.

— Bine! i-am spus.

— Şi caşcavalul?

— Îl primeşti după ce semnezi documentul. Aşa e procedura. Sper că tu, în calitate de şerif, o vei urma.

A zâmbit ironic.

— Sunt banii Ritei şi nu prea cunosc treburile astea. Dar acum am... a spus el bătând cuvertura sub care vârâse oferta mea. Şi dacă nu respecți... a continuat el trecându-şi un deget peste omuleț.

— Recuperatorul, da, ştiu, i-am zis. Apropo, dacă nu-l omora recuperatorul pe Willum, probabil că-l omorai tu. Adică, uite unde ai ajuns. Poate că ai avut un plan pe termen lung.

Kurt Olsen a făcut o grimasă.

— De parcă sufletul tău n-ar fi fost destul de întunecat de dinainte, Roy.

— Ies singur, i-am spus şi am ieşit înainte să se ridice.

Când am trecut pe lângă camera Ritei, mi-am vârât capul pe uşă.

— Ţi-am cumpărat terenul, Rita!

— Felicitări! mi-a răspuns fără să-şi ridice ochii din cartea groasă pe care o citea, probabil ceva din literatura clasică.

Dacă spera să fie şi Kurt la fel de receptiv ca mine, probabil că era dezamăgită. Dar cu siguranţă găsise la el alte calităţi.

— De ce l-ai lăsat să preia negocierea pentru terenul tău? am întrebat-o, iar de data aceasta şi-a ridicat privirea.

Ochii ei păreau obosiţi.

— Şi-a dorit foarte mult.

— Şi-a dorit să se impună în faţa ta? Sau a vrut doar să mă strângă cu uşa?

Rita Willumsen a suspinat în tăcere. Părul ei des era împletit şi strâns într-un coc. Poate că aşa voia să netezească ridurile care începuseră să i se ivească pe frunte. L-am auzit pe Kurt coborând scările.

— Ai văzut cealaltă ofertă? am întrebat-o.

— Şase virgulă patru. Da, destul de bine.

Am lăsat o pauză, astfel încât să las efectul cuvântului *destul* să se audă. Înainte să-mi dau seama că eram mulţumit şi de ceea ce cumpărasem, şi de ceea ce obţinusem prin această achiziţie. Apoi am salutat-o şi m-am îndreptat spre uşă.

9

Carl a coborât în bucătărie la 6:45.

— Am crezut că lucrezi azi, a spus el turnându-şi o ceaşcă de cafea din filtrul care fusese lăsat pornit o oră.

— L-am rugat pe Egil să vină în locul meu. Rita şi cu mine mergem să semnăm contractul la bancă astăzi, însă eu plec puţin mai devreme, ca să-l citesc împreună cu Vendelbo.

— E bine să ai un om ca Vendelbo de partea ta, a comentat Carl, sorbind din ceaşcă.

Sunetul îmi amintea de tata, care obişnuia să-şi toarne cafeaua în farfurioară ca să o lase la răcit, apoi o sorbea cu un zgomot care răsuna prin burlanul sobei până în dormitorul pe care îl împărțeam eu şi Carl.

— Apropo de oameni pe care e bine să-i ții aproape, a continuat Carl. Mă gândeam la ceva. Ce părere ai despre Natalie Moe?

— Ce *părere* să am?

— Cred că ar fi o idee bună să o incluzi în proiectul campingului. M-am gândit serios. Avem nevoie de cineva priceput la marketing.

M-am dus la fereastră.

— Poate, însă e puțin prea tânără pentru un proiect atât de amplu, nu crezi? Poate angajăm pe altcineva.

— Exact oameni tineri ne trebuie. Ei ştiu mijloacele noi de comunicare şi înțeleg cum funcționează. Nu ți-am povestit că a primit o ofertă de la unul dintre lanțurile hoteliere din Oslo când am reuşit să o înhățăm?

— Este foarte pricepută, însă... am început eu.

— Însă ce?

Am lăsat un moment de suspans.

— Eşti sigur că este de încredere?

— De încredere? Din ce punct de vedere?

— Să nu clevetească prin sat. Adică, dacă lucrează cu noi, trebuie să fie cineva care nu sapă prea mult... în treburile noastre private.

— Natalie este profesionistă. O doamnă serioasă. Îți promit.

Încercam să-mi adun gândurile. Nu ştiam de ce, dar ideea mi se părea tentantă. Natalie probabil se simțea datoare față de mine şi... Poate tocmai de aceea era tentantă propunerea, pentru că relația cu ea ar fi putut deveni personală.

— Nu ştiu, i-am spus. Mi se pare puţin cam prea devreme să mă gândesc la marketing.

— Prea devreme? a ripostat Carl ridicându-şi mâinile în aer. Acum campingul este al tău. Ai schiţele gata şi un antreprenor care e dispus să construiască. Când o să iasă şi raportul care recomandă păstrarea drumului naţional, nu o să trebuiască decât să-i vinzi proiectul lui Vendelbo şi băncii. De asta mă ocup eu, doar ştii.

— Serios? i-am spus eu mirat, văzând cum se adună norii pe Ottertind, unde se anunţase ploaie astăzi. Şi dacă o să zică nu?

— N-o s-o facă.

— I-am pomenit lui Vendelbo despre bani în timpul meciului. N-a leşinat, dar mi-a spus că e vorba de garanţii.

— Tocmai. Când o să se afle că nu se mai construieşte autostrada, preţul imobiliarelor noastre va urca până la cer şi putem să oferim băncii garanţii cât casa! Şi după ce o să ne dea împrumutul, atunci să vezi show, când află toţi! În momentul ăla e crucial să fim pregătiţi să lansăm corect ştirea despre proiectele noastre pe canalele mediatice. Trebuie să ne ajute profesionişti ca Natalie, astfel încât să maximizăm efectul *uau*! O singură dată ai şansa să faci o primă impresie bună, nu?

Am încuviinţat şovăitor.

— OK? m-a întrebat Carl.

Am suspinat.

— OK.

S-a ridicat şi a venit lângă mine, în dreptul ferestrei. Şi-a pus mâna pe umărul meu şi a luat o înghiţitură de cafea.

— Se pare că o să ne monteze parapete la drum, a comentat el.

— Mda, aşa se pare.

Os Sparebank era într-o clădire din anii 1980, asemănătoare cu cele în care funcționau administrația municipală, biroul şerifului şi cabinetul medical. Şeful băncii, Asle Vendelbo, şi cu mine ne uitam la Rita în timp ce parcurgea contractul de vânzare-cumpărare. Vendelbo se asigurase deja că terenul nu era grevat de sarcini şi nu era nici concesionat altcuiva, iar suma era virată din contul meu bancar în contul băncii şi era gata să fie transferată către Rita.

— E formulare standard de la un capăt la altul, a spus Vendelbo în timp ce Rita răsfoia documentul. Singurul aspect pe care l-am adăugat a fost contraoferta de 6,4 milioane, întrucât am înțeles de la voi că nu doriți să adăugați oferta scrisă a celuilalt potențial cumpărător.

Şi Rita, şi eu am încuviințat.

Vendelbo i-a făcut semn secretarei să intre, deoarece trebuia să avem doi martori când am semnat contractul, în original şi copie. Au semnat şi martorii, apoi a fost ştampilat, Vendelbo ne-a felicitat pentru tranzacție şi ne-a condus afară.

— Roy, aş vrea să vorbesc ceva cu tine despre altceva, a spus Vendelbo când ne-a deschis uşa.

Am încuviințat şi Rita mi s-a părut chiar uşurată că poate să se fofileze de acolo fără mine.

Am rămas amândoi în pragul uşii, petrecând-o cu privirea. Uneori am impresia că femeile îşi mişcă ostentativ şoldurile când simt că sunt privite de bărbați, dar nu şi Rita Willumsen. Ea pur şi simplu se deplasează ca o felină.

— Mulțumesc pentru ajutorul acordat cu contractul, i-am spus. Şi pentru obținerea rapidă a împrumutului.

— În mod normal, n-am fi acordat un credit atât de mare pentru acest camping, a spus Vendelbo. Dar întrucât a fost vorba doar despre viramentul unei sume creditate de la un client la altul, n-am mai vrut să ne complicăm.

Ne-am uitat la Rita cum se urcă în Saabul ei Sonett. Era incredibil cât de bine se țineau amândouă. Este datorită stilului. Rita era foarte stilată şi probabil că stilul era ultimul lucru la care ar fi renunțat în viața asta.

— Motivul pentru care mi-ați acordat creditul la un grad atât de mare de îndatorare este că suma creditată trece de la un împrumutător mai nesigur la unul mai sigur, i-am întors-o eu. Ai citit bilanțul firmei Willumsen AS, bănuiesc. Cred că sunteți fericiți că ea vinde terenul şi astfel îşi acoperă o parte din datorii.

Vendelbo zâmbea formal. Directorii de bănci şi discreția lor! Apoi şi-a dres glasul.

— Vreau doar să te informez că am transmis întrebarea ta despre împrumutul de 100 de milioane de coroane la sediul central al băncii. Din păcate, şefii de acolo sunt puțin cam sceptici când e vorba să finanțeze ceva aflat într-o zonă periferică. Mai exact, bunurile cu care veți gira împrumutul se află aici. Vedem că toată averea ta este în majoritate legată de proprietăți din Os, iar conducerea băncii a observat cum prețurile au scăzut aici după ce a început să se vorbească despre tunelul Todde. Ei sunt de părere că această scădere va continua.

— Ei nu văd ce se petrece aici, i-am spus eu. Os Spa funcționează aşa cum e şi se va descurca şi fără drumul național.

Vendelbo a suspinat, s-a legănat pe călcâie şi şi-a aranjat cureaua de la pantaloni.

— Nu e vorba doar de Os Spa, Roy. Satul ăsta e sufocat, iar peste trei-patru ani nici nu mai e sigur că banca asta va mai exista. Te asigur că, în ce mă priveşte, îmi doresc ca acest loc să primească un suflu proaspăt, dar sediul central nu are drept obiectiv să pună Os pe primul loc. Au început să analizeze proiecte pentru Todde.

— Todde? Dar nu există nicio localitate cu numele ăsta!

— Nu, dar poate o să existe.

— Aşa, şi? Tu ai chef să fii şef de sucursală în...Todde? am întrebat eu cu buzele ţuguiate de parcă aş fi scuipat cuvântul.

Vendelbo a sesizat imediat subtextul.

— Nu, n-am niciun chef.

— Aşa... Oricum mulţumesc că m-ai avertizat.

Mi-am încheiat geaca de piele Levi's cu guler de blană. Julie îmi spusese că avea să fie din nou la modă. Ei bine, încă mai aşteptam.

În drum spre maşină, mi-a sunat telefonul. N-am recunoscut numărul, dar nici n-am văzut vreun semn că ar fi vreun număr de vânzări, deci am răspuns.

— Alo, da?

— Bună, sunt Natalie. Carl m-a rugat să te sun.

Am înjurat în gând. Carl fusese întotdeauna orientat spre viitor, cum se zice, dar se grăbea prea tare, aşa fusese el dintotdeauna. Şi când o dădea în bară, eu, fratele lui mai mare, eram întotdeauna cel care trebuia să-i sară în ajutor.

— Ai un proiect despre care vrei să stăm de vorbă, aşa mi s-a spus.

— Da. Cam aşa ceva.

— OK, eu sunt pregătită. Tu când ai putea?

Am stat puţin să cumpănesc şi m-am uitat la ceas. Mâine urma să mă duc la Notodden, poimâine trebuia să fac tură dublă în contul zilei libere de azi, aşa cum stabilisem cu Egil. Poate că era mai bine să tai acest subiect de pe listă cât de rapid posibil.

— Acum? Este în regulă pentru tine?

— OK. Unde?

— La camping. Ai maşină?

— Da, ajung în zece minute.

După nouă minute, o priveam pe Natalie urcând încet dinspre Mitsubishi-ul prăfuit şi m-a străfulgerat ideea că este frumoasă. Desigur că fusese frumoasă încă din adolescenţă, doar că eu nu observasem. Sau poate că nici ea nu ştiuse când mergea cu spatele încovoiat şi cu capul plecat, astfel încât să se poată ascunde pe sub bretonul negru. Nu ca Julie, care, cu impertinenţa şi cu firea ei extrovertită, se lăuda, în perioada în care dezvoltase forme feminine, cu încrederea de sine şi cu pofta ei de joacă, mai ales că fusese puternic atrasă de motocicliştii care dădeau târcoale benzinăriei asemenea unor sălbăticiuni care adulmecă prada. Iar asta e o imagine destul de proastă, mai ales că toţi nătărăii ăia începeau în scurt timp să danseze după cum le cânta ea.

Nu, adevăratele animale sălbatice din Os, în perioada aceea, stăteau în văgăunile lor, între patru pereţi.

Acum observam că mersul legănat al lui Natalie Moe semăna oarecum cu mersul Ritei Willumsen.

— N-am mai fost de mult pe aici, a spus ea, privindu-mă direct, de parcă la un moment dat în viaţă ar fi decis să se uite în ochii oamenilor, apoi ar fi exersat şi într-un final ar fi reuşit.

Mie cel puţin mi se părea complet firesc. Adesea mi-aş fi dorit să am tot ceea ce avea Carl, cel dezinvolt şi extrovertit, dar Natalie poate că avusese mereu o parte luminoasă, doar că situaţia prin care trecuse o întunecase şi îi amărâse sufletul. În vreme ce eu fusesem crescut în întuneric şi fusesem de la bun început aşa. Pe de altă parte, niciodată nu mi-aş fi imaginat că aş putea să trec printr-o metamorfoză, cum s-ar zice.

Am pornit înspre apă pe poteca dintre căsuţele mici de lemn. Iarba trebuia tunsă, cabanele necesitau un strat proaspăt de vopsea. Sezonul se terminase, dar Rita îmi făcuse o trecere în revistă a cabanelor care fuseseră

rezervate anul acesta. Înțelegerea era ca totul să fie livrat şi ridicat de la benzinărie pe durata toamnei: chei, aşternuturi şi prosoape.

— Ştii, vara veneam aici la scăldat, a spus Natalie. De fapt, tata nu îmi dădea voie, pentru că îşi făcea griji din cauza băieților care veneau aici în vacanță. Aşa că m-am dus la mama, i-am explicat că aici e cea mai bună plajă şi atunci ea a fost de acord.

— Fată isteață!

— Poate, a spus Natalie şi mi-a zâmbit. Dar o minteam. Evident că veneam ca să cunosc băieți.

Am râs. Ceva îmi zicea că asta se întâmplase în perioada inocenței, înainte să o atace animalul de pradă.

— Dar tu veneai aici când ai crescut?

— Da, evident, i-am răspuns eu. Era înainte să fie ceva construit, iar oamenii stăteau în rulote şi corturi. Într-o vară, mi-am făcut şi un prieten aici. După aceea, am venit în fiecare vară, dar el n-a mai apărut. Apoi, într-un an, mi s-a părut că văd un băiat care îi semăna, aşa că m-am dus la el şi am rostit numele, adică numele prietenului meu. Tipul s-a uitat la tovarăşii lui şi m-a întrebat de unde mi-am luat banjoul. După aia, n-am mai venit multă vreme. Până acum câțiva ani.

Ea n-a spus nimic şi mi-am dat seama că era cumva bizar ce-i povesteam, ținând cont că nu ne cunoşteam prea bine. Mai ales că eu mă confesasem unei singure persoane, iar atunci nu mă gândisem la cât de însingurat păream. Pentru că Shannon deja ştia.

Mi-am dres glasul.

— Motivul pentru care m-am întors a fost că mi-a venit o idee şi apoi am obținut nişte schițe pentru ceva ce aş putea construi aici.

Nu vedeam niciun motiv să-i spun că evenimentele se derulaseră în ordine inversă, ci doar am notat mental că îi spusesem prima mea minciună lui Natalie Moe.

— Un montagnes russes, a spus ea.

— La naiba! Carl?

— Da.

— Sperasem doar să-ți văd expresia când auzeai prima dată.

— De ce?

— Ca să văd cam cât de nebunească ți se pare ideea.

Ea a râs.

— Carl mi-a spus că nu am părut surprinsă când mi-a zis.

— Serios? Şi Carl este de părere că tu eşti o specialistă foarte serioasă...

— Chiar sunt! a răspuns ea râzând în continuare şi ducându-mă cu gândul la Shannon.

Evident. Uneori mă întrebam când aveam să încetez să o caut printre cei vii, dar era ca un virus, nu permanent activ, dar veşnic acolo, în sângele meu. Am încercat să alung gândul.

— Aşa e cu toate ideile originale, mi-a spus Natalie. Când le auzim prima dată, ni se par complet nebuneşti. Şi dacă se transformă în succes, ni se pare că nebunia e că nu i-a venit nimănui ideea până acum. Povesteşte-mi.

— Nu ştiu ce ți-a zis Carl.

— Doar că e vorba despre un montagnes russes din lemn. Şi că ar urma să fie construit aici.

Am încuviințat.

Ne-am aşezat pe una dintre băncile de lemn de pe cheiul din fața adăpostului pentru ambarcațiuni. I-am povestit că ideea era să fie ceva care să completeze Os Spa. Ceva destinat mai degrabă activităților de familie. Acum hotelul nu avea prea multe de oferit pentru copii şi tineri. O piscină mică şi posibilitatea de a vedea nişte animale sălbatice, o

vulpe sau o căprioară în timpul unor excursii pe munte erau bune şi frumoase. Dar familiile cu copii care voiau să înoate se duceau la Sommarland în Bø, situat fix pe partea cealaltă a fiordului Notodden şi, dacă voiau să vadă animale sălbatice, se duceau la grădina zoologică din Kristiansand. I-am povestit că fusesem în Polonia şi văzusem Zadra, cu cel mai mare montagnes russes construit din lemn din lume.

— E în satul Zator, care nu e cu mult mai mare decât Os şi e undeva la țară, la o oră şi zece minute de mers cu maşina din Cracovia. Dar e cel mai mare parc de distracții din Polonia. Au tot felul de chestii, evident, dar punctul de atracție central este montagnes russes-ul. De-asta sunt dispuşi tații să conducă o oră şi ceva într-o duminică dimineață.

Natalie a încuviințat.

— Deci te gândeşti la ceva similar pentru aici? Un parc de distracții pentru familiile cu copii?

— Da, dar traseul de montagnes russes trebuie să fie primul.

— Evident!

M-am uitat la ea. Acum era momentul pentru primul test. Mi-am dres glasul.

— De ce zici că e evident?

Mi-a răspuns fără ezitare.

— Pentru că montagnes russes-ul indică dimensiunea ambiției pe care o are parcul. O să genereze titluri în presă şi o să creeze aşteptări şi pentru restul parcului. Şi cea mai bună rețetă a succesului este să creezi aşteptări mari şi apoi să te ridici la înălțimea lor. Chiar şi un succes parțial poate fi suficient dacă aşteptările create inițial sunt suficient de mari. Asta-i chiar mai bine decât să creezi aşteptări modeste pe care să le depăşeşti după aceea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cum aşa?

— Pentru că aşteptările pe care le proiectezi influenţează percepţia publicului. A fost un exemplu celebru în Statele Unite, cu un magazin de delicatese care vindea brânza marcă proprie în două ambalaje diferite. Pe unul scria doar „brânză feliată”, iar pe celălalt, „delicatesă de brânză feliată”. Ulterior, când au făcut un sondaj în rândul clienţilor, cei care cumpăraseră pachetul cu „delicatesă de brânză feliată” erau evident mult mai mulţumiţi. Dar această stratagemă are şi limitări, fireşte. Dacă un parc de distracţii promite mult mai mult decât poate să ofere, clienţii te vor pedepsi cu atât mai rău dacă dai greş.

Am încuviinţat cu gestul bine cunoscut al locuitorilor din Os.

— Deci tu mă poţi ajuta să...

— ...să creezi aşteptări mari. Iar responsabilitatea ta va fi să le înfăptuieşti.

— Am înţeles. Şi cum vrei să procedezi?

— Astăzi vreau doar să ascult ce ai tu de gând să faci, apoi o să mă mai gândesc la partea mea, OK?

— De fapt, a fost ideea lui Carl să stau de vorbă cu tine şi mă îndoiesc sincer că am nevoie de marketing în această fază a proiectului, am spus eu, aproape rămas fără cuvinte în faţa încrederii ei de sine neaşteptate. Iar Os Spa e complet separat de acest proiect, deci tu nu ai niciun fel de obligaţii.

— Ştiu, a răspuns ea zâmbind. O să lucrez în timpul liber şi o să facturez orele separat.

— Ah, la naiba! Deci ai pornit deja ceasul?

— Încă nu, a zis râzând.

— OK, lasă-mă să mă gândesc.

Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre maşini.

— Ţi-ai pierdut puţin din accent cât ai studiat la Oslo.

— Nu-i singurul lucru pe care l-am pierdut la Oslo.

Mi-a aruncat o privire, cu un ochi mijit. Mi-am amintit de ce-mi spusese Shannon despre *ptosis*, un defect din naştere care face o pleoapă să se deschidă şi se închidă mai greu. Nu-mi dădeam seama dacă privirea ei ascundea o încurajare să o întreb mai multe sau un avertisment să nu spun nimic, aşa că am lăsat-o baltă.

Un bărbat gras în chiloți şi tricou a ieşit dintr-o căbănuță. A râgâit şi s-a scărpinat pe braț în timp ce ne urmărea cu privirea.

Am rămas lângă Mitsubishi în timp ce Natalie se urca la volan. Muzica a pornit imediat ce a învârtit cheia în contact. Şi de data aceasta asculta vioară, dar nu clasică, ci scripcă.

— Ce asculți?

— Odd Bakkerud. Îți place?

Am ascultat şi mi s-a părut un şir de scârțâieli tânguitoare. Tatălui meu îi plăcea să oprească radioul când se difuza muzică clasică, dar m-a frapat că îmi amintea acum de altceva... Hm, oare de ce îmi amintea muzica asta?

— Sună a muzică psihedelică. E ceva nou?

Ea a râs.

— Anii 1950. Pe atunci cânta la scripcă muzică de dans, înainte să-şi cizeleze stilul.

Jimi Hendrix. Asta era. *Purple Haze*, de la *Woodstock*. La naiba!

— Sâmbătă dimineață, i-am zis. Putem vorbi atunci?

— Nu ziceai că vrei să te gândeşti?

— M-am gândit deja. La ora 10?

— Super!

— Ştii unde e Opgard?

— Evident. Ştii cât taxez pe oră?

— Nu, dar bănuiesc că n-ai de gând să iei pielea de pe mine.

Natalie şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a uitat ciudat la mine.

— Nu doar eu m-am schimbat, cred că şi tu, Roy Opgard.
— În ce fel?
— Nu ştiu exact.

Apoi mi-a spus tariful pe oră, a ridicat geamul şi a plecat. M-am uitat după ea şi mi-am dat seama că era momentul să pun sub semnul întrebării ideea fixă că familia noastră nu negociază preţul.

10

Miercuri dimineaţă am sunat-o pe Vera Martinsen de la Kripos.

Venise în Os pentru ancheta legată de moartea lui Poul Hansen, recuperatorul danez. Ne plăcuserăm reciproc. Unii ar zice că eram într-o relaţie, deoarece ea venise de câteva ori în Os şi eu mă dusesem de câteva ori la Oslo. Legătura fusese plăcută şi în mod cert şi terapeutică, dar în ceea ce mă priveşte era prea curând după Shannon şi nu eram încă în stare să gestionez sentimente prea profunde. Ultima dată când vorbisem cu ea, Vera îşi găsise un tip la muncă şi se mutaseră împreună.

După ce am vorbit puţin despre vieţile noastre – iar la capitolul ăsta ea avea mai multe de zis –, am trecut la subiect. Mai bine zis, ea a trecut la subiect.

— Cred că te întrebi cum merge verificarea maşinilor, nu-i aşa?
— Aşa-i!
— Şi ştii că nu pot să-ţi zic, nu?
— Da.
— Şi totuşi mă întrebi, a spus pe un ton plin de reproş.
— Exact asta fac. E vorba despre părinţii mei, Vera. Şi tu ai fi vrut să ştii dacă e cineva de vină pentru moartea lor.

— Probabil că da. Mai ales dacă aş risca să fiu suspect.

M-am crispat. Vera luase în râs iniţial suspiciunile lui Kurt Olsen. Zisese că sunt teorii ale conspiraţiei şi îmi explicase că departamentul de investigaţii criminale se deplasase până la Os doar pentru că politica lor era să arate bunăvoinţă faţă de secţiile locale mici. Oare se răzgândise între timp?

— N-am vrut să sune aşa, a spus ea de parcă ar fi citit reacţia mea. Zic doar că indiferent ce vom găsi, şeriful ăla o să găsească o cale să facă legătura cu tine şi fratele tău. Pare la fel de dornic ca pe vremuri.

— OK.

Am lăsat să se aştearnă tăcerea.

— *Aţi descoperit* ceva? am întrebat într-un final.

— Roy...

— Ştiu... Scuză-mă! Mă bucur că te-am auzit, Vera. Şi mă bucur că eşti bine împreună cu partenerul tău. Succes cu casa nouă şi ai grijă să nu cumva să ajungă motiv de divorţ.

— Aşa o să fac. Salută ploierul auriu din partea mea.

— *Will do*.

N-am închis apelul nici eu, nici ea.

— Au găsit sânge. Şi păr, a adăugat ea.

Eu am aşteptat, însă ea n-a mai zis nimic, apoi a închis.

În drum spre Notodden am ascultat J.J. Cale, însă după un timp am tras pe dreapta, am luat telefonul şi am căutat Odd Bakkerud. Am ales primul cântec din listă, *Fanitullen,* şi am conectat telefonul la sistemul audio al maşinii, apoi am pornit mai departe. Mai auzisem melodia demult, toţi o auziserăm, partea aceea în care muzicianul ridică arcuşul de pe corzi şi le ciupeşte cu mâna stângă. Dar nu aşa suna piesa pe care o asculta Natalie în maşină.

Era 14:30 când am oprit în parcarea mare din spatele hotelului Brattrein. Nu erau multe maşini, doar una avea plăcuțe de Oslo şi nu era Audi-ul lui Halden.

Dar când am cerut cheia de la camera 333, am fost surprins să aflu că musafirii mei deja ajunseseră.

Musafirii, adică erau mai mulți.

La naiba! Au adus polițiştii cu ei? Am aşteptat în fața liftului. Oare ar trebui să o iau din loc?

Chiar înainte să-l vizitez pe Halden la Oslo, încercasem să mă documentez despre luare de mită şi trafic de influență. Din câte îmi dădeam eu seama, ce încercam noi aici se încadra. Voiam să ştiu şi care era potențialul rezultat pentru Halden, Fuhr şi pentru mine. Din câte am înțeles, ambele părți puteau fi condamnate la maximum trei ani de închisoare, conform noului articol de lege, paragraful 389. Dar acolo spunea doar că este ilegal să accepți mită, nimic despre negociere sau simple discuții pe tema asta.

Halden stătea pe scaunul de la birou şi Fuhr – pe care l-am recunoscut după fotografia pe care o găsisem pe internet – era pe fotoliul de lângă fereastră. S-au ridicat şi Halden a dat mâna cu mine.

— Ştiu că ai fi preferat să vin singur, mi-a zis el, dar partenerul meu a insistat să vină cu mine. Miza este prea mare pentru toate părțile în cazul acesta.

— Jon Fuhr, a spus bărbatul de lângă el.

M-am uitat la el şi la palma întinsă. Ăsta era făcut din alt aluat decât Halden. În primul rând, arăta diferit. Tuns scurt, cu pufoaică verde de tip militar. Era robust, musculos şi câteva coşuri sugerau că ia steroizi. Avea nasul strâmb, probabil de la sporturi de contact. Avea un licăr în ochi complet diferit de al partenerului său: rece, provocator şi sigur pe el. Exact ca în cazul unei sentințe pentru mită, şi

cea pentru violență avea anumite limitări. Ceva legat de autoapărare, dar exagerat de brutală.

— Salut! am spus şi i-am strâns mâna.

— Tu eşti *Roy* Opgard, nu-i aşa? a întrebat Fuhr.

Am încuviințat, întrebându-mă de ce un prenume din trei litere i-ar crea probleme şi încercând în zadar să-i întâlnesc privirea.

Ne-am aşezat, eu pe locul liber, pe marginea patului dublu în care mă culcasem cu Shannon. Cel puțin, bănuiam că ăsta era. Nu părea să se fi schimbat nimic în cameră de-atunci.

— Deci ce ați descoperit? am întrebat uitându-mă la Halden, care clipea şi părea cam agitat, însă nu era tocmai surprinzător.

Fuhr şi-a dres glasul:

— Înainte să începem, trebuie să lămurim nişte chestii. Eşti de acord?

— Dă-i înainte.

— Tu, Roy Opgard, vrei să ne mituieşti pe noi, GeoData, cu 12 milioane de coroane pentru ca noi să înaintăm un raport fals despre tunelul Todde către Autoritatea Drumurilor Publice din Norvegia.

M-am holbat la el. Chiar dacă asta e denumirea oficială, nu o foloseşte nimeni ca atare. Mi-am lăsat privirea în jos. Materialul gecii lui era atât de subțire, încât străbătea prin el lumina telefonului din buzunar.

— Scuză-mă o clipă, i-am spus şi m-am dus la baie.

Da, prosoapele fuseseră schimbate. Acestea erau albastru-deschis, cele care erau pe hol erau albe, ca pielea de irlandeză a lui Shannon, care ieşise goală din baie, cu prosopul înfăşurat pe corp. Am dat drumul la apa de la chiuvetă şi m-am privit în oglindă. La ce se referise Natalie Moe când zisese că m-am schimbat? Sigur că oamenii se mai schimbă în opt ani, doar îmbătrânim, nu? Dar ea se

referise la altceva, nu? Mi-am scos mobilul, am tastat codul, apoi l-am vârât pe jumate într-unul dintre paharele de apă şi l-am îndreptat spre uşă. Am scos un prosopel, l-am înfăşurat pe mâna dreaptă, am oprit apa şi m-am dus înapoi în cameră.

Trebuie să vă spun câte ceva despre o bătaie. Primul lucru e că poți să te antrenezi în arte marțiale cât vrei. Dacă dai peste unul care toată adolescența s-a bătut pe la chefuri eşti în dezavantaj, în principal pentru că artele marțiale te învață să aştepți să dea arbitrul semnalul de începere.

Nu m-am oprit să închid uşa de la baie, ci m-am folosit de viteză ca să fac ce m-a învățat tata când mă antrenam la sacul de box din hambar: şoldul în față şi foloseşte-ți umărul. Ținând cont că Jon Fuhr era aşezat şi scaunul era destul de lat, trebuia să aplic o lovitură joasă. Avea capul sprijinit de spătar, ceea ce însemna că nu se putea mişca nici în spate, nici în lateral ca să se ferească.

Când l-am pocnit cu dreapta în nas, a sunat de parcă aş fi lovit un sac de cartofi.

Halden a țipat, dar Fuhr doar a gemut.

N-a apucat să ridice mâna ca să se apere, că l-am şi lovit a doua oară. În acelaşi loc, dar de data asta nu s-a mai auzit nimic, probabil pentru că nasul era deja rupt. Fuhr avea garda ridicată acum, apărându-şi fața cu antebrațele, cu pumnii încleştați şi capul aplecat în față. Am făcut un pas în lateralul scaunului, mi-am vârât mâna în buzunarul gecii şi i-am scos telefonul. Samsung, acelaşi model ca al meu. M-am uitat la graficul în mişcare al aplicației de înregistrare audio. Am apăsat pe stop şi am şters înregistrarea, apoi i-am aruncat telefonul în brațe. Fuhr a tresărit, crezând probabil că urmează un pumn în stomac. Apoi şi-a coborât încet brațele şi a lăsat să se vadă o pereche de ochi înlăcrimați de durere. Şi apoi un nas şi mai strâmb, cu sângele care-i curgea din nări şi se prelingea pe buza de sus

şi pe bărbie, iar de-acolo pe geacă. Parcă era gheaţa care se topeşte primăvara pe munte.

— Când vrei să întinzi o capcană, trebuie să te asiguri că e mai inteligentă decât prada, i-am spus.

Fuhr m-a studiat, parcă gândindu-se să se ridice în picioare şi întrebându-se dacă mă poate doborî, dar a fost băiat isteţ şi a renunţat.

— Voiam... voiam doar să avem o probă ca măsură de siguranţă, a spus Halden.

L-am privit. Părea palid şi se simţea rău.

— De exemplu, pentru situaţia în care noi înaintam raportul pe care l-ai comandat şi nu ne-ai fi plătit, a mormăit Fuhr.

Din nasul rupt ieşea un fel de şuierat, rezultatul fiind un fel de ton dublu, ca sunetul scripcii lui Bakkerud.

Am pufnit disprețuitor.

— Şi în cazul ăla m-aţi fi ameninţat că mergeţi la poliţie cu înregistrarea? Şi ne-aţi fi băgat pe toţi trei la zdup pentru trei ani? Nu prea-mi sună a ameninţare reală, ca să zic aşa!

S-au uitat unul la altul, după care Fuhr a zis:

— Dacă nu ne-ai fi plătit, practic n-am mai fi fost mituiţi. Şi în cazul ăsta puteam să mergem la poliţie şi să povestim că am prezentat raportul fals ca să te prindem în capcană. Că n-am implicat poliţia de la început, pentru că n-are voie să instige la luare de mită.

A reuşit să zâmbească, prostovanul!

— Am fi zis ceva despre cât de important e pentru societate ca oamenii să contribuie la prinderea infractorilor, mai ales a celor talentaţi. Şi că eram pregătiţi să înaintăm raportul real.

— Pe care îl aveţi deja?

Fuhr s-a şters la nas cu mâneca gecii şi s-a uitat la urmele de sânge.

— Şi tu ai fi încercat să-ți asiguri spatele în locul nostru, Opgard, a şuierat el pe două voci.

Am încuviințat. Avea dreptate. Plan de rezervă. Sigur, gândeam la fel. Dacă nu, poate că n-aş fi bănuit nimic când începuse cu descrierea aceea exagerată şi excesiv de explicită a situației – „expunerea", cum se spune în industria cinematografică – şi îmi ceruse să-mi confirm numele şi chestia aia despre Autoritatea Drumurilor Publice din Norvegia. Dar tocmai amatorismul lor m-a făcut să le dau crezare. Mi-am desfăşurat prosopul de pe mâna dreaptă şi i l-am întins lui Fuhr.

— Ascultă, i-am spus eu aşezându-mă pe pat. Niciunul dintre noi nu e bandit, deci facem doar ceea ce trebuie. Şi facem asta pentru ceva mai măreț decât noi înşine. Voi o faceți din simț de răspundere pentru locul de muncă al angajaților voştri într-o perioadă dificilă. Eu o fac pentru ca satul nostru să supraviețuiască. În momentul ăsta, ne confruntăm cu o situație în care şi noi, şi voi putem obține ce ne dorim, dar dacă vreți să reuşim, trebuie să avem încredere unii în alții.

Nu-mi dădeam seama cum au interpretat discursul meu motivațional, dar am continuat:

— *Leap of trust,* am zis eu, amintindu-mi că mai folosisem expresia şi mai demult, când dădusem mâna cu Willum Willumsen şi fusesem de acord să nu încercăm să ne ucidem reciproc.

Atunci a avut efect, cel puțin o vreme.

— Şi ca dovadă că suntem dispuşi să ne încredem unii în alții, am zis eu scoțând plicul gros doldora de bani din buzunarul interior al gecii şi aruncându-l pe măsuța rotundă dintre cei doi, vă dau un mic avans. Aici aveți 200 000.

S-au uitat amândoi la plic, dar băgam mâna în foc că Fuhr avea să sară pe el primul. Am avut dreptate.

— Şi restul? a întrebat el cu oarecare nonşalanţă în timp ce număra miarele.

— La 14 zile după ce publicaţi raportul.

— De ce aşa târziu?

— Pentru că atât durează să primesc banii de la bancă după ce fac cererea.

— Împrumut? a întrebat Fuhr şi a schimbat o privire cu subînţeles cu Halden. De ce aştepţi raportul nostru ca să faci cererea?

— Pentru că raportul vostru este cel care îmi va garanta împrumutul. Eu deţin benzinăria din sat, plus o parte din acţiunile Os Spa, a căror valoare va creşte brusc şi pot deveni garanţie când o să fie limpede că şoseaua o să treacă tot prin sat.

Fuhr nu părea prea mulţumit, ceea ce oricum n-ar fi fost simplu, cu nasul proaspăt făcut pilaf.

— Cum am zis, trebuie să putem avea încredere unii în alţii.

Fuhr s-a uitat la Halden şi apoi au dat amândoi din cap.

— Raportul o să fie gata joia viitoare, a spus Halden.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat după ei când au traversat parcarea şi s-au urcat în Mercedesul cu numere de Oslo. Trecuserăm prin cele mai importante puncte ale raportului, iar ei subliniaseră că datele nu erau neapărat false, doar fuseseră uşor distorsionate. Dacă Autoritatea avea să ceară un al doilea raport independent, ar fi ajuns la aceeaşi concluzie sau cel puţin n-ar fi putut să atace concluzia GeoData: că tunelul de la Todde nu era o opţiune viabilă. În trecut, şi fostul, şi actualul primar se duseseră la Oslo să susţină în Parlament o soluţie mai ieftină, care implica modernizarea unei secţiuni existente a drumului. Însă varianta asta n-ar fi scurtat durata drumului între A şi B şi adevărul e că Os nu era nici A, nici B. Dar dacă ideea tunelului pica, erau toate şansele să fie readusă pe tapet

ideea modernizării drumului care trece prin Os, iar satul nu numai că ar fi scutit de riscul izolării, dar s-ar şi apropia de centre populate ca Drammen şi Oslo.

Luminile de poziție ale Mercedesului s-au aprins, maşina a demarat şi a dispărut.

M-am dus în baie, a cărei uşă rămăsese deschisă, m-am aplecat spre paharul de apă şi am spus cu o voce cât mai asemănătoare cu a gazdelor de emisiuni televizate:

„Aceasta este camera 333 din hotelul Brattrein, unde tocmai m-am întâlnit cu Bent Halden şi Jon Fuhr, parteneri în compania GeoData, care au acceptat 200 000 de coroane mită în schimbul predării unui raport de fezabilitate fals pentru tunelul Todde."

Am scos telefonul din paharul de apă şi am oprit înregistrarea. M-am întors în cameră, m-am întins pe pat şi am ascultat înregistrarea de la început. Halden nu apărea în filmare, dar pe mine camera mă prinsese din spate şi Fuhr se vedea numărând banii. Se vedea cum pune plicul în buzunar. Şi se auzea şi dialogul. După cum spuneam: şi ei, şi eu aveam aceeaşi abordare asupra asigurării spatelui.

Am închis ochii şi mi-am simțit propria greutate pe saltea. Era aceeaşi.

În drum spre casă, am găsit un album intitulat *Warg Buen*. O muzică mai de actualitate. Două viori în duet, care mie îmi suna mai degrabă duel. Scrijelitor. Am dat cât de tare am putut şi am condus prea tare: am făcut două depăşiri la limită, trebuia să mă calmez. Mda, Halden şi Fuhr luaseră banii, zarurile fuseseră aruncate şi trebuia să sărbătoresc cumva. Dacă nu singur în maşină, atunci cum? Cu Carl? Da, probabil cu el, pentru că nu era nimeni altcineva în echipa mea. Şi care era planul? Să construiesc roller-coasterul, bine, şi mai departe? Care era *planul*? Doamne, oare ar trebui să încep să-mi răscolesc mintea din

nou? E ca şi cum te-ai întreba care e sensul vieţii. Trebuie să te duci până departe în mlaştini ca să ajungi din nou pe uscat. *Dacă* mai ieşi vreodată pe uscat. Când îţi dai seama că tot ce faci şi cine eşti este lipsit de valoare, poate că-ţi tragi un glonţ în frunte. Era un gând pe care reuşisem să-l ţin la o distanţă rezonabilă. Spun rezonabilă, pentru că aduce şi o alinare, că există întotdeauna o cale de ieşire. După ce a murit Shannon şi totul şi-a pierdut semnificaţia, mi-am dat seama că singurul lucru care îmi putea reda pofta de viaţă era primejdia. Să mi se reamintească în mod constant că dacă cineva putea să-ţi ia viaţa, atunci te agăţai mai tare de ea, ca un copil care aruncă o jucărie, dar începe să plângă isteric când o ia alt copil. Poate de-asta am intrat în acea cameră de hotel cu un sentiment de bucurie, senzaţia că eram pregătit să mă confrunt cu orice, chiar şi cu sfârşitul meu. De-asta aproape că sperasem în Polonia să sară vagonul de pe şine. De-asta simţeam furnicături pe scalp când îmi aminteam cuvintele Verei Martinsen: *Au găsit sânge. Şi păr*.

Evident că era sânge şi păr în maşinile care se prăbuşiseră în Huken cu patru, ba nu, cinci oameni înăuntru. Deci evident că putea spune asta oricărui ziarist care o suna, fără să încalce confidenţialitatea. Deci evident că nu la asta se referise. Vera voise să-mi sugereze ceva, fără s-o spună clar. Tonul pe care zisese: *Şi păr*.

Se referise oare la părul meu? Dacă s-au găsit fire într-unul sau în ambele Cadillacuri, n-ar fi fost nimic suspect, pentru că mersesem de multe ori cu ambele. Un fir de păr în Jaguar ar fi fost puţin mai greu de explicat, dar mă îndoiam că e cazul. Când coborâsem în Huken şi adusesem pistolul recuperatorului, pe care l-am folosit după aceea ca să-l elimin pe Willum Willumsen în dormitor, am fost foarte atent să nu las urme sau alte indicii. În afară de asta,

culoarea părului meu nu era deosebită şi poliția sigur n-a apucat încă să finalizeze testele ADN.

Mergeam în spatele unui tractor care venea direct de pe câmp, cu roțile pline de bulgări de pământ, dintre care unul mi-a aterizat pe capotă cu un pleoscăit. Nu mă grăbeam nicăieri, dar tot abia aşteptam să ajungem pe porțiunea de drum drept care ştiam că urmează. Am observat că boțul de pământ asculta de forța centrifugă şi a rămas lipit de capotă. Şi atunci m-a străfulgerat ideea.

Păr. Fire de păr blond-deschis, lungi şi groase, pot proveni din două surse. Din claia de păr a lui Kurt Olsen sau a celui de la care o moştenise: fostul şerif, tatăl său. Mi-l şi imaginam pe Sigmund Olsen acum 20 de ani, stând pe buza prăpastiei, uitându-se în jos în Huken, la fiarele contorsionate ale Cadillacului tatei. Carl face un pas în față şi-l împinge. Vedeam scena asta atât de clar, de parcă aş fi fost acolo. Poate mai clar decât atât. În imaginația mea, pot să reduc viteza cu care s-au derulat evenimentele, pot să las decizia fatală să dureze mai multe secunde, în timp ce, în realitate, a fost vorba despre un gest impulsiv al unui om disperat, al unui adolescent înspăimântat. Sigmund Olsen este împins de la spate cu o forță suficientă încât corpul să i se rotească în aer şi să aterizeze pe spate pe maşina aflată în prăpastie. Nu pe capota maşinii, ci pe burta ei, deoarece şi maşina făcuse o rotire la 180 de grade în cădere. Eu eram la atelier când m-a sunat Carl plângând şi rugându-mă să vin imediat.

Şi eu m-am dus. Întotdeauna alerg într-un suflet când frățiorul meu are nevoie de mine. Nu pentru că aş fi un idiot altruist, ci pentru că suntem deja legați prin sânge, vinovăție şi soartă. Aşa că într-un fel a fost simbolic să legăm un capăt al frânghiei de 100 de metri de maşina mea de la vremea aceea, un Volvo 240, şi celălalt capăt de mine, iar Carl să mă coboare în Huken.

Sigmund Olsen zăcea pe jumătate pe maşina răsturnată, însă corpul era îndoit la 90 de grade unde atârna în jos de pe burta autovehiculului. Semăna cu o păpuşă stricată, o sperietoare de ciori, cu torsul şi capul atârnate în dreptul plăcuţelor de înmatriculare şi cu sângele încă picurând din ciuful de păr pe pietre, cu un sunet blând. Însă nu prea reuşea să sperie ciorile bătrânul şerif, pentru că pe burta lui era un corb, cu ghearele înfipte în catarama curelei, şi nu şi-a luat zborul decât după ce am azvârlit cu o piatră după el.

Carl şi cu mine am reuşit să ridicăm cadavrul şi i-am scos cizmele din piele de şarpe, pe care le-am dus în aceeaşi noapte în barca lui şi am împins-o pe lac. Leşul i l-am pus în cupa tractorului, pe care am umplut-o cu soluţie de curăţat Fritz – acum ilegală –, care dizolvă absolut orice atinge: motorină, asfalt, chiar şi calciu. Bineînţeles, a fost un şoc când a fost găsită barca în derivă şi totul sugera că şeriful se aruncase în apă; dar toată lumea ştie că bărbaţii ca el nu se plimbă de colo-colo spunând oricui ce deprimaţi sunt. Însă Kurt Olsen nu a crezut nicio clipă că ar fi fost vorba de sinucidere. Din ziua aceea, a pus ochii pe mine şi pe Carl, chiar dacă era antrenorul echipei noastre.

Dar nu înţelegeam în ruptul capului cum de s-au găsit urme de sânge şi de păr în afara maşinii. Unde mai pui că trecuseră şi 20 de ani de atunci! E adevărat că Huken era apărat de ploi şi de soare, dar există insecte cărora le place sângele şi cu siguranţă a ajuns şi acolo vreo pală de vânt care ar fi măturat eventualele fire de păr.

Am alungat gândul.

Drumul a devenit drept, am semnalizat stânga, m-am asigurat în oglindă şi am călcat acceleraţia. Am verificat oglinda încă o dată. Tractorul era mult în urmă. Am crescut din nou volumul la boxe. A răsunat din nou duoul la vioară, ca o tânguire fără glas. Da, totul avea să se rezolve.

11

A plouat aproape până în weekend, apoi vremea s-a îndreptat, cerul s-a înseninat şi aerul era curat.

Sâmbătă dimineaţă eram afară şi verificam noul parapet montat în Geitesvingen. Probabil că respectaseră reglementările şi părea destul de solid. M-am uitat la drumul care cobora şerpuit către Nergard. Am urcat din nou şi am luat-o pe panta spre hambarul unde se depozita cândva fânul. Am aprins becul, m-am postat în mijlocul hambarului şi m-am uitat împrejur. Carl şi cu mine discutaserăm ani la rând ce să facem cu hambarul şi adăpostul de capre. Să îl renovăm, să-l dărâmăm şi să construim o nouă casă sau să-l lăsăm acolo până avea să se năruie. Carl începuse să argumenteze să-l lăsăm aşa, astfel am fi putut cere nişte bani de la asiguratori. Eu m-am opus, zicând că trebuie să existe o limită şi că nu puteam să ne coborâm la nivelul ăla. Dar acum nu mai eram aşa de sigur. Cu sau fără bani din asigurări, acum n-aş mai fi avut nimic împotrivă dacă ar fi venit o furtună de toamnă şi ar fi şters locul acela din amintirea mea.

Sacul de box se afla tot acolo, în locul unde tata îşi exersa loviturile până îi dădea sângele, obicei pe care îl moştenisem de la el.

M-am uitat la peretele de sub întrerupătoare, unde era sprijinită puşca în noaptea aceea. Tata o pusese acolo, cu cartuşe pe ambele ţevi, ca să fac ce trebuia făcut. Ce nu îndrăznise el să facă, să-l ucidă pe animalul, pe agresorul care nu se putea opri, dar care trebuia oprit. Atunci eu am plecat şi l-am păcălit. Nu l-am păcălit doar pe el, ci întreaga familie.

Am privit spre podea. Pentru că acolo, exact în locul acela, a îngenuncheat tata cu Dog în braţe. Câinele fusese rănit de un glonţ rătăcit tras de Carl, iar eu a trebuit să

termin treaba cu un cuțit, pentru că fratele meu nu era în stare.

Nu, locul acesta nu-mi trezea multe amintiri plăcute.

Din punctul în care mă aflam, vedeam peretele fără ferestre al casei. Când au construit aici, oamenii nu considerau lumina o prioritate; voiau mai degrabă să fie feriți de vântul de nord-vest. Intrarea era în spatele casei, spre nord. În fața mea, pe partea însorită, se afla sera mamei, unde stătea acum Carl şi citea ziarul pe calculator.

Am ciulit urechile. M-am uitat din nou la ceas, apoi am ieşit pe pajişte.

Da, se apropia o maşină. Şoferul a băgat într-o viteză inferioară, probabil ca să treacă de curbă. Când eram adolescent, puteam să disting mărcile de maşini după zgomotul motorului, inclusiv modelele mai noi. Acum habar n-aveam cine ar putea fi. Cred că ar fi fost mai uşor să ghicesc ce marcă de cauciucuri avea.

Dar când maşina a ajuns la Geitesvingen, am văzut că era Mitsubishi-ul lui Natalie.

S-a dat jos din maşină.

— Deci acesta este vestitul Opgard, a spus ea.

— N-ai mai trecut niciodată pe aici?

A clătinat din cap.

— Drumul ăsta se termină la casa voastră.

— Credeam că poate ai făcut vreo drumeție prin munți.

— Noi nu prea mergeam pe munți. Ce uimitor! Aveți zăpadă proaspătă! a râs ea şi a arătat înspre păşune.

În cursul nopții se aşternuse un strat fin de chiciură, ca pudra de zahăr peste o prăjitură, iar acum strălucea în bătaia soarelui.

— Stați într-un loc tare frumos aici sus, Roy!

— Aşa-i.

Nu ştiu de ce, dar m-a cuprins un sentiment de mândrie. Da, tot terenul pe care-l cuprindeam cu privirea aparținea

familiei Opgard, însă mândria de țăran nu avea legătură cu aspectul estetic, ci cu pășunea fertilă și cu pădurea bogată, iar din punctul acesta de vedere, familia Opgard nu se putea lăuda prea tare, asta-i cert. Tufișuri, mesteceni pitici, iarbă-neagră și alte plante asemănătoare cu care doar caprele se puteau hrăni.

— Deci n-ai fost niciodată aici? am întrebat-o eu.

— Nu știu. Poate că am fost odată, dar nu-mi amintesc. Probabil că trebuie să mă familiarizez cu locul, deoarece parcul de distracții adiacent hotelului se va întinde până aici.

— Amin! Cafea?

— Absolut!

Mi-a adresat zâmbetul acela fericit și deschis al ei, dar eu, în mod vădit, nu eram pregătit să accept atât de multă fericire și deschidere și m-am prefăcut că scrutez în continuare peisajul.

Am condus-o înăuntru. S-a așezat la masa din bucătărie în timp ce eu am pus cafetiera în funcțiune.

— Bună, Natalie! a strigat Carl de pe terasă.

— Bună, șefu'!

El a râs, vădit mulțumit de răspunsul ei.

M-am întors spre bufet. Ea stătea la masă și eu o urmăream cum parcurge notițele pregătite de mine. Și m-a frapat cât de strâmtă era bucătăria. Sigur că ne-am fi putut duce în camera de zi, dar acolo erau resturile de pizza și sticlele goale lăsate de Carl.

— Știi ceva? Dacă tot trebuie să te familiarizezi cu terenul, ce-ai zice să luăm cafeaua într-un termos și să mergem într-o mică excursie prin împrejurimi?

Ea s-a uitat din reflex la hainele sale. Avea blugi strâmți și pantofi subțiri Converși.

— Poți să te încalți cu ghetele de drumeție ale mamei, i-am spus.

Am scos bocancii vechi de piele care erau depozitați în debara şi în timp ce Natalie se lega la şireturi, m-am uitat la Remingtonul atârnat deasupra uşii.

— Remington 700 CDL? m-a întrebat pe neaşteptate.

M-am întors şi am observat că se ridicase, îşi trăsese fermoarul de la geaca Patagonia şi era gata de plecare.

— Te pricepi la puşti?

A clătinat din cap.

— Nu, dar are şi tata una fix la fel.

— Obişnuieşte să meargă la vânătoare?

— Mai demult mergea, da.

— Te lua şi pe tine?

— Nu. Nici măcar nu aveam voie să mă ating de puşcă, doar să mă uit la ea. Mai ales după ce am primit un pirograf cadou de Crăciun şi am gravat o inimioară pe ea.

S-a ridicat pe vârfuri şi a arătat cu degetul spre patul puştii.

— Aproape că nici nu se vedea, dar cât de tare m-au certat, Doamne!

— A fost un om intransigent, am spus eu cu mâna pe clanță.

— A, nu, mama m-a certat, ea îmi spusese că n-am voie să mă ating de puşcă.

M-am abținut să-i adresez alte întrebări care îmi treceau prin minte, am deschis uşa şi lumina s-a revărsat înăuntru.

Ne-am plimbat pe pajiştile cu iarbă-neagră, observând că ea mergea când cu paşi mici, când cu paşi mari, aproape pe sărite, de parcă n-ar fi fost sigură cum să înainteze pe terenul acela.

Când am ajuns la primul deal de unde se vedea hotelul, deja îşi pierduse suflul.

— Văd că eşti om de munte, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

— Habar n-am.

— Ah, ba da. Mi se pare că mergi cu paşi mici şi egali, dar înaintezi repede. Exact ca Ola.

— Serios? Cine e Ola?

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit cu ochii mijiți.

— Nimeni. Un tip cu care am mers la vânătoare.

— Oh, cum aşa? Ai tras cu arma?

— Nu. N-am dat examenul de permis de vânătoare, deci şi acolo doar m-am uitat. Mergem mai departe?

— OK. Încotro?

Mi-a zâmbit larg, cu buzele ei moi, printre care i se zăreau dinții albi.

— Până în vârf, normal!

Ne-am continuat drumul, iar eu am mers mai încet şi puțin mai pe dreapta, ca să aibă loc lângă mine pe cărarea îngustă ce abia se zărea.

— Apropo de tras cu arma, a început ea. Chiar nu vreau să omor ideea ta cu parcul de distracții din Os înainte să fie măcar început, însă am făcut un pic de cercetare.

— Zi-mi ce-ai descoperit.

— Există clar un element comun tuturor parcurilor de distracții din Norvegia care au avut succes. Ştii care este?

— Pot să ghicesc, dar mai bine zi-mi tu.

— Faptul că se află pe un drum cu circulație intensă. Cele patru parcuri mari – Tusenfryd, Kongeparken, Dyreparken şi Hunderfossen – sunt amplasate lângă drumuri europene. Sommarland se află pe un drum național. Parcul se descurcă, are aproximativ 150 000 de vizitatori pe an, dar sunt atât de multe atracții, încât depăşeşte Hunderfossen. E vorba de cât de accesibil e locul. Deci în ziua în care Os va pierde drumul național, e destul de probabil ca investiția într-un parc de distracții să aibă o profitabilitate redusă, dacă mă întrebi pe mine. Deci prima mea întrebare ar fi: ai luat în calcul construirea unui parc mai mic?

— Da, m-am gândit şi am renunțat la idee.

— De ce?

— Pentru că un montagnes russes costă sute de milioane de coroane şi e evident că ai nevoie de câteva mii de vizitatori pe an ca să faci profit.

Natalie a încuviinţat de parcă ar fi înţeles, dar am văzut pe chipul ei că nu era convinsă.

— Te întrebi dacă am o idee solidă de afaceri, am continuat eu. Sau te întrebi dacă nu cumva am eu o idee fixă.

— Şi este o idee fixă?

M-am uitat la ea, m-a privit ţintă în ochi. Era ceva acolo, de parcă m-ar fi putut citi ca pe o carte. Mă citea aşa cum o citisem şi eu când era o adolescentă abuzată sexual care venise la benzinărie să cumpere pastila de a doua zi. Şi când vedeam cât de bine mă înţelege, mă simţeam foarte tentat să-i povestesc totul. Ei, nu chiar totul, dar măcar o parte. Însă nu puteam.

— Calculele sunt puţin mai complexe, i-am spus. Este vorba despre sinergie. Nu doar între parcul acesta şi Os Spa, ci şi impactul asupra benzinăriei, a barului Frit Fall şi a preţurilor imobiliare din zonă. Este vorba despre o masă critică, de declanşarea unei reacţii autonome, cu roller-coasterul drept catalizator.

— Super, a spus ea, chiar dacă nu părea convinsă.

Poate pentru că nu urmase ştiinţele naturii şi chimia la liceul din Notodden sau pentru că pur şi simplu nu avea încredere în calculele pe care i le prezentasem.

— Bănuiesc că nu m-ai angajat ca să-ţi analizez planul de afaceri, dar trebuia să lămurim exact ce vrei să faci. Un montagnes russes mare şi, prin urmare, un parc de distracţii pe măsură. Sunt detalii importante care îmi dau o idee despre cum aş putea să creez planul de marketing.

— La ce te-ai gândit mai exact?

— Toată lumea ştie că proiectele mari, scumpe, necesită mai mult marketing strict în termeni financiari, dar n-o să

necesite un procent mai mare din toată investiția. Uită-te, de exemplu, la industria cinematografică, unde fiecare film este un proiect de sine stătător. Pentru filmele independente, mici, marketingul costă undeva la 10, 20% din bugetul total, în timp ce la filmele cu producție mare, e mai degrabă 50% sau chiar mai mult. Dispui de aceşti bani?

— Nu, am recunoscut eu.

— Mi-am imaginat eu. Dacă luăm în calcul că Os se află departe de cel mai apropiat oraş, că eşti pe punctul de a pierde aproape tot traficul de tranzit actual şi că nu ai nici bani să convingi mamele că...

— Mamele?

— Studiile arată că ele decid unde să meargă familiile în weekenduri şi în vacanțe.

— OK.

— Deci am reflectat şi mi-a venit o idee pe care vreau să ți-o prezint.

Am aprobat şi i-am zis că ascult.

— Tu, Roy Opgard, după estimările mele, trebuie să joci totul pe o singură carte. Ştii care e aia?

— Hm?

— Trebuia să mă întrebi „şi care e?”

Mi-am dat ochii peste cap.

— Şi care e?

S-a oprit şi s-a întors către mine, până a ajuns să mă privească direct în ochi şi apoi a pronunțat fiecare cuvânt tare şi răspicat:

— Cel. Mai. Mare. Montagnes Russes. Din. Lume.

N-am înțeles ce-a vrut să facă atunci când m-a prins de mână, a tras brațul către ea, a ridicat mâneca gecii şi m-a întrebat.

— Vezi? a râs ea şi m-a mângâiat pe braț. Vezi?

— Ce să văd?

— Pielea de găină. Acesta este asul tău din mânecă.

— Pielea de găină?

Mi-a dat drumul şi eu am tras mâneca în jos la loc.

— Un buget de promovare limitat nu limitează doar cât de tare poți să strigi, ci şi ce apuci să spui. Şi singurul lucru pe care trebuie să-l spui este „cel...” – a început să dirijeze cu mâna şi am înțeles că nu avea să renunțe până ce nu aveam să rostim în cor – „...mai mare montagnes russes”.

— Astea cinci cuvinte sunt mesajul tău şi trebuie repetate iar şi iar, ori de câte ori faci anunțuri sau dai declarații pentru presă.

— Chiar crezi că asta-i de-ajuns ca să-i facem pe oameni să vină?

— Singurele dăți din istoria parcului Tusenfryd când numărul vizitatorilor a depăşit o jumătate de milion au fost cei doi ani când au inaugurat un roller-coaster. Şi nici măcar nu este cel mai mare din lume. Dacă în Os va fi cel mai mare, până şi tații o să vrea să decidă unde merge familia. Ca să nu mai punem la socoteală toți împătimiții de roller-coastere care vor veni special pentru el. În SUA există cluburi de pasionați, cu mii de membri care sunt dispuşi să călătorească peste tot în lume.

— E posibil să ai dreptate. Dar nu va fi cea mai mare pistă din lume, doar cea mai frumoasă: va avea şi cea mai frumoasă pistă, dar şi cea mai spectaculoasă privelişte.

— Partea estetică îi va atrage pe toți obsedații, dar nu masele. Pe cei care vor să taie de pe listă aventura în care s-au dat cu trenulețul pe cea mai mare pistă din lume.

— Deci vrei să zici că...

— Trebuie să o construieşti pe cea mai mare.

— Doar pentru ca după doi ani cineva din Dubai să facă una şi mai mare?

— Dacă o să verifici numărul de vizitatori al parcurilor de distracții, o să observi că este destul de constant, adică primul an este cel care dictează fluxul de vizitatori care o să

vină în următorii 20. Seamănă puțin cu premierele marilor producții de filme. Dacă accentuezi destul de bine mesajul „cel mai mare din lume” încă de la inaugurare, produsul va fi etichetat așa și oamenii îl vor ține minte multă vreme, chiar și după ce mesajul nu va mai fi de actualitate.

— Mi-ai dat de gândit, i-am spus eu scărpinându-mă în bărbie.

Azi-dimineață, pentru prima dată după mult timp, am pus deoparte aparatul de ras și m-am bărbierit cu lama, iar senzația era neobișnuită.

— Vrei să bem cafeaua acolo, sus? a întrebat Natalie arătând cu degetul spre piscul înzăpezit al muntelui Nesaksla.

— Probabil că e puțin mai departe decât pare, i-am răspuns.

— Și ce dacă?

Am ridicat din umeri.

— E în regulă dacă îți place cafeaua rece.

Natalie mi-a zâmbit.

— Vrei să urcăm până la zăpadă și să facem cafea cu gheață? a propus ea și, înainte să apuc să-i răspund, a luat-o la picior.

Am rămas pe loc așteptând să se întoarcă, însă n-a făcut-o și după câteva clipe am pornit pe urmele ei.

Soarele se apropia încet de linia orizontului, în timp ce pașii ne duceau spre zăpada de pe Nesaksla.

Natalie a dovedit că învață foarte rapid să se deplaseze pe teren înclinat și, în cele din urmă, mergeam amândoi în ritmul meu normal. Am mai vorbit despre parcul de distracții și mi-am dat seama că nu mă gândisem la multe aspecte. Ea nu îmi cerea pe loc niciun răspuns, însă adresa întrebări foarte directe. Ulterior, temele conversației s-au schimbat spre natura din jurul nostru. Eu i-am spus

numele fiecărui munte şi înălțimea lui, împreună cu păsările care zburau deasupra noastră. Mai ştiam şi numele stânelor pe lângă care treceam, iar ea mi-a povestit despre melodii populare tipice stânelor din zonă. Despre lăptăresele care stăteau singure aici peste vară şi cântau catrene[3]. Sau poate că scria cineva un catren despre ele.

— *O ştii pe Kari Midtgard din Tinn?*, cânta Natalie cu o voce luminoasă şi plină, care răsuna perfect când se contopea cu nuanțele de albastru ale cerului cu o precizie deosebită, *care nu îi lasă pe băieți să intre?*

Vocea ei era atât de fermecătoare, încât m-am oprit. Şi probabil că am rămas cu gura căscată, pentru că a izbucnit în râs. Apoi şi-a dus mâna la ureche când s-a întors ecoul sub forma unui ton trist şi prelung care a rămas suspendat în aer.

— Ce-a fost asta?

— Ploierul auriu, i-am răspuns.

— Ploier? Ăsta e un soi de pasăre?

Am dat din cap.

— N-o să-l vedem pentru că suntem doi, dar dacă ai fi fost singură, ți s-ar fi arătat. Ploierul este tovarăşul celor însinguraţi.

— Deci asta era, a zis ea dând din cap de parcă tocmai acum ar fi înțeles ceva.

— Ce anume?

— Sunetul acela. Mi-a plăcut. Tu şi ploierul v-ați mai văzut, nu-i aşa?

În loc să mă uit în ochii ei, pentru că simțeam că mă priveşte, m-am uitat la ceas.

— Eşti sigură că nu vrei să facem cale-ntoarsă?

---

[3] *Stev* se referă la strofe cu rimă încrucişată (*gammelstev*) sau împerecheată (*nystev*). Acest gen literar este tipic literaturii nordice încă din perioada medievală *(N.t.).*

— N-am niciun plan pentru azi. Tu?

Am clătinat din cap şi am urcat mai departe.

După mai bine de trei ore de urcuş, am dat în sfârşit de porţiunea cu zăpadă. Era pe punctul de a se topi, pe sub ea se formau deja mici şiroaie de apă şi mai sus, pe versanţi, erau grămezi de zăpadă din care se ţea deja iarba-neagră.

Am găsit doi bolovani mai uscaţi, mi-am deschis rucsacul, am scos termosul şi am turnat în două pahare de plastic. Era încă destul de cald la soare, chiar dacă se apropia deja de vârful Ottertind, şi Natalie s-a răzgândit, zicând că totuşi cafeaua ar fi mai bună fără gheaţă.

O pasăre mică, cu cioc subţire şi coada ridicată drept în sus, stătea pe un pietroi şi se uita la noi.

— Ăsta e ploierul care caută companie? m-a întrebat Natalie.

Am dat din cap că nu.

— Acela e ochiuboului.

— Da? Şi crezi că are cuib aici?

— Mă-ndoiesc, masculul îşi face cuibul de obicei în locuri împădurite unde găseşte uşor materiale.

— Şi la păsări tot masculul construieşte casa?

— Ah, da. Şi apoi vine femela, inspectează cuibul şi îl aprobă sau nu, după caz.

— Şi ce se întâmplă dacă nu-l aprobă?

Am ridicat din umeri.

— Nu sunt sigur. Masculul trebuie să construiască un cuib nou sau ea îşi găseşte un alt partener de viaţă, cu un cuib mai bun.

— De-asta n-ai iubită, Roy?

Întrebarea m-a surprins atât de tare, încât abia am reuşit să răspund:

— De ce nu am iubită?

— M-am dus ieri să mă tund şi Grete Smitt a spus că n-ai mai avut o gagică de când umblai cu poliţista care venea la tine, dar asta a fost acum cinci ani.

Am râs.

— Grete ţine o evidenţă foarte clară a evenimentelor, mai bine decât mine, în orice caz.

— Aşa deci, a zis Natalie uitându-se fix în ochii mei. De ce nu ai iubită?

Am dus paharul la gură ca să câştig puţin timp.

— Îmi cer scuze dacă te-am întrebat ceva prea personal, a zis ea.

— Nu-i problemă, am minţit eu, doar că nu sunt prea multe de zis. Timpul zboară şi sunt prins cu treburile mele, ştii cum e, nu?

A încuviinţat serioasă şi a contemplat peisajul gol şi pustiu, în culorile toamnei care aveau să se estompeze în lumina asfinţitului.

— Mă gândeam doar că, ştiind tot ce ştii despre mine şi cu ce mă ocup, ar fi o idee bună să mai echilibrăm un pic situaţia. Cel puţin pentru mine.

— Înţeleg, i-am spus.

A vărsat restul de cafea în zăpadă.

— Trebuie să fac pipi, a zis ea. Stai de şase să nu vină cineva.

Era o glumă, evident, dar ne-am dat seama că nu prea e de glumit, şi niciunul dintre noi nu a râs.

— Stau de şase, i-am răspuns.

A dispărut sus pe versant, în spatele unui bolovan, în timp ce eu mă uitam spre soare şi calculam că ar trebui să parcurgem distanţa în două ore şi jumătate la coborâre, mai ales că Natalie prinsese ritmul de mers pe acest teren.

— Roy! a strigat ea şi ecoul a răsunat până departe.

M-am întors.

— Vino aici!

M-am ridicat şi am parcurs cei 50 de metri până la bolovan. Natalie se afla pe partea cealaltă şi arăta cu degetul spre nişte urme.

— Uite, urme!

Şi avea dreptate, erau urme de lăbuţe, patru degete în faţă şi unul în spate, similare cu forma pălăriei unui jongler.

— Nu-s urme de lup? m-a întrebat.

— E posibil, însă cred că sunt de câine.

— Nu-s prea mari să fie de câine?

— Depinde de câine. Practic, nu prea poţi să-ţi dai seama de diferenţă.

— Una dintre femeile de la coafor a spus că au fost văzuţi lupi pe-aici.

— Cred că circulă cam multe zvonuri în salonul ăla. Ăsta-i teren de vânătoare şi umblă mulţi câini pe aici.

— Dar dacă e lup? Şi soarele apune curând.

S-a uitat la mine speriată.

— Dacă sunt urme de lup, e un lup singuratic, am spus eu încercând să o liniştesc.

Fiind mai mare decât ea cu aproape 20 de ani, ar fi trebuit să fiu în stare să calmez această tânără devenită brusc femeie.

— De obicei, masculii sunt singuratici pentru că au pierdut bătălia cu un alt lup alfa, i-am explicat. Prin urmare, nu e cel mai puternic lup. Fără haită, este probabil deja hămesit, slăbit şi condamnat la moarte. În plus, îi e mai frică de tine decât ţie de el.

— Punem pariu?

A schiţat un zâmbet, în ciuda fricii care i se citea încă pe chip. *Îi era frică* sau doar se juca cu mine?

— Data viitoare luăm cu noi un Remington, i-am zis în timp ce împachetam rucsacul şi urma să pornim spre casă.

— E ilegal să împuşti lupi.

— Ca să te aperi, ai voie să împuşti orice.

— Eşti sigur?

Mergea în faţa mea şi s-a întors fără să încetinească. A mijit un ochi.

— Dacă stai pe eşafod după ce ai fost condamnat la moarte, ai dreptul să-l sugrumi pe călău? Dacă regele îţi ordonă să te îndrepţi către mitraliera dezlănţuită a duşmanului, atunci ai dreptul să-ţi împuşti regele?

Am clătinat din cap.

— Zi-mi că n-a fost o întrebare bestială, m-a îndemnat ea cu voce groasă.

— Privirea în faţă, ca să vezi pe unde calci! i-am atras atenţia.

— Recunoaşte că ţi s-a părut o întrebare bestială.

În ochii ei fantastic de coloraţi dansa parcă sentimentul matern.

— Mi se pare, i-am spus eu dând-o laoparte, că a fost o întrebare bestială.

Râsul ei cristalin a răsunat în aerul curat şi rece, sub cerul tomnatic ce se întuneca.

Se lăsase deja înserarea când s-a suit în maşină şi a plecat.

Carl nu era acasă. Sigur era la hotel. Habar nu aveam cu cine.

Am stat cu schiţele proiectului în braţe până seara târziu. Aveam schiţa parcului din Zadra şi încercam să calculez cât de tare ar influenţa şinele o supradimensionare a acestei structuri, din punct de vedere al legilor fizicii. M-am jucat cu formulele o vreme, dar mi-am dat seama că nu aveam destulă experienţă, deci înainte de culcare i-am trimis un e-mail lui Glen Moore şi l-am întrebat dacă era posibil ce voiam eu şi cât m-ar costa.

Înainte să adorm, am auzit un sunet în depărtare, ca un tânguit. M-am gândit la ploierul auriu, dar nu era el. Nu era

nici câine. Parcă nu era nici lup, prea semăna cu o voce de om care cântă. Probabil că toate acestea au alunecat în visul meu când cântecul a fost întrerupt de un țipăt disperat din Huken. Şi apoi am zărit corbul care stătea pe catarama pantalonilor lui Sigmund Olsen.

12

Duminica a venit cu vânt şi un strat de nori care goneau pe cer.

Iar aveam meci acasă. Carl mi-a explicat că programul fusese conceput astfel încât Os FK să joace toate meciurile de acasă până în noiembrie, iar ultimele meciuri din cursul toamnei să fie în deplasare, în sud, unde riscul de ninsori era mai redus.

Steguleţele echipei noastre de la tribuna VIP deja erau întinse când am urcat împreună cu Carl.

Am observat cum Mari Aas l-a măsurat din priviri rapid, adresându-i un zâmbet formal, de parcă n-ar fi fost unul în braţele celuilalt la Os Spa cu doar câteva ore mai devreme. Nu vorbeam niciodată cu Carl despre relaţia lui cu Mari, cu siguranţă pentru că eu nu doream să abordez subiectul. Nu voiam să ştiu despre ea, iar Carl s-a prins şi m-a lăsat în pace. Dar poate că şi lui îi venea mai uşor, pentru că nu ştia nimeni secretul lui şi toţi îşi închipuiau doar ce se petrece între ei. Cel puţin aşa fusese cu mine şi Rita pe vremuri. Şi cu Shannon, evident. Da, în ceea ce o priveşte pe Shannon... mi se întâmplă şi acum să mă întreb dacă s-a întâmplat cu adevărat sau a fost doar un vis.

Erau mai puţini suporteri azi în tribune şi în jurul terenului. Trecerea în liga superioară era asigurată şi asta se reflecta şi în componenţa echipei. L-am văzut pe Alex că-

şi dă jos treningul, evident pregătindu-se să intre pe teren de la început.

Înainte de intrarea pe teren a arbitrului şi a tuşierilor, prezentatorul s-a dus în mijlocul terenului ţinând un microfon fără fir într-o mână şi un cupon în cealaltă. Fusese ideea lui Carl ca la fiecare meci să-l răsplătească pe cel mai bun jucător din meciul anterior cu o şedinţă de două ore la spa.

Carl mi-a făcut cu ochiul ştrengăreşte când prezentatorul a strigat numele, publicul a aplaudat şi Kurt Olsen s-a dus în fugă până în cercul din mijlocul terenului.

— Ăsta e un bonus la contractul pe care l-a primit vineri, mi-a şoptit Carl.

Kurt a luat cuponul, dar, în loc să spună obişnuitul mulţumesc şi să plece, a luat microfonul. Din cauza vântului, din boxe s-a auzit un şuierat şi prezentatorul l-a întors pe Kurt până când a ajuns cu spatele la vânt şi cu microfonul la adăpost.

— Este prima dată când un antrenor e desemnat cel mai bun jucător, a spus el, însă sunt complet de acord cu alegerea făcută.

În tribune au răsunat râsete.

— Dar poate că este şi un prilej bun să anunţ clubul şi pe voi, suporterii săi, că am luat o decizie.

Carl a zâmbit larg şi s-a lăsat pe spate, cu mâinile la spate şi cu burta scoasă în faţă. De-abia acum îmi dădeam seama că pusese mai multe kilograme decât spunea. Şi că trebuia să se lase puţin pe spate ca să-şi menţină echilibrul. Tot atunci mi-a mai trecut ceva prin cap: cam la fel arăta şi fostul rege din Os – Willum Willumsen – când era de vârsta lui Carl.

— Am decis că activitatea mea la club se încheie aici, a anunţat Kurt. Aş fi dorit foarte mult să vă însoţesc pe acest drum, dar întrucât sunt şi şerif, mai am şi o altă datorie, o

datorie care, din diverse motive, urmează să mă solicite foarte intens în următoarele luni.

Singurul lucru care se auzea acum pe teren era şuierul vântului şi fluturatul steagurilor.

— Am primit o propunere contractuală de la tipii de acolo, a zis Kurt arătând spre noi, şi s-a auzit un singur râset de pe marginea terenului.

Mi s-a părut că era râsul lui Erik Nerell.

— Şi e o ofertă frumoasă, aşa cum şi trebuie, pentru că ei îşi permit, iar eu sunt un antrenor al naibii de bun.

Erik Nerell, discipolul loial al lui Kurt, a fost singurul care a râs din nou.

— Însă eu îmi doresc şi sunt şi obligat să mă concentrez asupra muncii de şerif acum şi de aceea trebuie să predau ştafeta unui alt antrenor. Vă mulţumesc pentru încrederea acordată şi pentru tot!

A ridicat cuponul şi a vorbit peste ropotul de aplauze.

— Nu am timp pentru aşa ceva, deci i-l voi da altcuiva. Alex a fost foarte bun la antrenamentele anterioare, deci să meargă el la saună!

I-am aruncat o privire lui Carl, care se uita împietrit, cu palmele strâns apăsate una de alta, de parcă ar fi vrut să le pedepsească.

— Ce dracu' face ăsta? a şuierat el din colţul gurii.

— A dat peste vreo informaţie-bombă, i-am şoptit eu în timp ce aplaudam. Şi acum trebuie să păstreze distanţa.

Carl a încuviinţat pentru că înţelesese ce voiam să zic. Kurt sigur deţinea material exploziv, dar înainte să arunce bomba, trebuia să iasă din cameră, îndepărtându-se de noi, ca să nu existe nici conexiuni şi nici alte interese. Au descoperit ceva în carcasele maşinilor, ăsta era singurul motiv imaginabil pentru care a renunţat la contract şi la şansa de a deveni o adevărată legendă în Os. Altfel spus, era cert că avea planuri să devină legendar, doar că într-un alt

domeniu de activitate. Dorea să devină omul care nu a demonstrat doar că tatăl lui a fost ucis, dar a rezolvat şi şapte cazuri de omucidere, şapte crime pe care Kurt Olsen, cu sau fără ajutorul altora, le-a cercetat de-a lungul atâtor ani. Deci am continuat să-l aplaud, deoarece chiar merita aplauze acest diavol, acest luptător în tranşee care s-a menținut pe poziții indiferent de vreme, chiar dacă nu primea nicio veste de pe front.

Rita s-a răsucit şi a ridicat privirile spre noi, iar în ochii ei am întrezărit ceva ce nu mai văzusem până atunci. Ură rece ca gheața, fără îndoială. Mi-a străbătut întreg corpul ca o rază gamma şi m-am cutremurat. Oricâte argumente raționale ai avea ca să explici ura unei femei care şi-a deschis cândva inima şi uşa dormitorului în fața ta, nu poți să eviți să te întrebi dacă nu cumva are dreptate. Oare chiar eşti nemernicul dezgustător şi nemilos pe care îl vede în tine? Dar cu siguranță nu erai aşa mai demult, când te iubea sau măcar ținea la tine. Şi oare când s-a produs ruptura? Când ai pierdut contactul cu latura ta umană? Când ai văzut Cadillacul cu Shannon prăvălindu-se în prăpastie? Sau înainte de asta, când ai văzut cum dispare în mod similar Cadillacul cu mama şi tatăl tău? Oare chiar mai demult, când aveai 12 ani şi stăteai întins în patul de sus, acoperindu-ți urechile cu mâinile şi încercând să te gândeşti la altceva?

Rita s-a întors iar spre teren, unde echipele se pregăteau să înceapă jocul. Înțelesesem că adversarii aveau mai multe de câştigat decât noi, întrucât se aflau pe o poziție inferioară în clasament. Cu alte cuvinte, era un meci clasic: echipa mai bună, mai inteligentă şi mai puternică împotriva unei echipe care îşi dorea să urce în clasament.

Când ne-am întors de la meci, am făcut nişte paste şi, cât am mâncat, am discutat cu Carl despre ce informație-bombă ar fi putut să obțină Kurt Olsen.

— Deci, a zis Carl, dacă tipa aia a ta de la Kripos a zis că au găsit urme de sânge şi fire de păr şi tu crezi că nu le-au găsit pe suprafețele exterioare ale caroseriei, înseamnă că le-au descoperit în portbagajul Cadillacului meu.

Am observat clar cum evita să rostească numele lui Shannon. După ce Carl îi aplicase o lovitură fatală, o aruncase în portbagaj şi mă sunase să-mi ceară ajutorul. Normal! Pentru mine a rămas în continuare un mister cum am reuşit să nu dezvălui nimic când mi-am dat seama ce se petrecuse. Dar în timp ce viața mea fusese făcută țăndări, am reuşit să preiau controlul şi am decis că trebuia să o mutăm pe scaunul şoferului, să împingem maşina în hău şi să facem să pară un accident.

— Încă un accident la Geitesvingen? se mirase Carl.

I-am răspuns că, din punct de vedere statistic, jumătate dintre accidentele rutiere dintr-un an se produc în locul unde au mai avut loc incidente similare, deci trei accidente la Geitesvingen în decurs de 18 ani nu erau ceva surprinzător.

Am înfipt furculița într-un rotocol de paste.

— Am spălat atât de temeinic portbagajul, încât mă îndoiesc că au găsit ceva acolo.

— Şi atunci ce au găsit?

Am ridicat din umeri.

— Poate că sunt paranoic, poate că au găsit câteva fire ici-colo şi când le-au verificat au văzut că aparțin victimei, mie sau ție, ceea ce nu e deloc îngrijorător. Vrei desert?

— Avem desert?

— Doar dacă ai cumpărat tu ceva.

Ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs.

Carl s-a dus la culcare devreme, în noaptea precedentă îl auzisem venind acasă destul de târziu.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc cu cine se aliase Mari ca să aibă un alibi. Cu prietena ei din copilărie, Grete Smitt? Nu, era exclus. Sau cine ştie? Nu cumva la fel au procedat marile puteri în 1914, când s-au aliat cu cei de care se temeau cel mai tare în război? Am stat şi m-am tot gândit. Să se fi aliat Mari cu echivalentului KGB-ului din Os? Pentru că era o realizare să ții relativ secretă o astfel de legătură amoroasă atâția ani. În cazul acesta, nu cumva aveam de învățat şi eu din asta?

Mi-am verificat inboxul şi am văzut că îmi răspunsese Moore. Scria că ar vrea să vadă terenul şi să discute proiectul cu mine. Că bănuielile mele erau corecte: nu era vorba doar să multiplicăm toate dimensiunile cu acelaşi factor, iar costurile pentru construcția unei piste mai mari şi mai înalte au tendința să crească, nu să scadă, prețul întregului proiect. I-am răspuns că nu aveam nimic în agendă şi că putea să vină când poftea, de preferat cât mai curând.

După aceea am dat o căutare după cântece populare de stână şi Kari Midtgard, dar nu am găsit nimic, apoi i-am trimis un SMS lui Natalie şi am întrebat-o ce cântec fredonase pe munte.

Mi-a răspuns după două minute.

O ştii pe Kari Midt-i-gard?

L-am găsit pe Spotify. Un tip mai în vârstă, o înregistrare mai veche, care îmi amintea prea puțin de interpretarea lui Natalie. Avea suflet şi asta, doar că altfel.

Imediat telefonul a scos încă un bip, anunțând un nou mesaj.

Chiar te interesează?

Am respins câteva replici sarcastice (de genul *Ce înseamnă „chiar”?* sau *Mă întrebam dacă mai locuieşte*

cineva de-aici până la Nergard), în schimb i-am trimis un răspuns format din două litere.

Da.

Apoi n-am mai auzit niciun bip.

M-am dus la culcare şi am citit câteva pagini din *Muntele Vrăjit* de Thomas Mann, care este un somnifer foarte puternic; mă chinuiam de doi ani să o citesc, însă nu reuşeam să parcurg mai mult de o idee, pentru că mi se închideau ochii. Aproape că adormisem deja când am primit un mesaj.

Scuze pentru întârziere, dar am vorbit mult la telefon. Ai putea veni la un concert din Notodden miercuri, dacă vrei să asculți mai multă muzică tradițională hardcore. Avem nevoie de public.

Miercuri lucrez pe tura de seară. Am răspuns:

Mi-ar plăcea, dar sunt de serviciu la benzinărie. Vin cu plăcere altădată.

Mi-a răspuns cu un *thumbs up*.

Am citit o pagină din *Muntele Vrăjit*, apoi încă una şi încă una. Am suspinat, am stins lumina şi am rămas cu ochii larg deschişi pe întuneric. M-am răsucit de pe o parte pe alta, gândindu-mă că nu-i chiar aşa de neobişnuit să stai treaz după ce ți-ai dat seama că şeriful a dezgropat securea războiului şi că poate ți-a aruncat o bombă în cameră.

Într-un final am reuşit să adorm.

13

Bomba a explodat marți dimineață.

Era ora 10, eram doi pe tură şi eu eram afară, lângă pompe, ştergeam pistoalele pompelor, schimbam rolele de hârtie şi apa cu detergent. Am auzit o maşină frânând şi

scârțâitul roților pe pietrișul de pe asfalt, semn că mașina intră în benzinărie. M-am întors. Mașina a frânat și l-am zărit atunci pe șofer. Era un bărbat chel, cu doar câteva smocuri de păr la urechi, și se uita la mine cu ochi albaștri și terni. Din cauza obrajilor supți, aveai impresia că fața lui are formă de clepsidră. Părea bolnav. E drept că tinichigiul Moe are o înfățișare bolnăvicioasă de când îl știu. După ce făcea plinul, plătea cu cardul și nu intra niciodată în benzinărie, cel puțin de când îl bătusem chiar la el în bucătărie. Și-a supt obrajii și mai tare, ca și cum ar fi avut de gând să scuipe, dar asta ar fi însemnat să lase jos geamul de la dubița lui de livrări veche și probabil că ar fi fost prea demonstrativ. În schimb, a ambalat motorul, în semn de avertisment, apoi a ridicat piciorul de pe ambreiaj și a intrat din nou în traficul de pe drumul național, dispărând spre est.

Cât stăteam și mă uitam în urma lui, mi-a sunat telefonul.

Era Dan Krane de la *Os Blad*.

Trebuie să recunosc că am înlemnit când i-am văzut numărul, deoarece am dedus intuitiv că avusese loc o scurgere de informații, iar știrea avea să apară pe prima pagină a doua zi și să fie primul titlu din listă și în ediția digitală a ziarului peste o oră. Era o bombă. De fapt, chiar așa mi-a prezentat-o, iar acum dorea să-mi ceară un punct de vedere.

— Întâi trebuie să-mi explici ce-i „bomba” asta, i-am spus, încercând să-mi pun creierul în mișcare, să anticipez ce urma și să stabilesc cu viteza luminii ce să zic.

Sau, mai degrabă, ce *să nu zic*. În plus, cum să explic de ce nu voiam să zic. Citisem undeva că poliția putea să obțină rezultatele ADN mult mai rapid decât în trecut cu ajutorul tehnologiei moderne, deci nu trebuia să fiu uimit, pentru că trecuse ceva vreme de când scoseseră mașinile

din râpă. Ceea ce era mai surprinzător era că presa lua legătura cu noi înaintea poliției; în mod evident ambele doreau o explicație pentru cele întâmplate. Şi oare cine din poliție era răspunzător de scurgerea de informații? Kurt Olsen, evident, altfel ziarele din capitală ar fi obținut ştirea primele. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Olsen ştia pe cine indică rezultatele testelor încă de când îşi anunțase retragerea de la echipa de fotbal şi înțelesese că era urgent să nu se mai afle pe statul de plată al fraților Opgard. Nu m-ar fi mirat nici dacă ar fi lăsat informația să se scurgă deliberat, folosindu-l pe Krane, care detestă familia Opgard, pe post de complice voluntar. Voia să ne vadă perpelindu-ne public până să apucăm să ne ascundem în spatele avocaților. Inima îmi bătea cu putere, n-aş putea să zic altceva.

— Bomba, a început Krane cu glas din care, recunosc, nu răzbătea nicio urmă de răutate, e că s-a aflat conținutul raportului comandat de Autoritatea Drumurilor, care urmează să fie publicat miercuri, iar concluzia e că proiectul tunelului Todde nu e fezabil şi ar trebui abandonat.

— Ce?! am exclamat eu fără să trebuiască să mă prefac mai surprins decât eram.

— Conform raportului, tunelul ar costa de câteva ori mai mult decât bugetul alocat de Parlament. Şi chiar dacă ar fi bani, nu-i cert că tunelul ar fi îndeajuns de sigur. Pe scurt, aceasta e bomba care a făcut bucăți-bucățele proiectul Todde. Acum sun la toată lumea ca să obțin o primă reacție din partea celor care sunt afectați direct. Ca proprietar de benzinărie şi multe altele, ce părere ai?

Am răsuflat uşurat. M-am uitat la Egil, care stătea la casă, punând trei chifle la preț de două într-o pungă de hârtie şi dându-i-o încă unui client mulțumit. I-am văzut buzele mişcându-se când a zis ceva. Prețul. Era o deprindere pe care şi-o formase în perioada în care lumea

încă mai plătea cu cash, iar vânzătorii obişnuiau să zică preţul exact cu voce tare. Acum, că toţi plăteau cu cardul şi vedeau suma pe POS, eu renunţasem la acest obicei, însă nu şi Egil. „162 de coroane”, zicea el, şi atunci se întâmpla ca vreun morocănos să spună: „Văd şi eu”, dar Egil era ferm pe poziţii. Acum, că drumul naţional rămânea neschimbat, şi Egil avea să-şi păstreze locul de muncă şi în anii viitori.

I-am spus ceva lui Krane despre asta, nu-mi amintesc exact cum m-am exprimat, dar, în orice caz, am zis ceva despre locurile de muncă şi am adăugat şi ceva referitor la drumul naţional care ar trebui lărgit, în cazul în care nu se construia o autostradă.

— Am vorbit deja cu Jo Aas despre asta şi el pare să fie de acord cu ideea.

Evident că şi Aas dăduse o declaraţie. Avusese din nou dreptate, mai ales că, în perioada în care fusese primar, încercase să discute cu ministrul transporturilor – fără succes însă – despre tuneluri prea scumpe şi despre accidentele mortale din sat.

— Mi s-a părut o idee strălucită să cumperi campingul Ritei Willumsen săptămâna trecută, a adăugat Krane. Sincronizarea a fost perfectă cu aceste evenimente, iar achiziţia ta nu mai pare chiar aşa de stupidă.

— Vrei să spui că părea stupidă înainte de apariţia raportului? am încercat să spun eu pe un ton glumeţ, astfel încât Krane să poată da înapoi, dar n-a făcut-o.

— Şase milioane şi jumătate e o sumă mare chiar şi pentru o zonă ce va fi străbătută de drumul naţional, d-apoi dacă ar fi rămas un teren pustiu! Ar fi fost o megatâmpenie. Ai vreun comentariu de făcut despre achiziţie şi despre momentul efectuării acesteia?

— Nu, am răspuns în timp ce ştergeam mânerul unei pompe de benzină. Acum, scuză-mă, dar am puţină treabă pe aici, Dan.

— Înțeleg. Îl sun şi pe fratele tău, să văd ce are de zis şi el. Ce lovitură ați dat şi cu Os Spa!

— Am dat lovitura cu toții, tot satul. E zi de sărbătoare şi pentru ziarul tău. De fapt, sunt foarte impresionat că reuşeşti să pari atât de stăpân pe tine, Dan.

Krane a râs scurt.

— Serios?

Nu i-am răspuns. Uitase să vorbească în dialectul locului, dar îşi amintea brusc după un pahar sau două.

Şi mi s-a părut că s-a deschis puțin cu acel râs scurt, dezvăluindu-şi sentimentele de ură față de acest cătun. Acest loc care îl ținea prizonier, un încornorat cu trei copii şi prea mult simț de răspundere ca să o ia la sănătoasa. Sau poate că iubirea pentru Mari îl țintuise locului, pentru că se ştie: dragostea nu te eliberează, ci te ține între ziduri şi îți fură voința. Atâta lucru învățasem şi eu şi de aceea mi-am ținut gura. Când mă gândesc la asta, mă încearcă un sentiment de simpatie față de Dan Krane. Şi m-a străfulgerat atunci ideea că poate pentru el tunelul Todde ar fi reprezentat o cale de scăpare. Comuna Os fără artera principală, drumul național, s-ar fi ofilit, ziarul ar fi dat faliment, el şi Mari ar fi trebuit să se mute ca să-şi găsească un loc de muncă şi o şcoală pentru copii. Aceea era salvarea, motivul pentru care rezistase el. Era o idee atât de tristă, încât am simțit nevoia să închei discuția cu ceva încurajator, chiar dacă foloseam cuvinte obişnuite.

— La revedere, i-am spus şi am închis.

M-am dus la micul atelier din spatele benzinăriei. Am traversat sala de reparații şi am trecut de tractorul dezasamblat care era parcat deasupra rampei de inspecție. Pe post de amintire, pe un raft erau două canistre vechi de Fritz, substanța corozivă de care tot încercam să scap. M-am dus în dormitorul pe care mi-l amenajasem mai demult acolo. L-am sunat pe Carl şi i-am povestit despre scurgerea

de informații şi că GeoData se pare că a scris raportul comandat de noi.

Şi vocea lui mi s-a părut destul de stăpânită. Investiția noastră începuse să intre pe profit, cum s-ar zice. L-am prevenit că Dan Krane urma să-l sune ca să-i ceară un punct de vedere.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus Carl.

— Bine, termin la ora 18.

— Aş prefera mai devreme.

Ceva din vocea lui Carl îmi zicea că era stresat.

— Poți să treci pe la hotel la prânz?

— OK. S-a întâmplat ceva?

— S-au adunat cam multe... doar atât.

Am închis. M-am uitat la plăcuțele de înmatriculare răzlețe pe care le prinsesem pe pereți. Basuto, Africa franceză ecuatorială, Johor, Honduras. În momentul acela mi-am dat brusc seama că nu mă mai gândisem la asta. Eu adun doar lucruri care nu mai există. Nu aveam fotografii cu prieteni şi cunoştințe sau cu mine şi Carl. Nici măcar una. În cartea mea cu amintiri adun doar ceea ce a dispărut.

M-am întors în benzinărie, iar Egil n-a avut nimic împotrivă să plec la prânz.

— Atunci poți să pleci tu mai devreme după-amiază dacă vrei.

Egil a ridicat din umeri.

— Rămân aici, şi aşa n-am altă treabă.

— Nu?

— Mă plictisesc de moarte acasă. Toți s-au mutat de-aici.

Când zicea „toți", se referea la cei doi parteneri de jocuri video din adolescență.

— Pot să-ți dau o tură în plus mâine-seară, dacă vrei.

Egil s-a luminat la față.

— Serios?

— A ta să fie! i-am spus şi i-am zâmbit.

*

Când am plecat de la benzinărie, puțin înainte de ora 12, m-am hotărât să fac o vizită-fulger şi pe la bancă înainte să merg la hotel.

Vendelbo mi-a ieşit în întâmpinare şi m-a condus în biroul lui.

— Ai auzit? l-am întrebat.

— Normal! Am auzit la radio. Au venit deja declarații din partea reprezentanților Partidului Muncitoresc şi a Partidului de dreapta din parlament. Au zis că, dacă e adevărat, atunci trebuie să revină în actualitate noua şosea națională. Şi asta înseamnă că traficul n-o să fie deviat cel puțin 15-20 de ani de-acum încolo sau poate chiar niciodată. Şi Aas, şi Voss au zis la postul local că, fără tunel, drumul nu poate să ocolească Os, nu există altă variantă.

— Atunci o să rămâi aici.

— Îmi place în Os, a zâmbit Vendelbo.

— Poate că şi cererea mea de credit va fi văzută acum în altă lumină?

— M-am gândit deja, da.

Vendelbo s-a aşezat pe scaunul de la birou şi şi-a dus mâinile la ceafă, unde şi-a împreunat degetele.

— Benzinăria este achitată în totalitate şi nu este grevată de niciun fel de sarcini, nu-i aşa?

— Aşa-i, i-am răspuns copiindu-i postura, cu mâinile împletite la ceafă.

Am citit undeva că această oglindire poate să fie un semn inconştient al empatiei, dar există şi excepții, bănuiesc.

— La fel şi Mercur, barul Fritt Fall, campingul, 25% din satul în care locuim, acțiunile de la Os Spa şi partea mea de fâneață din Opgard. Zero datorii.

— Bine. Vrei să stabilim o întrunire la sediul central?

La hotel, Carl îmi lăsase un mesaj că mâncase de prânz şi că se află jos, la spa. Am coborât treptele la recepţia spa-ului, unde mutra vopsită a recepţionerei m-a informat că este în saună şi primise instrucţiuni să mă trimită direct la el. I-am spus că singura condiţie este să oprească muzica de mindfulness care se scurgea ca melasa din difuzoare.

Mi-a zâmbit de parcă aş fi fost dus cu pluta şi mi-a întins un prosop.

M-am dezbrăcat şi l-am găsit pe Carl în sauna umedă.

Când am ajuns, aburii au năvălit pe uşă şi l-am întrezărit pe treapta de sus a saunei, apoi uşa s-a închis în urma mea şi el a dispărut din nou în ceaţa albă.

M-am aşezat pe şirul de locuri de la primul nivel, încercând să-mi conving corpul că nu este periculos să inspiri aer cu umiditate de aproape 100%, apoi am aşteptat. Îi auzeam respiraţia lentă şi şuierătoare.

— Ministrul transporturilor spune pe internet că nu se va pronunţa înainte de-a citi raportul.

— Probabil, dar va conchide că proiectul Todde a murit.

— Da. Cum merge cererea de credit?

M-am uitat în gol fără să răspund.

— Calmează-te, că suntem singuri, m-a îndemnat Carl.

— O să se rezolve. O să-i trimit mai încolo lui Vendelbo descrierea proiectului, împreună cu bugetul. Imediat ce obţin o nouă reevaluare a proprietăţilor, vor stabili o întâlnire. Vendelbo e cu piciorul pe acceleraţie şi cred că ne rezolvă până săptămâna viitoare. Şi creditul va sosi peste două săptămâni.

— Aşa târziu?

— Le-am spus şi celor doi de la GeoData că durează 14 zile până când primesc cele 12 milioane care li se cuvin. Au înţeles. Dar ce te nelinişteşte?

— Ce mă nelinişteşte?

— Da.

Ştiam că nu voia să protesteze, iar el mă cunoştea la fel de bine cum îl cunoşteam şi eu pe el.

— Alpin, a spus el.

— Ce-i cu ei?

— Vor să renunțe.

— Cum?!

— Spun că inginerii lor au identificat vicii ascunse considerabile produse de incendiu.

— Ce fel de vicii?

— N-au zis exact. Structura portantă şi vicii care pe termen lung o să distrugă fundația. A fost de-ajuns ca să nu mai fie dispuşi să rişte să investească.

— Serios?

M-am întors ca să-l văd pe Carl, dar era ascuns în ceață.

— Mda.

— Şi tu îi crezi? Oare nu cumva au procedat ca noi? Şi au comandat un raport falsificat?

Carl a râs gânditor.

— Aş vrea să cred. La urma urmelor, sunt francezi, deci dacă foloseau raportul ca să încerce să scadă prețul acțiunilor, aş fi putut să-i bănuiesc. Însă ei renunță la achiziție şi gata.

— Dar acum drumul rămâne aici. Poate că se răzgândesc când o să audă?

S-a lăsat tăcerea.

— Dacă dai din cap în vreo direcție, nu pot să văd, Carl.

— Nu, a răsunat vocea lui Carl. Nu se răzgândesc.

— De ce?

— Pentru că le-am spus deja că drumul național nu se va modifica şi va trece tot prin Os.

— Ce-ai făcut?!

— Le-am făcut un discount.

Era un termen economic, una dintre cele două expresii favorite pe care le preluase de la cursurile lui de economie

din Statele Unite: să estimezi valoarea fluxurilor de numerar viitoare, la preţurile de azi. A doua expresie preferată era „atac preventiv”, o tactică pe care susţinea că a învăţat-o de la mine, în timpul bătăilor de sâmbătă de la Årtun. Loveşte primul, atacă imediat ce ţi-ai dat seama că există şanse foarte mari ca adversarul să te atace pe tine.

M-am cutremurat.

— Deci acum francezii stau şi ştiu că cineva – probabil noi – a plătit raportul?

— N-au decât să creadă ce vor, oricum nu le pasă, Roy. E doar unul dintre cele 100 de proiecte de hoteluri pe care le iau în calcul, majoritatea în ţări mai corupte decât Norvegia.

Simţeam cum se scurge ceva pe mine, dar nu-mi dădeam seama cât era transpiraţie şi cât umezeală condensată, şi picăturile mă gâdilau. Mă gâdila în multe locuri, mai ales pe unde nu era cazul.

— Şi acum ce ai de gând? Sistezi construcţia aripii noi?

— E prea târziu. Contractele sunt semnate şi penalizarea ne-ar rupe dacă am renunţa la contract.

— Şi?

— Şi mă gândeam la împrumutul pe care o să-l iei.

Evident. Evident că ne-am întors în acelaşi punct. Carl o făcuse lată din nou şi avea nevoie să-l ajute fratele mai mare. Dar nu şi de data asta. Am încheiat-o cu chestiile astea. Întâmplarea cu Shannon a fost ultima dată când l-am ajutat.

— Împrumutul e pentru parcul de distracţii, Carl. Îţi dai seama că nu pot să folosesc banii ca să te scot din belea.

— Din altă belea, asta vrei să zici?

— N-am zis asta, dar fie. Dintr-o nouă belea.

— Dar ştii bine că îmi eşti dator.

M-am întors spre el, însă m-am holbat în aburii albi, nesigur dacă auzisem corect. Ba da, chiar mă simţeam dator faţă de el, îi eram dator pentru copilăria pe care o avusese.

Dar asta era părerea mea, nu a lui, cum tocmai îmi zisese. Ce idee oribilă! Parcă el, victima, acceptase, poate că în parte şi reprimase, abuzul petrecut noaptea în dormitorul nostru comun, în timp ce eu nu puteam să las totul în urmă. Carl îmi demonstrase că miza mai mult sau mai puțin intenționat pe sentimentul meu de vinovăție, dar până acum nu îmi spusese niciodată direct că îi sunt dator. Iar în glas avea o oarecare amărăciune pe care nu o mai auzisem niciodată.

Dar el a continuat, cu vocea lui domoală şi linguşitoare, Carl în postura de om convingător.

— Suntem o familie, Roy. Hotelul este al meu, parcul, al tău, dar aici unu plus unu face mai mult decât doi.

— Ştiu, dar...

— Băncii nu îi pasă pe ce naiba cheltuim noi banii, atâta timp cât există certitudinea că le plăteşti dobânzile şi ratele. Chestia asta e doar temporară, doar o lună, cel mult două, până găsesc alt investitor. Cei doi chinezi care s-au arătat interesați şi i-am refuzat şi-au menținut interesul. Pot să aranjez un război între ei, să-i fac să liciteze mai mult. Îți promit că îți recuperezi banii cu mult înainte să trebuiască să plăteşti pentru montagnes russes. Ce zici, frățioare?

Este incredibil cum poate cineva să te prindă în mreje, chiar dacă vezi ce pune la cale, chiar dacă vezi de la o poştă cum învârte totul cu mâna stângă, în timp ce tu te uiți la mâna dreaptă, şi tot ajunge să facă ce vrea. Pentru că ți-a cucerit inima şi atunci chiar nu mai contează care mână e.

— O să mă gândesc, i-am zis.

— Asta-i tot ce-ți cer. O să ajung târziu diseară, dar discutăm detaliile după muncă, mâine?

— OK. Ah, nu, mă duc la Notodden.

— Serios? Şi ce faci acolo?

— Merg la un concert.

— Singur?

— Nu. Natalie crede că s-ar putea să-mi placă.

Am încercat să rostesc vorbele acestea fără emfază. Sau poate am părut atât de relaxat, încât şi asta a fost exagerat. N-am reuşit să citesc nicio reacţie de dincolo de aburi.

— Distracţie plăcută! a spus simplu. Vorbim poimâine?

— Da. Mă întorc la treabă.

— OK. Eu mai rămân puţin.

M-am răsucit, am împins uşa cu putere şi am ţinut-o deschisă să iasă aburul, suficient ca să mă asigur că era singur. Singur şi dezbrăcat, urmărindu-mă cu o privire pe care nu reuşeam să o interpretez. Este uimitor cum o persoană alături de care ai trăit atâţia ani poate să ţi se pară brusc complet străină. Te gândeşti că trebuie să fie lumina sau că eşti tu obosit, îţi zici că e fratele tău mai mic, cineva care nu-ţi poate ascunde nimic. După care îţi aduci aminte că nu te cunoşti nici măcar pe tine.

14

— Deci vrei să te ferchezuim pentru Natalie Moe? m-a întrebat Grete Smitt în timp ce îmi masa scalpul.

Eram lipsit de apărare, pe spate, cu capul în chiuvetă şi speram că sunetul apei care curge îi acoperea glasul şi ceilalţi din salon n-o puteau auzi. Gretei îi mergea bine afacerea, îşi angajase o fată şi aflasem că îşi căuta un loc mai aproape de piaţă.

— Tunsoarea obişnuită. Nu trebuie să mă ferchezuieşti prea tare.

Habar n-am dacă s-a prins de insulta implicită şi nici cum obţinuse ea informaţia că mergeam cu Natalie la Notodden, dar n-aveam de gând să o întreb. Mi-a pus un prosop pe cap, m-a condus la scaun, mi-a pieptănat părul

umed şi a pus în acţiune foarfeca japoneză Niigata-1000 despre care îmi spusese, printre picături, în monologul ei nesfârşit, că o costase 15 000 în cap.

— Măi, Roy, tu nu îmbătrâneşti! mi-a zis ea.

M-a surprins puţin complimentul ei, cum s-ar zice. Mi-am cercetat chipul. Avea dreptate într-o oarecare măsură. Aveam un nas diform, brutal, o gură largă, o bărbie pătrăţoasă, ochi înfundaţi în orbite şi păr negru, prins într-o coadă strânsă, fără semne de calviţie. Oare asocierea mea cu o femeie mai tânără a determinat-o pe Grete să facă observaţia despre vârstă? Dar ceva din intonaţia ei îmi zicea că lăsase fraza neterminată. Şi atunci mi-am dat eu seama ce lipsea: *ca fratele tău, Carl*.

Mi-am dat seama ce-ar fi vrut să spună nu doar pentru că era adevărat, ci şi pentru că Grete avea în continuare o slăbiciune pentru Carl. Cândva, luase forma unui amor de durată, dar fără speranţă, care dusese la o partidă de sex cu un Carl beat mort. Acum părea că vrea să adune dovezi că avusese mult mai mult noroc ajungând cu Simon Nergard. Şi chiar dacă Simon Nergard era un prostălău plictisitor sau poate tocmai de aceea, Grete avea probabil dreptate.

— Fratele tău pleacă în ţări mai calde?

— De ce întrebi?

Am regretat imediat că nu i-am răspuns doar că nu ştiu.

— A trecut pe la mine să se bronzeze de două ori săptămâna trecută.

— Şi ce? Nu-i bine că-şi ia vitamina D?

— Ba da, dar sătenii cred că bărbaţii care vin la solar sunt gay. De-asta vin doar trei bărbaţi: directorul băncii, Stanley Spind şi Kurt Olsen. Şi ştie toată lumea că lui Kurt îi plac femeile. Dar în Os lumea se teme de moarte de orice are legătură cu homosexualii. Mai ţii minte când l-am angajat pe Adrian?

Îmi aminteam de el. Un băiat pe care-l cunoscuse Stanley în vacanță în Ibiza şi care se mutase în sat. A rezistat cam opt luni, ceea ce e o realizare.

— Era un frizer excelent, dar a trebuit să-l dau afară. Până şi femeile se tem să lase un gay să le atingă părul.

Nu ştiam unde voia să ajungă şi nici nu voiam să aflu, aşa că am închis ochii, în speranța că o să-şi dea seama că nu sunt interesat.

— Măcar e drăguț că se pot bronza împreună, Carl şi Kurt. Nu s-ar zice că sunt cei mai buni prieteni după ce Kurt a renunțat să mai antreneze echipa lui Carl. Tu ce crezi?

Zi cât mai puțin, mi-am spus eu.

— Cred că amândoi s-au comportat rațional.

— Nu prea părea aşa ieri-dimineață, când a ieşit Carl din biroul şerifului. Cineva mi-a povestit că părea furios, înjura şi a plecat în trombă din parcare.

M-am concentrat să respir calm. De ce dracu' n-o rugasem pe Julie să-mi ia puțin părul de la urechi şi pe ceafă, în camera din spate de la Fritt Fall? Mi-am dres glasul.

— Probabil că i-a făcut lui Kurt o ofertă şi mai bună şi el a refuzat.

Țăcănitul foarfecii japoneze s-a oprit. După câte se pare, Grete avea nevoie de concentrare ca să cântărească informațiile.

— Poate, a răspuns ea în cele din urmă.

Foarfeca a început să țăcăne din nou.

— Apropo de ofertă. M-a sunat săptămâna trecută un frizer din Notodden, că vrea să-mi cumpere foarfeca. Ia ghici cât era dispus să-mi ofere?

M-am uitat în oglindă la ceasul de pe peretele din spate. Trebuia să o iau pe Natalie de la hotel la ora 18, deci aveam timp berechet. Aveam tot timpul din lume, de fapt. Şi ideea

care mă vizita la intervale regulate în ultimii ani şi-a iţit din nou capul: aveam mai mult timp liber decât aş fi vrut.

Ploua încetişor când am ieşit din sat, iar noi ascultam *Don't Go To Strangers* în maşină. Ca de obicei, m-am uitat în oglindă imediat ce am trecut de tăbliţa pe care scria numele satului.

— So, a spus Natalie.

— Ce?

— Scris pe dos iese So. De-asta te uiţi în oglinda retrovizoare, nu?

M-a făcut să zâmbesc.

— Credeam că sunt singurul care s-a gândit la asta.

— Ah, nu! Întotdeauna mă bucuram să citesc So, pentru că atunci ştiam că sunt pe drumul care duce departe de sat.

Am dat din cap, nesigur cum să interpretez ce îmi spusese. Oare a vrut să spună că i se întâmplau încă lucruri rele când se întorcea în vizită acasă? Speram să nu fie cazul. Nu doar de dragul ei, dar şi al meu şi al lui Moe. Fiindcă jurasem că-l omor dacă o mai atinge pe fiică-sa şi eram hotărât să mă ţin de cuvânt.

— Ce asculţi aici? m-a întrebat ea.

— J.J. Cale, i-am spus eu. Muzica anilor 1970.

— Ăsta cântă şi *don't talk to strangers?*

— Eşti pe aproape.

— Aşa-mi spunea mătuşă-mea. Că nu trebuie să spun nimic altora.

În secundele următoare s-a lăsat liniştea în maşină. Se auzeau doar J.J. Cale şi ştergătoarele de parbriz.

— Mătuşa mea îmi spunea Nu-ta-li-a. Şi ea fusese abuzată sexual de bunicul. Şi ea, şi fratele ei, adică tatăl meu, au fost abuzaţi de bunicul.

— Ce vrei să spui? Insinuezi că mătuşa ta *a ştiut că tu...*

— Da. În orice caz, şi-a dat seama.

Am simțit că îmi creşte tensiunea şi am observat că apăsasem inconştient pedala de accelerație.

— Şi mătuşa ta n-a făcut nimic, doar te-a sfătuit să nu *povesteşti* nimănui?

Natalie a ridicat din umeri.

— Dacă ai fi fost tu în familia asta, ai fi spus cuiva?

Am observat că se uită atent la mine. Nu ştiam ce să-i răspund şi am simțit cum mi se pune un nod în gât.

— Mi-a zis că o să treacă, a continuat ea. Aşa se întâmplase şi cu bunicul. Într-o bună zi pur şi simplu a încetat să o mai abuzeze. Nu s-a mai întâmplat niciodată şi după câțiva ani, totul era de parcă nu s-ar fi petrecut nimic, ca atunci când un glonț rămâne în corp şi nu se mai vede.

— Mda, am zis eu luând piciorul de pe accelerație. Şi e adevărat? Că te simți de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată?

— Nu-i adevărat, dar nu-mi mai e frică de el.

— De ce nu? E în continuare destul de puternic ca să...

Am căutat un alt cuvânt, dar mi-am dat seama că n-avea rost să-l mai evit.

— ...te violeze.

Natalie nici măcar n-a clipit.

— Bineînțeles, dar nu mă mai poate controla. Şi-a pierdut puterea asupra mea. Şi după moartea mamei, şi-a pierdut şi el orice urmă de control. E un om trist, Roy. Merge acasă şi... habar n-am... Aşteaptă să moară. Nu îl urăsc. Sau, de fapt da, însă îl şi iubesc. Ştiu că sună nebunesc şi ideea mă scoate şi pe mine din sărite: este un bărbat care nu merită să vărs nici măcar o lacrimă, dar mă face totuşi să plâng, pentru că mi-e milă de el. Pentru că *vreau* să-l urăsc, înțelegi? Creierul meu îl urăşte, dar inima mă trădează, înțelegi?

Am încuviințat pentru că, într-adevăr, o înțelegeam.

Am mers mai departe. L-am lăsat pe J.J. Cale să-şi facă de cap şi să ne calmeze pulsul. În cele din urmă, mi-a pus întrebarea pe care o aşteptam.

— De ce-ai făcut-o?

— Te referi la tatăl tău?

— Da. Doar nu erai singurul care bănuia.

— Nu?

— Nu. Dar tu ai fost singurul care a făcut ceva. De ce?

— Probabil pentru că sunt un cetățean responsabil, cred.

Natalie privea pe geam. Se întunecase şi ploaia se înteţise, deci nu se vedea mai nimic afară.

Apoi mi-a spus aproape în şoaptă.

— Nu vrei să-mi povesteşti?

Am observat cum mi se albesc încheieturile degetelor pe volan. Şi dacă nu voiam să povestesc? Ba da, cu toţii vrem să vorbim. Să povestim şi să fim înţeleşi, să ne ajute cineva să redevenim oameni, ca să ne putem suporta reflexia în oglindă. Dar eu n-aveam cui să povestesc, deoarece nimeni n-ar fi înţeles. În plus, n-aş avea încredere în niciuna dintre cunoştinţele mele să-şi ţină gura.

— Roy?

Cu excepţia lui Natalie, care trecuse prin aşa ceva şi care avea un secret de familie îngropat adânc.

Am tras aer în piept şi o clipă n-am fost sigur că n-o să mi se frângă glasul.

— Şi tatăl meu a fost un agresor sexual.

Asta e! Am spus-o!

— De-asta am recunoscut semnele la tatăl tău. Ducea povara ruşinii ca pe un sac plin de nisip.

— Am bănuit eu că a fost ceva de genul ăsta. Cât a durat?

Ezitam. Să îi spun şi că nu eu am fost victima, ci Carl? Şi că eu jucasem rolul de frate mai mare care zăcea în patul de sus, prefăcându-mă că dorm, lăsând lucrurile în voia lor, deoarece nu credeam că aş putea face ceva şi că aşa se

întâmpla în toate familiile, iar lumea tăcea mâlc. Nu, nu puteam să-l dau în vileag pe Carl, era şeful ei şi aceea era povestea vieții lui.

— De la vârsta de 12 ani.

— La fel şi la mine, a spus ea. Şi apoi s-a oprit?

— Da, părinții mei au murit într-un accident de maşină.

— Apropo, mergi cu peste 100 la oră.

— Ah, la naiba! am exclamat şi am încetinit iar. Mulțumesc!

Şi-a pus mâna pe brațul meu şi am simțit prin geacă şi cămaşa de flanel căldura pe care o răspândea.

— Eu trebuie să-ți mulțumesc! Ştii că mi-ai salvat viața, Roy?

— Tot ce ştiu, am zis sperând să nu-şi ia mâna de pe mine, este că mi-ai dat ocazia să fac ceea ce era corect.

— Să înfrunți agresorul.

Am încuviințat. M-am uitat la degetul mijlociu de la mâna dreaptă, puțin ieşit față de celelalte pe volan. Rezultatul unui *atac preventiv*. De când eram în bucătăria lui Moe să-i dau un ultimatum – că n-o să spun nimic, cu condiția ca fiică-sa să plece din casă –, iar el a reuşit să-mi zdrobească încheietura degetului cu un ciocan, înainte să înceapă bătaia. Care s-a lăsat cu el plângând, în poziție fetală, pe linoleum, cu sângele curgându-i într-un pârâiaş care se oprea la unul dintre scaunele răsturnate. Iar după câteva zile, Natalie plecase la Notodden.

Acum şi-a retras mâna ca să dea muzica mai tare. Mi-am sprijinit capul de tetieră, cu ochii ațintiți în depărtare, atât cât permitea lumina.

Oh, woman, when in doubt, call on me.

Concertul era deosebit, nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci.

Localul nu era prea mare. Un bar, câteva mese şi o scenă improvizată din module. Publicul, vreo 50 de persoane, părea format din prieteni sau cunoştinţe ale artiştilor. Primul a fost un tânăr îmbrăcat în costum popular din Hallingdal, cu cojoc alb, vestă roşie, pantaloni trei sferturi negri şi ciorapi albi. A cântat la vioară şi a bătut tactul atât de tare cu piciorul, încât se mişca berea în paharul pus pe un taburet de lângă el. După două cântece scurte, a venit un alt tânăr, de data asta purtând costum din Setesdal, cu o pălărie mare neagră. Judecând după reacţia publicului şi după carisma lui, am dedus că el era vedeta. Masiv, cu o sclipire de oţel în ochi, a anunţat într-o suedeză tărăgănată că o să cânte ceva scris de omul care-i fusese profesor. Când şi-a pus vioara sub bărbie şi a ridicat arcuşul, am observat o cruce tatuată pe dosul palmei. A început o numărătoare inversă, de la cinci, şi mi-am dat seama că o să fie ceva diferit. Interpretarea era dură şi agresivă, iar când a terminat, lumina reflectoarelor sclipea deja pe firele desprinse din arcuşul lui. În loc să bată tactul cu piciorul în podea, l-a bătut într-un *stomp box*, care suna ca o combinaţie între o chitară bas şi o tobă bas. Am închis ochii. Era o piesă neîmblânzită, acaparatoare şi grea, familiară şi cu totul nouă, ca o fată cu care ai crescut, dar care se întoarce în sat complet schimbată, ca o persoană pe care o vezi acum prima dată. Sau poate că tu eşti cel care s-a schimbat, treptat, pe nesimţite, de-a lungul anilor, iar acum ai dobândit înţelepciunea să vezi, să asculţi şi să înţelegi ceva ce s-a aflat mereu sub ochii tăi.

M-am uitat pe furiş la Natalie. M-a privit şi ea şi a ridicat sticla de bere, iar eu i-am răspuns ridicând paharul cu apă.

Apoi a intrat toată formaţia. Tobe, contrabas cu două corzi, acordeon şi două viori.

Cântau tare, ca să zic aşa. Toate instrumentele în afara viorilor aveau doar rol de acompaniament. Viorile prindeau

note înalte, inversiuni, başi, ritmuri care se îndepărtau şi ameninţau să degenereze în haos, dar tot se reîntâlneau, aşa cum trei şi patru se întâlnesc în 12. Când ziceai că se duc spre stânga, făceau dreapta şi, până să apuci să-ţi tragi sufletul, te trezeai aruncat din nou într-o cădere liberă muzicală. Dar, ca într-un montagnes russes bun, clădit din lemn, simţeai tot timpul o armonie, o ordine, un sens ascuns.

Suedezul şi-a aruncat în aer pălăria neagră, dând la iveală un păr tuns scurt, mai puţin o şuviţă neagră lucioasă, aruncată într-o parte şi trasă printr-un cercel mare. Mai văzusem aşa ceva, în fotografii cu violonişti bătrâni; şuviţa se numea *spir*. Şi-a dezgolit dinţii, ochii îi ieşeau din orbite şi, când muzica era mai intensă, şuiera către noi.

După o oră, când am crezut – şi sunt convins că unii chiar sperau – că s-a terminat, suedezul a chemat-o pe Natalie pe scenă. Ea a luat un instrument de suflat care arăta ciudat – ca un con de îngheţată şi aproape la fel de înalt ca ea. Era instrumentul pe care-l văzusem pe afişul de afară, o ilustraţie din perioada naţională romantică a Norvegiei, înfăţişând o lăptăreasă suflând într-un horn la o fermă de munte. Înainte, văzusem undeva aceeaşi imagine, cu numele formaţiei – Hell Spelemannslag – scris cu aceleaşi litere gotice, doar că nu-mi aduceam aminte unde.

Natalie şi-a pus buzele în capătul îngust al instrumentului, pieptul i s-a umflat şi apoi a început să sufle. Acum am recunoscut nota aceea prelungă şi tristă pe care o auzise şi o recunoscuse ea în timpul drumeţiei noastre. Era chemarea ploierului auriu. A cântat trei note, iar şi iar, şi efectul era hipnotic. Suedezul a început discret să bată acelaşi ritm lent în *stomp box*. Şi apoi Natalie a început să cânte. Era linişte mormântală în jur şi singurele sunete care se auzeau erau vocea ei pură, aproape tânguitoare, şi ritmul egal, ca nişte bătăi de inimă rare şi

insistente. Am închis din nou ochii şi am blestemat în sinea mea. Pentru că acum chiar eram în cădere liberă.

După concert, trupa, cu Natalie cu tot, a dispărut în spatele cortinei.

Când s-au întors, majoritatea publicului deja plecase, iar Natalie şi suedezul s-au trântit la masa mea. El îşi dăduse geaca jos, iar cămaşa albă era leoarcă de transpiraţie şi stătea lipită de pectorali. A pus cu o bufnitură un termos în mijlocul mesei.

— Roy, m-a prezentat Natalie. Roy, el e Ola.

— Aha! Deci tu eşti Roy, a spus suedezul întinzând mâna ca să dea noroc cu mine. A avut dreptate.

— În ce sens? am întrebat, întinzându-i şi eu mâna.

— Că semeni cu Leonard Cohen, doar că nu eşti la fel de fermecător. Eşti străin? s-a interesat el, ducând termosul la gură.

Crucea de pe dosul palmei s-a unduit peste vene.

— Ce-i asta?

El a zâmbit şi am intuit că este doar cu câţiva ani mai mare decât Natalie, dar avea deja câţiva dinţi de aur în gură.

— *Kaffegök*. *Kaffedoktor*. Trăscău şi cafea.

— Mersi, nu. Sunt cu maşina.

— OK.

Apoi a turnat în paharul lui şi al lui Natalie.

— Ce părere ai, Roy?

— Despre?

— Despre noi, evident!

M-am uitat de la unul la celălalt, iar Ola a rânjit cu toţi dinţii.

— Despre trupă! Despre muzică, la naiba!

— Aha! Acum am priceput. A fost... foarte tare!

— Tare? Ca un străin?

— Ca un Jimi Hendrix.

Ola a încuviințat mulțumit.

— Bine! Atunci ai priceput despre ce e vorba.

A mai sorbit din pahar.

— Măcar aşa, cât de cât.

— Cât de cât?

— Mda. Natalie îmi zicea că eşti pasionat de muzică. Eşti mai în vârstă decât noi cu câțiva ani, eşti norvegian şi mă gândeam că poate ai referințe mai moderne decât Jimi Hendrix.

— Cum?

— Păi, există o linie directă între aceste două puncte majore din muzica norvegiană. Muzica populară şi...

S-a oprit şi m-a privit plin de aşteptări, cu o licărire de amuzament în ochi. Mi-am scotocit creierii, dar ... într-adevăr! Posterul! Atunci mi-a picat fisa.

— *Black metal*! Burzum. Posterul cu lăptăreasa e coperta unuia dintre albumele sale.

Ola s-a întors spre Natalie.

— Prietenul tău nu-i chiar aşa încet la minte. Trebuie să ies ca să aduc o ofrandă, dragă, a zis el punându-şi mâna cu tatuaj peste mâna lui Natalie, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— Să aducă o ofrandă? m-am mirat eu.

Natalie a râs şi a luat o duşcă din halbă.

— E o vorbă din Setesdal. Nu demult, oamenii din zonele mai îndepărtate aduceau ofrande de mâncare şi sânge zeilor. Ola zice că merge să le dea o ofrandă când îi vine să vomite.

— Face asta des?

— De câteva ori înainte de concert şi apoi după. Din pricina emoțiilor înainte şi din cauza epuizării după aceea. E artist şi cere foarte mult de la el.

— Vrei să spui că îşi câştigă existența din muzică?

Ea a zâmbit.

— Nu, doar vezi şi tu că nu. Este îngrijitor la o biserică din Notodden, dar trăieşte doar pentru muzică. A cântat la *nøkkelharpe* în Bohuslän când era mic. A început să cânte la cinci ani.

— *Nøkkelharpe*?

— Seamănă cumva cu versiunea suedeză a scripcii – *hardingfela*[4], cum îi spunem noi, doar că apeşi pe clape în loc să cânţi cu degetele. Şi are doar patru corzi. Apoi a descoperit *hardingfele* într-o vacanţă, acasă la nişte rude din Setesdalen. Mai precis, acolo se folosea un instrument numit *bygdefele*, care are sub-corzi şi este predecesorul viorii *hardingfele*. Apoi a fost vrăjit. Şi-a găsit cel mai bun profesor în Setesdal şi s-a mutat acolo.

Am dat din cap.

— Şi acum are grijă de o biserică şi modelul lui muzicale este Burzum, care incendiază biserici?

Natalie a râs.

— Ola nu ascultă decât muzica şi sentimentele. Orice altceva este un factor perturbator pentru el.

Simţeam în vocea ei şi vedeam în sclipirea ochilor admiraţia pentru Ola. Era momentul să mergem acasă. M-am uitat la ceas.

— Vrei să rămâi peste noapte? m-a întrebat ea.

Am ridicat privirea.

— Să rămân peste noapte?

— Facem chef. Eu rămân la Ola. E loc şi pentru tine.

Atunci am simţit un junghi în stomac.

---

[4] *Hardingfele* este un instrument asemănător cu vioara şi a fost creat în secolul al XVII-lea în zona Hardanger. Este mai redus ca dimensiuni decât vioara şi este foarte bogat ornamentat. Are patru corzi, însă pe lângă acestea mai sunt patru alte sub-corzi care au rolul de a amplifica sunetul, chiar dacă nu sunt apăsate cu degetele. Sub-corzile intră în vibraţie când arcuşul atinge corzile de sus *(N.t.)*.

— Trebuie să mă întorc, sunt de serviciu mâine de dimineață. Va trebui să iei autobuzul.

Mi-am dat seama cum suna în secunda în care am rostit cuvintele. De parcă aş fi vândut cuiva ceva şi nu aş fi fost plătit corespunzător. Era însă prea târziu să dau înapoi. Vedeam în ochii ei că era cât pe ce să spună ceva, să-mi dea o explicație, o asigurare că nu-mi oferise un loc unde să rămân peste noapte doar ca să aibă cu ce se întoarce în Os. Dar n-a făcut decât să ducă sticla de bere la gură, să clipească şi să-şi mute privirea. Când îşi pusese mâna pe brațul meu în maşină, nu însemnase nimic. Acum conversația nu ne mai lăsa loc de manevră şi am rămas tăcuți. Brusc, m-am văzut prin ochii ei, prin ochii lui Ola, aşa cum vedea oricine din club un bărbat de vârstă mijlocie, care saliva după o fată care i-ar fi putut fi fiică. În timp ce iubitul ei era plecat din încăpere. Doamne, cât de jalnic pot să fiu?

Mi-am încleştat pumnii sub masă. Ce era cu mine? Ce îi dezvăluisem din mine era atât de jenant, încât o clipă mi-am dorit să fi ieşit de pe carosabil la venire şi să fi murit. Nu, nu şi ea. Ea şi Ola păreau să fie două persoane capabile să se facă fericite reciproc. Oricum, o să mai am ocazia şi la plecare, când aveam să fiu singur în maşină. Am râs.

Natalie s-a uitat mirată la mine.

— Ce-i?

— Nimic, doar că... De fapt, mă gândisem că am putea profita de drumul încoace ca să vorbim despre lansarea parcului, acum, că se pare că rămâne drumul național. Dar a fost mai distractiv să vorbim despre muzică şi copilărie. Minus...

— Copilărie, am spus noi în cor.

De data asta ea a fost cea care a râs, iar eu m-am ridicat.

— Putem să discutăm la telefon în weekend, i-am spus eu.

A ridicat privirea, iar în ochi avea ceva ce mai văzusem la ea: o expresie de victimă.

— OK, a spus ea. Mulțumesc că ai venit. Ai grijă cum conduci!

În drum spre maşină, i-am văzut pe Ola şi pe tipul în costum de Hallingdal certându-se. Ola îl ținea pe celălalt de umeri şi mi s-a părut atât de beat, încât se sprijinea de el. Niciunul dintre ei nu m-a zărit.

Când am parcat era deja 1:30 noaptea, iar maşina lui Carl nu era acolo. M-am dus la bucătărie, am scos două sticle de bere şi m-am aşezat în seră. După zece minute am fost orbit de farurile BMW-ului lui Carl. A intrat, şi-a luat şi el o bere şi s-a trântit lângă mine.

— E târziu, i-am spus eu. Ai fost să sărbătoreşti vestea cu drumul?

— Nu. Mi-am tras-o cu Mari Aas. Din nou.

Am băut amândoi din sticlele de bere, uitându-ne în zarea întunecată. Ploua în continuare.

— Nu prea pari surprins, a comentat el.

— Singurul lucru care mă surprinde este că îmi povesteşti mie sau, mai bine zis, că o faci abia acum. De ce mi-ai zis?

— Pentru că am vrut să ştiu ce crezi.

— Despre ce?

— Despre faptul că vom forma un cuplu. La propriu.

— Adică divorțează de Dan?

— Da.

— Asta îşi doreşte? Cu copiii şi tot restul?

— Da. Dan Krane vrea să plece din Os, însă ea nu.

— Şi ție o să-ți convină să fii tată şi soț?

Mi-am ridicat sticla înspre ferma familiei Aas, aflată undeva în vale.

— Mari Aas s-a orientat bine, dacă vrea să schimbe un soț care nu prestează cu regele din Os. Se întâmplă şi într-un

moment cum nu se poate mai potrivit, aproape ai putea spune că o să se mute direct într-un palat nou construit, însă îndeajuns de devreme încât să apuce să aleagă designul interior. Bravo ție! Tu nu prea eşti făcut să locuieşti singur.

— Încetează, Roy! Doar nu se pune problema că nu ne-am mai gândit şi mai demult.

— Serios? Cum aşa? Ce v-a reținut atunci?

Carl a ridicat din umeri.

— Pe *ea* a reținut-o ceva. De fapt, e un cumul de factori. Puțină mândrie pentru că i-am fost infidel o dată, demult, şi a aflat tot satul.

— Isuse Cristoase, dar asta a fost acum 100 de ani.

— Aşa-i, dar acum nu prea mai are încredere în mine. Am început să ne vedem când încă trăia Shannon, deci are deja dovezi că am fost infidel de două ori. Şi apoi mai sunt şi copiii, care sunt foarte legați de Dan, ea zice că este un supertată, a adăugat Carl dându-şi ochii peste cap în semn de dispreț. Sau a fost, pentru că acum a căzut puțin de pe piedestal.

S-a lăsat pe speteaza scaunului, şi-a pus coatele pe genunchi şi a răsucit în mâini sticla de bere.

— Am spus că, dacă ne mutăm împreună acum, când toată lumea vorbeşte doar despre drumul național, vestea despre noi va trece poate neobservată. Nu vrea să admită că îi pasă de ce cleveteşte lumea, dar e clar că o deranjează. Mi s-a părut mai optimistă când am discutat în seara asta.

— Evident, i-am răspuns eu, deoarece drumul național a transformat brusc satul într-un loc pentru ea şi copii, însă în acelaşi timp e conştientă şi că Dan nu mai rezistă într-un cătun unde şi el, şi alții ştiu că este încornorat.

Carl s-a uitat la mine.

— Tu crezi că ştie?

— Dan Krane are ochi şi la ceafă şi nu e singurul, Carl. Se vede cu ochiul liber că băiatul cel mai mic e al tău.

Carl s-a uitat din nou spre fereastră.

— Fir-ar să fie! a înjurat el.

— Şi tu trebuie să ai grijă, pentru că încornoraţii sunt periculoşi.

— Da, văd că ştii şi tu.

Am încuviinţat.

— Rita mi-a povestit că există un cuvânt german. *Hahnreh*. Când castrau cocoşii, le tăiau pintenii şi-i coseau de creastă, ca să-i poată deosebi de ceilalţi. Pintenii se prindeau acolo şi deveneau coarne. Rita zicea că trebuie să ne ferim de coarnele puse de alţii. De-asta ar fi vrut Willum să ne omoare pe amândoi înainte să-l omor eu pe el.

— Amin! a exclamat Carl.

O clipă, am fost parcă din nou în maşină cu Natalie, apoi mi-am dat seama că, de fapt, mâna pe care o simţeam pe braţ era a lui Carl.

— Ştii ceva, Roy?

— Ce?

— Eşti cel mai bun frate pe care l-ar fi putut avea un idiot ca mine!

A spus-o cu atâta căldură şi însufleţire, că am înghiţit în sec. Când ai două vieţi atât de întrepătrunse ca ale noastre, este imposibil să vezi şi să simţi totul în acelaşi timp. Te concentrezi pe anumite părţi, poţi să zici lucruri de genul „mai ţii minte când...” şi în clipa aceea asta-i tot ce s-a întâmplat, iar singurele senzaţii care există cu adevărat sunt amintirile.

— O, şi eu sunt un idiot pe măsură, i-am răspuns, însă a trebuit să-mi dreg glasul înainte.

S-a întors spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

Am pufnit şi am mai luat o gură de bere.

M-a strâns de braţ fără să mă slăbească din priviri.

Aşa că i-am povestit. I-am spus cum decursese acea seară, cum reuşisem să mă mint singur înainte să-mi dau seama ce aveam de gând. Nici măcar n-aveam de gând, pentru că nu pusesem nimic la cale. Însă i-am spus ce simţisem.

— Eşti îndrăgostit, a comentat Carl şi a râs, apoi s-a legănat pe scaun. Fir-aş al naibii, Roy! Niciodată nu te-am mai văzut îndrăgostit până acum!

Vorbele lui mi-au făcut stomacul să se strângă dureros de tare. El părea să fie fericit şi oricum nu i-aş fi putut zice adevărul, că fusesem îndrăgostit de femeia care-i fusese soţie, că mă mutasem la Kristiansand doar ca să stau departe de ea şi că mă bătuse gândul să sar de pe un pod din oraş.

Apoi m-am străduit să râd puţin.

— O să-mi treacă, i-am spus.

— A, scapi tu de scripcarul ăla, a zis Carl deschizând încă două sticle şi întinzându-mi una dintre ele.

— Tu n-ai auzit? Nu vreau să scap de nimeni. E vorba de Natalie Moe, fiica tinichigiului. Mai ieri era doar o fetişcană! O să stau potolit în colţul meu până îmi trece.

Dar Carl nu s-a lăsat.

— Arată bine Ola ăsta?

— Habar n-am. Dar sună ca Jimi Hendrix. Competiţia ar fi dură, chiar şi pentru cineva fermecător ca tine.

Carl a zâmbit larg, vădit mulţumit de compliment.

— Haide, măi, Roy! Arăţi mai bine ca oricând!

— Prostovan mai eşti!

Am ciocnit sticlele şi apoi m-am uitat la ceas. Trebuia să mă trezesc în mai puţin de patru ore. Am râs.

— De fapt, i-a spus lui Ola că semăn cu Leonard Cohen.

— Asta e o contradicţie în termeni, a strigat Carl.

— Şi apoi, în drum spre casă, mi-am amintit de istorioara asta. Pe la sfârşitul anilor 1960, la New York. Leonard Cohen e un canadian în vârstă, care a sosit în oraş şi îşi petrece timpul cu tinerii folkişti. Şi e o fată încântătoare, cu o voce fantastică; o cheamă Joni Mitchell. Iese în oraş cu ea, mănâncă şi se întorc la hotelul Chelsea, unde stau, când pe lângă ei trece o limuzină. Geamul fumuriu din spate coboară şi înăuntru e Jimi Hendrix, iar ea îi zâmbeşte larg. „Bună, Jimi!" El: „Bună, Joni, vrei să facem o plimbare?"

— Şi?

— Şi? Atunci m-am gândit, la naiba! Dă-le naibii pe *Suzanne takes you down* şi *Hallelujah*, uite *Purple Haze* şi *Voodoo Child* şi, dacă aş fi fost în locul lui Leonard, aş fi trimis-o la plimbare pe Joni şi m-aş fi suit eu în limuzină cu Jimi, în speranța că o să mi-o tragă mie în locul ei.

Carl şi-a dat capul pe spate, a deschis gura larg, a inspirat şi a pufnit în râs. Ce uşurare era să-l aud râzând! Era râsul lui tipic, care îmi zicea că viața nu e chiar atât de nasoală. Nici iubirea şi nici măcar moartea. Iar asta înseamnă că reuşeşti să vezi clipele pe care le ai, că totul este trecător şi că nimic, absolut nimic nu este autentic, adevărat sau durabil.

— Ce s-a întâmplat apoi? m-a întrebat el ştergându-şi lacrimile. A rămas cu Jimi?

Am stat pe gânduri.

— Nu-mi amintesc, dar aşa cred.

M-am ridicat şi m-am dus să mai aduc bere. Mă aştepta o noapte lungă.

15

Miercuri a venit la Os Glen Moore, cu o maşină închiriată. L-am dus la hotel şi apoi la camping, unde mi s-a părut că a fost foarte surprins.

— Uau, Roy, acum înțeleg de ce vrei să se alinieze traseul cu silueta muntelui. Şi lacul! Ştii ceva? Cred că ar putea fi o operă de artă, indiferent de dimensiune.

Mi-a pus câteva întrebări despre structura geologică a zonei şi posibilitatea achiziționării unor terenuri agricole din jur, pentru că i se părea că terenul e destul de mic. I-am răspuns cât de bine am putut şi i-am explicat normele de circulație şi de concesiune a terenurilor.

— Oricum, a zis Moore, vizual cel puțin o să fie atrăgător pentru cei care vin să se dea în montagnes russes pentru vizitatori şi pentru cine trece pe-aici cu maşina. Ca să zic aşa, o să vrea să se oprească. Şi să urce în montagnes russes.

Am căzut de acord să luăm prânzul la hotel şi să ne uităm pe schițe.

— E sezon de vânătoare? m-a întrebat el când am trecut pe lângă trei bărbați în haine de camuflaj care stăteau pe scaune pliante, în fața uneia dintre căbănuțe.

Doi dintre ei îşi curățau puştile.

— Da.

— Şi ce vânează în această zonă?

— Căprioare, în principiu. Elani şi căprioare.

Uneori şi oameni, mi-am zis în sinea mea, pentru că tocmai îl zărisem pe Kurt Olsen trecând pe lângă noi cu Land Roverul său. Nu mai auzisem nimic despre cercetările asupra maşinilor căzute în prăpastie, deci probabil că firele de păr şi petele de sânge fuseseră o alarmă falsă. Cu toate acestea, uneori simțeam o furnicătură între omoplați, ca în

cărțile cu Morgan Kane, sau un sentiment că mă pândeşte cineva de după colț.

După prânz ne-am rezervat o sală de şedințe. Când ne îndreptam spre ea, ne-am întâlnit cu Carl, într-un grup care tocmai ieşea. Mi-a zâmbit cu subînțeles, iar eu am priceput de ce când am zărit-o pe Natalie.

— Salut, Roy! mi-a zâmbit ea.

I-am zâmbit şi eu. N-o mai sunasem după concertul din Notodden. Aşa ar fi fost elegant, măcar ca s-o anunț că n-aveam de gând să mă concentrez pe partea de marketing înainte să pun tot restul la punct – un constructor pentru traseu şi o bancă dispusă să-mi acorde împrumutul necesar. Aş fi putut să mă opresc atunci ca s-o anunț, dar întâlnirea mă luase prin surprindere. Am simțit că îmi iau foc obrajii.

— Spune-mi, de ce sunt norvegiencele atât de frumoase? m-a întrebat Moore după ce am închis uşa sălii de şedințe.

Am ridicat din umeri, evitând astfel orice întrebări suplimentare.

În următoarele patru ore, ne-am uitat la schițe, atât la originalele lui Shannon, cât şi ale lui Glen Moore, care înfățişau un roller-coaster mai mare, având însă acelaşi profil.

— Va fi cel mai înalt roller-coaster din lemn din lume, a zis el. Va depăşi Zador, dar doar cu doi metri.

Chiar dacă era mai înalt, el era de părere că trenul nu va depăşi viteza maximă de la Zador, de 121 kilometri pe oră. Explicația lui era că temperaturile mai scăzute din această zonă amplificau forța de frecare dintre roți şi şine, ceea ce avea să anuleze faptul că rezistența aerului la înălțimea asta era ceva mai redusă. Dar până când n-avea să fie construită structura, n-aveam de unde să ştim exact cât de rapid o să fie.

— Cred că vorbim aici de 12 sau 13 milioane de dolari, a zis el când am adus vorba despre bani.

I-am spus adevărul, că depindeam de un împrumut de la banca locală, care avea să solicite un buget fezabil, iar o evaluare realistă a veniturilor estimate din parc însemna că n-o să pot să plătesc prețul cerut.

— Păi, hai să vedem ce putem face, a zis el. Toți clienții susțin că proiectul lor este unic şi că ar trebui să-l construim deoarece ar da bine în portofoliul nostru. De data asta, chiar este adevărat. Poate să fie un roller-coaster special, Roy. Mi-ar plăcea extrem de tare să-l construiesc.

I-am zâmbit şi mi-am dat seama că tocmai negociasem cu el, nu?

Când l-am condus la maşină, deja începea să se întunece.

Deasupra noastră s-a auzit un foc de armă, care s-a întors cu ecou din versantul muntelui. Glen Moore a scrutat munții cu ochii mijiți.

— Să sperăm că vânătorul mai vede ce ţinteşte, a comentat el.

La fel mi-am spus şi eu în gând după ce am văzut stopurile maşinii dispărând înspre sat. Să sperăm că vânătorul ştie ce ţinteşte.

Carl şi cu mine aveam o întrevedere la bancă vineri, la două zile după ce apăruse raportul despre drumul național şi tunelul Todde. Presa relatase în detaliu când fuseseră scurse informațiile, aşa că anunțul oficial n-a mai ajuns pe prima pagină. Au fost câteva declarații ale reprezentanților partidelor din Parlament, dar nimeni nu părea dispus să conteste concluzia bazată pe date ştiințifice. După cum a declarat reprezentatul Partidului Liberal, de stânga: „Salutăm acest raport nu cu tristețe, ci cu bucurie. Gândiți-vă câte miliarde de coroane au fost economisite”.

În sala de şedinţe de la Os Sparebank, părerile erau împărţite. Cei doi reprezentaţi de la sediul central din Notodden erau de părere că este o zi tristă pentru toată zona în afară de Os, în vreme ce Vendelbo a citat declaraţia membrului Partidului Liberal.

Carl era neobişnuit de tăcut şi de palid. Era deja 11, dar mă rugase pe mine să conduc, explicându-mi că Lewi, directorul de la AUB, trecuse pe la el să semneze ultimele contracte pentru construcţia noii aripi a hotelului şi că după aceea sărbătoriseră la cină şi apoi dăduseră o tură pe la bar.

— Lituanienii sunt duri, a gemut el.

Eu pregătisem o prezentare în Power Point despre proiectul „Parcul de distracţii din Os", care mi se păruse şi mai impresionantă când o recitisem dimineaţă în bucătăria de la Opgard. Nici după ce am prezentat estimările prudente ale numărului de vizitatori şi apoi cifrele umflate ale traficului pe un drum naţional modernizat care ar trece efectiv la o aruncătură de băţ de montagnes russes n-am văzut semne de entuziasm pe chipul ascultătorilor, nici chiar la Vendelbo.

În mod cert observase şi Carl şi probabil de aceea insistase prea tare asupra efectelor în lanţ pe care le va genera parcul în beneficiul celorlalţi clienţi ai băncii, inclusiv pentru Os Spa. Ca de obicei, entuziasmul lui contagios a reuşit să-i farmece pe reprezentaţii din Notodden, care începeau să dea încetişor din cap. Dar după ce a terminat el de vorbit, iar reprezentaţii băncii au epuizat întrebările, feţele lor parcă au redevenit de piatră. Au observat, evident, că proiectasem parcul pe proprietăţile învecinate, care erau terenuri agricole – cum aveam să rezolv problema? Am răspuns sincer că am discutat de curând cu cei doi proprietari, iar unul dintre ei era interesat să vândă dacă îi convenea preţul, iar celălalt era dispus să închirieze terenul pe 20 de ani. Că purtam discuţii cu

consiliul local pentru modificarea destinației terenurilor şi că semnalele pe care le primisem până acum erau încurajatoare. La urma urmei, era ceva care putea da întregii comunități un imbold.

Vendelbo a încheiat mulțumindu-ne şi promițând că o să primim un răspuns în cursul săptămânii.

— Idiotul împuțit! a exclamat Carl când ne-am suit în maşină. Ai văzut ce se distra?

— Vendelbo?

— Ne urăşte de când am preluat Os FK şi sigla băncii lui de doi bani a dispărut de pe tricourile jucătorilor. Dar azi stătea mândru în costumul lui de doi bani, oferind pateuri şi crezând că, măcar o dată în viață, are puterea pe care o merită.

— Cred că te înşeli, i-am spus eu şi am ieşit din parcare.

— Serios? Cum aşa?

— Cred că Vendelbo şi-a făcut doar treaba şi că eu nu mi-am făcut-o pe a mea cum trebuie. N-am fost la înălțime.

— Prostii! Doar că ăştia nu pricep proiectul în ansamblu.

— Nimeni nu pricepe totul în ansamblu, Carl. N-am fost bine pregătit. Tu ai făcut tot ce ai putut.

— Normal, doar eşti fratele meu!

— Mulțumesc, dar faptul că suntem frați nu ne este tocmai favorabil.

— La naiba! a strigat Carl lovind cu palma în bordul maşinii. Un argument bun este un argument bun, indiferent din partea cui vine.

Când am parcat în fața restaurantului de la hotel, începuse deja ora de vârf.

— E destul de plin, am remarcat eu.

Carl a suspinat:

— Aşa şi trebuie ca să acopăr costul pentru un bucătar care a câştigat Bocuse d'Or.

A deschis portiera şi a adăugat:

— Dacă Vendelbo îți respinge cererea de credit, o să-i interzic accesul la spa.

— Tu crezi că asta-i o amenințare pe care o să o ia în serios?

— A, da!

— OK. Carl, încă ceva!

— Ce-i?

— Dă-ți puțin cu sprayul de gură înainte să intri.

Mi-a zâmbit larg, apoi a făcut cum i-am spus. M-a bătut cu palma pe obraz, s-a dat jos din maşină şi s-a îndreptat grăbit spre intrare. Nu pentru că trebuia să ajungă undeva la o oră anume, ci pentru că – aşa cum îmi explicase mai demult – în afaceri sunt valabile aceleaşi reguli ca pe străduțele dosnice din Caracas, unde trebuie să mergi rapid ca să nu fii jefuit: trebuie să pari ocupat.

— Pentru tot restul vieții, m-a informat Stanley Spind în dialectul său din Sørland şi m-a țintuit cu privirea din spatele biroului său micuț.

— Trebuie să iau pastilele astea *tot restul vieții?* l-am întrebat neîncrezător, uitându-mă mirat la rețeta pe care mi-o dăduse.

Îmi explicase că afecțiunea era mai degrabă de natură genetică decât rezultatul unui stil de viață nesănătos.

— Tu şi alte câteva sute de mii de norvegieni aveți colesterolul mare. Dacă nu vrei să mori şi tu de infarct, de exemplu... la fel ca alte câteva sute de mii de ...

— Mulțumesc, l-am întrerupt eu şi m-am uitat la el.

Îmi plăcea Stanley. Purta pe sub halatul alb o cămaşă hawaiiană cu nişte capete de morți, avea părul deschis la culoare şi arăta de 30 de ani, deşi era de-o seamă cu mine.

— În plus, trebuie să ții dietă şi să te antrenezi mai mult.

— Parcă ziceai că e o problemă genetică şi nu ține de stilul de viață.

— Da, dar asta înseamnă că trebuie să fii şi mai strict decât...

— Alte sute de mii de norvegieni?

— Corect! Găseşti pastilele la farmacie. Cea mai apropiată este...

— La Notodden! am oftat eu.

— Ştiu, a spus Stanley luându-şi notițe pe calculator.

Apoi s-a oprit brusc şi m-a privit.

— Benzinăria ta e sub jurisdicția Mattilsynet, autoritatea norvegiană pentru siguranța alimentară, nu-i aşa?

— Da.

— Os este o aşezare prea mică şi nu vrea nimeni să deschidă o farmacie aici, dar ştii că ai putea să vinzi medicamente la benzinărie?

— Da, ştiu, vând deja medicamente fără rețetă. Paracetamol, pastile contraceptive şi din astea.

— Vreau să spun că ai putea să preiei rețetele pacienților, apoi ai putea cere medicamentele din rețeaua farmaciilor. Aşa, lumea n-ar mai trebui să meargă cu maşina până la Notodden. Înseamnă un pic mai multă muncă, dar s-a putea să merite, acum, că zona nu mai riscă să se depopuleze. Le-am propus şi celor de la Coop, dar n-au destui angajați de peste 18 ani, aşa mi-au spus. Asle mi-a promis că banca ar acorda un împrumut bancar pentru oricine vrea să deschidă un punct farmaceutic.

— Mulțumesc, dar nu cred că o să-mi folosesc linia de credit pentru asta, am răspuns şi am simțit că-mi vibrează telefonul în buzunar.

Am împăturit rețeta, i-am mulțumit lui Stanley şi am ieşit din cabinet ca să răspund la apel în sala de aşteptare.

Era Julie, care mi-a spus că fata ei era bolnavă şi nu era nimeni disponibil s-o înlocuiască pe tura de seară de la Fritt Fall.

— Sigur nu se descurcă Erik?

— Nu poate singur, Roy. E vineri seară!

— Ți-aş fi trimis cu drag pe cineva de la benzinărie, dar singurul care e major şi poate să vândă alcool e Egil, care e la o întâlnire de motociclişti în Kongsberg în weekendul ăsta.

— Egil? Dar n-are motocicletă!

— Aşa-i, dar merge cu Børge.

— Børge Lid? Şi-a luat permisul? Când a plecat de-aici, nu vedea nimic cu un ochi.

— Niciunul dintre ei nu are permis, dar Børge are un motor neînmatriculat.

— Şi au ei un club de motociclişti?

— Lid&Evensen. Au un logo drăguț, nu l-ai văzut?

Julie a râs. Se lăsase de fumat când rămăsese gravidă prima dată, dar încă mai simțeai urma țigărilor în râsul ei colorat şi răguşit, pe care mă bucuram atât de tare să-l aud.

— Pot să mă duc eu, am zis.

— Tu?

— Ştiu să torn bere în halbă, să schimb butoaiele şi să folosesc o casă de marcat. Şi să fac pe DJ-ul.

— De muzică se ocupă Erik, aşa că acolo nu te poți băga. Eşti o bomboană, Roy!

— Bomboană e numele meu.

16

Când am intrat în Fritt Fall, Erik stătea la una dintre mese, cu un panou stradal în fața lui. Era ora 19, clientela obişnuită de peste zi plecase acasă, iar clienții de noapte veneau abia peste vreo oră sau două.

M-am dus în spatele lui şi m-am uitat ce scria pe tablă. Scrisese deja cu cretă LIVE DJ ERIK VINERI SEARA cu litere mari, alambicate şi acum adăuga „Doar hituri”.

— Ce părere ai? m-a întrebat el, încercând să se uite dintr-o parte la tăbliță.

Zic „încercând” pentru că Erik avea un cap mic pe un gât atât de gros şi musculos, încât păreau să facă corp comun. Era tuns periuță, iar părul, care în creştet fusese cândva la fel de des ca al lui Djokovici, începuse să se răărească. Era genul de tunsoare care le place polițiştilor; nu te mai puteai încrede în nimeni. În plus, începuse să se vopsească, evident încercând să păstreze nuanța aurie din tinerețe, însă rezultatul era că părul semăna cu nişte spaghete nefierte.

— Frumos! l-am felicitat eu arătând spre tăbliță. Ai un stil personal, văd. Cred că ar trebui să ți-l înregistrezi.

— Păi, măcar ştiu să scriu cuvintele corect.

Am văzut cum i se încrețeşte pielea de pe gât, semn că îşi dăduse seama că mersese prea departe cu gluma. M-a pufnit râsul.

— Unu-zero pentru tine. Zi-mi ce trebuie să fac, şefu’!

S-a uitat la mine cu un zâmbet acru.

— Credeam că tu eşti şeful!

— Proprietar e una şi şef e alta, ştii?

I-am zâmbit, dar presimțeam că avea să fie o noapte obositoare.

A început însă destul de bine.

La 20:30 au început să apară clienții, iar la 22 barul era plin.

Eram la dozatorul de bere şi aveam destul de multe de făcut.

Ideea lui Erik de a face pe DJ-ul era să pună la boxe playlistul de pe telefon. Şi avusese dreptate, avea numai hituri, sau mai bine zis un amestec de dulcegării ca

Bombadilla Live şi eterna piesă de dragoste *Hungry Heart*, iar la final piesa specială a acestui local: *Free Fallin'*. Cercetam barul de fiecare dată când prindeam un moment de respiro. Nu ştiu exact cât timp am reuşit să mă mint că nu mă uitam după cineva în mod special. Oricum, ea nu era acolo, însă era bine şi aşa.

Ca să aibă succes într-un loc cum e Os, barul nu poate să se adreseze unor gusturi anume; trebuie să atragi pe toată lumea, fără discriminări. Dar tot am fost surprins când l-am văzut pe Asle Vendelbo în faţa mea, comandând patru beri. Nu doar pentru că era neobişnuit să-l văd pe directorul băncii purtând altceva decât costum, ci şi pentru că avea nevastă şi doi copii acasă. L-am petrecut cu privirea până la masă, unde a pus trei beri în faţa unor băieţi. L-am recunoscut doar pe unul dintre ei, un băiat temperamental, însă nu foarte ager la minte, căruia i se spunea Johnny Depp. Johnny, pentru că era numele lui, Depp, pentru că era subalternul şerifului Kurt Olsen. Băieţii au luat berile, dar nu păreau interesaţi să stea de vorbă cu Vendelbo, care se aşezase lângă Johnny. I-a pus mâna pe umăr, iar Johnny s-a uitat de parcă i-ar fi căzut un găinaţ pe haină, s-a ridicat de la masă şi le-a făcut semn celorlalţi doi să se mute la altă masă.

Când Erik era prin bar ca să adune paharele goale, i-am luat telefonul de sub tejghea, am deschis Spotify şi am căutat Hell Spelemannslag. A apărut formaţia muzicală, fără poză, e drept, dar aveau măcar 137 de ascultători pe lună şi un total de 11 piese. Am apăsat pe una dintre ele, *Ihjælslått*, am dat volumul mai tare şi am apăsat *play*. Viorile *hardingfele* au pornit la atac, iar publicul din bar s-a blocat de parcă aş fi îngheţat un cadru dintr-un film. Apoi au început să cânte şi ceilalţi membri ai trupei şi chiar s-a dezlănţuit iadul. Am aruncat o cârpă pe telefon şi m-am întors la dozatoare, când a venit în fugă Erik.

— Ce naiba faci? a strigat el ca să acopere notele acute. Vrei să goneşti clienţii?

— M-am gândit că ar fi frumos să ascultăm muzică locală, care să nu miroasă a mucegai.

— Care să nu miroasă a mucegai? Păi nimic nu miroase mai tare a mucegai decât o scripcă din asta. La dracu', unde mi-ai pus telefonul? a întrebat el căutând febril printre paharele de sub tejghea.

— O să ţi-l caut imediat ce termin de umplut halba.

Erik s-a uitat furios la mine.

Piesele formaţiei Hell Spelemannslag durau în medie două sau trei minute, deci imediat după ce s-a terminat piesa, ne-am şi întors la Creedence. Am golit maşina de spălat vase a doua oară în seara aceea şi am zis că merg să mai dau o tură pe la mese ca să adun paharele.

M-am strecurat pe lângă Vendelbo, care stătea singur, mi-am pus tava pe masă şi m-am aşezat.

— Cine mai e şi ăsta? a spus Vendelbo zâmbind trist.

Mi-a făcut impresia că e cam cherchelit.

— Păi... ia zi, ce a spus omul de la sediul central după ce am plecat?

Vendelbo şi-a răsucit paharul.

— Tu ce crezi?

— Că nu prea crede în ideea mea.

— Haide, măi, Roy, un parc de distracţii într-un cătun de munte! Cred că eşti de acord cu mine că nu prea sună a afacere sustenabilă.

— Corect, dar nu e nevoie să mă creadă, ce contează e că pot să aduc garanţii.

Vendelbo nu mi-a răspuns. Părea mai bătrân în tricou şi blugi decât îmbrăcat în costum. Dar nu asta era în neregulă, ci expresia de pe chipul lui.

— Nu-i aşa? am insistat.

— Aşa e! a apus el luând o duşcă din halba de jumătate. Nu, nu e aşa!

Am simțit cum începe să mă cuprindă neliniştea.

— Ce vrei să zici, Vendelbo?

S-a uitat la mine – avea aceeaşi privire ca atunci când purta costum.

— Totul se reduce la încredere, Roy. Probabil că n-ar trebui să-ți zic, dar problema e Carl, care pare implicat şi el în proiect.

— Carl? Nu văd care e problema cu el.

— Os Spa nu şi-a achitat ratele pe cât de punctual ar trebui, iar sediul central consideră că registrul contabil nu reflectă corect mersul afacerii.

Am înghițit în sec.

— Dar Os Spa şi parcul de distracții sunt două firme distincte.

— Cum am zis, a continuat el scrutând localul, totul se reduce la încredere. Voi le vedeți în context, noi le vedem din perspectiva creanțelor cumulate. Poate că ar trebui să faci cerere de credit la alte bănci, care să n-aibă de-a face cu Carl.

— Dar... nicio altă bancă nu poate să evalueze ce dețin în Os.

— Altă bancă ar fi evident mai prudentă, dar dacă îi acorzi timp, o să-ți facă sigur o ofertă.

— Cât de mult timp să-i acord?

— Du-te la mai multe bănci şi dă-le o lună sau două. Nu încerca să îi grăbeşti, pentru că atunci te vor refuza.

— Dar nu am la dispoziție o lună sau două.

— Cam atât durează. Ai zis că nu începi până în primăvară construcția.

— Da, dar...

Simțeam cum mi se usucă gura. Era ceva complet neașteptat. Și ce dracu' puteam să-i zic? Că în următoarele 14 zile aveam nevoie de 12 milioane ca să dau mită?

— Asle, am început eu, simțind cât de fals suna, poți să convingi sediul central că suntem demni de încredere. Fă-o, te rog eu frumos!

Vendelbo a clătinat din cap.

— Pot s-o fac, Roy, dar problema este că și eu sunt îngrijorat. Nu în ceea ce te privește pe tine, ci pe Carl.

M-am uitat la el, curios să știu dacă aflase și altceva despre fratele meu, dar n-am pus întrebarea.

— Când luați decizia? am întrebat eu.

— La ședința de miercuri.

— OK, am spus și m-am ridicat. O să găsesc ceva cu care să te conving până atunci.

Vendelbo mi-a zâmbit trist.

— Nimic nu m-ar bucura mai tare, Roy.

M-am uitat în jos la el și o parte din mine îl ura în aceste momente, însă cealaltă parte îl compătimea, părea atât de nelalocul lui și însingurat.

În restul serii am rămas la bar și am tot umplut la halbe, iar gândurile mi se învălmășeau în cap. Dacă le-aș arăta lui Halden și lui Fuhr înregistrarea în care ei luau mită în camera de hotel, aș putea să-i sperii îndeajuns de tare încât să mă păsuiască o vreme cu restul plății. Dar și ei știau că aveam multe de pierdut dacă nu le plăteam la timp, deci n-ar fi avut răbdare la nesfârșit.

Probabil că terminaseră deja raportul real când vorbisem cu ei și acum era pus prin vreun sertar. Nu trebuiau decât să spună că au revăzut datele sau ceva de genul ăsta, și scăpau; n-ar mai fi avut de ce să se teamă că analizează cineva prea atent raportul cumpărat. Trebuia să discut cu Carl, trebuia să știe că situația pare să se ducă naibii.

— O bere, unchiule Roy, a comandat o voce puternică din faţa mea, stârnindu-le râsul celor doi tovarăşi.

Am ridicat privirea. Era Johnny Depp, însă era beat şi avea ochii împăienjeniţi.

— *Sorry*, n-avem voie să vindem alcool persoanelor în stare de ebrietate, i-am zis eu sperând că se vor opri aici – însă, din experienţă, ştiam că n-o să fie cazul.

Johnny a râs.

— Şi cum naiba ţi-ai dat tu seama că sunt beat, unchiule?

— În primul rând, crezi că sunt unchiu-tău!

— Nu al meu, istețule. Al unuia dintre copiii Aas.

Johnny s-a uitat la reacţiile aprobatoare ale tovarăşilor său. Au rânjit toţi mulţumiţi, dar nu au râs, ci m-au privit încordaţi. Din boxe răsuna *Jean Genie* a lui David Bowie – pe care o alesese Erik – şi piesa era spre final, mergând în crescendo.

— Evident, dacă stau să mă gândesc bine, n-ar fi exclus să-ţi fiu unchi.

Chiar când ai impresia că urează o strofă nouă, *Jean Genie* se termină brusc. În tăcerea care s-a lăsat, Johnny s-a holbat la mine. Vedeam cum îşi încleştează maxilarul şi deschide gura fără să spună nimic, ca un peşte de acvariu.

— N-ai nicio replică, Johnny? l-am provocat eu. Cu un timp de reacţie atât de mare, bănuiesc că te-ai gândit la concentraţia de alcool din sânge, nu? Deci ce să fie? Cola? Nu? Cola zero?

Johnny Depp a clătinat încet din cap şi s-a aplecat ca şi cum ar fi fost cât pe ce să împungă ceva, cu pupilele sticloase sub pleoape.

— Cum vrei, i-am zis. Oricum, salut-o pe sora ta din partea mea.

Unul dintre tovarăşii lui nu s-a putut stăpâni şi a râs, dar s-a oprit rapid.

Johnny a lovit.

Eu eram cu o mână pe dozator şi în cealaltă ţineam un pahar pe jumătate plin, dar asta nu e o scuză. Serile cu petreceri dansante din Årtun mă învăţaseră destule despre forţa cu care lovea un tip alcoolizat şi plin de hormoni. Doar văzusem din postura lui că îşi pregătea lovitura, deci de ce nu m-am ferit? Am îmbătrânit? Am devenit lent şi leneş oare? Poate. Dar îl zgândărisem până când efectiv n-a mai avut de ales, nu-i aşa? Oare nu cumva îmi dorisem să fiu lovit? Doar eram conştient că între mine şi braţele scurte ale lui Johnny Depp se afla barul, deci forţa cu care mă putea pocni era limitată, însă suficientă cât să simt pumnul. Suficientă cât să simt *ceva.* Lovitura a fost mai dură decât mă aşteptasem. Am văzut scântei, m-am prăbuşit pe spate şi, brusc, eram în fund, cu sticlă zdrobită între pulpe şi cu pantalonii uzi de bere.

Cineva a strigat, muzica s-a oprit şi lumea s-a adunat în jurul nostru.

— Ce naiba se întâmplă? a strigat Erik, care se apropiase de bar.

M-am ridicat, mi-am masat uşor bărbia şi am surprins privirea îngrozită a lui Johnny. Acum nu mai avea ochii tulburi, ci părea dintr-odată complet treaz. Spre deosebire de Erik, el înţelesese ce era pe cale să se întâmple. Parcă şi vedea titlul principal din ziar: „Poliţist beat comite acte de violenţă asupra angajaţilor”. După numărul de martori care stăteau la coadă la bere, Dan Krane nu trebuia să se chinuie să dovedească adevărul. Poate şi Johnny îşi putea deja imagina cum va sări de la acel articol la pagina cu locuri de muncă.

— Nimic! Doar m-am împiedicat. Nu s-a întâmplat nimic aici, oameni buni! am anunţat cu voce tare. Înapoi la dans şi băutură!

Râsete răzleţe.

Erik s-a dus la amplificatorul din spatele barului şi a dat din nou muzica tare.

Unul dintre tovarăşii lui Johnny l-a prins de umăr, încercând să-l ia de acolo, dar Johnny a rămas cu ochii ţintă la mine. M-am scuturat de cioburile de pe pantaloni şi m-am aplecat înspre el, vorbind încet, astfel încât doar el să audă.

— S-o dăm uitării pe asta. Bine, Johnny? Ca să poţi rămâne Depp în continuare. Dar asta înseamnă că-mi eşti dator. Pricepi, nu-i aşa?

Johnny se holba în continuare, clipind des. A deschis gura, a închis-o la loc, iar într-un final a reuşit să formuleze o propoziţie:

— Eşti nebun de legat!

A scuturat mâna prietenului său de pe umăr, a făcut stânga împrejur şi s-a dus către ieşire.

M-am uitat la ceas. Nu era nici măcar miezul nopţii. Erik a dat mai tare *Macarena*. Da, avea să fie o seară obositoare.

Când am ieşit în noapte, puţin după ora 2, mi-am scos telefonul şi am văzut că am două apeluri pierdute. Unul de la Carl şi altul de la un număr nesalvat în contacte, dar pe care mi-l aminteam oricum. De pe acelaşi număr primisem şi un SMS. „Sună. Nu contează dacă e târziu.”

Am apăsat pe butonul de apel şi am dus telefonul la ureche, în timp ce traversam piaţa spre maşină.

— Salut! a răspuns Natalie, cu glas care părea adormit.

— Salut! Te-am trezit?

— Da. Unde eşti?

— În piaţă. Am lucrat la Fritt Fall în seara asta. Am văzut mesajul abia acum.

— Ah, da. Eu doar...

Apoi a căscat şi eu mă întrebam de ce vorbeşte în şoaptă. Oare mai e cineva cu ea? Dar nu aveam de gând să întreb.

— ...mă întrebam dacă ai vrea să-mi arăți cum se vânează.
— Cum se vânează? Animale, adică?
S-a lăsat liniştea şi cumva am ştiut că era singură.
— Natalie? am zis şi eu în şoaptă.
— Da. N-am mai vânat până acum.
— Şi te-ai gândit că eu am fost la vânătoare?
— Păi, n-ai fost?
— Doar de două-trei ori. Exceptând partidele de vânătoare la animale mici.
— Vânătoare de animale mici? Cum aşa?
— Iepuri şi păsări. Ce poți mânca la o cină.
Natalie a râs. Am auzit o melodie în depărtare. Poate că de la căşti.
— Nu te mai auzeam, a zis ea.
— E posibil, am răspuns eu şi m-am suit în maşină. Încă nu sunt sigur dacă avem nevoie unul de celălalt chiar acum. Văd că eşti oricum ocupată.
— Ocupată?
— Da, cu un alt job.
— Da, aşa e, a răspuns ea încet.
Poate că mă înşelam, poate că nu era adormită, ci altceva se auzea în vocea ei. Nu părea beată, vorbea prea limpede. Poate se drogase? Fumase marijuana? Luase metamfetamină? Pastile?
— Dar sigur că îți pot arăta puținul pe care îl ştiu despre vânătoare.
— Când?
— Când poți tu.
— Sunt liberă tot weekendul.
A rostit cuvintele învăluitor şi tărăgănat, de parcă mi-ar fi oferit nu doar două zile, ci întreaga ei viață. Era puțin ridicol, dar asta nu mi-a împiedicat inima să înceapă să bată nebuneşte în piept. Şi eu, care abia începusem să mă limpezesc!

— Mâine. La 10, la hotel. OK?
— OK.
Am închis şi mi-am pus capul pe volan.
La naiba!

17

Era una dintre zilele de octombrie călduroase care vin pe nepusă masă în zona noastră aflată la altitudine. Pe cer pluteau câțiva nori albi şi imediat ce soarele dispărea în spatele câte unuia dintre ei, temperatura scădea. Altfel însă, era îndeajuns de cald la lumina bătrânei stele.

După vreun kilometru, Natalie şi cu mine ne-am scos gecile şi le-am îndesat în rucsacuri. Îmi luasem puşca de deasupra uşii de la intrare şi o țineam atârnată pe umăr. În timpul drumului, i-am spus ce ştiam despre examenul de vânător, care nu era mare lucru, pentru că nu devenise obligatoriu decât după ce apucasem să merg prima dată la vânătoare, pe la şapte sau opt ani.

— Probabil că şi eu, şi Carl ar fi trebuit să ne luăm permisul, dar tata a scris la autoritatea de vânătoare şi a zis că suntem capabili să manevrăm arme de foc, şi a mai ataşat şi o fotografie cu noi stând lângă două capre moarte. Şi aşa, n-a mai trebuit să dăm examenul.

Natalie a râs.

Am ieşit de pe poteca bătătorită şi am speriat nişte cocoşi de munte, dar i-am explicat că, deşi poți să dobori păsări cu puşca, noi căutam iepuri.

Nu bătea deloc vântul, aşa că am putut face prima pauză de cafea pe o culme cu vedere spre cele patru zări, fără să ne îmbrăcăm cu gecile.

— Trebuie să te învățăm să tragi cu puşca, i-am spus eu după ce ne-am golit cănile.

Am încărcat puşca şi i-am arătat cum să stea pe burtă, cum să țină arma, cum să ochească şi să respire. Piedica, apoi cum să apese trăgaciul, nu doar să-l ciupească scurt.

A tras o dată. Bubuitul a răsunat de jur împrejur şi ecoul s-a întors de abia după câteva secunde.

— Încă o dată! a exclamat ea.

— Acum trebuie să ținteşti spre ceva, i-am zis arătându-i o țintă. Imaginează-ți că stejarul pitic de acolo e un nazist.

— Sau un comunist?

A închis un ochi şi a apăsat pe trăgaci.

La a treia încercare – după ce a încărcat puşca singură – copacul s-a mişcat puțin.

— Ai un talent înnăscut! am felicitat-o când am văzut cum se bucură.

Am sărbătorit cu încă o cană de cafea.

— Crezi că aş fi putut ucide pe cineva? m-a întrebat ea uitându-se spre munte, în timp ce-şi încălzea mâna pe cană. Adică, dacă aş fi tras de-adevăratelea, vreau să zic.

— Dacă ai fi putut ucide un om nevinovat?

— Nu neapărat unul nevinovat. Şi nu în război, pentru că acolo nu prea ai de ales. Dar să decizi ce viață să curmi.

— Depinde de motiv. Dacă tu crezi că lumea devine mai bună fără acea persoană, atunci poate.

— M-am gândit şi eu. Dacă aş fi avut ocazia să împuşc vreo doi oameni de stat care au produs suferință şi care au de gând să o țină tot aşa, atunci aş fi reuşit să-i ucid? Ştii ceva? Nu cred. Adică, mi-aş fi dorit şi aş fi vrut să o fac, dar n-aş fi izbutit. Spune-mi despre tine. Tu ai fi făcut-o?

Am plescăit de parcă aş fi degustat întrebarea.

— Greu de zis.

— Da, nu-i aşa?

Natalie părea dornică să continue discuția, însă eu mi-am dres glasul şi am întrebat-o ce părere ar avea trupa ei de un concert la Fritt Fall.

Şi-a încreţit nasul puţin şi a clătinat din cap.

— E un paradox ansamblul ăsta. Cu cât aşezarea este mai mică, cu atât sunt locuitorii mai dezinteresaţi de propria muzică populară.

— Poate. Însă poate că Ola ar fi interesat să dea un concert în satul iubitei lui?

Natalie s-a întors înspre mine.

— Ce fel de vânătoare ziceai că e asta?

— De iepuri.

— Sigur nu de informaţii?

Am zâmbit. Şi ea zâmbea şi s-a întors spre panoramă.

— Ola nu este iubitul meu. Este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Suntem ca fraţii. Nu există secrete între noi, cunoaştem şi latura cea mai bună, dar şi cea mai întunecată pe care o are fiecare şi totuşi ne iubim.

— Păcat! Mi s-a părut că vă purtaţi ca un cuplu căsătorit.

— Cuplu căsătorit? a pufnit ea. Ola a zis că vrea să cânte la nunta mea doar dacă va fi cavalerul meu de onoare. Dar eu n-o să am nicio nuntă.

— De ce nu?

A dat din umeri.

— Tu m-ai eliberat şi aş prefera să rămân liberă.

— Eu nu te-am eliberat, am corectat-o. *Tu* ai făcut-o.

— OK, dar tu mi-ai ţinut uşa deschisă.

N-am avut replică. Mi-am plimbat privirea pe covorul roşu de iarbă-neagră, iar ea a continuat, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— Doamne, arată de parcă ar fi luat foc!

Am rămas în tăcere bându-ne cafeaua. Apoi, fără nicio vorbă, ne-am ridicat, ne-am luat rucsacurile şi ne-am continuat drumul.

După o oră am ajuns la o apă, lângă care era un luminiş înconjurat de mesteceni şi scoruşi de munte.

Nu ştiu dacă e corect să spun că m-a luat complet pe nepregătite când a zis:

— Facem o baie?

Am făcut un foc înainte să ne dezbrăcăm. Ne-am lăsat lenjeria pe noi, deşi ştiam că însemna s-o scoatem când o să ne îmbrăcăm – focul n-avea destulă putere să usuce bumbacul gros. Am intrat primul în lac, dar apa era atât de rece, că mi s-au tăiat picioarele instantaneu.

— Pot să mă răzgândesc?

— Nici vorbă! a ţipat Natalie, care a trecut în viteză pe lângă mine cu braţele desfăcute şi s-a aruncat cu capul în faţă.

A dispărut sub apă, apoi a ieşit la câţiva metri mai încolo.

Am înjurat în gând şi m-am aruncat după ea. O secundă am crezut că-mi voi pierde cunoştinţa sub apă. Când m-am ridicat la suprafaţă, m-am întâlnit cu Natalie, care înota disperată spre mal, cu ochii larg deschişi şi buzele vinete.

— Oh, vai! Asta a fost tot? am strigat şi m-am dus după ea.

Ne-am schimbat, ne-am uscat şi ne-am aşezat lângă foc. Ne clănţăneau dinţii de frig şi ne-am îmbrăţişat, încercând să ne masăm şi să ne încălzim. Şi-a vârât nasul rece ca gheaţa în curbura gâtului meu, lipindu-şi fruntea de obrazul meu. Am ţinut-o în braţe, simţind cum respiraţia amândurora începea să se liniştească. Apoi şi-a ridicat faţa spre mine şi eu am privit în ochii ei multicolori. M-am tot uitat, dar ea îşi ţinea faţa nemişcată, în expectativă. Am sărutat-o doar atunci când nu am mai văzut nicio cale de scăpare. Ea mi-a descheiat cămaşa, apoi şi-a desfăcut-o pe a ei. Avea pielea de găină şi tremura, şi nu mi-am dat seama iniţial dacă era din cauza frigului sau a excitaţiei. Dar am aflat după ce mi-a desfăcut pantalonii, apoi şi i-a dat jos pe ai ei şi m-a tras în iarba-neagră. S-a ridicat peste mine, iar

picăturile de apă din părul ud căzeau pe mine ca nişte săruturi mici. Voiam să zic ceva, că nu ar trebui să facem asta, că puteam să ne oprim aici, dar când am tras aer în piept să vorbesc, mi-a acoperit gura cu palma, de parcă ar fi ştiut că vreau să mă opun.

— Nu iau pastile, mi-a şoptit ea, apoi s-a aplecat şi m-a condus cu cealaltă mână, în timp ce respiraţia ei mă mângâia pe gât.

Totul mi s-a părut şi ireal, şi foarte real în acelaşi timp. Zi şi noapte visasem că fac dragoste cu Natalie, iar acum mă aflam în acel vis. Dar nu ne iubeam, ne-o trăgeam. De parcă trebuia să facem şi asta, de parcă ar fi fost un medicament pentru ceva.

Iarba-neagră mă înţepa pe spate în timp ce ea se mişca peste mine şi se sprijinea cu palmele de abdomenul meu. Am zărit-o ca pe o siluetă pe cer, cu sânii săltând, cu ochii închişi şi faţa îndreptată în sus. Eram un singur trup, cum se zice, şi totuşi mi se părea că e foarte departe şi însingurată. De parcă *dorea* să fie singură. Apoi respiraţia ei şi-a schimbat ritmul, a devenit un staccato, îndreptându-se către orgasm, iar eu mi-am dat seama că nu trebuie să o deranjez şi încercam doar să-i menţin ritmul, să nu stric totul, doar să îi urmez mişcările. Orgasmul a venit cu un geamăt prelung, furios, cutremurător. Părul îi cădea peste faţă şi s-a lăsat în jos pe mine.

Am zăcut aşa, perfect nemişcaţi. Ni se atingeau vârfurile degetelor, dar nu a reacţionat deloc când am mângâiat-o. Aş fi vrut să o îmbrăţişez, dar am renunţat. Avea să vină înspre mine atunci când era pregătită. În schimb, i-am ascultat respiraţia liniştindu-se pentru a doua oară. A trecut o pasăre în zbor; după cântec, părea o mierlă guleratăă. Mi-am adus aminte ce spusesem într-una dintre primele mele discuţii cu Shannon şi Carl, că masculii păsărilor de munte

nu cântă pentru femele; pe ele le impresionează doar să le facă un cuib.

— Hoteluri? întrebase Shannon. Sau benzinării?

— Pare că hotelurile funcționează mai bine, răspunsesem eu.

Natalie s-a mişcat puțin.

— Vai, nu! a spus ea cu o voce groasă, imitându-mă pe mine. Asta a fost tot?

I-am zâmbit.

— La asta te gândeai, nu-i aşa? m-a întrebat ea.

— Nu, am răspuns eu luând-o în brațe. Mă gândesc „uite cât a durat şi nu e decât prima dată".

Am simțit cum tresare puțin şi mi-a părut rău.

— Liniştește-te, i-am zis. A fost doar o ofertă. Mi s-a părut foarte frumos, OK?

— Mulțumesc, mi-a şoptit ea relaxându-se şi m-a sărutat pe obraz.

Imediat după aceea s-a ridicat şi a început să se îmbrace.

— Eu mă întorc acasă, a zis ea.

— Deja? m-am mirat eu şi mi-am tras pantalonii mai aproape.

— Da, am prins deja un iepure.

Ştiu că ar fi trebuit să sune ca o glumă, însă niciunul dintre noi nu a râs.

— Plec singură, tu vezi-ți de vânătoare mai departe.

— Evident că vin cu tine, i-am spus în timp ce deschideam rucsacul. Dar nu vrei să mâncăm pachețelul mai întâi?

Natalie a clătinat din cap.

— Am ceva de rezolvat la serviciu şi trebuie să fie gata înainte de petrecerea personalului. Şi dacă e în regulă şi pentru tine, aş vrea să văd cum e să merg singură pe munte. Bine?

Probabil că pe fața mea se citea consternarea, pentru că a izbucnit în râs.

— N-o să mă rătăcesc, Roy. Mă orientez după Ottertind şi am şi semnal GPS. E în regulă?

— Normal că e, am zis pe un ton oarecum întrebător.

Dar ea nu mi-a răspuns, doar şi-a împachetat lucrurile, mi-a dat o îmbrăţişare scurtă şi a pornit la drum.

Am rămas lângă foc uitându-mă în urma ei. Îmi storceam creierii încercând să înţeleg ce tocmai se întâmplase, ce mersese prost, dacă era vina mea sau dacă ea a vrut să fie aşa: un contact fizic cu cât mai puţină intimitate. Poate din cauza copilăriei pe care a avut-o? Ar fi fost ciudat dacă nu i-ar fi influenţat deloc atitudinea faţă de sex. Dar am ajuns la concluzia că n-avea niciun sens să mă gândesc prea mult la asta, poate că pur şi simplu fusesem un partener jalnic. Sau poate că fusesem OK, dar nu-şi dorea să repetăm experienţa. Sau poate că aşa trebuia să fie, când nu prindeai niciun iepure la vânătoare.

Silueta ei s-a făcut tot mai mică, iar în cele din urmă a dispărut după o culme.

Mi-am turnat încă o cafea.

Focul s-a stins, iar fumul se înălţa în rotocoale spre cer, atât de liniştită era atmosfera.

Trecuse aproape o oră şi izbutisem să mă forţez să mă gândesc la altceva, la cum naiba aş putea să-l conving pe Vendelbo să-mi acorde împrumutul... Şi chiar atunci mi-a picat fisa! Dacă nu aş fi stat atât de nemişcat sau dacă n-am fi avut lacul între noi, n-ar fi apărut.

Nu îl văzusem venind, dar acum stătea pe un bolovan de la marginea apei, la câteva sute de metri. Blana se vedea cenuşie şi neagră pe fundalul ierbii-negre, iar urechile erau ciulite, drepte pe capul puternic. Lupul era slab, dar mare. Cu labele din faţă lungi şi pieptul lat.

Ne-am privit unul pe altul, amândoi complet nemişcaţi. Puşca mea era sprijinită de un ciot de copac la doi metri de mine şi, chiar dacă animalul n-ar fi putut să priceapă că

eram mai vulnerabil din pricina asta, am avut un presentiment. Doi lupi singuratici pe acelaşi teritoriu. Terenul meu şi teritoriul lui de vânătoare. Oare şi el se gândea la acelaşi lucru? Oare era destul de înfometat încât să mă considere o posibilă pradă? Mă îndoiam. Cred că încerca să evalueze ce grad de pericol reprezentam pentru el. Şi apoi – de parcă ar fi ajuns la concluzia că *naah, ăsta n-o să-mi facă probleme* – s-a întors şi a plecat în amonte de-a lungul apei, până a dispărut în direcția opusă celei în care plecase Natalie.

Mai târziu, după ce turnasem apă pe foc şi mă pregăteam să plec şi eu, am auzit o împuşcătură. Venea din direcția în care o luase lupul. Poate că urmărea prada pe care tocmai o împuşcase vânătorul.

Era încă lumină când am ajuns la hotel, unde parcasem maşina.

Am observat Land Roverul lui Kurt parcat lângă Volvoul meu. Când m-am apropiat, s-au deschis ambele uşi şi au coborât Kurt şi Johnny. Amândoi purtau blugi şi geci reflectorizante şi amândoi erau înarmați.

— Poliția! a strigat Kurt şi cuvântul a reverberat între cele două maşini şi a ajuns până în restaurant. Roy Opgard, prinde puşca de țeavă şi pune-o pe jos. Acum!

O secundă am crezut că glumeşte sau că nu vorbeşte serios şi era cât pe ce să dau jos puşca de pe spate şi s-o ridic în semn că le-o puteam da personal, nu trebuia să vină după ea. Însă după limbajul corpului mi-am dat seama că vorbea serios. N-ar fi fost bine să flutur puşca în aer, pentru că i-aş fi oferit lui Kurt Olsen pretextul la care visa de atâția ani.

M-am conformat, am prins puşca de partea de sus a țevii, m-am aplecat şi am pus-o cu grijă pe asfalt, după care m-am ridicat.

— Scoate-ți încet rucsacul şi ridică mâinile, la vedere! m-a somat Kurt.

M-am supus. În restaurant, oamenii se adunaseră să vadă ce se petrece.

— Apoi fă patru paşi înspre noi, întoarce-te şi întinde-te pe burtă, cu faţa spre asfalt! Acum!

Mi s-a părut absurd. Ăsta nu era Bronx, era Os şi acela era Kurt Olsen, şeriful cu picioarele ca nişte paranteze, cu o frezăca Boris, şi probabil aşa suna şi când dădea instrucţiuni jucătorilor săi de fotbal din divizia a patra.

Dar am făcut cum mi-a ordonat. În timp ce făceam cei patru paşi, am văzut o mulţime de oameni speriaţi în restaurant. Printre ei era şi Natalie, care stătea între două mese, cu mâna la gură.

M-am întins pe jos, am inspirat nişte praf de pe asfalt şi mă gândeam că dacă urmam instrucţiunile, n-o să-i dau motive să mă umilească mai mult decât o impuneau regulamentele pentru o arestare oarecare. Se pare însă că m-am înşelat. În primul rând, s-a aşezat pe spinarea mea de parcă ar fi stat pe un ponei şi mi-a pus cătuşele. Apoi, pentru că nu puteam să mă ridic în picioare fără ajutor, m-a înşfăcat de guler şi m-a ridicat. În timp ce mă ţinea de gât, am văzut o străfulgerare de lumină. Dan Krane apăruse la cinci metri în faţa mea, între maşini, cu un aparat foto îndreptat spre mine. Blitzul s-a mai aprins de două ori.

— Mulţumesc, a zis Dan, însă nu ştiu cui i s-a adresat, mie sau lui Kurt, apoi a lăsat jos aparatul şi a studiat imaginea de pe ecran, în vreme ce Kurt mă ţinea cu forţă şi aştepta.

Dan şi-a ridicat privirea din ecran şi i-a făcut un semn lui Kurt.

— Hai să mergem! m-a îndemnat Kurt şi m-a împins spre Land Rover, unde Johnny deja ţinea uşa deschisă.

Maşina era înaltă, dar Kurt tot mi-a pus o mână deasupra capului, ca să nu mă lovesc la urcare, pentru că voia să

arate publicului că în Os şeriful este un profesionist desăvârşit. Cred că i-ar fi plăcut să avem şi noi un set de Drepturi Miranda, ca să mi le recite cu emfază.

Johnny a ridicat rucsacul şi puşca şi le-a luat cu el în maşină, apoi le-a pus pe banchetă. Am zărit blițul lui Krane de câteva ori chiar când pornea maşina.

18

După câteva minute de condus în tăcere, am văzut privirea lui Kurt fixându-mă în oglinda retrovizoare.

— Nici măcar nu mă întrebi pentru ce te-am săltat, Roy? Este chiar aşa de evident?

Am ridicat din umeri şi m-am uitat pe geamul lateral. Începea să se înnoreze. Semnele prevesteau un weekend mult mai rău decât păruse dimineață.

În micul birou al şerifului, Johnny mi-a scos cătuşele şi mi-a zis să aştept în cămăruța fără ferestre pe care o foloseau pe post de celulă. Era şi depozit de dosare, care erau stivuite pe lângă pereți. Johnny a intrat cu o ceaşcă de cafea şi privirile ni s-au intersectat, iar el şi-a lăsat primul privirea în jos.

A venit şi Kurt şi s-a aşezat.

— E în regulă dacă înregistrăm? m-a întrebat el şi a pus telefonul pe masă, cu înregistrarea deja pornită.

— Da. Dacă o să pot asculta şi eu înregistrarea ulterior.

— Evident, a răspuns Kurt zâmbind. Zi-mi numele, data naşterii şi domiciliul, ca să le avem în înregistrare.

M-am conformat.

Kurt şi-a împletit degetele şi a spus o dată şi un an.

— Ți se pare cunoscută data? m-a întrebat el.

— A trecut multă vreme, Kurt. Pe-atunci, eram amândoi adolescenți, dar, cum tu pui întrebarea şi cum, încă de când ai ajuns şerif, ai încercat să mă acuzi pe mine pentru dispariția tatălui tău, o să ghicesc că e vorba de ziua în care a dispărut, poate ziua în care a fost găsită barca goală cu cizmele lui.

— Este ziua în care a dispărut, Roy. Ce ai făcut în ziua aceea?

— M-ai audiat exact aici pentru asta, în urmă cu opt ani, Kurt. Verifică-ți notițele.

— Vreau să-ți verifici tu memoria.

Încă de la arestarea din fața hotelului, Kurt rămăsese într-o stare neliniştitor de calmă, ceea ce m-a avertizat că avea cărți bune în mână. Dar acum am observat că începe să-şi încleşteze maxilarul, pus în mişcare de tot felul de presiuni interne profunde.

— Şi conştiința, a adăugat el, de data asta cu vocea mai gâtuită şi pe un ton mai acid.

M-am aplecat puțin şi am vorbit clar şi răspicat.

— Atunci, pentru înregistrare, doresc să atrag atenția că în acest moment al audierii nici cel care realizează interogatoriul, şeriful Kurt Olsen, şi nici alți angajați ai poliției nu m-au informat care e motivul arestării, ce drepturi am, dacă sunt obligat să răspund întrebărilor despre identitatea mea, şi nici nu mi-au spus cât timp sunt reținut şi dacă am posibilitatea de a contacta un avocat.

Kurt a zâmbit ironic şi i-a aruncat o privire lui Johnny, care stătea sprijinit de perete.

— Nu te ambala, Roy, vom trece în revistă aceste detalii.

— Un comentariu pentru înregistrare, i-am zis eu. Şeriful Olsen confirmă astfel că a început audierea înainte să-mi acorde aceste informații.

Kurt s-a aplecat, roşu la față, şi a oprit înregistrarea.

— N-o face pe deşteptul cu mine, Roy! Nu-ți merge cu mine. Cooperează, altfel o să fie mai rău!

— Am auzit ce spui. O să ştergi înregistrarea sau mi-o dai şi mie?

— Tu ce crezi? a şuierat el.

Nu i-am răspuns.

Kurt a închis ochii şi a tras adânc aer în piept. Julie îmi spusese odată că Olsen era singurul bărbat care participase la cele câteva ore de yoga din pivnița librăriei, deci probabil că acum punea în aplicare chestiile zen învățate de acolo. Mda, probabil că lucrurile nu mergeau cum îşi imaginase el şi acum încerca să le readucă pe calea cea bună. A pornit din nou înregistrarea şi, când a vorbit, vocea lui era blândă şi melodioasă.

— În primă instanță, te putem reține pentru 48 de ore, deoarece eşti suspect într-un caz pentru care pedeapsa este mai mare de şase luni. Ulterior, va fi nevoie de o audiere dacă vrem să te reținem mai mult de-atât. Ai voie să-ți contactezi rudele şi un avocat. Oricum, nu eşti obligat să răspunzi la niciuna dintre întrebările pe care ți le pun. Este limpede?

— Da!

— Ai fost arestat pentru că eşti suspectat că l-ai ucis pe Sigmund Olsen, fostul şerif din Os Kommune, sau ai fost complice la crimă.

— Bine. E aceeaşi bănuială personală roasă de molii, Kurt, sau există detalii noi?

Kurt şi-a strâns buzele în ceea ce se dorea a fi un zâmbet. M-am cutremurat şi m-am pregătit sufleteşte. S-au găsit pete de sânge şi păr, din ce îmi spusese Vera. Nu mi s-a părut chiar atât de grav, dar după expresia lui Kurt, situația era bună. Sau, mai bine spus, era bună, însă pentru el.

— Criminaliştii au făcut cercetări vreme îndelungată, dar în cele din urmă au descoperit sânge în Cadillacul părinților tăi. Sânge şi trei fire de păr, a precizat el.

Am ridicat din umeri.

— Nu prea e surprinzător într-o maşină distrusă.

— Aşa-i, însă noi le-am găsit pe partea exterioară a caroseriei, Roy. Mai exact, au găsit urme de sânge după ce au demontat plăcuțele de înmatriculare.

Am avut senzația că-mi strânge cineva nişte chingi peste țeastă. Am avut o strălucire şi mi-am dat seama exact ce se petrecuse. Şi era catastrofal. Vedeam gura lui Kurt mişcându-se, dar am simțit cum mă detaşez de mine şi nu mai aud şi nu mai văd nimic. Când se izbise de burta Cadillacului, cu spatele puțin într-o parte, Sigmund Olsen se lovise cu capul de laterala maşinii, chiar deasupra plăcuței de înmatriculare. Sângele care s-a scurs pe sub plăcuță luase cu el nişte fire de păr, care s-au prins în şuruburile şi piulițele din spatele plăcuței. Iar acolo, afurisitul de ADN se păstrase ferit de intemperii, aşteptând răbdător să-l caute cineva extrem de meticulos. Un Kurt Olsen. Acum mi se părea triumfător, probabil visase la ce mutră aveam să fac când o să-mi povestească detaliile; probabil de aceea nici nu a reuşit să se abțină să adauge:

— Motivul pentru care a durat ceva până când am confirmat că sângele şi părul îi aparțin tatălui meu este că nu aveam un profil ADN al lui şi nici material biologic din care să prelevăm mostre. Când s-a întâmplat, nu i-a trecut nimănui prin cap să pună deoparte un fir de păr de pe vreo haină a lui, totul a mers la curățătorie sau a fost aruncat. În afară de un singur lucru.

Kurt a ridicat arătătorul.

— Două, de fapt.

A rânjit şi a ridicat şi degetul mijlociu.

— Cizmele lui din piele de şarpe. Pe care *chiar tu* le-ai pus în barcă, astfel încât să pară că s-a dus în larg şi s-a aruncat în apă. Pe astea le-am păstrat. Am început să le folosesc eu, ca un omagiu pentru cel mai bun om al legii pe care l-a avut vreodată satul ăsta. Corect? Şi ăsta a fost norocul nostru, pentru că am găsit aşchii de unghie sub branţurile interioare. Ale lui şi ale mele.

Kurt deja zâmbea cu gura până la urechi. Probabil că şi mutra mea îi dădea o satisfacţie pe măsură. Îmi bubuiau tâmplele, dacă mai învârtea puţin butoanele din capul meu, avea să-mi explodeze căpăţâna.

— Ştim că tatăl meu a fost la Opgard în ziua în care a dispărut, dar acum ştim şi că nu a plecat niciodată de acolo. A aterizat în Huken, în prăpastie, şi a sângerat pe maşina care era deja jos. Tu şi fratele tău aţi explicat atunci că îl văzuserăţi pe tata plecând de la voi. Ce-ai de zis acum, Roy?

A trebuit să-mi mişc falca de câteva ori ca să pot să o descleştez.

— Zic că aş prefera să-mi sun avocatul.

— Cel mai apropiat este în Notodden, au doi avocaţi pe listă şi sunt aproape sigur că amândoi sunt ocupaţi într-o zi de sâmbătă, dar dacă vrei să-ţi petreci restul zilei şi noaptea în arest aşteptând să vină cineva de-acolo sau de la Oslo, n-ai decât. Alternativa ar fi să-mi răspunzi la câteva întrebări acum şi apoi poţi pleca.

— Nu.

Kurt mi-a aruncat o privire tăioasă.

— În regulă, a zis în cele din urmă. Vom nota că refuzi să răspunzi la întrebări în lipsa unui avocat. Dacă semnezi acest document prin care te obligi să te prezinţi la poliţie o dată la 14 zile, poţi pleca.

— Este aberant!

— De acord! a spus Kurt, apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului, a scos un pachet mototolit de ţigări din

buzunarul pantalonilor şi a pus o ţigară între buze. Dar atâta timp cât nu există riscul să contaminezi probele şi mă îndoiesc că te gândeşti să pleci din zonă, n-am niciun motiv să te reţin.

A întins mâna să oprească înregistrarea şi s-a încruntat la mine când l-am oprit.

— Vreau să spun că este aberant că mă laşi *să plec*! M-aţi ridicat de lângă maşina mea de la hotel, deci solicit să mă duceţi înapoi.

Kurt m-a cercetat cu atenţie. Probabil că ne gândeam la acelaşi lucru. Că oamenii din restaurant care fuseseră martori la arestarea mea aveau să vadă cum poliţia recunoaşte că a făcut o greşeală şi mă aduce înapoi după o jumătate de oră.

— Solicitarea mea a fost înregistrată. Deci cum rămâne?

În ochii lui Kurt ardea ura.

— Johnny! a spus el cu privirea fixată pe fruntea mea.

L-am urmat pe Johnny Depp prin parcare. La jumătatea drumului m-am întors şi l-am văzut pe Kurt Olsen pe scările din faţă. Începuse să se întunece şi îi vedeam vârful ţigării lucind. Toate luminile erau stinse: la bancă, la cabinetul medical şi la administraţia primăriei. Dacă avea analizele ADN de câteva zile, de ce alesese să mă aresteze într-o zi de sâmbătă? Probabil pentru că ştiuse că mi-ar fi fost greu să fac rost de un avocat? În orice caz, era limpede că avusese o înţelegere prealabilă cu Dan Krane, întrucât taţii cu copii mici sunt ocupaţi în weekend. Kurt probabil că sperase să obţină informaţii, deşi nu smulsese mare lucru de la mine, totuşi obţinuse ce-şi dorise: să mă umilească, să spună întregului Os că sunt suspect. Să alimenteze gura lumii, să scoată la lumină toate mizeriile. Să mai dea o ocazie oricui ştia ceva despre ce se întâmplase atunci şi încă nu-i spusese şi lui.

Johnny a deschis portiera din dreapta a unei Honda Civic rablagite, s-a suit lângă mine şi a pornit maşina cu un hârâit şi ticăit inconfundabil.

— Ar trebui să ai grijă cu maşina asta, i-am zis.

— E doar cureaua de la ventilator slăbită, a zis Johnny şi a intrat pe şosea. O s-o repar.

— Pe aia ai reparat-o poate, dar zgomotul vine de la cureaua de distribuție. Dacă se strică aia, îți distruge şi motorul.

Johnny s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să verifice dacă spun adevărul.

— Adu-o luni la benzinărie şi îi schimbăm cureaua la atelier. Se rezolvă repede.

Johnny se concentra din nou la drum.

— N-a fost ideea mea cu spectacolul ăla, a spus el. Am fost la Opgard ca să te ridicăm, dar frate-tău a zis că eşti la hotel şi Kurt s-a răzgândit şi s-a hotărât să te aşteptăm acolo.

— Şi Dan Krane?

— Kurt aranjase cu el să facă fotografiile în față la poliție, când ne întorceam. Dar când s-a schimbat planul şi ne-am mutat la hotel, Kurt l-a sunat şi i-a spus să vină şi el. Un efect şi mai dramatic.

Am încuviințat. Am mers o vreme în tăcere.

— Mulțumesc că n-ai zis nimic despre incidentul de ieri, a spus el.

— Dacă aş fi vrut, n-aş fi făcut reclamație la Kurt, ci la sediul din Notodden.

Johnny s-a foit pe scaun.

— Ai de gând să te duci?

Am dat din cap că nu. Nu mă gândisem să-l reclam, pentru că probabil că îşi învățase lecția. Iar eu aveam destule pe cap. Probele de ADN. Natalie. O mită şi o investiție care erau pe punctul de a se duce naibii. Suficient cât să aducă pe oricine la disperare. Suficient să-l facă să se

agațe de un fir de pai. Poate de-asta am răspuns cu o întrebare.

— Care-i treaba cu tine şi Vendelbo?

— Treabă? Ce treabă?

— Ieri v-a luat bere ție şi prietenilor tăi.

Johnny a zâmbit larg. A ezitat, dar a presupus că exista o oarecare legătură între reclamație şi informația pe care i-o ceream şi că ar fi o idee bună să coopereze.

— Vrea să-mi intre în pantaloni, pe scurt. Sincer, n-are şanse, dar dacă vrea să-mi ia bere şi mâncare şi să-mi dea credite, e treaba lui.

— Credite?

— Mda, dar n-are şanse.

— Povesteşte-mi.

— Păi, acum vreo două săptămâni, i-am arătat o fotografie cu un Porsche la mâna a doua. Arată bine şi îl vinde cineva din Notodden. Mi-a zis că poate să-mi dea un credit cu dobândă sub nivelul pieței.

Am simțit cum îmi creşte iar pulsul, după o zi în care mai crescuse de câteva ori. Oare ăsta să fie firul de pai de care m-aş putea agăța? Am înghițit în sec.

— Şi ți-a zis-o într-o doară, aşa?

— Nu, nu. A vorbit serios.

— De unde ştii?

— Mi-a trimis un mesaj cu oferta, cu rate mici şi dobândă aproape zero. A zis că puteam semna contractul la bancă după ora închiderii. Că o să găsească el o cale să-l plătesc. Dar mi-am dat seama unde bătea, aşa că evident că am zis nu. Mie îmi plac femeile, ştii ce zic?

— Ştiu. Probabil ți-a trimis mai multe mesaje.

— Nu te înşeli, a rânjit Johnny.

— Şi poze?

— Nu, nu, Vendelbo e însurat şi nu poate să rişte să se afle în sat, ştii tu.

— Dar din mesaje reiese ce urmăreşte?
— Trebuie să fii prost ca noaptea să nu pricepi.
S-a uitat iar la mine, iar în ochii lui tâmpi am văzut o urmă de suspiciune.
— Unde vrei să ajungi de fapt?
— La hotel.
Am continuat drumul, dar el a redus viteza, de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva, numai că nu ştia ce anume exact.
— Johnny, ce-ai zice dacă ți-aş face o mică ofertă?

19

Duminică am fost de serviciu la benzinărie. Măcar aşa îi ofeream minții o scurtă pauză şi nu mai era nevoită să se tot învârtă în jurul rezultatelor ADN şi a nevoii de-a obține cumva 120 de milioane de coroane. Şi 12 dintre ele, al naibii de repede.
Sâmbătă seară, Carl şi cu mine stătuserăm de vorbă cu Liv Goebbel, o avocată de drept penal pe care fratele meu o cunoştea de la Oslo şi cu care stabiliserăm o întâlnire pe Zoom pentru luni. Goebbel era o doamnă plină de viață, în vârstă de 50 de ani, pe care o întâlnisem o dată la o cină la Os Spa. În general, am pretenții destul de mari în domeniul ăsta, dar simțisem că e o persoană în care pot să am încredere. Şi acum era pe monitor, la biroul său ordonat, cu vedere spre Primărie de la fereastra din spatele ei, cu un râs de băutor de whisky şi vorbind atât de repede, încât trebuia să mă concentrez ca s-o pot urmări. Mi-a explicat că poliția ar fi descoperit probabil şi fără fragmentele de unghie că sângele de sub plăcuța de înmatriculare îi aparținea lui Sigmund Olsen.

— Cu tehnica modernă de analiză, o picătură de sânge prelevată de la o gravidă ne poate da nu numai profilul ADN al fetusului, ci şi profilul *tatălui*. În acest caz, ar fi putut preleva ADN de la Kurt Olsen ca să demonstreze că sângele era al tatălui său.

A fost uluită că poliția nu-l interogase şi pe Carl şi că probabil mă viza doar pe mine. M-a întrebat ce vârstă aveam noi la vremea aceea, iar când i-am spus că tocmai împlinisem 19 ani, dar Carl nu avea încă 18 ani, a înțeles că acesta era motivul. Deşi de la 15 ani răspunzi penal pentru faptele tale, 18 ani era o altă limită în privința urmăririi penale. Era dificil să pui sub acuzare, să urmăreşti penal şi să trimiți la închisoare pe cineva care nu împlinise 18 ani, aşa încât, într-un caz atât de vechi, eu eram ținta firească a autorităților.

Os Blad publicase în ediția online o scurtă relatare despre o arestare şi recuperarea unor urme ADN legate de un caz vechi de dispariție, fără să precizeze despre ce caz e vorba sau să publice numele meu şi fotografiile. Goebbel era de părere că asta se datora procesului intern de cenzură al ziarului, cât fusesem eliberat şi nu fuseseră formulate acuzații împotriva mea, societatea n-avea niciun drept legal să ştie mai mult. Eu şi Carl ne-am privit exasperați. Doamna de la Oslo evident că habar n-avea că toată lumea, absolut toată lumea din Os ştia deja cine fusese arestat şi de ce. Că şeriful nu făcea decât să aştepte să sune cineva care avea informații.

Abia am reuşit să închid ochii peste noapte, iar la 6, când a sunat ceasul, m-am simțit uşurat.

Duminica era cea mai aglomerată zi la benzinărie, când oaspeții de la hotel şi de la cabanele din vale plecau acasă. Nu cumpărau doar benzină, aveau nevoie şi de mâncare şi răcoritoare pentru drumul lung. În clipele de răgaz, Egil mi-a povestit despre întâlnirea motocicliştilor, care fusese un

mare succes. Când l-am întrebat cum se măsura succesul unei astfel de întâlniri, dacă e vorba de numărul de participanți, a răspuns că numărul nu prea conta, ce conta era că toți cei care veniseră să simțiseră bine.

— Mai bine decât te aşteptai?

— Ce?

— Dacă zici că a fost un succes, atunci trebuie să fi fost mai plăcut decât era de aşteptat.

— Cred că se aşteptau să fie un succes.

Tocmai servisem pe cineva cu cinci chifle cu crenvurşti şi salată de creveți, când a intrat Natalie. Îşi prinsese părul într-o şapcă de camionagiu şi era îmbrăcată într-un hanorac cu Tame Impala. Mi s-a părut obosită când s-a oprit să aştepte lângă standul cu lichid de parbriz. Când m-am eliberat, a venit la mine.

— Ce să fie? am întrebat-o eu.

M-a privit direct în ochi şi iarăşi am simțit că mă răscoleşte. Naiba s-o ia de treabă!

— Spune-mi ce ai, a zis ea încet.

— Păi... am avut o ofertă specială la nişte carne ațoasă de capră bătrână. Bătrână, dar încă destul de bună, aş zice.

A râs încetişor.

— Aşa zic şi eu. Dar cred că a fost scoasă din galantar ieri. E vreo problemă cu ea?

Am ridicat din umeri.

— Unii sunt de părere că pe vremea când te-ai născut tu, țapul cel tânăr l-a împins pe fostul şerif în prăpastie.

— Aşa a fost?

Am clătinat din cap. Apoi uşa s-a deschis şi a intrat un client. Egil era ocupat la pompe.

— Dar carnea o să trebuiască oricum aruncată, i-am spus eu uitându-mă la client. Trebuie să cauți în altă parte, unde se vinde alta mai proaspătă.

— Roy?

M-am uitat la ea. A zâmbit, dar fugar, de parcă n-ar fi izbutit să-şi menţină zâmbetul prea mult pe buze.

— Iartă-mă!

Am încercat să-i zâmbesc.

— N-ai de ce să-mi ceri iertare. Faci exact cum vrei tu, Natalie.

— OK.

A tras aer în piept şi părea că stă pe vârfuri.

— Vreau să... a început şi apoi a tăcut.

Clientul luase un bidon cu lichid de parbriz şi se aşezase în spatele ei.

— ...să ne mai întâlnim, dacă vrei şi tu.

M-am uitat la ea. Era frumoasă, ca o melodie care te face să plângi. Şi nu că-mi era teamă că o să fiu folosit. De multe ori, îţi prinde bine să fii folosit. Dar lucrurile deveniseră prea complicate, nu puteam gestiona şi asta, peste toate celelalte. Problema era că atunci când o vedeam, era ca o doză de morfină într-un trup chinuit de dureri; era imposibil să nu-mi doresc mai mult. Deci m-am forţat să-mi mut privirea de la ea şi să mă adresez clientului din spate.

— Vindem trei bidoane la preţ de două.

— Aha! a zis el luminându-se la faţă şi, înainte să apuc să-i spun că le poate lua în drum spre ieşire, s-a întors la stand.

— Hai să vorbim mai târziu, Natalie. Te sun când se liniştesc puţin lucrurile aici.

M-am uitat la ea: avea ochii înlăcrimaţi şi pupilele erau mari şi negre. Oare era drogată sau plângea?

— După ce se liniştesc lucrurile? m-a întrebat cu glas tremurat.

Am înghiţit în sec.

— Peste cinci, şase... am început să zic şi nu ştiam dacă ar trebui să zic săptămâni sau zile.

Am văzut o lacrimă formându-se în genele ei dese şi scurte, sub ochii colorați.

— Ore! am spus grăbit. Atunci ies din tură. Ne vedem în față, la ora 18.

La ora 16 am ieşit, am curățat puțin pe la pompe şi m-am dus la noua generație de tineri amatori de curse în maşini cu aparență ponositǎ, dar dotate cu motoare puternice, *sleeper cars*, cum le zic americanii.

— Strânge chiştoacele, i-am spus unuia dintre ei şi i-am arătat cele cinci resturi de țigară de pe asfalt.

— Bine, tataie! mi-a întors-o tipul de la volan, cu țigara în gură.

Avea cotul sprijinit pe geam, cu brațul gol, îmbrăcat într-o geacă de blugi cu mânecile tăiate. Iar un tatuaj mă avertiza: *No Mercy*.

— Acum!

— Le luăm când plecăm, a răspuns el trăgând cu nesaț din țigară.

— Nu! Vreau să fie curat locul.

— Când plecăm, tataie!

A ridicat sticla de cola şi mi-a zâmbit ironic.

— Suntem clienți bun-platnici, nu-i aşa?

I-am smuls țigara din bot înainte să apuce să reacționeze şi am aruncat-o pe bancheta din spate, unde o domnişoară şi un băiat au început să țipe şi au sărit în lături.

— Ce dracu' faci? a răcnit şoferul.

— Acum ştii şi tu cum mă simt, i-am zis şi m-am dus mai departe la parapetul de lângă lacul Budal.

Mi-am scos telefonul şi l-am sunat pe Asle Vendelbo.

— Alo, da?

— Cred că am tot ceea ce-mi trebuie ca să-mi acorzi împrumutul.

— Tu eşti, Roy?

— Da. A apărut ceva pe lista proprietăților mele, de când am vorbit ultima dată. Ceva ce putem folosi ca garanție. Pot să trec pe la tine mâine-dimineață devreme?

— Astea-s veşti bune! a răspuns el, fără să pară însă prea entuziasmat. Dar am înțeles că eşti suspect într-un caz investigat de poliție, aşa e?

— A fost o neînțelegere, dar putem să vorbim şi despre asta, şi despre altele mâine. La 10 e bine?

— Mâine-dimineață e puțin cam greu, Roy.

— Puțin cam greu e mai bine decât foarte greu. Apropo, salutări de la Johnny Depp.

S-a aşternut liniştea.

— La 10? am repetat eu.

Vendelbo şi-a dres glasul.

— Dacă te încadrezi în maximum 30 de minute.

Am închis amândoi. Îi găsisem punctul slab. Dar oare eram atât de lipsit de inimă încât să mă folosesc de el?

M-am întors şi m-am dus spre benzinărie. Băiatul cu geacă de blugi se dăduse jos din maşină şi mă aştepta. Se muta când pe un picior, când pe celălalt. Un tip cu părul roşcat dintr-o altă maşină a venit la el şi i-a şoptit ceva. Individul s-a uitat neîncrezător la roşcovan şi apoi la mine. Roşcatul s-a grăbit să urce în maşină, iar şoferul cu geaca de blugi a deschis portiera şi a dat să se suie la loc.

— Hei, tu! am strigat eu. Mai întâi culege chiştoacele.

S-a holbat la mine şi chiar şi de la zece metri am văzut cum i se mişcă mărul lui Adam. S-a lăsat pe vine şi a început să culeagă țigările de pe asfalt. Nu mă îndoiesc că roşcatul tocmai îi povestise că eu eram cel arestat cu o zi înainte, bănuit fiind de uciderea fostului şerif.

— Buhuhu! i-am şoptit când am trecut pe lângă el, şi el a tresărit de a scăpat totul din mână.

Şi atunci mi-am răspuns singur la întrebarea retorică de dinainte: sigur că aveam inimă să mă folosesc de punctul slab al lui Vendelbo!

La ora 18 fix am ieşit din benzinărie.

Natalie stătea lângă maşina mea, fredonând ceva şi ţinându-şi braţele încrucişate. M-a surprins puţin să o văd aşa, pentru că afară nu era frig, chiar din contră.

— Mă aştepţi de mult?

Ea a clătinat din cap.

— Pare că ţi-e frig. Vrei să ne plimbăm cu maşina?

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Asta făceaţi voi în tinereţe?

— Normal! Dacă aveai permis şi maşină, erai în grafic din punct de vedere social.

A râs.

— Deci tu ai făcut pe şoferul cât timp alţii beau şi făceau ochi dulci femeilor?

— Se vede chiar de la o poştă?

— Poate. N-ai vreun loc unde să stăm singuri? Aş prefera undeva înăuntru.

— Mda, dacă nu te deranjează mirosul de ulei.

Când am închis uşa atelierului, m-a frapat ideea că singura persoană în afară de mine care mai intrase acolo fusese Shannon.

Ne-am aşezat în camera în care locuisem eu mulţi ani. Eu m-am aşezat pe scaunul antistres şi ea pe pat. Era palidă şi tremura ca o frunză în vânt, aşa că am pornit încălzirea pe care o foloseam de obicei doar iarna. Am pus singurul disc al lui Lou Reed pe care-l aveam şi am făcut un ceai. Mierea stătuse în bufet deasupra aragazului mai mult de zece ani, dar cum mierea e ca omuciderea – fără dată de expirare –, i-am pus trei linguriţe în ceaiul fierbinte şi i-am aşezat cana în faţă.

— Arăți de parcă ai fi bolnavă, i-am zis.

— Chiar *sunt* bolnavă, a zis ea şi a luat o gură de ceai. Mulțumesc! Ce-i aia? a întrebat arătând cu degetul spre perete.

— Plăcuțe de înmatriculare din diverse țări care nu mai există. Unchiul meu le-a colecționat, deci o parte din ele sunt de dinainte să preiau eu atelierul. Şi de câteva am făcut rost singur.

— Basuto, a citit ea de pe una dintre plăcuțe.

— Acum se numeşte Lesotho, i-am zis.

— Lesotho?

— Un regat cât o nucă, complet înconjurat de Africa de Sud. În mod cert e foarte frumos. Se află în munți, iar piscurile cele mai înalte sunt acoperite de zăpadă.

— Cam ca aici, adică. Un regat în munți. Cine este rege?

Mi-am scos un plic de snus.

— Acolo sau aici?

Ea a zâmbit şi luat cana în mână.

— Ştii lucruri atât de interesante, Roy!

— Nu-mi aduc aminte numele regelui. În orice caz, a urcat pe tron după ce tatăl lui a murit într-un accident de maşină.

— Da?

— Plecase de la ferma lor ca să verifice animalele, a ieşit de pe carosabil şi a căzut într-o prăpastie. Unii zic că i-a umblat cineva la maşină şi că a fost un atentat.

— Tu ce crezi?

Am ridicat din umeri.

— Există teorii ale conspirației. Acum însă băiatul său este pe tron.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu.

— Hai să căutăm pe Google, vrei?

— Sau ce-ai zice dacă am lăsat subiectul ăsta în aer?

— E bine şi s-o lăsăm aşa, a zis ea. Vrei să mă săruți?

De data aceasta a fost altfel. Încet, tandru, o căutare răbdătoare. Când am găsit punctul, am continuat cu o dorință ca o flacără mocnită. A trebuit să o opresc de câteva ori, dar apoi a înțeles. Ca doi dansatori, am descoperit în cele din urmă ritmul, ca o serie de valuri, şi de-abia apoi am început treptat să creştem tempoul.

A ajuns la orgasm fără niciun sunet de data aceasta. A plâns în hohote, dar fără niciun sunet, culcată pe umărul meu.

Am mai băut ceai. Am întors discul şi am făcut dragoste din nou. După aceea ne-am uitat la filmul de debut al lui Peter Jackson, *Bad Taste*, şi ne-am dat seama că ne plăcea amândurora. În aceeaşi limbă în care am descoperit că ne plăcea verbul *a plăcea*.

M-am dus la benzinărie şi am adus o pizza congelată, pe care am copt-o la cuptor.

Era cald în cameră acum şi totuşi ei îi clănțăneau dinții. Nu avea febră; dimpotrivă, când am luat-o în brațe, i-am simțit corpul acoperit de o transpirație rece.

— Ce fel de boală este asta? am întrebat-o.

— Tu ce crezi?

— Cred că boala ta se numeşte abstinență.

A încuviințat.

— Ce iei?

A dat din umeri.

— Am limite, dar în cadrul limitelor sunt flexibilă.

— Mai exact?

— MDMA, *speed*, cocaină. Microdoze de ketamină când sunt depresivă. Fumez iarbă ca să dorm. Ayahuasca, atunci când găsesc şi am şi bani. Dar niciodată metamfetamină, morfină sau heroină.

— Cât de dependentă eşti?

— Nu sunt dependentă. Dar este un *obicei*, dacă înțelegi ce vreau să zic. Trebuie să îmi dau un şut de fiecare dată când

mă apuc din nou, dar sunt în stare să o fac. Ca acum. Sunt în regulă şi o să-mi fie mai bine într-o zi, două.

— De ce te tot apuci?

Şi-a umflat obrajii apoi a expirat.

— O întrebare bună. Pentru că mă plictisesc. Pentru că sunt deprimată. Pentru că drogurile opresc o vreme traficul din mintea mea.

— Zici tu că ayahuasca îți opreşte traficul din minte?

— Măcar se transformă într-un alt tip de trafic.

— De unde faci rost de marfă?

— Trebuie să merg la Notodden.

— La Ola?

S-a uitat la mine o clipă, ca să se asigure că sunt de încredere, înainte să dea aprobator din cap.

— Cum ai ghicit?

— Păi, e genul black metal, nu?

Ea a râs şi a clătinat din cap.

— Greşit. Genul acela de rocker black metal este disfuncțional dar disciplinat, poartă costum şi e tipul de tocilar de prin orăşele. Muzicienii care cântă muzică populară sunt cei care duc o viață de rocker. Şi mor din cauza asta. Aşa a fost mereu. Ştii, întotdeauna am la mine o sticlă de Ipeca din cauza tipului din formația populară care cântă la scripcă. Da, în primul şi în primul rând, Ola este cel care ia cele mai multe pastile.

— O sticlă cu ce?

— Ipeca. Rădăcină de *Psychotria ipecacuanha*. O plantă din America de Sud care te face să vomiți totul, însă trebuie să o iei înainte să ajungi la supradoză. Dacă ai ajuns la supradoză, e prea târziu.

A făcut o pauză.

— Te-am speriat?

— Dacă m-ai speriat?

— Că iau droguri. Că am fost abuzată. Că sunt depresivă uneori. Viața este mai uşoară dacă îndepărtezi o astfel de persoană.

— Aha, asta voiai să zici! De fapt, nu, sunt OK. Şi eu am câte ceva de ascuns.

Am scos pizza din cuptor, am pus-o pe o tavă şi am început să tai felii. Am auzit-o schimbându-şi poziția în pat.

— În afară de faptul că tatăl tău te-a agresat, ce ar mai fi?

— Păi, nu ajunge? am întrebat întorcându-mă spre ea.

— Ba da, însă mai ai şi alte chestii, nu?

— Eh, poate. Întotdeauna mai e şi altceva.

Am împărțit pizza în şase, am pus feliile pe două farfurii pe plapumă, în poala ei, şi m-am suit şi eu în pat.

— Dacă eşti în stare să mănânci, ar fi bine să iei, am îndemnat-o eu.

— Sunt în stare să mănânc. Tu doar povesteşte-mi.

— Voiam să zic că...

— Ştiu ce voiai să zici, dar vreau să ştiu.

Am rupt dintr-o felie. Bucățile albe de brânză păreau să se fi lipit şi nu se puteau desprinde. Am muşcat şi am mestecat în timp ce ea aştepta. Am înghițit. Ea aştepta în continuare. Inspira şi expira, se uita la mine şi aştepta.

— Moshoeshoe al II-lea, am zis.

— Ce?

— Aşa îl cheamă pe regele din Lesotho. Fiul cel mare este Letsie al III-lea. S-au făcut multe speculații despre cum s-a întâmplat, însă nimeni n-a putut să prezinte concluzii certe. Şi tata obişnuia să numească Opgard regatul său. El era Moshoeshoe, şi eu sunt Letsie, care a preluat ferma. Cu o singură diferență.

A luat şi Natalie o felie de pizza.

— Care-i aia?

— Eu nu cred că Letsie şi-a omorât tatăl.

20

Eu aveam 18 ani, iar Carl încă nu împlinise 17.

Îi promisesem că tata nu îl va mai abuza şi că o să-l ucid. Ştia şi tata, citise hotărârea în privirea mea şi chiar mă întărâta, pentru că tânjea să îl eliberez de această cameră de tortură în care i se învârtea mintea. Fusese în dormitorul nostru în noaptea aceea şi acum stătea în hambar. Lovea iar şi iar sacul de box şi ştia că sunt în spatele lui. Îşi scosese puşca, o sprijinise perete, încărcată şi pregătită; nu trebuia decât să-l împuşc în cap şi să las arma lângă el. Şeriful Sigmund Olsen ar fi ajuns la concluzia că e modul tipic de sinucidere al bărbaților de prin zonă. Dar n-am putut să o fac. Al naibii să fiu dacă am putut! Oricât de mult îl uram, eram sânge din sângele lui.

Aşa că a continuat.

Până într-o seară, în acelaşi an, când Carl şi cu mine stăteam în vechiul Volvo pe care-l primisem de la unchiul Bernard şi care era parcat în fața serei. Tata şi mama erau în Cadillacul din fața noastră, care începuse să coboare spre Geitesvingen. Ştiam ce avea să se întâmple. Îmi luase o jumătate de oră să slăbesc şurubul şi piulița care prindeau axul volanului şi să dau două găuri în furtunurile cu lichid de frână, pe care l-am lăsat să se scurgă într-o găleată. Nu mă aşteptasem să fie şi mama în maşină, dar era şi ăsta un fel de justiție. Mama se prefăcuse că nu ştie ce se întâmplă şi nici n-a vrut să audă când am încercat să-i spun. Întotdeauna îl iubise pe tata mai mult decât pe Carl şi pe mine; poate că era o anomalie biologică, dar asta era situația. Nu înseamnă că nu o înțelegeam. Eram conştient de cât de copleşitoare trebuie să fi fost ruşinea şi de-asta nici n-am anunțat vreodată pe altcineva. Dar nici nu mi s-ar fi părut nedrept dacă aş fi primit o condamnare la moarte pentru ce i-am făcut.

Îmi amintesc şi acum cât de tare îmi bătea inima, de credeam că se poate auzi în liniştea care a urmat, când n-am mai auzit scrâşnetul pietrişului sub roţile maşinii. Îmi amintesc luminile roşii ale stopurilor care se uitau la mine, ca ochii unui martor tăcut. Apoi au dispărut. O sută de metri de cădere liberă. Îmi amintesc bubuitul înfundat când maşina a ajuns pe fundul prăpastiei Huken şi că primul meu gând a fost că poate au supravieţuit. În curând aveam să-l vedem pe tata cățărându-se, plin de sânge, dar nu mort, cu privirea înveninată de furie. Am rămas în maşină până când am fost siguri.

— Ai făcut ce trebuia să faci, a şoptit Natalie.

Îmi luase mult timp să-i povestesc, îi răspunsesem la întrebări şi desfăcusem câteva beri vechi, care erau încă bune. Nu am protestat când şi-a aprins o ţigară ca să mai tempereze efectele abstinenței, cum a zis ea. Afară se întunecase şi aprinseserăm luminile.

— Da, am făcut ce trebuia să fac. Şi aş face-o din nou.

Apoi, imitându-i vocea, aşa cum îmi făcea şi ea uneori, am adăugat:

— Te-am speriat?

I-am ghicit zâmbetul pe întuneric. M-a mângâiat pe pieptul gol, pe obraji, pe păr şi pe ceafă.

— Nu. Dar acum mă întreb un singur lucru.

— Care?

— De unde ştii că poţi avea încredere în mine?

Am zâmbit şi eu.

— Cine a zis că am încredere în tine? Dar eşti dezbrăcată şi văd că şeriful Kurt Olsen nu a pus niciun microfon pe tine şi, fără înregistrări, ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

M-a înghiontit.

— Nu glumi. Dar dacă mai iau ceva... ceva mai tare decât asta, a spus ea arătând ţigara, şi încep să vorbesc prea mult? Nu că am de gând, dar nu se ştie niciodată.

Am ridicat din umeri.

— Presupun că uneori trebuie să-ţi asumi şi nişte riscuri.

Nu-i vedeam culoarea ochilor, doar corneea şi capul şi corpul din profil. Cu toate astea, era atât de întuneric încât, dacă aş fi vrut, mi-aş fi putut imagina că era Shannon. Dar nu voiam. Nu era necesar.

Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat. Avea gust de iarbă şi bere şi Natalie. Am sărutat-o şi eu, nu pentru că mă excitasem, ci din curiozitate, ca să simt dacă se excită ea. Sărutările ei au devenit tot mai vorace şi am reacţionat instant.

— Ei, drăcie! am exclamat şi i-am dat drumul.

— Mie-mi zici! a strigat ea şi a râs.

Am măturat firmiturile de pizza de pe pat, m-am ridicat şi am spălat farfuria goală la chiuvetă.

Eram cu spatele la ea şi mă întrebam în ce mă vârâsem. Oare îi mărturisisem sub forma unei declaraţii de dragoste că am ucis pe cineva? Oare îmi pusesem soarta în mâinile ei ca să-i demonstrez ceva? Sau făcusem ce făcuse şi tatăl meu? Îmi sprijinisem puşca încărcată de perete, ca să poată profita de ocazie când întorceam spatele?

Poate că da. Poate că nu. Deoarece nu-i povestisem decât de primele două omoruri.

Scoseseră cadavrele părinţilor mei din prăpastie, dar au lăsat Cadillacul acolo, pentru că ar fi fost prea costisitor şi prea periculos să încerce să-l ridice. Nu îi povestisem lui Natalie că Sigmund Olsen începuse să aibă suspiciuni că nu fusese un accident banal şi venise la Opgard zicând că vrea să coboare în Huken să verifice maşina, iar Carl îl împinsese şi pe el în hău. Şi nici despre recuperator, despre Willumsen sau despre Shannon şi copil.

Mi-am tras brusc mâna de sub jetul de apă când mi-am dat seama că devenise extrem de fierbinte.

21

— Am vorbit destul despre vreme, a zis Asle Vendelbo şi s-a uitat la ceas, ca să-mi aducă aminte că aveam la dispoziție maximum o jumătate de oră. Mi-ai spus că ai descoperit ceva nou în portofoliul de active.

— Întocmai! am răspuns uitându-mă pe fereastră spre piață.

Traficul de pe drumul național din Os, într-o dimineață de octombrie, era destul de slab, dar exista. Am aşteptat până m-a întrebat direct.

— Despre ce fel de active e vorba?

Mi-am întors privirea spre el, care stătea la biroul pe care trona poza familiei sale, şi l-am văzut cum îşi apasă vârfurile degetelor unele de altele. Sacoul îi era scurt la mâneci. Nu ştiu de ce directorii de bancă din localitățile mici preferă să se îmbrace în costume mai ieftine decât cei de la oraş – din câte ştiu, sunt plătiți la fel. Poate pentru că vor să demonstreze că bancherul este tot din popor, cum s-ar zice? Un costum Ermenegildo Zegna ar părea complet ridicol, aproape jignitor pentru un client de rând din Os.

— E vorba despre principiul *goodwill,* al bunei intenții, dacă vrei.

— *Goodwill*?

— Da, despre bunurile imateriale din balanța contabilă.

— Ştiu şi eu ce înseamnă *goodwill*, a ripostat Vendelbo. Dar e un concept colectiv pentru orice nu este concret şi tangibil, deci la ce formă te referi? Un brand? Reputație? Un brevet?

— O reputație.

— Asta înseamnă că ai o contraofertă sau mai multe oferte pentru achiziționarea benzinăriei, ceea ce ar conduce la o creştere considerabilă a valorii proprietăților?

— Nu.

Vendelbo a suspinat adânc şi, mi s-a părut, puțin uşurat. Avea broboane de transpirație pe buza de sus, iar când ajunsesem, la 10:05, mă condusese direct în biroul lui, unde mă aştepta cu cafeaua pregătită şi vorbise despre vreme. E clar că avea nişte bănuieli şi se întreba ce voiam să-i zic. Dar acum părea puțin mai sigur pe el.

— Atunci nu avem decât o ipoteză că firma deține aceste bunuri suplimentare. Iar banca nu acceptă garanții sub formă de *goodwill* bazate pe reputație, pentru că e ceva care poate să dispară peste noapte. Mai ales dacă...

A strâns din buze.

— Mai ales dacă? l-am întrebat eu.

Vendelbo s-a îndreptat în scaunul directorial şi m-a privit țintă în ochi, într-un mod pe care probabil că-l considera autoritar.

— Mai ales dacă proprietarul firmei face obiectul unei anchete a poliției. Dar, după cum am zis, nu putem accepta buna reputație drept garanție.

— Chiar dacă nu este vorba despre reputația mea?

— Poftim?

— Chiar dacă nu despre reputația mea este vorba, ci despre a ta? Bunul tău renume aş vrea să-l pun gaj.

A înghițit în sec şi tonul vocii a urcat.

— Ce naiba vrei să spui, Roy?

I-am pus telefonul în față şi i-am arătat.

— Acestea sunt e-mailuri şi mesaje pe care i le-ai trimis unui tânăr. Faptul că vrei să te iubeşti cu un tip este o chestiune care vă priveşte doar pe tine şi soția ta, dar evident că există posibilitatea ca ea să nu ştie despre asta.

În acest caz – dacă îi trimit şi ei asta –, va trebui să-ți schimbi poza de familie de pe birou.

Pe fața lui Vendelbo, care se uita la ecranul telefonului, parcă s-a aprins un stop de frână.

— Dar mai rău decât distrugerea căsniciei ar fi probabilitatea să ți se încheie şi cariera.

Am trecut la următoarea poză de pe telefon şi l-am lăsat să citească ce scrisese chiar el, după care am continuat:

— N-ar fi trebuit să-i dai oferta în scris, Asle. Mi-ai descris atât de temeinic regulile băncii de acordare a creditelor, încât până şi eu văd că oferta aceasta le încalcă. Cum să descriem ce se întâmplă când foloseşti banii băncii ca să oferi un împrumut cu dobândă mult sub nivelul pieței unui tânăr după care ți s-au aprins călcâiele? Corupție? Delapidare? Nu mă prea pricep la cuvinte, dar sunt sigur că cineva de la sediul central va şti cum să-i zică. Dan Krane şi *Os Blad* sigur vor găsi cuvintele potrivite.

Vendelbo şi-a ridicat privirea. Acum se uita la mine şi vorbea cu voce atât de răguşită, încât era de nerecunoscut.

— Ce vrei?

Am dat din cap încet şi m-am uitat la ceasul de la mână.

— Mai avem 20 de minute să discutăm detaliile şi ce trebuie să facem. Dar, pe scurt, vreau un împrumut de 100 de milioane, aprobat săptămâna asta. Dacă reuşeşti să mi-l obții, atunci eu nu voi folosi butonul acesta de redistribuire.

I-am arătat simbolul de redistribuire şi m-am lăsat pe speteaza scaunului. Am aşteptat. M-am uitat la Vendelbo, care privea într-un punct fix, în gol. Apoi a expirat zgomotos şi şi-a dres glasul.

— La ce dobândă te-ai gândit?

— Cea a pieței, i-am zis şi mi-am pus brațele încrucişate peste burtă. Cei din familia Opgard nu negociază.

Când traversam piața, am văzut că mă sunase Natalie.

— Bună, iubitule! mi-a răspuns ea când am sunat-o.

Evident că m-a luat prin surprindere şi totuşi am simţit cum mi se răspândeşte în corp o căldură nebănuită.

— Lucrezi diseară?

— Nu.

— Dacă vrei, pot să fac eu cina.

— Mi-ar plăcea.

— La ora 19?

— Prefect! Vrei să aduc ceva?

— Cum ar fi?

— O sticlă de vin, de exemplu.

Ea a râs.

— Adică vrei să mergi până la magazinul de băuturi alcoolice din Notodden?

— Doar nu crezi că am ceva pe acasă?

— M-am înşelat oare?

— Da.

— Da?

— Ah, o să împrumut una din sticlele lui Carl.

Râsul ei cristalin mi-a gâdilat urechea.

— Mulţumesc, dar nu pentru mine, Roy. Eu o să beau apă diseară.

— Înţeleg.

— Serios?

— Vinul nu a fost deloc o sugestie bună. Mi-ai spus ieri că de azi înainte vei fi curată ca lacrima.

— La mine nu funcţionează jumătăţile de măsură. Îţi place păstrăvul?

— Cel de mare?

— Da. De la congelate din Coop.

— Aşa cum ne place, de cultură, docil şi mort de-a binelea. Dacă mănânci îndeajuns de mult, te vindeci de Chlamydia.

Ştiam deja că o să am de plătit pentru glumele proaste, dar atâta vreme cât îi auzeam râsul, aveam de gând să o țin tot aşa.

Am închis şi m-am oprit să verific tăblița de la Fritt Fall, apoi am intrat.

— *Supa de conopidă a lui Erik?* am întrebat eu la tejghea.

Erik şi-a ridicat ochii din ziar.

— Supă rece de conopidă.

— Pentru că e foarte bună sau pentru că sună cool?

— Pentru că e bună! a zâmbit el larg. Dar sună şi foarte bine, nu?

— Şi magazinul? l-am întrebat eu uitându-mă prin local.

Nu erau decât zece clienți. Doisprezece, dacă îi puneam la socoteală şi cei doi care completau bilete la loto.

— E în regulă. Ghici cât am încasat vineri.

— Mult. Dar ai avut şi un barman foarte priceput.

— Sunt hiturile! Ştiu că te enervează unele piese din playlist, dar te asigur că se potrivesc al naibii de bine. E important să găseşti categoria care să fie pe gustul tuturor, de toate vârstele, indiferent de sex şi de cele patru orientări sexuale pe care le avem în Os.

Erik şi-a arătat cei doi dinți de aur într-un zâmbet şi mai larg, aşteptându-se să mă interesez care sunt cele patru orientări, dar nu l-am întrebat. Îmi mai spusese gluma aia şi mai demult, şi chiar dacă nu mi-o aminteam în întregime, ştiam că nu mai era nevoie să o mai aud încă o dată.

— Apropo, am luat legătura cu Autoritatea Drumurilor ca să cer permisiunea să montez pe marginea şoselei un indicator albastru cu furculiță şi cuțit, acum, că avem meniu complet. Sperăm să-ți furăm câțiva clienți de la benzinărie.

— N-ai decât! Dacă indicatorul le reaminteşte şoferilor că le este foame, atunci avem amândoi de câştigat de pe urma lor. A fost ideea ta sau a lui Julie?

Erik m-a privit perplex.

— Ce să spun? Cred că i-aş zice ideea amândurora.

Am dat încet din cap, aşa cum fac oamenii din Os. Deci fusese ideea lui Julie.

— E foarte bine să ai idei noi şi inițiativă. Trebuie să creştem rentabilitatea. Şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care am trecut pe aici.

Erik Nerell s-a uitat circumspect la mine. Nici nu era de mirare, pentru că se obişnuise să primească veşti proaste de la mine.

— M-am uitat pe cifrele de pe acest trimestru, i-am spus. Problema nu sunt cheltuielile ocazionale, ci cele regulate. În principal, asta înseamnă salariile angajaților.

Am văzut privirea lui Erik şi mi-am dat seama că exact de asta se temuse. Pentru că Fritt Fall nu avea decât doi angajați, Julie şi el. Iar Julie făcea o treabă excelentă, însă era gravidă acum, deci pe ea nu aş fi vrut şi nici nu aş fi putut să o dau afară.

— N-am vorbit cu Julie încă, i-am zis. Am vrut să discut întâi cu tine.

— Despre ce? a întrebat, cu disperare şi furie în voce.

— M-am gândit să îi ofer o parte din Fritt Fall, în schimbul reducerii salariului fix. Aşa am fi toți în aceeaşi barcă, indiferent dacă ne merge bine sau rău. M-am gândit că ar fi o ofertă bună acum, când ştim că drumul național o să treacă tot prin centru.

L-am văzut cum îşi încordează muşchii maxilarului.

— Şi eu? a întrebat el pe un ton dur.

— M-am gândit să-ți fac şi ție aceeaşi ofertă.

— Aceeaşi?

M-a privit neîncrezător, de parcă s-ar fi aşteptat ca descrierea să se dovedească a fi cu totul altceva, vreo ofertă de doi bani şi neinteresantă.

— Aceeaşi ofertă înseamnă că tu, Julie şi cu mine devenim coproprietari şi fiecare deţine câte o treime.

A închis un ochi, dar nu ca Natalie. El nu era curios, ci al naibii de suspicios.

— Vrei să ne cumpărăm partea?

— Nu. Amândoi veţi primi câte o treime gratis. Cu condiţia să acceptaţi o reducere cu 15% a salariilor. Dacă ne bazăm pe ultimele două semestre, asta o să însemne o creştere cu 25% a veniturilor pentru Julie şi cu 28% pentru tine.

— Eu o să câştig *mai mult* decât Julie?

— Ea are un salariu mai mare decât al tău, deci o scădere de 15% înseamnă mai mult în cazul ei. Şi evident că veţi primi acelaşi procent din profituri.

Erik Nerell se uita ca trăsnit, neştiind ce să creadă.

— De ce... vrei să faci aşa ceva?

Am desfăcut larg braţele.

— Cum am zis, cred că e mai eficient dacă suntem toţi trei într-o barcă. E mai bine să le acorzi oamenilor care au iniţiativă şi imaginaţie drept de proprietate asupra lucrurilor cu care se ocupă. Ce este bine pentru ei este bine şi pentru mine. Ca supa de conopidă. Şi *Bombadilla Life*.

Erik a râs, apoi a rămas pe gânduri. A clătinat din cap şi a râs din nou.

— M-am speriat ca naiba! a exclamat el cu dinţii de aur la vedere.

Ştiam cum se simte, deoarece la fel mă simţisem şi eu când avusesem ocazia să achiziţionez benzinăria unde lucrasem atâţia ani. Ceea ce era al meu, era în sfârşit *al meu, al meu.* Este glasul ţăranului din noi, care spune că trebuie să deţinem, să avem pământ, să stăm pe propriul teren, să cumpărăm tot mai mult, şi asta e o boală. Iar acum acel instinct a fost trezit la viaţă în Erik şi aveam senzaţia că puteam să întrezăresc acel demon-al-împroprietăririi licărind în ochii lui.

— Dar e evident că, atunci când suntem toți în aceeaşi barcă, dacă unul cade, cad şi ceilalți. Deci trebuie ne ajutăm unii pe alții.

— Bineînțeles! a încuviințat Erik, uitându-se deja în jur cu alți ochi, cu privirea calculată a unui proprietar care se gândeşte la venituri şi cheltuieli.

— De exemplu, o să trebuiască să mă ajuți să-mi amintesc ceva ce s-a întâmplat în iarna în care am împlinit eu 17 ani. Tu trebuie să fi avut vreo 15.

— Cum? Are vreo legătură cu ce s-a întâmplat când te-a dus Kurt la secție?

Am încuviințat.

— Ştiu că tu şi Kurt sunteți tovarăşi...

— Ah, nu ştiu ce să zic, dacă suntem tovarăşi, s-a grăbit Erik să spună. Mai degrabă vine la mine când are nevoie de ajutor. Şi ştie că o să primească ajutor, pentru că licența localului a depins dintotdeauna de el, care a garantat pentru mine şi pentru restaurant.

— Dar tu ştii şi că n-a reuşit niciodată să se împace cu ideea că taică-su s-a înecat şi crede tot felul de teorii ale conspirației, după care Carl şi cu mine am fi cumva implicați.

— Mda, acum câțiva ani a vrut să mă trimită în Huken să verific maşina.

— Iată! De-asta trebuie să mă ajuți să-l ajut să reconstituie ce s-a întâmplat când tatăl meu s-a împotmolit cu Cadillacul într-un troian de zăpadă lângă ferma Nerell, când aveai tu 15 ani.

Erik m-a privit întrebător.

— Da?

— Da, nu-ți aminteşti?

S-a scărpinat în cap.

— N-aş putea să zic că da...

— Nu prea e de mirare, a fost acum multă vreme şi nici n-a fost tocmai un incident dramatic. Dar lasă-mă să o iau pas cu pas şi o să vedem dacă nu cumva îţi mai aminteşti câte ceva. E ciudat, dar unele amintiri din copilărie trebuie trezite înainte să poţi să ţi le aduci aminte.

Erik rămăsese cu gura întredeschisă şi se uita la mine cu o privire concentrată. Apoi a încuviinţat încet, foarte lent.

— Poate că aşa e, a spus într-un târziu.

22

— A început când aveam 12 ani, a spus Natalie. Când mi-a venit menstruaţia. Nu ştiu dacă a existat vreo legătură. Am încercat să întreb un prieten psiholog despre asta, aşa, la modul general, pentru că nu am povestit nimănui ce se întâmpla atunci acasă. Şi a zis că da, sigur, există evident o legătură cu situaţia biologică. Dar psihologii sunt ca astrologii, aleg orice soluţie uşoară şi tipar evident. Şi în acest caz, legătura ar fi trebuit să aibă efectul opus. Din punct de vedere biologic, nu-i prea inteligent să-ţi laşi propria fată gravidă. Şi tata a înţeles. De aceea venea la benzinăria ta ca să cumpere pastile de-a doua zi, când credea că n-a fost atent.

Natalie s-a cuibărit mai bine pe braţul meu. Patul ei era la fel de îngust ca patul meu de la atelier, dar nu conta câţi centimetri lăţime avea: la cum arăta relaţia noastră până acum, orice pat de peste un metru însemna spaţiu risipit.

— Până la 12 ani, am fost probabil o fetiţă extrovertită şi fericită, dar după aceea am devenit tăcută şi posacă şi nimeni n-a mai vrut să stea cu mine. Şi nici eu nu am mai vrut să fiu cu nimeni, însă niciun profesor şi niciun adult nu m-au întrebat ce s-a întâmplat.

— La fel a fost şi cu Carl, i-am mărturisit. De fapt, când au început să aibă o suspiciune, pe mine m-au bănuit, nu pe tata.

— Atunci mă înţelegi. Dar cred că e greu să-i învinuieşti pe adulţi, pentru că majoritatea copiilor trec prin schimbări de personalitate la vârsta aceea. Poate că m-aş fi schimbat la fel şi dacă nu exista abuzul. Nu că aşa aş crede, dar chiar nu ştiu. Poate că asta sunt eu. Şi cu drogurile e aceeaşi poveste.

— Cum aşa?

— În anii aceia am descoperit alcoolul. Dacă aş fi putut face rost mai uşor, aş fi băut şi mai mult. Mă lipeam de băieţi mai mari, care ştiau de unde să facă rost de alcool. Şi probabil că de-asta m-am ales cu reputaţia că aş fi o *junkie* uşuratică. Parţial adevărat, aş zice eu. Oricum, băutura şi promiscuitatea sunt comportamente clasice ale victimelor violului, dar, sincer, nu ştiu cum aş fi fost altfel. Poate că îmi place să mă droghez. Şi să mi-o trag cu cine-o fi.

— Serios?

A tras aer adânc în piept.

— Nu. Înainte de doza de ieri, nu mai consumasem nimic de un an, deci evident îmi place să fiu lucidă. Şi nu m-am culcat decât cu opt tipi, printre care eşti şi tu. Nu ştiu cu câte femei ai fost tu, dar în mediul în care mă învârt eu, opt înseamnă că sunt un fel de călugăriţă.

— Opt e un număr mai mare decât în cazul meu, dar, oricum, n-am avut prea multe partenere.

— OK, nouă cu tata.

S-a lăsat tăcerea câteva clipe, apoi am izbucnit în râs.

— Ţi se pare absurd că suntem în stare să privim lucrurile atât de detaşat? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Sunt de părere că e singurul mod în care putem să vorbim despre astfel de lucruri.

— E ciudat, a remarcat ea. E ca şi cum ai vorbi despre ceva care s-a întâmplat într-un univers paralel, de parcă ar fi fost un vis sau un coşmar. Dar apoi găseşti dovezi că totul a fost adevărat. Chiloţii ţi-au fost sfâşiaţi în bucăţi, mirosul lui e impregnat în patul tău...

S-a oprit, probabil simţind cum mă încordez, observând furia oarbă care pune întotdeauna stăpânire brusc pe mine când îmi descrie cineva astfel de scene. Îmi creşte pulsul la simpla vedere a patului supraetajat din camera noastră.

— Eşti bine? m-a întrebat ea.

Am tras în piept mirosul părului ei şi pulsul mi s-a domolit. O maşină claxona în piaţetă. Apartamentul ei era la etajul al doilea, şi ultimul, din Meierigården. Dormitorul, ca şi camera de zi, era mobilat minimalist, fără nimic pe pereţi, de parcă se afundase în muncă încă din ziua în care începuse, de parcă n-ar fi avut nici timp şi niciun interes pentru apartamentul în care locuia. Sau de parcă n-ar fi plănuit să rămână aici.

— Eu ar trebui să te întreb dacă eşti bine, i-am zis eu. Continuă.

— OK, a spus şi m-a sărutat pe umăr. După ce m-am mutat de acasă, m-am întrebat multă vreme cum de a fost posibil abuzul atâţia ani. Evident că tata a avut mână liberă pentru că stăteam singuri la o fermă, eu eram unicul copil, mama deja era bolnavă şi zăcea în cea mai mare parte a timpului. Nu prea aveam interacţiuni sociale şi nici vecini ori rude care să ne deranjeze. Şi totuşi, eu am ştiut. Nu a fost ca în cazul fetei abuzate pe care am cunoscut-o la Notodden şi care mi-a povestit că tatăl ei o făcuse să creadă că şi ea dorea acelaşi lucru. Şi chiar dacă ea ştia că nu e adevărat, tot nu putea scăpa de sentimentul ruşinii. Încercase şi tata, ca să mă facă mai docilă sau să se asigure că n-o să spun nimănui. Însă n-a reuşit. Dar nu de-asta n-am spus nimănui. Îmi era frică, nu pentru mine, îmi era

frică de ce avea să pățească el. Ce nebunie, nu? Să-ți faci griji pentru omul pe care-l urăşti mai mult decât orice pe lumea asta?

— Ba da, e o nebunie, dar tocmai asta e definiția familiei, nu?

— Uneori îmi citea din Biblie. Despre oamenii lui Dumnezeu care fac sex cu membrii familiei lor. Abraham cu sora lui vitregă, Lot cu fetele lui şi aşa mai departe. Tata era un om cu frică de Dumnezeu, dar renunțase la ideea să mă convertească. Şi cu toate astea, folosea poveştile alea ca să încerce să mă convingă că n-o să ardem în iad.

— Mie mi se pare că încerca mai degrabă să se convingă pe el, nu pe tine.

— Poate. Oricum, a încercat tot timpul să arate că tot ce făcea era în regulă. Sau cel puțin nu monstruos de-a dreptul. Adică, trebuie să te împaci cumva cu tine.

— Da, am fost eu de acord, punând un snus sub buză. Trebuie. Până în ziua în care hotărăşti că nu mai trebuie.

Am ascultat sunetele serii de toamnă: vântul care mătura frunzele, muzica frumoasă pe două voci a motoarelor ambalate şi zgomotul cauciucurilor care se frecau de asfalt.

— Cum a rămas cu tatăl tău şi puşca sprijinită de perete? a întrebat ea.

— Dacă aş fi vrut să-l pedepsesc, trebuia să-l las să încerce să se împace cu el. Dar a trebuit să-l omor. Ca să-l salvez pe frățiorul meu. Dacă priveşti aşa lucrurile, a fost mai degrabă moarte asistată decât crimă.

Maşina plecase. Mi-am imaginat că era un Volvo cu doi băieți, care acum rula cu 120 la oră pe drumul național, îndreptându-se către limita regiunii, departe de Os. Apoi am răspuns întrebării ei nerostite:

— Mama mea... nu ştiu. Da, am condamnat-o la moarte pentru că n-a făcut nimic. Dar parcă ar fi ştiut ce urma să se întâmple. În noaptea în care m-am decis să-l ucid pe tata,

luasem cuțitul de vânătoare cu mine în pat şi l-am aşteptat să vină în camera noastră. A venit, însă parcă a simțit pericolul. În orice caz, a renunțat. Şi apoi am auzit plânsete prin hornul care urca dinspre bucătărie. Am coborât şi mama era acolo. Niciodată n-am schimbat o vorbă despre ce îi făcea tata lui Carl, dar în seara aceea a spus singură, ca pe o rugăciune: „Ştii, Roy, că îl iubesc atât de mult pe tatăl tău încât nu pot să trăiesc fără el. Dacă ar trebui să aleg între viața ta şi a lui Carl şi viața lui, aş alege viața lui. Trebuie să ştii asta. Nu pot spune că mă consider o mamă".

— Crezi că ar fi ales să fie în maşină, cu tatăl tău?

Am clipit, încercând să întrezăresc ceva pe întuneric.

— Nu ştiu. Avem tendința să credem ce avem nevoie să credem. Sunt la fel ca tatăl tău, din punctul ăsta de vedere.

— Roy, să nu te mai referi niciodată la tine şi la tata în aceeaşi frază, a spus ea cuibărindu-se lângă mine, goală şi caldă. Bine?

— Bine.

S-a dus la baie, iar eu am aprins veioza ca să-mi găsesc chiloții şi am descoperit câteva picături de sânge pe cearşaf. Natalie a râs când s-a întors şi mi-a văzut expresia de pe față.

— Ce-i aşa amuzant?

— Fața pe care-ai făcut-o, a spus ea şi m-a sărutat pe frunte. Arăți de parcă m-ai fi ucis. Sângerez puțin după fiecare act sexual, nu este periculos şi nici neobişnuit.

Am întins plapuma peste noi şi ne-am cuibărit din nou unul în brațele celuilalt. Ascultam zgomotele de afară, încercând să detectez o eventuală schimbare.

— Ştii ceva? m-a întrebat ea. Ai fost vreodată la Cracovia?

— La Cracovia?

— Când ai fost în Polonia. Ai spus că parcul de distracții este aproape de oraş. Centrul istoric al Cracoviei trebuie să fie fabulos!

— Aşa mi s-a spus, însă am fost singur, deci n-am avut niciun motiv să-l văd. Am vizitat parcul şi am luat primul zbor de întoarcere.

— Ce-ai zice de un weekend break?

— Să mergem împreună?

— Da, să luăm o pauză de la Os. Şi tu ai nevoie.

— Poate, i-am zis.

— Mi-ar fi plăcut să plecăm vineri, dar atunci e petrecerea angajaților. Am verificat şi există zboruri ieftine de la Oslo şi sâmbătă.

— Vrei să zici în *weekendul* acesta?

— De ce nu?

Am clipit pe întuneric. Ea şi cu mine, în Cracovia. De ce tocmai acolo? La naiba, de ce nu? Ce era aşa de greşit? Nu era nimic. Era absolut în regulă, de fapt.

23

Miercuri după-amiază am primit telefonul mult-aşteptat de la Asle Vendelbo. Împrumutul fusese discutat în şedința pentru credite şi fusese aprobat.

Am vorbit pe scurt despre aspecte practice, fără să pomenim despre cealaltă parte a înțelegerii. Nu avea niciun motiv să-şi facă griji, deoarece eram în aceeaşi barcă acum. Dacă trimiteam mai departe informația pe care o aveam despre Vendelbo, ar fi venit odată şi ziua în care ar fi ieşit la iveală că l-am şantajat să îmi dea împrumutul şi atunci aş fi picat şi eu prost. Dar după felul în care am discutat, părea să fie un împrumut obişnuit. Ba chiar a izbutit să mă felicite pe un ton însuflețit. Curată actorie! De parcă ar fi suspectat că avem convorbirea ascultată.

Nu-mi trecuse prin minte până atunci că Olsen mă arestase ca să mă sperie şi apoi să vadă ce făceam. Poate că mă spiona în speranța că o să fac ceva care să dea în vileag că am o crimă pe conştiință. N-aveam de gând să-i dau bonus un nou capăt de acuzare pentru dare de mită.

De aceea nu l-am sunat pe Bent Halden de pe telefonul personal, ci l-am împrumutat pe al lui Egil.

— Da?

— Bună ziua, Halden. Vă sun de la Atelierul Auto din Os. Maşina dumneavoastră e gata. Unde vreți să o livrez?

În liniştea care a urmat, l-am auzit în fundal pe Jon Fuhr; părea că tocmai încheie o convorbire.

— O secundă, a spus Halden cu vocea tremurândă. Ți-l dau pe celălalt proprietar al maşinii.

Am auzit cum telefonul e pasat în mâinile altcuiva, apoi am auzit glasul lui Fuhr.

— Trebuie să ne întâlnim, a zis el şi să revizuim condițiile înțelegerii noastre. Doar ca să fim siguri că totul e în regulă.

— Păi, bine, atunci. Ne vedem la hotelul din Notodden?

— Nu, pe şoseaua națională. Îți trimit coordonatele şi ne vedem mâine la 5 dimineața. Ajungi?

— La 5 dimineața?

— Mâine avem o zi plină, cu multe întâlniri şi cred că acolo nu vom fi deranjați. Ia-ți şi telefonul pe care îți trimit coordonatele. E-n regulă?

Am ascultat. Ca şi cum undele sonore mi-ar fi putut şopti la ce se gândea Fuhr.

— Bine, am căzut de acord şi am închis.

Apoi l-am sunat pe Carl şi i-am zis că împrumutul fusese aprobat.

A strigat de bucurie şi am fost nevoit să țin telefonul departe de ureche.

După-amiază m-am dus cu maşina la Opgard şi, când am intrat în bucătărie, Carl zâmbea cu gura până la urechi şi scotea dopul unei sticle de şampanie.

Dopul s-a lovit de tavan, el a umplut două pahare verzi de şampanie – care, conform tatălui meu, fuseseră cele mai tâmpite cadouri de nuntă şi care mai fuseseră folosite o singură dată până atunci. Nu când ne-am născut eu şi Carl, ci când şi-a cumpărat Cadillacul.

Am sorbit din şampanie în timp ce el a dat peste cap un pahar întreg.

— OK, a început Carl. Am vorbit cu consiliul de administrație şi uite cum facem: cumperi toată emisiunea de acțiuni la 500 de coroane per acțiune, ceea ce înseamnă în total 50 de milioane.

A fost cât pe ce să-mi stea şampania în gât.

— Să cumpăr? Păi, ce naiba! N-am vorbit despre un împrumut? Pe *termen scurt*!

— Ba da, ba da, calmează-te. *Concomitent* cu achiziționarea acțiunilor primeşti o opțiune care îți dă dreptul, dar nu şi obligația, să le vinzi către Os Spa în termen de şase luni, la prețul de 510 coroane. Aceste şase luni ne vor asigura suficient timp să găsim noi investitori. Cele zece coroane în plus vor putea să acopere dobânda pe care trebuie să o plăteşti băncii şi îți mai şi rămâne ceva. Adică, indiferent cât scade valoarea acțiunilor, tot poți să le vinzi fără să pierzi nimic. Şi dacă valoarea acțiunii creşte peste 510 coroane, poți să le păstrezi dacă vrei.

— Nu pot. Peste şase luni am nevoie de bani pentru roller-coaster.

— Ştiu, şi deoarece vedem şi noi că nu există lichidități în piață pentru acțiunile Os Spa, ne gândim să emitem oricum acțiunile la preț de 500 şi să le cumpărăm înapoi pentru 510. Bine?

Am răsucit paharul în mână.

— Deci e pur şi simplu un împrumut de la mine pentru companie?

— Exact. N-o să câştigi cine ştie ce, dar măcar o să ai 30% din acțiuni timp de şase luni şi un loc în consiliul de administrație.

— Asta înseamnă 36%, cu acțiunile pe care le am deja. Cu procentul ăsta, n-ar trebui să fiu preşedintele consiliului?

Carl a râs.

— Cred că o să reuşim să trăim şase luni fără să schimbăm preşedintele; suntem foarte mulțumiți de Jo Aas. Deci ce zici, frate-meu?

Am strâns din buze. De fapt, nu prea îmi place şampania, însă asta era mai gustoasă decât ce băusem până acum. Am ridicat paharul.

— Te iubesc! a strigat Carl, ciocnind paharul cu atâta entuziasm, încât şampania a dat pe dinafară.

Am băgat o pizza congelată la cuptor şi i-am povestit despre discuția cu Halden şi Fuhr şi ce părere aveam eu. El a încuviințat şi a sunat-o pe Goebbel, căreia i-a zis că o să-i trimit nişte acte.

Am mâncat pizza la masa din bucătărie, iar Carl s-a plâns că trebuie să bea toată şampania singur.

— Conduc eu, i-am zis.

— Conduci tu? Ai toată noaptea la dispoziție să scapi de alcool dacă te întâlneşti cu Fuhr la 5 dimineața.

— Plec acum, dorm la Natalie.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Serios? A treia noapte la rând? E chiar aşa de bună la pat?

Am ridicat din umeri şi am mai luat o coajă pe care Carl o lăsase nemâncată, ca de obicei.

— Plecăm la Cracovia în weekend, i-am spus.

— Ah, da? Mergeți să verificați din nou montagnes russes-ul?

— Nu. Doar...

— Doar...

— Să ne plimbăm prin centrul vechi şi să vizităm oraşul. Să bem vin. Să mâncăm bine.

— Serios? s-a mirat el râzând.

Dar se întâmplase ceva cu râsul lui în ultimele zile. Îşi pierduse spontaneitatea lipsită de griji care-l făcea atât de molipsitor. Schimbarea se petrecuse înainte de arestarea mea, deci nu asta îl deranja. Să fi fost Mari Aas şi toate grijile pe care şi le făceau întrebându-se dacă să facă pasul şi să devină un cuplu propriu-zis? Să fi fost casa, cu tot ce era de reparat şi aranjat, şi întârzierile nesfârşite? Sau era doar jobul, efortul zilnic de-a păstra aparențele, în timp ce ştia că trebuie să crească profitabilitatea înainte de-a ajunge în punctul în care minusurile din contabilitate nu vor mai putea fi ascunse? Evident, l-aş fi putut întreba direct. Oare de ce nu l-am întrebat? Intervenise între noi ceva ce mă împiedica? Nu, ce ar fi putut să fie? Apoi l-am întrebat.

— Ce te supără, Carl?

M-a privit gânditor.

— Suma, a răspuns el. Suma tuturor lucrurilor. Mmm, ştii tu, uită-te cât de afectat eşti şi tu de stres.

— Cum aşa?

— Ai început să crezi că şeriful Kurt Olsen ne ascultă telefoanele. Asta-i paranoia şi se întinde până cuprinde totul.

Am încuviințat.

— Ai dreptate. Trebuie să ne păstrăm calmul. Să fim atenți, să nu intrăm în panică.

M-am uitat la ceas şi m-am ridicat.

— Ai şi plecat?

A rostit cuvintele ca şi cum nu s-ar fi gândit prea mult, dar sunaseră mai rugător decât avusese de gând. M-am uitat la ochii lui mari şi frumoşi şi o clipă mi-a trecut prin

cap să o sun pe Natalie şi să-i spun că fratele meu avea nevoie de companie în seara asta. Când am plecat cu maşina, parcă l-aş fi văzut stând în seră şi uitându-se după mine. Îi vedeam faţa roşie când am frânat şi am făcut curba la Geitesvingen.

Şi în timp ce eram întins în braţele lui Natalie, după ce făcuserăm dragoste şi ea adormise, am rămas treaz şi auzeam vocea tatălui meu în cap: „Suntem o familie. Ne avem pe noi şi pe nimeni altcineva. Prietenii, iubiţii, vecinii, sătenii, statul nu sunt decât o iluzie şi nu fac doi bani când contează cu adevărat. Suntem noi împotriva lor, Roy. Noi împotriva tuturor celorlalţi".

24

Când am ieşit de pe drumul naţional înspre refugiul marcat pe harta cu coordonate era 4:55 şi încă întuneric. În lumina farurilor l-am văzut pe Jon Fuhr, care stătea cu braţele încrucişate, sprijinit de singura maşină parcată. Nu era aceeaşi ca data trecută, ci un Suzuki Across, pe care am văzut sigla firmei de închirieri de maşini Bislet Bilutleie. Era un loc bine ales, deoarece rareori oprea cineva aici. Poate pentru că era atât de pustiu şi avea şi ceva claustrofob. Vederea era blocată din trei părţi de pereţi de piatră negri, abrupţi, iar o pantă cu grohotiş, aflată în spatele parapetului, cobora spre un lac mic şi deloc atrăgător. Dacă mai mergeai 20 de minute, ajungeai la Os, unde refugiul avea o cafenea micuţă, privelişte mai frumoasă şi pompe de benzină.

— Salut! am spus când m-am dat jos din maşină şi m-am uitat spre panta abruptă.

Luna se oglindea în apa neagră şi neclintită.

— Halden n-a vrut să vină?

— Nu-i nevoie, a răspuns Fuhr scărpinându-se în barbă.

Se mai alesese cu nişte coşuri de data trecută.

— Vreau doar să-ți dau IBAN-ul şi contul în care să virezi banii.

Mi-a întins o foaie. În timp ce citeam, un corb a țipat sus, pe stâncă.

— Două conturi din Insulele Cayman? l-am întrebat.

— Anonimat total. E în avantajul amândurora.

— Asta aşa-i.

Am împăturit foaia şi am dat să o bag în buzunarul de la spate.

— Vreau să-mi dai foaia înapoi, a zis Fuhr. Ți-am adus-o ca să transferi banii acum.

— Acum?

— Ți-ai adus telefonul mobil, nu?

Apoi mi-a smuls foaia. Stătea cu spatele la lună şi nu-i vedeam expresia.

Mi-am frecat mâinile pentru că era frig.

— Care-i graba?

— Graba e că tu eşti suspect într-un caz de omucidere şi n-ai cum să transferi bani din puşcărie.

— Las-o baltă! Cine ți-a zis?

— Câțiva localnici care lucrează la tunelul Todde. Care *au lucrat*, ar trebui să spun. Dacă într-adevăr eşti cercetat de poliție, vorbim despre un alt nivel de risc şi pentru înțelegerea noastră. Bent e de părere că ar trebui să ne lăsăm păgubaşi, să refuzăm banii şi să trimitem, în schimb, un raport reevaluat. Şi să facem ceva pe amenințările tale că ne vei arunca de pe geam din hotel sau ceva.

— Da, pentru că nu mai ai de ce să te temi dacă mă bagă la zdup, aşa v-ați gândit voi?

Fuhr nu a răspuns. S-a uitat în urma unui trailer care a trecut pe lângă noi.

— Aşa deci, am zis. Halden nu-i aici pentru că vă este frică de mine. Credeţi că dacă sunt un criminal, s-ar putea să vă fac felul acum, după ce a fost publicat raportul, şi să nu mai plătesc 12 milioane.

Fuhr a ridicat din umeri.

— Şi elimini şi posibilitatea să revizuim raportul. Pentru că nu-i ceva chiar atât de neobişnuit să se revizuiască rapoartele.

— Să înţeleg că asta e o ameninţare?

— Nu, motivaţie.

Fuhr şi-a mutat greutatea pe ambele picioare. Acum era pregătit şi n-aş mai fi putut folosi elementul-surpriză ca data trecută. Nici nu părea foarte speriat. Coşurile noi sugerau că s-ar putea să-şi fi mărit doza de steroizi şi-i crescuse nivelul de testosteron – ăsta să fi fost motivul? Sau era înarmat? Evident că era înarmat! Sub pufoaică, se vedea ieşind ceva din betelie şi ar fi putut fi orice, numai că eu ştiam că era un pistol. Inima a început să-mi bată mai tare.

— Bine, am spus eu sperând să nu-şi dea seama din tonul meu că îmi era frică. Nu-i nevoie să stăm aici şi să discutăm nimicuri.

Mi-am scos telefonul.

— Nu trebuie decât să tastez câteva cifre şi primeşti banii.

— Sunt mai multe cifre, nu doar câteva, m-a corectat Fuhr. Trebuie să faci două transferuri, deci hai să ne aşezăm în maşina ta.

— Două?

— Ai văzut pe foaie două conturi. Trebuie să pui şase milioane într-unul unul şi nouă în celălalt.

— După mintea mea, asta înseamnă 15 milioane.

— Preţul a crescut, Opgard. Cum spuneam, dacă te urmăreşte poliţia, pentru noi riscul e cu totul altul.

— Şase în contul lui Halden şi nouă în contul tău atunci, am dedus bine?

— Haide să urcăm în maşina ta.

Am înghiţit în sec. Era foarte linişte. După trailer nu mai trecuse pe lângă noi nicio maşină. Fuhr a observat ezitarea mea şi şi-a lăsat braţele în jos, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească.

I-am simţit privirea cercetătoare aţintită asupra mea în timp ce mergeam spre maşină şi mă suiam la volan. Fuhr s-a strecurat pe locul din dreapta, iar mie mi-a trecut prin cap o idee nebunească. Nu-şi scosese încă pistolul, deci dacă porneam motorul, blocam uşile, lăsam jos geamul şoferului şi o luam pe lângă parapetul scurt, maşina ar fi ajuns în apă înainte să apuce el să reacţioneze, iar eu puteam să ies pe geamul de pe partea mea. Cum am zis, era o idee nebunească, însă gândul la un atac trebuie să se fi tradus în limbajul meu corporal, pentru că în momentul în care m-am întors spre Fuhr, avea deja o armă în mână. Şi încă una al dracului de înspăimântătoare.

— Nu încerca să faci vreo prostie, Opgard. Doar virează banii şi eu mă uit, apoi plecăm fiecare pe drumul lui şi nu ne mai vedem niciodată. Sună bine?

Am încuviinţat, privind ţeava pistolului, care promitea o moarte rapidă şi relativ nedureroasă. Dacă aş fi fost în situaţia asta acum două săptămâni, probabil că mi-ar fi fost frică şi atunci, dar, într-un fel nefericit, m-aş fi şi bucurat. Acum totul era diferit, însă nu pentru că mi se acordase un împrumut de 100 de milioane de coroane, aveam un camping şi un drum naţional, ci pentru că aveam două bilete spre Cracovia care costaseră mai puţin de 1 000.

— De fapt, deschide telefonul şi dă-mi-l mie! a zis Fuhr.

M-am conformat. L-am privit cum umblă în telefon, urmărindu-mă şi pe mine cu un ochi. Mi-a dat telefonul înapoi şi am văzut că şterse mesajul cu coordonatele pe care mi-l trimisese.

— M-am prins, i-am spus.

— Ce?

— M-am prins care e planul tău.

— Tocmai ți l-am spus.

— Da, partea în care n-o să mai vorbim niciodată e adevărată într-o oarecare măsură.

Mi-a pus în brațe foaia cu numerele de cont.

— Lasă vorba şi pune mâna să tastezi, Opgard.

Nu m-am mişcat, cu ochii la foaie.

— Acum! a strigat el şi a apăsat țeava pistolului în tâmpla mea.

— Mă îndoiesc că o să mă împuşti înainte să apuc să-ți fac viramentul. După, poate...

A trecut un autobuz, apoi s-a lăsat tăcerea. Nu se auzea decât respirația a doi bărbați într-o maşină mică. Doi bărbați care *încă* respirau.

— Tastează! mi-a şuierat Fuhr la ureche.

— Tastează tu! i-am spus eu şi i-am întins telefonul.

— Ce?

— Mai ții minte ce ți-am spus la Notodden, Fuhr? Când vrei să întinzi o capcană, trebuie să te asiguri că e mai inteligentă decât prada.

— Ce dracu' zici acolo?

— Planul tău – că sunt sigur că nu e şi a lui Halden – era să te întâlneşti cu mine într-un loc pustiu, fără martori şi unde nu laşi nicio urmă. De-asta ai venit cu o maşină închiriată şi sunt destul de sigur că ți-ai lăsat telefonul acasă. Am dreptate?

Fuhr nu a răspuns, dar a apăsat pistolul mai tare pe tâmpla mea.

— Evident că ai şters mesajul cu coordonatele de pe telefonul meu, pe care le-ar fi *putut* găsi poliția dacă n-ar fi fost atât de evident că are de-a face cu o sinucidere. Pentru că ar fi cât se poate de firesc ca un bărbat pe punctul de-a fi arestat pentru o crimă pe care a comis-o cu mulți ani în

urmă, să aleagă soluția cea mai simplă. Totul e un caz clasic de „sinucidere a singuraticului”. Înaintea zorilor, un loc izolat, în maşina lui, cu o armă. Şi pare că ai şi unghiul potrivit de tragere, Fuhr. Presupun că ai făcut rost de un pistol care nu poate fi identificat. Vreun fost tovarăş din gaşcă, fără îndoială. Cred că atunci te-ai ales cu condamnarea pentru violență, nu?

L-am auzit cum schimbă strânsoarea pe pistol, ca şi cum l-ar fi strâns atât de tare, încât muşchii antebrațului începeau să se resimtă de pe urma acidului lactic. Şi-a mişcat cealaltă mână şi a împins ceva în buzunarul hainei mele.

— Ce-i aia?

— Biletul tău de adio, Opgard, doar ca să nu mai aibă nimeni îndoieli. Dar nu e prea târziu. Dacă îmi transferi banii acum, n-o să moară nimeni aici.

— Oh, ba da! Crezi că sunt prost? N-ai scris biletul de adio ca să mă amenințI, ci ca să-l *foloseşti*. Singurul lucru care mă poate salva acum e să *nu* virez banii.

— Există lucruri mult mai rele decât un glonț în cap, Opgard.

Am râs.

— Uite cum începi să dai cărțile pe față, Fuhr. Puțină tortură, la asta te gândeşti? Cu levierul? Cu cuțitul? Dar atunci n-o să mai arate a sinucidere, nu?

— Lua-te-ar dracu’!

Parcă şi coşurile i se umpluseră de sânge.

— Dacă nu virezi banii ăia, te ucid, te omor! a strigat el.

Îi auzeam respirația şuierând şi acum în maşină mirosea a frică, testosteron sau adrenalină, dacă e să-i crezi pe autorii de thrillere americane. Eventual, toate la un loc.

— Deci pe cine ucizi? l-am întrebat. Pentru că asta e problema de fapt. S-ar putea să fiu arestat pentru crimă, aşa că, din punctul ăsta de vedere, nu mă tem deloc să mor

în clipa asta. Dar, în acelaşi timp, în afară de mine, nu există nimeni altcineva care să însemne mai mult pentru mine. E trist, evident, dar aş zice că în clipa asta am noroc.

A înghiţit în sec şi a reuşit să-şi calmeze respiraţia, să se adune şi probabil şi-a imaginat că a recâştigat şi controlul asupra situaţiei.

— Nu înţelegi, Opgard. Cea mai bună variantă e să ne primim banii. A doua e să dispari tu, să dispară toată povestea asta, să revenim în punctul din care am plecat, înainte să apari tu. Ai înţeles? Deci dacă nu începi să scrii numerele alea în următoarele cinci secunde, te împuşc. Dacă transferi banii, ai o şansă să nu te împuşc. De ce nu accepţi şansa asta?

— Nu. O să-ţi fac o ofertă pe care nu o poţi refuza. Ceva ce rezolvă totul în cel mai convenabil mod pentru amândoi.

— Ia să aud!

— Intră în e-mailul meu, i-am spus şi am arătat spre telefon. Uită-te la e-mailurile trimise. Cel mai recent, către Liv Goebbel. Deschide-l!

Cu pistolul la tâmplă şi ascultându-l pe Fuhr cum umblă pe telefon, m-am uitat drept în faţă. Prin parbriz, în beznă. Oare mi se părea mie sau în partea cealaltă a lacului chiar se vedea o pată cenuşie pe cerul întunecat? În orice caz, ştiam sigur că Fuhr citea acum e-mailul pe care-l expediasem în seara precedentă.

Referitor la conversaţia noastră telefonică. În cazul morţii mele sau în cazul în care voi fi dat dispărut mai mult de trei zile, o autorizez pe Liv Goebbel, în calitate de avocat, să acceseze linkul de mai jos, să deschidă înregistrarea video şi să aducă la cunoştinţa autorităţilor conţinutul acesteia. Cu stimă, Roy Opgard.

Au trecut câteva secunde, apoi am auzit vocile din camera 333 de la hotelul Brattrein.

Fuhr a ascultat toată înregistrarea, inclusiv rezumatul făcut de mine la final.

Apăsarea țevii pistolului a slăbit şi m-am uitat la el. Stătea cu capul plecat şi se uita la ecranul telefonului.

— Vestea bună este că familia Opgard nu negociază. Deci o să-ți transfer cele 12 milioane. De 12 a fost vorba inițial, nu?

Fuhr nu şi-a luat privirea de la ecran, doar a încuviințat lent, de parcă ar fi fost din Os.

— Bine, atunci suntem chit, i-am zis. Dă-mi telefonul ca să fac transferul.

Ar fi trebuit să-mi dau seama ce urmează, însă probabil că îmi pierdusem simțul care-mi spunea când o să cedeze nervos cineva. Fuhr a atacat. M-a lovit cu pistolul peste frunte şi am văzut stele verzi. A început să-mi curgă sânge peste un ochi şi să se scurgă pe față, şi am simțit un gust metalic când l-am şters cu limba.

— Aşa! a exclamat Fuhr şi mi-a întins telefonul. Acum suntem chit.

Am dus mâna la buzunarul gecii şi am scos biletul pe care-l îndesase acolo. Scrisese mesajul cu majuscule, evident ca să nu-i treacă prin cap cuiva să facă o comparație cu scrisul meu de mână.

M-AM SĂTURAT DE VIAȚA ASTA. ADIO. OPGARD.

Scurt şi la obiect. Da, eram impresionat, pentru că erau exact cuvintele pe care le-aş fi ales şi eu.

— Am senzația că mi se învârte un miriapod prin cap, i-am spus lui Stanley Spind când a ridicat o oglindă în fața mea.

— Măcar n-o să trebuiască să-ți cumperi mască de Halloween, a râs el, strângând trusa. Şi să ştii că nu cred sub nicio formă că ai dat cu capul în tocul uşii.

— N-am găsit o poveste mai bună, am răspuns eu pipăind cusătura proaspătă de pe frunte.

— Nu pune mâna, m-a avertizat Stanley, postându-se în spatele scaunului şi începând să mă bandajeze. Apropo, tot aud că ai fost arestat.

Stanley era un tip de încredere, nu avea niciun interes ascuns, din câte îmi dădeam seama, şi, din fericire, nu-i păsa absolut deloc de intrigile şi bârfele care fascinau restul satului. Era un tip direct, cum zic suedezii. Spunea exact ce crede şi punea întrebări directe dacă voia să ştie ceva. Ca şi acum, imigrant fiind, nu era la fel de implicat în cercurile de bârfe ale celorlalți localnici.

— Păi, se aplică şi regula confidențialității?

— Dacă vrei, da.

— Au găsit sângele fostului şerif pe Cadillacul părinților mei. Kurt încearcă să facă legătura între sânge şi persoane aflate încă în viață. Nu-i place povestea cu sinuciderea lui taică-su.

— Am înțeles. Aşa facem toți, acceptăm doar poveştile care ne plac. Aş zice că şi tu faci la fel, Roy.

Am ridicat din umeri.

— Cu toții vrem să fim eroi în propriul film, nu?

— Ai dreptate şi tu. Bun! În sfârşit, Os are primul locuitor cu turban.

A fixat bandajul cu două cleme şi s-a aşezat la birou.

— Cum îți merge viața amoroasă, Roy?

Am zâmbit.

— N-ai pacienți care aşteaptă?

— Ba da, tocmai de-aia te şi întreb.

— Cum aşa? am întrebat mirat în timp ce-mi luam geaca de pe cuierul de pe perete.

Şi-a împreunat mâinile la ceafă şi a zâmbit larg.

— Acesta este chestionarul meu expres pentru evaluarea sănătății pacientului. De regulă, când omul e îndrăgostit, este şi sănătos.

— Serios? Ai vreo dovadă empirică pentru teoria asta?

— Doar dovezi rezultate din observații, dar atârnă extrem de greu. Cine-i norocoasa?

Nu m-am putut abține şi am râs.

— Vrei să zici că *vezi* cu ochiul liber chestia asta?

— Îmi dau seama după tensiune, puls, albul ochilor.

— Poate e invers, şi oamenii sănătoşi se îndrăgostesc mai uşor.

— Poate şi asta.

— Dar tu cum stai cu dragostea, Stanley?

— O să vedem, mergem într-o excursie în weekend.

A scris ceva pe o foaie şi mi-a întins-o.

— Analgezice, dacă ai nevoie.

M-am uitat pe foaie.

— Ştii, sunt curios. Este adevărat că se poate face un test de paternitate în timpul sarcinii?

— Da, e adevărat. O analiză simplă pe sânge recoltat de la mamă poate să determine profilul ADN al copilului.

— Inteligent.

— Nu-i aşa?

Când am trecut prin sala de aşteptare, l-am zărit pe tinichigiul Moe. Se uita țintă la un ziar fără să-şi ridice privirea. Cred că îmi auzise vocea în cabinet.

Am apăsat cu piciorul pedala mică şi argintie a găleții de gunoi şi am aruncat prezervativul. M-am cutremurat puțin când s-a închis capacul.

— Ți se vede capul pe întuneric, a spus Natalie când m-am întors în dormitor.

— Omul invizibil, am spus eu.

— Ce?

— Nu se vede decât bandajul. Dacă-l dau jos, sunt invizibil şi pot să fac ce vreau cu tine.

— Mi se pare că faci ce vrei şi *cu* bandajul.

M-am strecurat în patul cald, iar ea s-a întors cu spatele şi şi-a împins fundul spre mine. Am sărutat-o pe ceafă şi a chicotit mulțumită.

— Pot să te întreb ceva? am zis.

— Aş zice da, dar când începi aşa, nu mai sunt sigură, a zis ea întinzându-şi brațele în spate şi trăgându-mă mai aproape.

— Poate să mai aştepte. Mai bine zis, pot să uit cu totul de întrebare.

— Nu.

— Ba da.

— Acum e prea târziu. Haide!

— Ai...

— Zi!

— Ai fost vreodată gravidă?

A tresărit de parcă aş fi curentat-o şi mi-a dat drumul pe loc.

— Nu ştiu, a spus ea după o pauză lungă.

— Ştiu că ai luat pastile de a doua zi, dar a existat vreun moment în care *să ştii* dacă ai rămas gravidă?

Perna a foşnit când a clătinat din cap.

— Te-ai gândit vreodată la asta? Să faci copii?

Am simțit-o cum se încordează.

— Nu, nu, am adăugat repede. Nu sugerez nimic, sunt doar curios.

A rămas tăcută. Mult timp, şi apoi mi-a părut rău că am intrat neinvitat pe terenul acela.

— Da.

— Da? Te-ai *gândit* să faci copii?

— Nu, am vrut să zic că am ştiut, a completat ea. Că eram gravidă. O singură dată.

— Cu...

— Da, cu *el.*

— El a ştiut?

— Da, el m-a trimis la doctor să...

A ezitat căutând cuvântul potrivit.

— ...să scap de el.

— Îți amințești cumva dacă ți-au luat probe de sânge atunci?

M-a privit.

— Nu. Unde vrei să ajungi, Roy?

— Nu ştiu, am răspuns şi m-am întins din nou pe spate, uitându-mă la tavan. Chiar nu ştiu.

În tăcerea care s-a lăsat, părea că s-a schimbat ceva în cameră. Ca şi cum s-ar fi strecurat în pat un oaspete neinvitat şi acum stătea întins între noi. Ştiam că trebuie să-l alung înainte să apuce să se instaleze definitiv. Am înghițit în sec.

— Te iubesc, i-am spus.

— Ce-ai zis? m-a întrebat ea cu o voce uluită.

Mi-am dres glasul.

— Scuze pentru pronunție. Nu prea am exercițiu cu cuvântul ăsta. Am spus că...

Buzele ei mi-au stăvilit celelalte cuvinte.

— Au! am protestat când s-a dezlipit de mine.

— Vai, îmi pare rău! Fruntea ta!

— Acum nu mă doare chiar aşa de tare! am zis eu trăgându-i capul înspre al meu.

— Pune-ți un... a şoptit ea după o vreme.

— S-au terminat, am zis.

— Vreau să te simt în mine, dar ai grijă. Sunt la ovulație.

— Vai! N-am încredere nici în mine, nici în tine. Aşteptăm până la Cracovia, sigur sunt mai ieftine.

Am simțit cum tremură.

— Ştiu că plângi de fericire, i-am spus. Şi eu aş vrea să mi-o trag cu mine.

S-a rostogolit lângă mine, râzând în hohote. Era cel mai bun public pe care-l avusesem vreodată.

— Râzi pentru că sunt amuzant sau pentru că apreciezi că depun eforturi?

— Hai să zicem că e câte un pic din fiecare, a răspuns ea mângâindu-mă pe obraz.

După o vreme s-a întors şi mi-a şoptit la ureche.

— N-ai voie să spui ce-ai zis tu după doar două săptămâni, ştii asta, nu? Dar fie, şi eu te iubesc!

Înainte să adorm m-am gândit că s-au rezolvat două lucruri. Şi al naibii de bine!

Dar evident, asta a fost atunci.

Două zile mai târziu, totul avea să fie dat peste cap din nou.

25

Era ora 6, sâmbătă dimineaţă, şi se lăsase ceaţa. În plus, se aşezase şi un strat fin de zăpadă pe drumul care coboară de la Opgard, trece de ferma Nergard şi ajunge până în piaţă. Se anunţaseră câteva grade peste 0, deci zăpada avea să se topească peste zi, dar mă bucuram că montasem deja cauciucurile de iarnă şi nu trebuia să ne târâm ca melcul până la aeroport.

Timpul se scursese nebănuit de repede în ultimele zile.

Cum adunarea generală aprobase deja emisiunea de acţiuni, fusese suficientă o şedinţă convocată în grabă a consiliului de conducere ca să aprobe vânzarea către mine, iar banii – 50 de milioane – fuseseră deja transferaţi, iar acţiunile erau ale mele. Cel puţin pentru şase luni, până puteam să li le vând înapoi. Citisem pe îndelete şi cu atenţie acordul de emitere a acţiunilor şi opţiunea de vânzare. Totul părea să fie în ordine, dar, chiar şi aşa, e de aşteptat să ţi se

strângă puțin stomacul când e vorba despre o sumă atât de mare.

Mă aflam în față la Meierigården şi mă uitam la reflexia mea în uşă. Am observat că bretonul acoperea cea mai mare parte a cicatricii după ce îmi dădusem jos bandajul. Am sunat din nou la uşa lui Natalie.

Îi telefonasem înainte să plec spre ea şi, când am văzut că nu răspunde, mi-am închipuit că venise târziu de la petrecerea angajaților şi încă dormea. Eu mă trezisem când se întorsese Carl de la chef, pe la 3, şi apoi sforăise ca un motor în doi timpi până am plecat. Dar mă îngrijora mai tare că Natalie nu răspundea nici la uşă. Ştiam că soneria face zgomot, pentru că o auzisem o dată, când coborâse ea să cumpere ceva pentru micul-dejun. Zornăia ca un clopoțel care anunță pauza la şcoală.

M-am uitat la ceas.

Mi se învălmăşeau în cap răspunsuri alternative la întrebarea „ce naiba s-a întâmplat?”, însă le-am alungat pe toate, cu excepția unuia. Probabil luase ceva şi acum zăcea pe jumătate beată sau leşinată din cauza vreunui drog. Apoi m-am gândit ce de vorbe o să circule prin sat din pricina asta şi m-am hotărât să sun la vecinul ei. Soneria se auzea până jos.

După o vreme mi-a răspuns o voce pe jumătate adormită la difuzorul de deasupra interfonului. I-am explicat situația, că am impresia că Natalie nu s-a trezit şi că trebuie să prindem avionul. Vecinul mi s-a părut cam sceptic, ceea ce nu era de mirare, pentru că-i spusesem cum mă cheamă şi acum toți îmi asociau numele cu eticheta „suspect de omucidere”. Dar când i-am zis că Natalie fusese la o petrecere, a înțeles unde băteam. Şi, ca oricine din Os, deținea, pentru orice eventualitate, cheile vecinei sale.

Am urcat la etajul al doilea, unde l-am găsit pe vecin îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de trening largi şi un tricou pe care scria *Don't suck* şi pregătit să descuie uşa.

Am intrat, dar el a rămas pe hol. Nu ştiu la ce mă aşteptam, însă nu era nimeni acasă. Patul era făcut. Şi bineînţeles că mi-au trecut prin cap câteva variante. Dar niciuna nu se potrivea.

Am ieşit pe hol, i-am cerut iertare pentru deranj şi i-am zis că-s convins că o s-o găsesc în altă parte.

M-am dus la hotel.

Fata de la recepţie mi-a spus că lucrase toată noaptea şi de aceea nu participase la petrecere, dar da, îşi văzuse colegele venind şi plecând. Evident că ştia foarte bine cine sunt, eram fratele şefului ei şi acţionar al hotelului. Cu toate acestea, a ezitat când am întrebat-o la ce oră a plecat Natalie Moe. I-am arătat biletul de avion cu numele ei, i-am explicat că nu era acasă când mă dusesem să o iau cu maşina. Fata a roşit şi a spus că Natalie plecase devreme de la chef, în jurul orei 10, şi dacă îşi amintea bine, luase un taxi. Nu puteam decât să presupun de ce roşise recepţionera, aşa că am întrebat-o direct, ca să evit bănuielile:

— Singură sau cu cineva?

— Singură.

— Băută?

Fata şi-a dezumflat obrajii şi a răspuns nefericită:

— Da.

OK, deci asta însemna că s-a dus la cineva. La un iubit? La o prietenă?

— Ştii cumva unde s-a dus?

— Nu.

— Ce taxi a luat?

A început să tasteze pe ecran, probabil ca să vadă dacă era înregistrată vreo comandă.

— O maşină albă sau una roşie? am întrebat-o.
— Roşie.
— Perfect! Mulțumesc!
L-am sunat pe Dagur în drum spre ieşire.
Mi-a răspuns la al doilea țârâit şi l-am întrebat unde o dusese pe Natalie Moe.
— Îmi pare rău, Roy, a răspuns el pe tonul melodios tipic dialectului nostru, dar nu pot să-ți zic.
— Nu mă interesează la cine s-a dus, Dagur, vreau doar să mă asigur că este bine.
— Înțeleg, dar am o clauză de confidențialitate.
Am pufnit.
— Nu există aşa ceva la şoferii de taxi.
— Ba da. Nu mulți ştiu despre ea, dar trebuie să respectăm confidențialitatea clienților.
— Glumeşti?
— Dacă zic ceva, risc să fiu şi amendat, şi să mi se suspende şi licența. *Sorry*, dar trebuie să vorbeşti cu Kurt dacă vrei să-ți dau informații despre clienți. Trebuie să închid acum, Roy.
Şi chiar a închis.
— La naiba!
Mi-am dat seama că dădusem cu telefonul de pământ. M-am aplecat să-l ridic, dar ecranul fusese spart într-un colț.
Am mângâiat suprafața ciobită şi mă întrebam ce ar trebui să fac, când telefonul s-a luminat. Am crezut inițial că activasem eu ecranul cu degetul mare, dar telefonul a vibrat şi am văzut că mă sună Natalie. Am simțit că mă trezesc în sfârşit dintr-un coşmar.
— Da? am răspuns eu aproape strigând, aproape urlând de fapt.
— Roy?
Nu pocea cuvintele, dar îi tremura vocea.
— Îmi pare foarte rău!

— Unde eşti? E totul în regulă?
— N-o să merg la Cracovia, Roy.
— E în regulă. Unde eşti...
— Dar cred că *tu* ar trebui să mergi.

Am făcut o pauză.

— Tu crezi... De ce aş merge singur?
— Pentru că... pentru că eu nu pot să vin cu tine.

Am ascultat atent, ca să prind orice zgomot care mi-ar putea dezvălui unde se afla.

— Îmi dau seama că ieri n-a fost prea bine, i-am spus. Se mai întâmplă. Dar putem să mergem în excursie altă dată, nu s-a întâmplat nimic. Serios.
— Ba da. Ba da, s-a întâmplat.

Atunci am simţit că era pe punctul de-a izbucni în plâns. Poate de aceea îmi venea şi mie să plâng.

— Nu s-a întâmplat nimic, dacă tu eşti bine. Am maşina lângă mine, lasă-mă să vin să te iau.
— Nu! a refuzat ea ferm, chiar prea tăios.
— Bine. Bine. Mi se pare că n-ai nevoie să te bat la cap acum. Am dreptate?

N-a răspuns. Am răsuflat adânc; îmi dădeam seama că mă port ca o cloşcă îngrijorată.

— Natalie? Te rog sună-mă când te simţi mai bine. Sau... doar sună-mă!
— Roy?

Nu mi-a plăcut cum suna, ca şi cum ar fi prevestit ceva care o să-mi placă şi mai puţin.

— Da? m-am forţat eu să spun.
— Nu ne mai putem vedea.

Am înghiţit în sec. Am avut brusc senzaţia că de fapt nu mă trezisem din coşmar.

— De ce nu? am întrebat automat. Mi-ai spus că... am început eu, dar n-am mai terminat propoziţia.

— Uită ce ți-am spus, Roy! OK? Uită tot! Totul a fost o greşeală. Greşeala *mea.* Bine?

— Dar...

— Fără „dar”, Roy. O să închid acum.

— E vorba de altcineva? Asta e?

Am auzit-o cum ezită.

— Hai să spunem doar că e din vina mea, OK? N-o să auzi că aş fi cu cineva.

— Dacă nu e nimeni important, atunci e în regulă, Natalie. Vorbesc serios. Sunt un bărbat matur, ştiu că se întâmplă tot felul de porcării. Putem să stăm de vorbă.

— Nu, nu! Nu putem, Roy. Îmi pare rău!

— Sau să nu stăm de vorbă. Putem să...

— Ascultă-mă, Roy!

Mi-am dat seama că, dacă ar fi trebuit cineva să țipe, eu eram acela. Dar nici asta n-aveam chef să fac.

— Te ascult!

Ea a inspirat de două ori, cu putere şi tremurat.

— Trebuie să-mi promiți ceva, Roy!

— Da?

— Nu mă mai căuta. Îmi promiți?

Am înghițit în sec de mai multe ori. Mi-am mişcat limba, mi-am încordat muşchii obrajilor şi ai buzelor şi m-am forțat să şoptesc cele două cuvinte dureroase:

— Îți promit.

Eram un laş. Aşa îl descrisese Ibsen pe Aslaksen. Aşa cum îmi citise într-o vară Rita Willumsen din opera lui. „Aslaksen e un laş, un om fără curaj”[5].

— Mulțumesc, a spus Natalie şi a închis.

---

[5] Henrik Ibsen, „Un duşman al poporului”, în *Teatru*, vol. II, trad. Sidonia Drăguşanu şi N. Filipovici, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1966, Actul III, pag. 293 *(N.r.).*

Am rămas ca trăsnit în parcare şi am descoperit că mă aflam exact în locul unde îngenuncheasem când mă arestase Kurt Olsen. Îmi venea să mă las din nou în genunchi. Chiar era aievea ce mi se întâmpla? Ce fel de diavol se distra pe seama mea în felul ăsta? M-a frapat ideea că trebuie să fi fost o pedeapsă. Pedeapsa pentru şapte omoruri.

— Hei, nu trebuia să fii în avion? m-a întrebat Egil de la tejghea când am intrat în benzinărie.

— S-a anulat, am răspuns îndreptându-mă spre camera din spate.

— Din cauza ceții?

Am deschis brațele, astfel încât să-l las să interpreteze cum vrea.

— Mă duc să lucrez puțin la hârțogărie, i-am spus. Strigă-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— În regulă!

Egil m-a petrecut cu privirea de parcă aş fi fost o bombă şi-i era teamă să nu cumva să explodeze.

Munca a fost mereu leacul meu împotriva melancoliei. Aşa cum se întâmplă cu majoritatea leacurilor, nu vindecă nimic, doar diminuează suferința. Dar cât timp puteam să-mi țin mintea ocupată cu activități manuale, cum ar fi curățatul spălătoriei, sau intelectuale, cum ar fi verificatul contabilității, creierul avea o capacitate redusă de a rumina toate suferințele inimii, *matters of the heart*, cum se zice.

În camera din spate, mi-am pus geaca lângă cea de piele a lui Egil. Avea pe spate două oase puse în cruce, într-un cerc pe care scria, cu litere gotice, „Lid&Evensen MC Club”. M-am aşezat la biroul îngust, care stătea să se rupă sub greutatea teancurilor de hârtii, am dat laoparte mostrele de produse şi cafetiera defectă şi am început să răsfoiesc teancul cu cifrele de pe ultimul trimestru, la care nu apucasem să mă uit. Eram năucit. Nu că aş fi un observator

remarcabil al naturii umane. Nu, cred că lumea l-ar descrie pe Roy Opgard drept un om simplu şi practic, care caută soluții simple şi practice. Deci probabil că acolo era problema, iar eu nu izbuteam să înțeleg cum funcționa creierul şi inima cuiva ca Natalie.

Am pus deoparte cifrele trimestriale.

Pentru că nu era adevărat că nu-i înțelegeam pe oameni. Era ca şi cu cititul: eram dislexic şi citeam uneori greşit, însă ştiam *să citesc*, la naiba! Deci asta însemna că mi se ascundea ceva, dar ce? Dacă Natalie se drogase şi îşi petrecuse noaptea cu cineva cu care nu plănuise să mai aibă de-a face, ce treabă aveam eu? Pe mine nu mă interesa. Ei însă îi era ruşine, asta-i cert. Evident că era posibil să fi interpretat întâmplarea ca pe un gest de infidelitate. Infidelitate!? Dar noi nu ajunseserăm nici măcar la stadiul la care să fim un cuplu! Totuşi s-ar putea să creadă că o partidă de sex după ce băuse ceva era o modalitate pe jumătate conştientă de a-şi spune că nu era încă pregătită pentru o relație serioasă de genul celei în care era pe cale să intre. Fir-ar să fie, era ca rezultatele trimestriale, pur şi simplu nu puteam să le fac să aibă noimă. Ar fi putut să stea şi să-mi explice calm că nu-şi dorea aşa ceva – adică să fie cu mine. Fără drame şi țipete isterice la telefon.

Deci *ce* se întâmplase? Când îmi spusese că mă iubeşte şi ea, nu vorbise serios? Eu nu numai *credeam*, şi *simțeam*! Dar atunci restul nu se potrivea, pur şi simplu nu se lega.

Mi-am închis ochii şi am strâns din dinți. Am preluat controlul asupra gândurilor. Am deschis ochii, am tras lângă mine cifrele trimestriale şi am pus degetul pe prima coloană. Am tras aer adânc în piept şi m-am pus pe căutat greşeala.

Era ora 10 şi aproape terminasem de verificat ultimele trei luni de rapoarte, când m-am blocat. De unde stăteam,

cu uşa deschisă şi doar un perete subțire între mine şi bar, îl auzeam pe Egil servind clienții. Şi apoi am auzit vocea lui Natalie.

N-am auzit ce spunea, dar am auzit o bătaie scurtă în casa de marcat şi vocea puternică şi clară a lui Egil.

— 314 coroane.

Un singur lucru din benzinărie costă 314 coroane şi acela se află fix în spatele casei de marcat.

EllaOne, pastila de a doua zi.

M-am prins de marginea mesei, am închis ochii strâns şi mi-am încleştat maxilarul. Am strâns cu putere, ca şi cum m-aş fi agățat de masă, ca şi cum aş fi fost sub apă şi curentul încerca să mă ducă de-aici, departe de ea, unde aş putea deschide gura să spun ceva, dar n-ar ieşi decât bule de aer, iar ea m-ar privi cum mă înec în fața ei. Abia după ce am auzit uşa închizându-se am tras aer în piept şi mi-am dat seama că îmi ținusem respirația.

M-am aplecat şi mi-am pus capul pe birou până mi-am revenit. Cel puțin cât să intru în magazin şi să-mi iau o cafea. În timp ce stăteam lângă automatul de cafea, m-am uitat pe geam. Zăpada aproape se topise, însă ceața rămăsese la fel de deasă. Am văzut-o pe Natalie mergând pe trotuar spre piață, încet şi zgribulită într-o geacă prea mare pentru ea, pe care n-o mai observasem până acum. Sau da? Apoi a dispărut în ceață.

Egil se uita absorbit la ceva din telefon.

— Pistolul de la pompa 2 nu stă bine, i-am atras atenția.

— Mă ocup, a spus el şi a ridicat privirea spre mine.

După lipsa de expresie de pe fața lui, ai fi zis că-i vânduse pâine şi lapte, şi nu o pastilă de a doua zi. Poate că nu era prea surprinzător, pentru că nu-i spusesem că merg cu cineva la Cracovia şi probabil oricum nu auzise că sunt cu ea. Ori a presupus că o cumpărase pentru că nu fuseserăm atenți, mare scofală! Super! M-am întors în camera din

spate, m-am aşezat şi mi-am văzut de treabă. Încă nu identificasem afurisita aia de greşeală.

La 12 fără ceva am auzit vocea unui client cu accent islandez.

— Am auzit că ai fost cu Børge la întâlnirea motocicliştilor.

— Da, a răspuns Egil. Pompa 1, 760 de coroane.

— Sper că s-au purtat civilizat. În Islanda e o nebunie în ultima vreme. Hells Angels, Bandidos, Outlaws, toată lumea se duce acolo.

— În Islanda? De ce?

— Toți vor să fie regi undeva, ştii? Ai reuşit să-ți faci rost de un motor?

— Nu încă, sunt puține pe piață.

— Aşa-i, nu prea sunt. Ce-ai zice să cumperi motocicleta mea? E aşa de mare cererea pentru taxi de când s-a deschis hotelul, că abia mai apuc să merg cu ea. Aş putea să-ți fac un preț bun.

— Da? Am văzut-o, dar în ce stare este?

Şi atunci Dagur s-a lansat într-o prezentare care avea să dureze, din câte îmi dădeam seama.

M-am ridicat, am ieşit pe uşa din spate, care dă direct înspre terenul dintre benzinărie şi atelierul unde era parcată maşina mea. Am ocolit clădirea benzinăriei şi m-am dus spre Mercedesul roşu de lângă pompa 1. Am aruncat o privire spre magazin şi am văzut că Dagur era tot cu spatele, aşa că m-am suit pe scaunul şoferului.

Nu sunt eu cel mai tare la computere, dar am luat de câteva ori taxiul spre Os şi observasem că toate cursele apar pe displayul de sub consola radioului. Am apăsat pe ecran, care s-a activat imediat. Şi, iată! Toate cursele de ieri-seară. Cu loc de pornire, kilometri şi preț. Au fost mai multe curse de la Os Spa, dar una singură la 21:30, 21:23, ca să fiu mai exact. După numărul de kilometri parcurşi mi-am dat seama că fusese o cursă mai lungă decât până în

Meierigården, unde locuia ea. Dar nu ştiam unde s-a dus exact. Am apăsat pe linia traseului ca să văd dacă nu apar mai multe detalii şi, într-adevăr, au apărut. Nu îmi spunea care fusese destinația, ci îmi dădea informațiile de plată.

Nu Natalie Moe plătise cursa.

M-am cutremurat când am văzut.

Lângă numărul cardului era un nume: Anton Moe. Tinichigiul. Tatăl ei. Şi atunci mi-am dat seama unde mai văzusem geaca aceea. Pe Anton Moe.

Greața a fost atât de violentă, încât aproape am vomat. Am deschis gura şi nu reuşeam să mai respir pe nas. Am închis ochii, i-am deschis din nou, dar nu, dacă era un vis, încă eram prins în el. Am apăsat pe butonul de revenire în meniu şi m-am dat jos din maşină.

— Mamă, dar ce servicii! a strigat Dagur când a ieşit din magazin, după câteva secunde, şi m-a văzut spălându-i parbrizul cu apă cu detergent.

— Clienții buni trebuie să primească servicii de calitate, nu?

Am mai stropit cu puțină apă şi am continuat să curăț.

Dagur s-a oprit lângă mine.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta azi-dimineață, Roy. S-a rezolvat între timp?

Dagur avea o barbă imensă şi ochi căprui foarte blânzi. Nu e cazul să deducem de aici că toți islandezii sunt drăguți, dar eu încă n-am cunoscut vreunul care să nu fie. S-ar putea să fie din cauză că nu ştiam decât vreo trei.

— S-a rezolvat, i-am spus. Natalie s-a îmbătat la petrecere şi nu-şi mai aduce aminte nimic până nu s-a trezit acasă la taică-su.

Dagur a râs.

— Da, am zis că-i cel mai bine s-o duc acolo.

— *Tu* ai zis?

— Ştiu că stă în Meierigården, dar în starea în care era, m-am gândit că e cel mai sigur să fie cu cineva care poate să aibă grijă de ea.

— Al naibii de grijuliu din partea ta, Dagur!

El mi-a zâmbit cu căldură.

— Aşa trebuie să fim cu toţii aici. Locuim într-o aşezare mică şi trebuie să avem grijă unii de alţii, nu?

— Aşa-i! Bănuiesc că Anton a ieşit, a plătit şi a ajutat-o să intre în casă?

— Da! Era complet dusă, săraca, a trebuit să-l ajut şi eu. Dar el nu a certat-o, ci doar a ajutat-o, ca orice tată bun. Un tip super, Anton. Eu...

Dagur s-a oprit, deoarece şi-a amintit de politica de confidenţialitate.

— Da, da. Mulţumesc că mi-ai spălat parbrizul.

S-a suit în maşină şi eu am împins ştergătoarele înapoi la locul lor. Am luat o bucată de hârtie uscată din sulul de lângă pompă şi am şters marginea racletei în timp ce urmăream maşina roşie gonind spre piaţă.

Şapte omoruri.

Aveam şapte omoruri pe conştiinţă.

Sperasem că o să pot să mă opresc aici.

26

— Trebuie să găsesc afurisita aia de greşeală! am spus.

— Cum îţi merge? m-a întrebat Egil de la bar şi s-a uitat la mine cum îmi umplu ceaşca de la automat.

— Mă scoate din minţi. Mă duc în spate şi încui uşa şi nu vreau să fiu deranjat. Indiferent ce e. OK?

Egil m-a privit puţin uimit, însă a aprobat din cap.

Înainte să intru în camera din spate, am dat mai tare muzica din magazin.

— Faine piese! am mințit.

Am încuiat ușa spre magazin și mi-am luat geaca. Când am dat să pun telefonul în buzunar, am văzut că aveam un apel ratat de la Kurt Olsen. Am ezitat. Însă doar puțin. Am ieșit pe ușa din spate și m-am dus în atelier. Am trecut de tractor și de bicicleta cu care mergeam până la Opgard în tinerețe. Uneori, ne cronometram cursele pe un traseu căruia îi spuneam Tour de Opgard. Când și când, mai mergeam și acum cu bicicleta; mă duceam vara la locurile bune de scăldat de pe lacul Budal. Sau nu? Nu reușeam să-mi aduc aminte când fusesem ultima dată.

Am luat niște clești de pe peretele cu scule, mi-am pus mănuși și am tăiat lanțul bicicletei, gândindu-mă în timpul ăsta la discuția pe care o avusesem cu Moe în bucătăria lui, când îi explicasem ce-o să-i fac dacă se mai atinge de fiică-sa.

— Și cum ai de gând să mă omori?

— În bătaie, mă gândeam. Nu așa e-n Biblie?

Am pus o cârpă peste încheieturile degetelor, am înfășurat lanțul de câteva ori pe mână și am strâns pumnul.

Da, era îndeajuns de biblic.

Mi-am vârât lanțul în buzunarul gecii. Am ieșit din nou în ceață, m-am suit în mașină și am pornit-o făcând cât mai puțin zgomot, ca să nu audă Egil.

Am luat-o pe drumul național spre est, ca să nici nu mă vadă. Am întors la fosta rampă pentru lactate și am luat-o spre vest. Am trecut prin piață și, prin ceață, am zărit lumină la fereastra de la etajul al doilea din Meierigården. Cu câteva ore în urmă, nu era nicio lumină acolo.

Bun, asta însemna că Natalie nu se afla în raza de acțiune. Am mers mai departe spre vest.

Îmi convenea de minune ceața deasă de puteai să o tai cu cuțitul. Cu vizibilitatea atât de redusă, nu mulți ar fi putut spune cu certitudine că mă văzuseră pe mine sau mașina mea trecând pe acolo. Și momentul era excelent. Pe de altă parte, mai era și apelul de la Kurt. Ce mai voia acum? Nu e deloc momentul potrivit să ucizi pe cineva chiar când încearcă poliția să ia legătura cu tine.

Poate că tocmai asta m-a făcut să mă adun.

Poate tocmai de aceea mi-am amintit brusc ce obișnuia să-mi spună tata când mă învăța să boxez.

— Cine e nervos pierde.

Ăsta era unul dintre avantajele mele la chefurile din sat, pe vremea când aveam de-a face cu tipi care voiau să-l bată pe Carl pentru că flirta cu iubitele lor. Ei erau furioși, iar eu eram calm.

Dar acum eu eram cel furios.

Am încetinit. Mi-am spus că trebuia să mă gândesc bine. Chiar și pe ceața aceasta ar fi fost extrem de greu să scap dacă mă duceam pur și simplu acasă la el și-l omoram în bătaie. Mai ales într-un sat unde există un singur bărbat deja suspectat de crimă.

Am încetinit și mai mult.

În aceeași barcă.

Întocmai. Puteam să-l pedepsesc pe Moe la fel ca data trecută, doar că mai dur. Aș putea să-l rănesc cum trebuie. Un cadavru nu se poate apăra, dar Moe se va apăra sigur, cel puțin dacă nu voia să se afle că îșI viola fiica. Deși știam că trebuie să-mi păstrez calmul, nu puteam alunga imaginea lui Natalie zăcând inconștientă în pat, cu rochia trasă în sus și taică-su peste ea. O vedeam trezindu-se dimineață, singură, coborând privirea și dându-și seama ce s-a petrecut. Ce s-a petrecut *din nou*. Doar că de data asta se acuza pe ea, povara vinovăției fiind atât de mare, încât nu mă putea privi în ochi și nu-mi putea spune ce s-a

întâmplat. Considera că e distrusă, că nu merită dragostea pură, adevărată a nimănui. De unde ştiam? Păi, ştiam pentru că şi eu eram distrus.

Am observat că iar mărisem viteza şi am luat piciorul de pe accelerație.

— Cel care se enervează pierde, mi-am şoptit încercând să-mi şterg imaginile din cap. Loveşte-l acum. De omorât, îl poți omorî şi mai încolo.

Ferma Moe se afla pe câmp, la trei-patru kilometri de piață, dincolo de drumul național. Am intrat pe drumul cu pietriş şi am mers încet spre casă şi hambar. Speram să nu mă vadă nimeni – ceața era deasă, iar până la următoarea casă erau câteva sute de metri de terenuri cultivate.

Am parcat între hambar şi casă şi m-am dat jos.

Lumina era aprinsă la bucătărie şi duba de marfă era parcată în hambarul care avea uşile larg deschise. Era acasă, fără urmă de îndoială.

Am urcat treptele şi am bătut la uşă.

— Cauți pe cineva, Opgard?

M-am întors încet.

Moe – cu capul lui în formă de clepsidră – stătea în uşa hambarului. Natalie avusese dreptate, puşca era un Remington. O ținea ridicată la piept, îndreptată spre mine.

— Pe tine te caut, i-am răspuns. Mă gândeam că n-o să mă vezi venind.

— Nu te-am văzut, dar ceața este un bun conducător de sunet, ştii? Şi, în plus, cred că ai venit după Natalie, nu după mine.

— Doar după tine. Am avut o înțelegere, îți aminteşti?

— Am înțeles că ți s-au aprins călcâiele după ea, a zis el.

Vocea îi şuiera şi îi scârțâia ca o balama neunsă, iar pe țeastă îi jucau şuvițe de păr, deşi nu părea să bată deloc vântul.

— Asta explică foarte clar de ce erai atât de dornic atunci să o trimiți de acasă. O voiai pentru tine, trebuia doar s-o trimiți pe păşune, ca să se îngraşe, şi să aştepți să facă 20 de ani.

A ieşit pe uşa hambarului, în lumina palidă a ceții.

— N-am dreptate, Opgard?

— Nu, am răspuns răguşit.

— O, ba da! Dar Natalie e fată isteață, deci n-o să se întâmple. Şi ştii ceva? M-am cam săturat să tot umblu uitându-mă peste umăr şi să mă întreb ce mai pui la cale. Adică, eşti un nenorocit de ucigaş, aşa am auzit!

Am înghițit în sec. Organismul reacționează când eşti în bătaia unei arme încărcate, iar mie mi se întâmpla a doua oară, şi încă la scurt timp după prima.

— Haide, a spus Moe arătând spre uşa hambarului. Hai să intrăm puțin.

Nu m-am mişcat.

— Cum vrei, a zis el şi a ridicat puşca pe umăr.

Am coborât treptele.

— Intră! mi-a cerut Moe şi s-a dat deoparte ca să pot trece, iar el să nu ajungă prea aproape de mine.

Îşi amintea croşeul meu fulgerător de dreapta.

Am intrat şi m-am oprit lângă camionetă.

— Du-te mai în spate! a ordonat el şi mi-a arătat cu puşca.

Am făcut cum mi-a spus. M-am dus până la fosta troacă a porcilor. Moe a trecut pe lângă mine, astfel că acum era înăuntru, iar eu, cu lumina în spate. Şi mi-am dat seama că avea de gând s-o facă. Nebunul naibii! Chiar avea de gând să mă împuşte. Îmi simțeam gura atât de uscată, încât a trebuit să încerc de două ori ca să scot un sunet.

— Cum te-ai gândit să explici ce s-a întâmplat, Moe?

— Las' că mă descurc. Când o să găsească un ucigaş de temut care a intrat cu forța, cu un cuțit în mână, o să ajungă la concluzia că a fost autoapărare.

Avea o oarecare logică – nu trebuia decât să-mi pună un cuțit în mână după aceea. De-asta venise în fața mea, ca să dea impresia că eu îl încolțisem şi nu îi dădusem de ales, cum ar veni. Şi-a înclinat capul puțin ca să țintească, apoi a închis celălalt ochi. Nu era uşor să ratezi de la doi metri, aşa că am bănuit că țintea cu atâta grijă pentru că voia să mă împuşte în cap. Aşa, putea fi sigur că rămân unde am căzut, iar criminaliştii n-o să aibă nicio problemă să reconstituie evenimentele. A tras piedica.

Pentru că-mi țintea capul, iar eu aveam lumina în spate, n-a văzut că-mi băgasem mâna în buzunar, prinsesem capătul lanțului şi-l scoteam încet. Mi-am lăsat brațul pe lângă corp şi apoi l-am aruncat în față şi în sus. Ştiam că un lanț de bicicletă cu 116 rulmenți are 148 de centimetri, că brațul meu drept are 70 de centimetri întins, deci nu conta cât de lungă era țeava Remingtonului 700 BDL. S-a auzit un zăngănit când lanțul s-a înfăşurat pe țeavă ca un bici; mi-am smucit brațul, iar puşca a zburat din mâna lui Moe chiar când trăgea şi, chiar înainte să ajungă arma pe jos, am ştiut că glonțul m-a nimerit în picior.

Citisem undeva că nu doare cine ştie ce când eşti împuşcat. Mai citisem şi că n-ar trebui să crezi ce citeşti despre cum nu prea doare când eşti împuşcat. Aş zice că doare foarte tare. Dar nu suficient ca să mă împiedice să trag puşca şi lanțul înainte să apuce Moe – care se împleticise înainte – să le ridice.

Nu mi-e prea clar ce s-a întâmplat după aceea.

Ce-mi amintesc e că Moe fugea spre uşile hambarului şi că eu, cu toată durerea din picior, am luat-o la fugă după el. Pentru că după doar câteva clipe eram amândoi la pământ, lângă dubă. M-am urcat peste el, m-am aşezat pe pieptul lui şi i-am imobilizat brațele cu genunchii, apoi am scos cârpa, am înfăşurat lanțul peste ea şi pe mână şi am început să-l lovesc. Nu prea tare la început, ca şi cum ar fi fost doar

încălzirea. Apoi iar nu mai ştiu nimic. După care îmi aduc aminte că mă uitam în jos la o faţă – sau, mai degrabă, la ceva ce fusese cândva o faţă, pentru că un lanţ de bicicletă poate sfâşia şi distruge – şi semăna puţin cu faţa lui Dog, şi m-am gândit la acelaşi lucru la care mă gândisem şi atunci: că acum trebuia să-l scutesc pe amărât de suferinţă. Dog scâncise înainte să-l ucid şi la fel a făcut şi Moe. Furia oarbă se stinsese şi dacă loveam în continuare nu era ca să provoc durere, ci ca să opresc durerea. Am lovit şi am continuat să lovesc până n-a mai rămas nimic de lovit, până când am simţit cu încheieturile degetelor scândurile podelei *de sub* capul lui.

Apoi totul s-a întunecat.

Următorul lucru de care îmi amintesc este că mă uitam la Moe, care nu mai respira, şi acum mă durea cumplit de tare piciorul. Vedeam urma glonţului pe pantaloni şi când m-am mişcat am simţit ceva clipocind în pantof. Sângele dăduse pe dinafară peste marginea pantofului şi se prelingea pe scândurile negeluite. Asta m-a trezit la realitate. Pentru că sângele meu era la locul unei crime şi asta însemna minimum 20 de ani de închisoare.

Instinctul de fugă se agita şi trăgea de mine, în timp ce încercam să ignor sfaturile amigdalei şi să ascult mai degrabă ce îmi spunea restul creierului. Mai precis, că am de ales: fie las totul baltă, fug şi sunt arestat mai târziu, fie rămân pe loc, gândesc constructiv, fac ce trebuie făcut şi risc să fiu prins în flagrant. Pentru că Moe avusese dreptate despre sunetul care se propagă bine prin ceaţă şi sigur ambii vecini auziseră împuşcătura. Dacă nu veneau chiar ei, sigur apărea Kurt Olsen în cinci sau zece minute după ce primea un telefon. Concluzia: fugi şi rezultatul catastrofal era garantat sau rămâi şi rezultatul catastrofal era probabil. Am ales a doua variantă.

M-am uitat în jur. Moe avea un banc de lucru cu o mulțime de scule pe perete şi probabil că mai erau şi altele în lada de pe podea. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să iau o rolă de bandă izolatoare, pe care am înfăşurat-o de câteva ori în jurul rănii din picior. În partea din spate nu era nicio gaură, deci glonțul probabil se oprise în femur. M-am uitat la panoul de instrumente. Ciocan, cleşti şi fierăstraie. Lângă perete fuseseră stivuite patru cauciucuri, iar peste ele, un cric. Moe, sau mai bine zis cadavrul lui Moe, îmi amintea de picturile lui Pablo Picasso pe care mi le arătase Rita Willumsen şi în care fețele oamenilor erau complet modificate. Rita zisese că Picasso a folosit suprarealismul pentru a picta mai realist decât realitatea în sine. Şi exact aşa era imaginea de acum: suprarealistă şi extrem de realistă deopotrivă.

Şi atunci mi-am dat seama ce trebuia să fac. Trebuia să pictez o imagine. O imagine care să pară mai realistă decât întâmplarea cumplită care tocmai avusese loc.

27

Tabloul era aproape gata.

M-am uitat la ceas când am plecat cu maşina de la ferma lui Moe. Trecuseră 40 de minute de când îl ucisesem pe tinichigiul Anton Moe, iar ceața rămăsese la fel de deasă. Aveam noroc, pentru că era prognozat să se ridice în cursul zilei. Pe telefon aveam încă un apel nepreluat de la Kurt Olsen.

După opt minute am trecut pe lângă benzinărie, am întors la rampa pentru lapte, am luat-o înapoi, am ieşit de pe drumul național şi am oprit în spatele magazinului din benzinărie, astfel încât să nu mă vadă Egil. Când am

coborât din maşină, am simţit cum mă fulgeră durerea; am aruncat o privire spre salonul Gretei şi am sperat că are destui clienţi sâmbăta ca să mai aibă timp să stea prea mult la geam.

Am intrat în atelier, am deschis o canistră cu soluţie Fritz de curăţare, am băgat lanţul înăuntru şi am închis capacul la loc, ca să nu explodeze când începea reacţia chimică. Nu ştiam în cât timp se va dizolva metalul, dacă durase câteva zile bune ca să dizolve articulaţiile şi picioarele fostului şerif. Deoarece nici eu nu eram sigur cât o să dureze, am pus canistra în cupa tractorului şi am ridicat-o cât de sus se putea. Apoi am ieşit, am încuiat şi m-am strecurat pe uşa din spate, mi-am descheiat geaca, am scuturat picăturile fine de apă de pe umeri, am descuiat uşa magazinului şi am intrat. M-am dus la raftul cu medicamente şi am luat o cutie de paracetamol.

— Ai reuşit? m-a întrebat Egil ridicându-şi privirea de la telefon.

Chiar dacă mă îndoiam că ar fi reuşit să pară neutru şi calm în condiţiile în care ar fi bănuit ceva, tot am simţit că-mi stă inima în loc o secundă.

— Ai găsit greşeala? a adăugat Egil.

— Poate, i-am răspuns. Însă acum trebuie să plec.

Mi-am încheiat geaca în timp ce mergeam spre uşă.

— A întrebat şeriful de tine.

Am încremenit. Dacă ar fi fost aici, ar fi bătut la uşă şi ar fi descoperit că şi eu, şi maşina dispăruserăm, cu tot cu alibiul meu.

— I-am zis că eşti ocupat, a spus Egil. M-a rugat să-ţi spun să-l suni.

Am răsuflat uşurat.

— Aha! Deci doar te-a sunat?

— Da.

— Super! Vorbim!

— Şchiopătezi! a observat Egil.

— M-am împuşcat în picior azi-dimineaţă, i-am zis.

Egil a zâmbit larg şi s-a întors la ecranul telefonului.

Am ieşit, am ocolit clădirea până în spate, m-am suit în maşină şi, chiar înainte să pornesc, am înghiţit patru paracetamoluri fără apă şi am plecat. Olsen fusese cât pe ce să mă prindă, iar Grete era, evident, un posibil martor, dar dacă reuşeam să pictez tabloul până la capăt, poate că nu mai aveam nevoie de niciun alibi.

După nouă minute trăgeam maşina în curtea casei noastre. Maşina lui Carl nu era acolo. Sigur se afla la hotel. M-am dus şontâcăind în bucătărie şi am deschis sertarul cu medicamente. După cinci minute aveam deja piciorul bandajat, deşi se umflase destul de tare.

Am dat jos Remingtonul de pe perete, l-am încărcat, am ridicat trapa pivniţei reci şi umede unde ţineam cartofii, nu mai înaltă de un metru şi jumătate. Am închis trapa după mine, ca să izolez fonic încăperea şi, pe întuneric, am tras un glonţ într-un sac de lemne.

Când am ieşit, am observat că pâcla se risipise, iar pe cerul albastru se mai vedeau doar câteva fuioare. La naiba! Întârziasem!

Dar când am ocolit casa, am văzut că în vale încă era ceaţă.

Am şchiopătat cât de repede am putut până la maşină.

Când m-am oprit pe drumul naţional, înainte de ferma lui Moe, nu se zăreau nici casa, nici vecinii. Am coborât geamul şi am ascultat. Era linişte totală şi nu exista niciun semn că s-ar fi dat alarma.

Am condus încet pe drumul cu pietriş şi m-am oprit în curte. Am intrat în hambar, am trecut de duba de marfă a lui Moe, fără să mă uit la leşul lui, în timp ce inima-mi bătea să-mi spargă pieptul.

Când am ieşit şi am dat să urc în maşină, m-am oprit şi m-am uitat spre casă. Oare pusesem mâna pe clanță? Am mers şontânc-şontâc până acolo şi am şters-o cu mâneca gecii. Am apăsat pe clanță şi evident uşa era deschisă, n-avea cum să fie altfel.

Am ezitat puțin, apoi am intrat. Pe peretele de lângă scări, de jos până sus la etaj, se afla o broderie înrămată. Am citit textul.

Ce mai contează dacă Omul a cucerit Lumea întreagă, dacă trebuie să plătească cu Sufletul pentru ea?

M-am uitat sus, unde trebuie să se fi întâmplat. Apoi am început să urc scările.

Erau două dormitoare, ambele cu paturile nefăcute.

Am dat jos plapuma, mai întâi de pe patul dublu, apoi de pe patul de o persoană. Nu era sânge pe niciunul dintre cearşafuri. Dar putea foarte bine să se fi întâmplat în sufragerie, înainte să se trezească ea pe canapea în toiul nopții şi să urce în dormitor. Am închis ochii şi m-am gândit. M-am gândit ce păcat era că-l omorâsem deja pe Anton Moe, pentru că însemna că acum nu-l mai pot omorî. Când am deschis ochii, am descoperit că afară era mai lumină.

În două minute, eram din nou pe drumul național.

Piciorul îmi zvâcnea de durere. Cabinetul medical era închis sâmbăta, deci l-am sunat pe Stanley Spind pe numărul personal. O voce de femeie m-a anunțat că abonatul nu putea fi contactat şi mi-am adus aminte că Stanley era plecat în drumeție în weekend.

Asfaltul ud strălucea, iar soarele începea să răzbată prin ceață.

Apoi – după ce am mers mai puțin de 100 de metri – s-a întâmplat exact cum prevăzusem: brusc satul era scăldat în razele de soare care se răspândeau printr-o spărtură în stratul de nori, exact ca în imaginile cu Isus de la casa de

rugăciune. Probabil că aş fi apreciat şi eu frumuseţea dacă nu aş fi fost atât de disperat şi nu m-aş fi îndoit de posibilitatea izbăvirii.

*

Carl nu era la birou.

— Are programare la masaj acum, mi-a răspuns băiatul care preluase recepţia.

M-am dus târâş-grăpiş la spa, unde am trecut pe lângă recepţie fără să mai stau la taclale cu fata de-acolo. L-am găsit pe Carl după ce am dat buzna în alte două încăperi unde masajele erau în toi. Persoana de pe masa de masaj zăcea întinsă, cu un prosop peste fund şi capul aşezat într-o adâncitură din masă, dar am recunoscut aluniţele de pe spatele fratelui meu mai mic.

— Lasă-ne singuri, i-am spus maseuzei care mă privea indignată.

— *Please leave, sir*... a început ea, însă Carl a întrerupt-o.

— *It's OK, Petra, just continue*. Roy, nu pricepe o iotă de norvegiană. Ce s-a întâmplat şi de ce nu eşti în drum spre Cracovia?

M-am aşezat pe un taburet, m-am aplecat şi m-am adresat nasului şi bărbiei pe care le zăream pe sub masă.

— Cracovia a fost anulată, i-am zis. Natalie nu vrea să vină.

— Nu vrea? Mie mi s-a părut că e destul de dornică.

Am înlemnit, însă îmi venea greu să-i interpretez vorbele, deoarece, cum ziceam, nu îi vedeam toată faţa şi vocea se aude foarte ciudat când cineva te apasă pe coloană în timp ce vorbeşti.

— Kurt încearcă să dea de mine, i-am zis. Nu ştiu exact despre ce e vorba, dar nu cred că e întâmplător că face asta într-o zi de sâmbătă şi cred că ar fi indicat să o contactez pe Goebbel.

— Foarte bine! Dă-i drumul!

— Este avocatul tău!

— Acum este avocatul nostru. Doar sun-o!

— Mulțumesc!

— Mulțumesc? Doamne, Roy, te-ai înmuiat la suflet?

— Poate că da, i-am răspuns. Voiam să te pun în gardă.

— Puteai să-mi spui la telefon.

— Cum ziceam zilele trecute, cred că ar trebui să fim mai atenți la ce discutăm la telefon.

— Tu ai spus-o. Eşti puțin cam paranoic, nu crezi?

— Puțină paranoia nu strică.

Am dat să plec când mi-a trecut ceva prin cap şi am pus întrebarea pe care n-aş fi vrut s-o pun.

— Cum adică, Natalie e destul de dornică?

Carl n-a răspuns. Maseuza îi aplica mici lovituri cu latul palmei pe şale, iar fundul lui se mişca dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi dat din coadă.

— Petra! a zis el, iar vocea i-a răsunat din dalele de gresie. Fă o pauză şi lasă-ne singuri un moment, bine?

După ce maseuza a ieşit, Carl s-a ridicat în şezut pe bancă, iar prosopul a alunecat. Mi s-a părut că se mai îngrăşase câteva kilograme față de ultima dată când îl văzusem dezbrăcat.

— Eşti palid, s-a întâmplat ceva? a întrebat.

— Mi-a intrat ceva în picior, atâta tot.

— OK. În primul rând, Natalie este doar o aventură pentru sex, nu?

— O aventură pentru sex? Ce naiba te face să crezi aşa ceva? Doar urma să o duc la Cracovia, la naiba!

— Dar asta faci când ai o aventură! Un weekend scurt, bilete de avion care să nu coste mai mult de 500, alcool ieftin şi sex. Dacă ai intenții serioase, o duci la Paris sau la New York, nu?

M-am uitat la el ca trăsnit. Ceva din privirea lui de câine spăşit îmi stârnea o nelinişte profundă, mai profundă decât înainte.

— Ce încerci să-mi zici, Carl?

— Doar nu sunteți *împreună*, nu-i aşa? N-ai niciun monopol, nu?

— Treci la subiect, Carl!

Mi-am auzit vocea tremurând. Pentru că ştiam, ştiam deja.

— Să trec la subiect? a răspuns, cu acel zâmbet timid şi spăşit pe față. Treaba e că... am făcut sex cu ea ieri la chef.

Am înghițit în sec, deoarece informația era prea greu de asimilat. Deocamdată însă vorbele lui erau doar o înşiruire de cuvinte, de sunete.

— Spune-mi că nu e adevărat, Carl.

— Nu e adevărat, a zis cu un suspin. Însă este adevărat. Am băut puțin cam mult şi... pur şi simplu s-a întâmplat.

— La chef? Cum a fost posibil?

— Păi petrecerea era la un hotel, deci nu prea duci lipsă de posibilități. Probabil că asta a şi fost problema.

— Unde şi când?

— În apartamentul nupțial, care era liber. Era devreme. Pe la ora 21, poate? Oricum, a golit minibarul şi s-a îmbătat atât de tare, încât i-am propus să doarmă acolo când mă întorc eu la petrecere. Dar probabil că şi-a dat seama ce scandal o să iasă şi a insistat să plece acasă, aşa că am cerut la recepție să-i cheme un taxi.

Mă simțeam gol şi pustiit. Nu mai aveam energie, sentimente, scopuri, idei sau chef de viață.

— Probabil că voia să ajungă acasă pentru că trebuia să prindă avionul spre Cracovia, am şoptit.

— E posibil, dar mie nu mi-a spus nimic. Nici măcar n-a pomenit de tine şi atunci am crezut că... De fapt, n-am stat prea mult pe gânduri, ca să fiu sincer. Îmi pare extrem de rău, Roy, mai ales acum, când văd cât de supărat eşti.

Mi-am plecat capul, cu ochii în pământ. Piciorul mi se umflase şi îl simțeam apăsând în țesătura pantalonilor.

— Eşti supărat, nu?
— Cum?
— Te-ai supărat?
— Da, chiar m-am supărat!
— Trebuie să fie al naibii de dureros.

Nu i-am răspuns, doar m-am uitat la el. Parcă se luminase la faţă şi vocea îi suna mai bine, însă cu toate acestea aveam senzaţia că văd şi ascult un străin. Mi se părea că îmi cercetează şi el chipul.

— Trebuie să-mi spui cum aş putea să repar lucrurile.
— E în regulă, i-am zis. Oricum am pierdut-o.

Am înghiţit în sec ca să nu rostesc şi continuarea: *Iar acum te-am pierdut şi pe tine.*

Am urcat la recepţie şi am cerut cheia de la apartamentul nupţial. Am zis că vreau să-l verific pentru nişte prieteni care intenţionau să-şi ţină nunta aici.

Băiatul s-a uitat la ecran şi mi-a spus că nu s-a făcut curat în cameră încă.

— O să mă uit aşa, l-am asigurat eu şi am întins mâna după cheie.

Când am văzut că ezită, am adăugat:

— Deţin 36% din acţiunile hotelului.

Uşa apartamentului s-a închis în urma mea cu un clic discret.

Lumina se strecura în cameră şi se reflecta în aşternuturile albe de pe uriaşul pat matrimonial cu baldachin. Era atâta lumină, încât a trebuit să mijesc ochii. Dar când am zărit micile pete roşii de sânge de pe cearşaf, lumina nu m-a mai deranjat.

Am deschis minibarul. Evident că fusese realimentat şi am văzut că era destulă băutură să facă praf pe cineva care era deja pe jumătate beat.

Am coborât din nou la recepție, am returnat cheia şi am plecat la Opgard.

Era deja ora 16 când SUV-ul lui Kurt Olsen şi-a făcut apariția în curtea casei. Din maşină au coborât Kurt şi Johnny.

După ce mă întorsesem de la hotel, îmi schimbasem bandajele şi scotocisem prin dulăpiorul de medicamente ca să găsesc ceva analgezice. Găsisem o punguță cu ceva anxiolitice verzi, de care făcuse rost Carl după moartea lui Shannon, din câte îmi amintesc. Însă atunci mi-a sărit în ochi o cutie cu Tramadol, care îi fusese prescrisă lui Carl după operația de apendicită. Am luat trei pastile şi m-am simțit atât de obosit, încât a trebuit să mă forțez să mă ridic de pe scaun ca să le deschid uşa lui Kurt şi lui Johnny.

— De ce nu răspunzi la telefon? m-a întrebat Kurt, cu o țigară atârnându-i colțul gurii.

— E obligatoriu? am replicat eu, rezemându-mă de tocul uşii.

— Nu, dar dacă ai fi răspuns şi te-ai fi prezentat la secție, ne-ai fi scutit şi pe noi, şi pe tine de nişte neplăceri.

— Ai de gând să mă arestezi din nou?

— Data trecută doar te-am ridicat.

— Şi acum?

Kurt şi-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

— De data asta e reținere.

— Pentru ce?

Habar n-aveam ce urma să răspundă şi, sincer vorbind, în momentul ăla chiar nu-mi păsa şi m-aş fi simțit uşurat să se termine totul. Să trag linie. Să închei acest capitol din viața mea.

Kurt a scuturat scrumul țigării.

— Am aflat că ți-ai cumpărat bilete pentru Cracovia.

— Aşa, şi ce?

— Şi ce? Dacă n-ai fi fost dislexic, poate ai fi văzut în documentele pe care le-ai semnat că există o obligație clară să nu faci nicio încercare de a părăsi țara. Şi pentru asta eşti pasibil de închisoare, Roy. Şi o să-mi fie mult mai uşor să obțin la audiere reținerea ta.

N-au îndreptat arma spre mine de data aceasta şi nici nu mi-au pus cătuşele.

Dar când am intrat în biroul şerifului, mi-am dat seama pe loc că acum treaba era cât se poate de serioasă.

28

Ce m-a frapat când am intrat a fost că biroul şerifului arăta ca şi cum Kurt şi Johnny făcuseră pregătiri – masa care fusese în celulă era mutată acum în birou şi două persoane erau deja aşezate acolo: Gilliani, cu ochelarii lui de tocilar, şi o femeie corpolentă şi palidă pe care nu o mai văzusem, dar care purta un ecuson cu sigla Kripos.

Da, treaba era serioasă, pentru că oamenii ăştia nu se obosesc să vină sâmbătă dimineața din capitală până la Os doar de amorul artei.

Mai era cineva, un bărbat îmbrăcat într-un costum care părea împrumutat de la Vendelbo.

Kurt a tras un scaun pentru mine.

— Mărturisesc, am zis eu şi m-am lăsat greu pe scaun.

— Ce anume mărturisiți? m-a întrebat doamna corpolentă şi a apăsat pe butonul de înregistrare al unui reportofon de pe masă.

— Puteți să decideți voi, am răspuns eu oftând.

Oftatul poate să însemne că eşti obosit, dar – aşa cum vă poate spune orice psiholog în formare – poate să însemne şi

o reacție de nervozitate, mai ales la câini. În cazul meu, se datora excesului de Tramadol.

— Eu nu v-aş recomanda să-i lăsați să decidă ei, a rostit bărbatul în costumul Vendelbo.

— Tu cine eşti? am întrebat.

— Eu sunt al doilea şi ultimul pe lista de avocați ai apărării din Notodden pe care îi sună poliția când are nevoie de un avocat al apărării.

Mi-a fost greu să citesc pe fața lui de buldog dacă încerca să fie amuzant sau nu. În orice caz, îl scoseseră din pat după o seară de pomină, asta era clar. Super, înseamnă că nu eram singurul care-şi dorea să doarmă în clipa asta. Tipul a deschis o agendă.

— Prima întrebare este dacă mă accepți ca reprezentant legal.

— Ar trebui?

A zâmbit cu subînțeles.

— Pot să mă duc acasă, dacă vrei. Sunt plătit cu ora, inclusiv timpul de călătorie, şi am o listă întreagă de chestii pe care aş prefera să le fac azi.

Kurt Olsen şi-a dres glasul.

— Spune da, Roy, doar criminalii profesionişti cer alți avocați decât cei pe care îi oferă poliția.

M-am uitat la Gilliani, care a încuviințat aproape imperceptibil.

— Atunci zic da. Sunt arestat fiindcă am cumpărat bilete pentru Cracovia sau pentru că aveți dovezi noi împotriva mea?

— Lasă-mă pe mine... a început avocatul apărării, dar am ridicat mâna şi el a tăcut.

— Dovezile pe care le avem sunt suficiente, a spus Kurt. Reprezentanții Kripos pot să confirme că urmele de sânge prelevate de pe plăcuța de înmatriculare îi aparțin tatei. Nu-i aşa?

S-a răsucit încet înspre doamna corpolentă care dădea din cap aprobator, iar părul prins într-o coadă de cal i se legăna.

— Este adevărat că am găsit urme de sânge aparținând fostului şef de post, aşa e.

— Şef de post?

— Da.

M-am întors spre Kurt, care părea jenat.

— Nu se mai numeşte şerif, a explicat el.

— Şerif nu este tocmai o denumire neutră din punct de vedere al genului, a comentat femeia corpolentă. Oricum, sângele...

— Deci ai pierdut titulatura pe care a avut-o tatăl tău, am întrerupt-o eu fără să-mi iau ochii de la Kurt.

Minţise. Mai găsiseră ceva. Dar ce să fi fost?

— N-ai spus nimănui, Kurt. Pe plăcuța de pe clădire scrie în continuare biroul şerifului.

— O să fie schimbată, a şuierat Kurt printre dinți. Vrei să răspunzi la întrebări sau nu?

— Aici trebuie să protestez. Dacă clientul meu...

— Taci din gură! am şuierat în cor şi eu, şi Kurt, fără să ne uităm o clipă la avocat.

— Întreabă-mă! l-am îndemnat.

— Ce fel de relație ai avut cu tatăl tău? m-a întrebat femeia corpolentă.

— Cu tatăl *meu*? am întrebat mirat. Ce legătură are?

— Există nişte semne de întrebare şi despre incidentul acela.

— Şi care sunt acele semne de întrebare?

Gilliani şi-a dres glasul.

— Criminaliştii au găsit nişte defecțiuni neobişnuite la maşină, care nu pot fi explicate ca rezultat al accidentului sau prăbuşirii. Şi cum tu reparai maşini la vremea aceea...

— Greşit! Eram mecanic auto, i-am retezat-o eu, doar ca să mai câştig un pic de timp de gândire.

Asta nu voise Kurt să-mi spună. E clar că nu căutaseră doar pete de sânge pe Cadillac.

Gilliani şi-a îndreptat enervat ochelarii.

— Nu prea ştiu care e diferența, dar, cum ziceam...

— Diferența este că mecanic auto este o meserie. Când te întreabă cineva cu ce te ocupi, tu spui că te joci de-a hoții şi vardiştii?

Gilliani s-a uitat exasperat la avocat, îndemnându-l să-mi spună să mă port frumos.

— Oricum, a zis Gilliani, am găsit două înțepături în furtunul cu lichid de frână şi o cremalieră desprinsă din ceea ce se cheamă pinion. Conform mecanicului cu care am vorbit, acesta ar putea fi motivul pentru care părinții tăi n-au putut lua curba de lângă casă. Ai vreun comentariu?

Am încuviințat. Încet şi prelung.

Avocatul mahmur făcea probabil tot ce putea să interpreteze situația şi a găsit oportun să intervină. S-a aplecat spre mine şi a rostit:

— Clientul meu nu trebuie să răspundă la întrebări ipotetice.

— Aşa e, nu trebuie să răspundă la nicio întrebare dacă nu doreşte, a spus femeia corpolentă fără să-şi ia ochii de la mine.

Am căscat. Nu glumesc! N-am făcut-o în semn de sfidare, însă creierul meu pur şi simplu avea nevoie de mai mult oxigen. Când l-a primit, m-am lăsat pe spate pe scaun.

— Ascultați, oameni buni, a fost deja o zi lungă. Hai să vă scurtez agonia. Cum văd eu lucrurile, şerif... pardon, şeful de post Olsen m-a arestat şi apoi m-a eliberat, sperând că o să fiu suficient de speriat ca să fac vreo prostie care să demonstreze că l-am ucis pe tatăl lui. Cum, spre marea lui dezamăgire, nu s-a întâmplat, foloseşte acum biletul pentru

Cracovia ca scuză ca să mă reţină, să vadă dacă o să cedez după ce mă ţine închis o vreme. Ca să sporească puţin presiunea, aţi venit cu ipoteza asta aiurită că aş avea ceva de-a face şi cu moartea părinţilor mei. Sau greşesc? Nu, nu răspunde, Kurt, întrebarea e, cum se spune, retorică. Uite ce vă propun: pot să vă aduc, aici şi acum, un martor care să vă dea o explicaţie plauzibilă şi nu tocmai lipsită de senzaţie pentru felul cum a ajuns sângele pe maşină. În plus, pot să vă ofer şi o mărturisire necondiţionată că mi-am omorât ambii părinţi. Ce ziceţi?

Cinci feţe m-au privit câteva secunde lungi. Apoi coada de cal a femeii corpolente a început să se legene din nou.

Erik Nerell stătea lângă mine şi se uita la reportofonul de pe masă.

În mod normal, Kurt şi Kripos ar fi trebuit să-l audieze fără alte persoane de faţă, dar Erik insistase să fiu prezent, ca să-l ajut să-şi amintească, cum a zis el. Când Kurt a spus că nici nu se pune problema, Erik li s-a adresat celor doi de la Kripos şi le-a pus în vedere că, dacă vor să audă ce are de spus, trebuie să fiu şi eu de faţă; în caz contrar, puteau s-o lase baltă.

Iată-ne deci pe Erik, pe mine şi pe avocat, de-o parte a mesei, şi Kurt şi cei doi de la Kripos, de cealaltă parte.

— Povesteşte-le tu, m-a îndemnat Erik. Şi eu pot să te întrerup dacă nu e cum îmi aduc eu aminte.

Kurt era pe punctul de-a protesta, astfel încât m-am grăbit să vorbesc.

— S-a întâmplat în iarna de dinainte să moară părinţii mei. Tata şi cu mine eram cu maşina şi tocmai treceam pe lângă ferma familiei Nerell. Acolo e o curbă lină şi nu aveam viteză mare, însă direcţia era slăbită şi nici frânele nu erau prea bune. Tata ştia încă de când cumpărase Cadillacul la mâna a doua la preţ prea mare de la nenorocitul ăla de Willumsen.

În orice caz, am ieşit de pe carosabil şi am ajuns în troiene. N-am păţit nimic şi nici maşina n-a fost lovită, dar n-am putut s-o aducem înapoi pe drum. Erik şi tatăl lui ne văzuseră şi au venit să mă ajute să împing maşina. Aproape reuşiserăm, dar roţile se tot învârteau în gol pe zăpadă şi până la urmă tatăl lui Eric s-a dus să aducă tractorul ca să ne remorcheze.

Aici am făcut o pauză, ca să-i dau ocazia lui Erik să mă aprobe şi să spună „da, aşa este".

— Poate putem asculta relatarea lui Nerell despre ce s-a întâmplat mai departe, a sugerat femeia corpolentă.

Erik mi-a aruncat o privire nesigură. Am încuviinţat şi el şi-a şters palmele de pantaloni înainte să vorbească.

— Păi, chiar aşa s-a întâmplat. Atunci a trecut pe-acolo şeriful, adică fostul şerif, şi s-a oprit. Când a auzit că tata venea cu tractorul, a zis că nu era nevoie decât s-o împingem puţin ca s-o aducem pe drum. Nu-i aşa, Roy?

Erik s-a uitat la mine şi eu am preluat relatarea înainte să apuce să intervină doamna.

— Ba da. Şi noi i-am zis că am încercat, dar el a spus că trebuia împins dintr-un anumit punct. Cred că voia să arate că era mai puternic decât tatăl lui Erik. Aşa că s-a dus în spatele maşinii, a băgat mâinile sub bara din spate şi ne-a zis şi nouă de unde trebuie să împingem, iar tatei, că trebuie să accelereze puţin. Tata aşa a făcut, şi şeriful a împins cât putea, de fapt, aşa de tare, că a început să ţipe. Şi maşina chiar s-a mişcat. Dar apoi şeriful a alunecat. Probabil din cauza cizmelor ălora din piele de şarpe, au tălpile al naibii de alunecoase, nu? Oricum, a căzut şi s-a lovit cu capul de plăcuţa de înmatriculare. I-a dat şi sângele, mai ţii minte, Erik?

— Da, normal!

M-am uitat fix la Kurt.

— Ţi-a povestit când s-a întors acasă, probabil.

— Nu, a răspuns Kurt. Nu-mi amintesc nici vreo tăietură pe frunte.

Am ridicat din umeri.

— Păi sigur n-a fost o intervenție cu care să se laude acasă. Iar tăietura a fost puțin deasupra liniei părului, nu-i aşa, Erik?

Erik a clătinat din cap.

— A fost demult şi e greu să-mi amintesc, dar e foarte probabil să fi fost aşa.

— Avea părul des. E posibil să nu fi observat tăietura, i-am zis lui Kurt.

Mi-am mutat privirea de la el şi m-am uitat la ceilalți.

— Tatăl lui Erik a adus maşina pe carosabil cu tractorul. Deci totul s-a terminat cu bine. Adică... ziua aceea s-a terminat cu bine.

Cei din fața mea, aflați de partea bună a legii, au schimbat priviri între ei. Femeia corpolentă i-a şoptit ceva la ureche lui Gilliani, apoi m-a privit din nou.

— Şi mărturia pe care ne-ai promis-o, Opgard?

— Reiese din ce v-am povestit.

— Cum aşa?

Am ridicat din umeri.

— Eram mecanic auto. Maşina tatălui meu era într-o stare atât de proastă, încât era periculos de condus. Şi eu nu mi-am făcut timp să mă ocup de ea. În mod cert a fost vina mea.

În încăpere s-a lăsat tăcerea.

Femeia corpolentă şi-a dres glasul.

— Asta e mărturia ta?

— Cred că e destul de consistentă, dacă mă întrebi pe mine.

A schimbat din nou priviri cu colegii ei.

— Poți să explici de ce nu te-ai ocupat să-i repari maşina?

Am dat din umeri.

— Singura mea scuză este că nu m-a rugat niciodată. E ca povestea cu copiii cizmarului, care n-au ghete. Numai că... trebuie să înlocuim copiii şi...

— Da, mulţumim, am înţeles unde baţi, a spus femeia corpolentă adunându-şi foile în faţa ei şi dând semne că e pe picior de plecare, însă cazul rămânea nerezolvat.

Sau poate că ei nu i s-a părut aşa, poate că erau profesionişti cu adevărat şi considerau că-şi făcuseră treaba şi eliminaseră suspiciunile care planau asupra unui om nevinovat. Poate.

Însă Kurt Olsen sigur nu vedea aşa lucrurile. Stătea prăbuşit în scaun şi se uita în gol când am plecat noi.

Afară se întunecase, iar Erik s-a oferit să mă ducă la Opgard.

— Ai făcut o treabă bună, i-am spus după ce ne-am suit în maşina parcată în cealaltă parte a pieţei.

— M-am străduit cât am putut. Când crezi că aş putea primi hârtiile cu partea mea de proprietate de la Fritt Fall?

— Săptămâna viitoare, i-am zis eu aruncând o privire înspre Meierigården.

Lumina era aprinsă în dormitorul lui Natalie.

29

Eram în seră şi aşteptam. Luasem două pastile la bord şi aveam şase beri în faţa mea.

Dar ce aşteptam mai exact, habar n-am.

Să mă sune Natalie?

Să vină Carl acasă?

Să mă anunţe cineva că Anton Moe fusese găsit mort?

Sau poate să vină Kripos şi Kurt, să intre în curte cu girofarurile albastre pornite şi să mă aresteze pentru una

sau mai multe dintre cele opt crime pentru care eram acum vinovat sau complice?

Am deschis prima sticlă şi mi-am revizuit situaţia.

Natalie mă părăsise şi evident asta avusese de-a face cu faptul că şi-o trăsese cu fratele meu. Evident că nu puteam să fiu sigur care era cauza şi care era efectul, dacă hotărâse deja să mă părăsească şi atunci i se păruse că e OK. Sau dacă fusese cum zicea Carl şi după aceea a considerat că nu mai poate continua relaţia cu mine. Poate că-şi imagina că fratele meu n-o să zică nimic şi că îmi va ascunde cele întâmplate dacă înceta să se mai vadă cu mine. Consumul de alcool putea fi considerat circumstanţă atenuantă, dar poate ea interpretase totul fix invers şi credea că mă înşelase din mai multe puncte de vedere.

Nu mă şoca faptul că fratele meu se îmbătase şi dusese o femeie – putea fi oricine – într-una dintre camerele lui de la hotel, unde i-o trăsese. Faptul că intrase în mod conştient pe teritoriul meu era însă mai greu de înghiţit. O aventură de-o noapte? Ştia că sunt îndrăgostit lulea de fata asta. Şi atunci, de ce o alesese tocmai pe ea? Să fi fost şi el îndrăgostit de Natalie? Nu, nu observasem niciun semn la el, doar era fratele meu şi ne cunoşteam unul pe altul până în cel mai mic detaliu.

Sau poate că nu?

Eu fusesem cu Shannon pe la spatele lui fără să aibă el nicio bănuială, iar eu nu sunt vreun actor de Oscar.

Am deschis a doua bere.

Poate că era bizar că mă durea mai mult să mă gândesc la Natalie şi Carl decât la faptul că tocmai ucisesem un om nevinovat. Adică, nevinovat n-a fost el. Deci cred că pot să mă împac cu ideea. Şi acesta e probabil singurul avantaj al faptului că am omorât alţi şapte înainte: eram mai puţin sensibil la nuanţe.

Dar evident că puteam fi prins pentru acel omor, întotdeauna omiți câte ceva când trebuie să-ți ştergi urmele. Aşa cum a fost cu sângele bătrânului Olsen de pe maşină, când a căzut în prăpastia Huken, sau faptul că înțepasem furtunurile cu lichid de frână şi slăbisem cremaliera de la direcția maşinii. Dar acum treaba era rezolvată.

Totul era rezolvat.

Erik îşi primea cota-parte din Fritt Fall.

Halden şi Fuhr îşi primiseră cele 12 milioane.

Asle Vendelbo şi Johnny Depp primiseră promisiunea mea fermă să-mi țin pliscul.

Nu m-am putut abține să zâmbesc, pentru că mi-am amintit de singura carte pe care obişnuia tata să o citească în anii 1980. *The Art of the Deal*[6]*.* Un autor țicnit care a devenit preşedinte. O nebunie. Regele Americii, cum ar veni. Dar rareori se întâmplă să ajungă cine trebuie la Casa de pe deal.

Apropo de cota lui Erik, nu o anunțasem şi pe Julie că şi ei îi revenea o treime.

Am scos telefonul şi am format numărul.

M-a salutat în mijlocul unui căscat.

— Scuze, te-ai culcat deja?

— Nu, a zis ea. Ieri am muncit până târziu şi azi sunt puțin obosită.

— Păi credeam că ieri ai avut liber.

— Da, însă Carl m-a rugat să mă ocup de barul de la hotel. Au avut o petrecere pentru angajați şi voia să fie liberi cât mai mulți dintre angajați.

— Înțeleg. Uite, am o ofertă pentru tine.

— Aha! Sper că e bună.

---

[6] „Arta negocierii”, scrisă de Donald Trump şi publicată în 1987, conține detalii despre principiile de bază după care se ghidează în afaceri, precum şi poveşti de succes din lumea afacerilor *(N.t.).*

— Am zis că am o *ofertă*, nu?

— Mda, dar tot *ofertă* se cheamă şi când eşti invitat să te pensionezi anticipat.

Am râs. M-am gândit că în afară de Carl, doar cu Julie puteam să stau ore în şir fără să mă simt epuizat de efortul de a socializa.

— Eşti la muncă mâine? am întrebat.

— Da. Deschidem la 11. Ca popa.

— Atunci o să trec pe acolo.

Am închis telefonul, am golit şi a doua bere şi mă gândeam să o iau şi pe a treia. Căutasem Tramadol pe internet şi scria că este un opioid şi că n-ar fi o idee bună să-l amesteci cu alcoolul. OK, deci poate că ar trebui să mai un Tramadol şi să mă culc.

Nu sunt sigur, dar cred că aşa am făcut, pentru că visele pe care le-am avut în noaptea aceea sigur au fost generate de opiu. Am văzut-o pe Shannon stând pe un scaun şi încercând să se ridice, dar nu putea, pentru că avea două piroane mari bătute în pulpe. Ţipa şi îşi întindea braţele către un bebeluş aflat pe scaunul de lângă ea, care sugea la sânul lui Natalie, aşezată în braţele lui Carl. Prosopul înfăşurat pe Carl a alunecat şi el a rămas gol, după care a început să-şi mişte şoldurile şi să fredoneze *Ride, ride ranke*. Iar bebeluşul a început să cânte şi el, cu voce de bariton: *O ştii pe Kari Midtgard din Tinn, care nu-i lasă pe băieţi să intre?* Şi după aia văd cum faţa bebeluşului se preschimbă şi devine faţa unui om bătrân. Îmi ia o vreme să îmi dau seama cine este şi apoi mă apucă râsul, chiar dacă aş prefera să plâng. Bătrânelul sunt eu.

30

Clopotele bisericilor răsună în toată valea.

Cafea şi iertare la biserică, citesc pe panoul de la intrarea în Fritt Fall. E scrisul lui Erik.

— Şchiopătezi, a observat Julie de cum am intrat.

— Am un glonț în picior, i-am spus eu scrutând barul. Nu e prea devreme să deschideți la 11?

Ea s-a sprijinit de bar.

— Ba da, însă n-am stare să stau acasă şi să aştept. Ție nu ți s-a întâmplat?

— Poate. Oferta mea pentru tine este să vă transfer ție şi lui Erik câte o treime din proprietatea asupra barului. Vei primi cota-parte doar în schimbul reducerii salariului cu 15% şi a angajamentului ferm că vei fi manager cel puțin doi ani după ce se termină concediul de maternitate.

Inițial a fost foarte surprinsă, apoi am văzut cum încep să i se învârtă rotițele.

— Ies în câştig, a spus ea după câteva clipe. Dacă n-o dăm cu totul în bară. Dar dacă reuşim să ne folosim de potențialul localului, aşa cum am de gând, o să ajung să câştig *mult* mai mult.

— Atunci zi da! am îndemnat-o.

Julie a râs, apoi a ieşit de după bar şi m-a îmbrățişat.

— Mulțumesc, a zis ea ştergându-şi o lacrimă.

— De ce-mi mulțumeşti? Vă dau amândurora câte o treime, astfel încât tu şi Erik să munciți pe rupte şi eu să câştig mai mult. Evident.

— Ştiu, dar tot îți mulțumesc.

— Pregătesc hârtiile săptămâna viitoare, i-am zis în timp ce îmi turna o cafea. Cum a fost să lucrezi din nou la hotel?

— Ca pe vremuri. E ciudat, nu? Generația noastră trăieşte o viață complet diferită de a bunicilor noştri. Ne îmbrăcăm altfel, mâncăm altceva, citim alte lucruri, ne uităm la altele.

Însă bem cu la fel de mult nesaț. Oamenii merg la bar şi se îmbată de nu mai ştiu de ei. Exact ca acum 100, nu, acum 1 000 de ani! Cel puțin.

— Din punctul ăsta de vedere, e un business sigur. S-au îmbătat mulți vineri?

— Cam da, aş zice.

Am luat o gură de cafea. Îmi țineam ceaşca la gură şi mă gândeam să mai iau o înghițitură doar ca să nu întreb, dar n-am reuşit.

— Ai văzut-o pe Natalie Moe?

— Pe Natalie? Sigur. S-a făcut o femeie foarte frumoasă, ai văzut-o?

M-am uitat în ochii frumoşi şi nevinovați ai lui Julie. Zvonul despre mine şi Natalie sigur nu ajunsese încă la urechile ei.

— Da. M-a ajutat puțin cu un proiect. S-a îmbătat la fel de tare ca restul lumii?

Julie şi-a pus ceaşca jos, s-a uitat în zare şi părea că se muşcă de obraz.

— Nu, nu la fel.

— *Mai tare*?

— Da şi nu.

— Nu?

— Nu ştiu ce a băut la cină, dar când au ajuns la bar, a cerut apă. Şi părea să fie trează. Apoi, după o jumătate de oră, era complet amețită, de parcă ar fi luat o pastilă sau ceva. Îi atârna capul şi abia stătea pe scaun. Dacă n-aş fi cunoscut-o, aş fi rugat-o să plece de la bar, înțelegi? Dar am mai văzut aşa ceva şi m-am gândit că are o problemă cu drogurile. Din fericire, a intervenit Carl înainte să apuc să fac eu ceva.

În sinea mea, înjuram şi mă rugam în acelaşi timp. Mii de draci! Te rog, spune-mi că nu s-a întâmplat!

— Ce a făcut?

— A ajutat-o să ajungă afară, săraca fată! Am întrebat de ea mai târziu şi cineva mi-a spus că îl văzuse pe Carl conducând-o spre un taxi. Un om de treabă, fratele tău!

Am încuviinţat încet, apoi i-am mulţumit pentru cafea, am îmbrăţişat-o şi am plecat şchiopătând.

Am rămas lângă maşina pe care o parcasem chiar în faţa intrării şi m-am uitat în sus, spre apartamentul lui Natalie. Nu era lumină, însă mi s-a părut că văd perdeaua mişcându-se.

Spre deosebire de maşina lui Carl, a mea avea cutie de viteze manuală şi făceam câte o grimasă de fiecare dată când apăsam ambreiajul cu piciorul rănit.

Nu eram sigur dacă să mă întorc la Opgard sau să trec pe la benzinărie ca să văd care e situaţia acolo. Uneori putem să lăsăm astfel de decizii pe seama organismului. Aşa am procedat eu acum. Am ales a treia variantă, hotelul. Evident că aş fi putut să mă prefac că nu ştiu de ce mă îndrept într-acolo, dar ştiam.

Am parcat neregulamentar în dreptul intrării, am intrat şchiopătând la recepţie şi am întrebat unde sunt proviziile pentru curăţenie. Probabil că mă recunoscuseră, pentru că mi-au indicat un coridor şi m-au lăsat să şchiopătez mai departe fără să pună întrebări. În capătul coridorului am dat de uşă largă pe care scria „Depozit”. Când am intrat, am dat într-o sală mare ca un garaj, în care se aflau o duzină de cărucioare pentru lenjerie. Aveau marginile înalte şi a trebuit să mă întind ca să pot băga mâna înăuntru. Am tras de acolo o husă de plapumă.

— Pot să vă ajut, domnule? m-a întrebat cineva în engleză.

M-am întors şi am zărit-o pe femeia care mi se adresase. Accentul mi s-a părut est-european şi înfăţişarea ei mi s-a părut mai amuzantă decât întrebarea.

— Caut o... am încercat eu să-i răspund în engleză, dar nu-mi venea cuvântul.

— Înțeleg norvegiana puțin, a spus femeia.

Era vânjoasă, părea puternică şi avea acea autoritate naturală pe care o găseşti la oameni care sunt siguri de rolul lor, indiferent pe ce treaptă a ierarhiei s-ar afla.

— Cercel, i-am spus. Al prietenei mele. Crede că l-a pierdut în pat. Are țepi şi zice că e posibil să se fi agățat de cearşaf. Dacă nu vă deranjează, am să caut prin cărucioarele cu lenjerii.

— În toate cărucioarele sunt cearşafuri.

— În toate? am zis mirat şi le-am numărat rapid.

11. Asta da muncă! Să cauți acul în carul cu fân.

— Când a fost la hotel? m-a întrebat femeia.

Expresia împietrită dispăruse, iar acum vedeam opusul. O față plină de viață şi expresivă.

— Înainte de weekend.

— Îmi pare rău, însă rufele de spălat se ridică în fiecare dimineață.

— Nor Tekstil vine doar în cursul săptămânii. Iar prietena mea a stat la hotel în noaptea de vineri spre sâmbătă.

Femeia s-a uitat la mine.

— În ce cameră?

— În apartamentul nupțial.

— Prietena ta sau proaspăta soție?

Am zâmbit şi mi-a zâmbit şi ea suspinând.

— Nu sunt sigură, dar probabil e într-unul din astea trei cărucioare. Mă întorc în două minute, mă duc să verific.

Ajunsesem la fundul celui de-al doilea cărucior şi deja dădusem peste un cearşaf pe care dormise o clientă la menstruație – cel puțin, aşa speram. Apoi am dat de cearşaful cu petele mici de sânge. Nu aveam niciun cuțit la mine, dar nu îmi tăiasem unghiile de ceva timp, aşa că m-am folosit de ele ca să curăț sângele.

— Ai găsit ceva? m-a întrebat femeia, care a revenit în clipa în care eu aruncasem deja cearşaful înapoi.

— Din păcate, nu.

— Am vorbit şi cu celelalte fete şi nici ele n-au găsit nimic. Îmi pare rău.

— Cerceii nu erau chiar aşa de scumpi, o să-i cumpăr alţii.

Femeia a zâmbit ştrengăreşte.

— Şi poate data viitoare o să fii mai blând cu ea?

După ce m-am întors la Opgard, am folosit o scobitoare ca să scot de sub unghii sângele uscat şi l-am depozitat într-o cutie goală de snus marca Berry. Apoi am sunat-o pe Vera Martinsen.

— Salut! a răspuns ea râzând.

— De ce râzi?

— Gilliani mi-a povestit ce faţă lungă a făcut Olsen când a aflat cum a ajuns sângele lui taică-su în spatele plăcuţei de înmatriculare.

— Kurt n-o să se dea bătut niciodată.

— Ţi-am zis când am vorbit ultima dată că ar trebui să-l reclami, ca să decidă divizia de disciplină dacă te hărţuieşte.

— Ştiu, dar acum voiam altceva. De fapt două lucruri. Primul, telefonul meu e ascultat?

— Nu.

— Nu? Ştii aşa, pe loc?

— Ne-a cerut cineva permisiunea, şi poţi ghici şi tu cine era. I-am zis că durează mult să obţii un ordin judecătoresc pentru urmărirea unui telefon. Mult mai mult decât avem noi. Care-i al doilea lucru?

I-am povestit.

Când am închis, simţeam cum se înteţeşte iar durerea. Pe internet scria că Tramadolul creează rapid dependenţă şi riscul de supradoză e mare. Dar după câteva minute, n-am mai rezistat şi am deschis dulapul cu medicamente. M-am gândit să iau şi o pastilă verde-deschis, ştiam că erau somnifere, dar, în schimb, am luat încă un Tramadol. Apoi

am urcat şchiopătând la etaj şi m-am dus în dormitor. În timp ce îmi dădeam jos tricoul, m-am uitat pe geam. Casa e puțin prea retrasă față de Huken ca să vezi tot satul, dar tot zăream culmea cu Palatul. Era aprinsă lumina, deci Carl era acolo. Poate controla ceva, poate că-i arăta locul lui Mari. În cazul în care ea ar avea vreo idee despre cum ar trebui să stea lucrurile, bănuiesc. Dacă erau acolo, oare fratelui meu îi trece prin cap că, în urmă cu nici 48 de ore, o înşela pe femeia cu care discută acum despre camera copiilor? Şi că femeia cu care se culcase era una dintre angajatele lui şi cea de care era îndrăgostit fratele său?

M-am gândit că poate se afla chiar acum în dreptul uriaşelor ferestre de la terasă şi se uita la luminile aprinse de la Opgard. Şi mă gândeam că aş putea folosi draperia ca să-i trimit mesaje Morse. Despre cum pierdusem destule, cum nu voiam să-l pierd şi pe el. Că încercasem să-l urăsc, dar era adevărat că sângele apă nu se face – şi, mai mult, nu ține cont de bine şi de rău. Într-un război pe care nu l-ai ales tu, familia e într-o tabără, şi nici asta n-ai ales tu, ci te-a ales ea pe tine. Nu-mi dorisem niciodată să mă nasc aici şi să fiu un Opgard. Dar m-am născut aici şi sunt un Opgard.

A sunat telefonul.

M-am aplecat şi l-am scos din pantalonii aruncați pe jos.

Era Stanley.

— Tocmai m-am întors şi am ascultat acum mesajul tău. Te-ai împuşcat în picior?

— Da.

— Şi nu te-ai dus la spital, la Notodden?

— E prea departe. Mi-am pus un bandaj.

— Doamne sfinte, Roy! Ajung în Os într-o oră. Poți să vii până atunci?

Stanley a cercetat rana în timp ce eu eram întins pe pat şi cercetam tavanul.

— Ai fost incredibil de norocos, a zis el.

— Da, aşa cred şi eu.

— Glonţul s-a oprit în tibie şi nu par să fi rămas aşchii de os. De fapt, este atât de superficială rana, încât văd glonţul, dar trebuie să te ducem la Notodden, să facem o radiografie şi să scoatem metalul.

— Serios? Dacă vezi glonţul, nu poţi pur şi simplu să-l scoţi?

Stanley a râs scurt, apoi şi-a dat seama că vorbesc serios.

— Dacă am fi fost pe o insulă pustie, poate, dar trebuie să reducem riscul de infecţie şi atunci spitalul este mai sigur.

— Nu vreau.

— Înţeleg, dar...

— Mai exact, „refuz”. Fie scoţi glonţul ăla, fie îmi cumpăr o pensetă, o înroşesc cu o brichetă şi-l scot singur.

Stanley m-a privit gânditor.

— Eşti conştient de posibilele urmări ale unei infecţii?

— Da, da. Amputare şi bani încasaţi de la casa naţională de asigurări. Deci cum rămâne?

Stanley a oftat adânc.

— Bine, i-am spus. Şi fără anestezie, mulţumesc!

Stanley şi-a ridicat sprâncenele pensate.

— Eşti sigur?

M-am răzgândit.

— Rectificare. Foloseşte tot anestezicul pe care-l ai.

De-aici, totul e în ceaţă. E posibil să nu-i fi spus cât Tramadol luasem, care, în combinaţie cu ce mi-a dat el, m-a lăsat lat, dar, orice s-ar fi întâmplat, nu-mi aduc aminte mare lucru până n-am auzit un *cling* şi am deschis ochii, spunându-i lui Stanley că parcă ar fi o scenă de film western, în care doctorul lasă să cadă glonţul într-un bol metalic.

El a râs şi mi-a arătat bolul metalic, cu glonţul plin de sânge pe fund.

Mi-a pus un bandaj curat, mi-a scris o rețetă pentru analgezice şi un concediu medical, după care mi-a zis să nu conduc maşina şi s-a oferit să mă ducă el acasă.

I-am spus că e drăguț din partea lui, dar că o să-l chem pe Dagur, pentru că era specialitatea lui să conducă acasă oameni bolnavi.

Când am ieşit în cârje din cabinetul medical, am zărit o țigară aprinsă pe întuneric, lângă sediul poliției.

— Bună seara! am spus.

— Bună seara, a răspuns Kurt.

S-a desprins de zidul de care stătuse sprijinit şi şi-a aruncat pe jos țigara. Scânteile au sărit de pe asfalt în vânt, până când a strivit chiştocul.

— Ce-ai pățit la picior?

— M-am împuşcat din greşeală acasă. Spune-mi, ăsta-i programul tău obişnuit sau te ții după mine?

A râs scurt şi rece.

— De ce te-aş urmări?

— Pentru că eşti disperat să demonstrezi că am ucis pe cineva, de exemplu?

Kurt a pufnit disprețuitor.

— Eşti un blestemat de ucigaş, Roy. Ții minte jocul ăla din fostul local Kaffistova?

S-a uitat dincolo de piață, spre Fritt Fall.

— Ăla cu asteroidul care exploda în fața navei tale spațiale şi tu trebuia să te fereşti de toate fragmentele? La început era uşor, dar pe măsură ce avansai, erau tot mai multe fragmente şi veneau cu viteză tot mai mare, iar la final efectiv nu mai puteai să le ocoleşti.

— Îmi amintesc foarte bine, i-am zis. Aveam un scor foarte bun la jocul ăla, nu-i aşa?

Kurt a clătinat din cap.

— Nu mai ține minte nimeni aşa ceva, Roy.

Merțanul lui Dagur şi-a făcut apariția în fața mea. Am pus cârjele pe bancheta din spate, apoi am deschis portiera din față şi i-am spus peste umăr:

— Întreab-o pe Rita, cred că ea îşi mai aminteşte.

Am pornit şi în oglinda retrovizoare am observat flacăra brichetei lui Kurt, care-şi aprindea altă țigară.

31

Anton Moe a fost găsit luni dimineață şi până la 10 aflase deja toată lumea din Os.

Evident că îmi trecuse prin minte că s-ar putea să-l găsească Natalie, dar, din ce spunea Grete Smitt, l-a găsit un vecin, nedumerit că nu-l văzuse pe Moe la biserică, şi nici nu ridicase steagul duminică, deşi nu era plecat nicăieri, fiindcă în casă era aprinsă lumina.

— A fost cumplit, a spus Grete acoperindu-şi obrajii cu palmele, de parcă ea l-ar fi găsit.

Era la benzinărie, iar publicul era format din mine, Egil şi Simon Nergard.

— Avea tot capul zdrobit.

— Nu-i chiar aşa surprinzător, a comentat Simon. Duba lui are cel puțin două tone. Surprinzător e că era *sub* maşină când schimba roata.

— O fi vrut să verifice ceva la şasiu cât avea maşina ridicată pe cric, am intervenit eu.

— Dar cum poți să dărâmi un cric care ține două tone?

Am ridicat mâinile.

— Probabil că n-a atins cricul, doar a împins în maşină. Dacă se uita la ceva sub apărătoarea roții, de exemplu, şi n-a observat că i se înclinase cricul.

— La naiba! a exclamat Egil făcând o grimasă. Şi i-a căzut direct în față.

— Nu era o priveliște prea plăcută, a spus Grete suspinând puternic. Kurt a trebuit să o aducă pe Natalie ca să-l identifice pe Anton.

— De ce? mi-a scăpat.

Cei trei s-au uitat ciudat la mine şi atunci am adăugat:

— Din câte ştiu, în ultimii opt ani, Kurt s-a văzut cu Anton mai des decât Natalie.

— Adevărat, a aprobat Grete. Şi lui Anton i-a fost extirpat un testicul, deci puteau să-l identifice aşa.

De data aceasta ne-am întors cu toții spre ea.

— Nu ştiați? a întrebat Grete oarecum surprinsă. Anton suferea de cancer.

Toată ziua de luni m-am plimbat de colo-colo, întrebându-mă cum se simte Natalie. Ştiu că îi promisesem să nu iau legătura cu ea, dar oare un deces în familie nu putea să anuleze o astfel de promisiune? Poate chiar *spera* să o contactez? Evident, era mai probabil ca eu să sper că ea speră, dar puteam oare să-mi imaginez că nu aveam să-i mai vorbesc *niciodată*? Şi, oricum, dacă ar fi să mai vorbim, n-ar fi ăsta cel mai potrivit moment?

Pe la ora 13 am sunat-o pe Vera Martinsen.

— Am vorbit la laborator şi, cum ți-am zis ieri, preferă probe de urină, dar o să se descurce şi aşa. Se întrebau dacă e nevoie de un test genetic sau ajunge un test imunologic simplu.

— Care-i diferența?

— Al doilea este mai rapid şi mai simplu, dacă vrei să identifici ceva anume.

— Asta vreau, i-am răspuns şi i-am specificat denumirile.

— OK. Dar înainte să-ți fac acest serviciu, vreau să fiu sigură că n-o să se întoarcă împotriva mea, Roy.

— Promit. N-are nicio legătură cu cercetările pe care le face Olsen.

— Atunci am încredere în tine.

— Foarte bine, i-am spus, sperând să par pe cât de convingător mă simțeam.

Aveam un flux constant de clienți şi de câte ori auzeam un SUV oprind la pompă, ridicam privirea, aproape aşteptându-mă să-l văd pe Kurt. Dar n-a venit. Abia la ora 17 am auzit motorul unui Land Rover. A coborât şi a dispărut, probabil ca să dea ocol clădirii. Apoi a reapărut şi a venit încet spre intrare, mai crăcănat ca de obicei. A intrat şi s-a postat în fața tejghelei, cu degetele mari înfipte în catarama curelei, aşa cum probabil credea că îi şade bine unui şerif.

— Nu mai putem să continuăm să ne întâlnim în felul ăsta, Roy.

Mă întrebam oare cât îi luase ca să scoată replica asta.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări, aici sau la... aici a făcut o pauză.

— Secție, am completat eu. Aici e bine.

A zâmbit scurt.

— Bănuiesc că ai auzit că Anton Moe a fost găsit mort.

Am încuviințat şi am văzut că aştepta să mai spun ceva, aşa că am tăcut, iar el şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Legat de asta, unde erai sâmbătă dimineață, la 10:30?

În tăcerea care s-a lăsat, ne uitam unul la altul, când s-a auzit apa trasă la baia personalului şi apoi uşa care se deschidea.

— Egil! am strigat eu.

El a venit încet spre noi.

— Egil, unde eram sâmbătă, la 10:30?

S-a uitat de la mine la Kurt şi apoi din nou la mine şi s-a scărpinat la ureche.

— Păi erai aici, nu?

— Şeful secţiei de poliţie din Os vrea un răspuns clar, i-am zis.

— Cine?

— Kurt.

— Ah, da. Stai să mă gândesc... Sâmbătă dimineaţă. Da, ai fost aici. Nu mai ţii minte? Te-ai dus în camera din spate şi ai încercat să găseşti greşeala aia din contabilitate.

Am vrut să intervin, dar n-am fost destul de rapid.

— Ai încuiat uşa şi ai zis să nu te deranjeze nimeni, a adăugat Egil, mulţumit că a putut adăuga mai multe detalii.

Am înjurat în sinea mea.

— Şi nu l-ai deranjat? a întrebat Kurt.

— Am încercat. S-a stricat contorul la una dintre pompe, dar el n-a răspuns, aşa că am ieşit şi l-am reparat singur.

Kurt a ridicat o sprânceană şi s-a uitat la mine.

— Aveam căştile în urechi, i-am spus arătând spre urechi. J.J. Cale merge de minune cu contabilitatea.

Kurt a încuviinţat.

— Pot să verific camera din spate?

— Dacă vrei, i-am spus încercând să par imperturbabil.

Kurt a zâmbit subţire şi am avut iar senzaţia că are un as în mânecă.

— Vreau.

Am luat-o înainte, sprijinindu-mă în cârje, şi l-am condus în cămăruţa îngustă, după care m-am aşezat între el şi uşa din spate, arătând spre masa încărcată de documente.

— Sunt rămas în urmă cu hârţogăria, după cum vezi.

Dar nu asta îl interesa; se uita peste umărul meu.

— Unde duce uşa asta?

— Asta?

— E singura de aici, a zis el prinzându-mă de mână, ca să mă dau laoparte.

A apăsat pe clanţă şi a deschis.

— Ia te uită! Maşina ta e chiar aici, a comentat el cu voce mieroasă. Haide să luăm o gură de aer împreună, Roy.

Mergeam cu grijă cu cârjele pe asfaltul umed.

Preotul a ieşit încet de la spălătorie, nu ne-a văzut şi a plecat.

Kurt se legăna pe călcâie în cizmele lui din piele de şarpe în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Nu prea ţine alibiul ăla al tău, a comentat el. Ba chiar sună aşa de ciudat, că s-ar putea să aibă efect invers. Cam ce părere crezi că o să aibă judecătorul când procurorul o să-l întrebe pe Egil de câte ori ai încuiat uşa aia în decursul timpului sau n-ai răspuns când te-a chemat să-l ajuţi, iar el o să spună că o singură dată? Tocmai în ziua în care a fost ucis Anton Moe.

— Ucis?! am exclamat uluit, apoi am înghiţit ca să ascund un căscat. Credeam că a căzut duba peste el.

— Aşa spun unii, a zis Kurt trăgând cu nesaţ din ţigară în timp ce lovea încetişor cauciucurile maşinii mele. Aşa am crezut şi eu. Până am vorbit cu un vecin, care mi-a povestit că ultimul semn de viaţă de la fermă a fost o împuşcătură sâmbătă dimineaţă, pe la 10:30. Vecinul ştia exact ora, pentru că asculta radioul şi împuşcătura l-a deranjat chiar la începutul episodului din serialul despre regi, ştii tu care.

— Scuze, dar chiar nu ştiu.

— Deci m-am întrebat ce animal poţi să împuşti într-o sâmbătă dimineaţă la ora 10:30.

— Un animal sălbatic?

— Aşa a crezut şi vecinul, doar e sezon de vânătoare şi animalele sălbatice vin de multe ori să pască pe-aici, mai ales în zori. Vecinul lui mi-a spus că acum patru ani a împuşcat un animal sălbatic chiar de la fereastra bucătăriei.

— Misterul a fost rezolvat.

— Nu în totalitate, a răspuns Kurt trăgând din ţigară. Sâmbătă dimineaţă a fost ceaţă foarte deasă şi vizibilitatea

pe câmp era zero. Ştiu ce-o să zici, că animalul sălbatic se apropiase de casă. Dar ca să vezi animalul în momentul ăla, trebuie să fi fost la cel mult 50 de metri depărtare şi la distanța aia nu ai cum să ratezi; numai că n-am găsit niciun animal.

Am ridicat din umeri.

— Poate că n-a fost o împuşcătură, ci alt fel de bubuitură.

Kurt a clătinat din cap.

— Era un Remington atârnat pe peretele hambarului. Am verificat. Puşca aia miroase cel puțin o săptămână după ce ai tras cu ea şi n-am nicio îndoială. S-a tras recent cu ea.

Îi trosneau genunchii în timp ce se legăna pe picioare, părând foarte încântat.

— Şi atunci începi să te întrebi de ce a tras cu puşca. Poate ca să se apere, de exemplu, de cineva care reprezenta un pericol pentru el.

M-am uitat la ceas.

— Putem să ne grăbim un pic, Kurt?

A râs.

— Dacă vrei tu, bine. Dar hai să discutăm undeva unde nu suntem deranjați!

— De ce?

— O să vezi.

Am făcut semn cu capul spre atelier.

— Bine, a spus Kurt şi şi-a stins țigara.

Am intrat în atelier, mi-am sprijinit cârjele de peretele de lângă bicicletă, i-am tras un scaun şi eu m-am aşezat pe celălalt. Kurt a rămas în picioare în fața bicicletei.

— Lanțul? m-a întrebat el punându-şi vârful bocancului în locul unde fusese lanțul bicicletei.

— L-am folosit la altceva, i-am răspuns.

— Ah, da, am văzut că se fac chei de maşină din ele.

— Exact, i-am spus eu şi m-am cutremurat.

Poate pentru că arma crimei – cel puțin ce mai rămăsese din ea – era în cupa excavatorului, aflată la mai puțin de un metru deasupra capului său. Sau poate pentru că mi-am dat seama că şi ce căuta el – cadavrul lui taică-su – fusese dizolvat în aceeaşi cupă. Sau poate m-a trecut un fior pentru că în atelier era frig şi umezeală.

— Pestă sau holeră, a zis Kurt cercetând hala, de parcă ar fi vrut să memoreze totul înainte de-a se aşeza. O alegere dificilă, nu-i aşa, Roy?

S-a cufundat în scaun, şi-a încrucişat braţele şi a zâmbit larg.

— Nu, i-am spus. Holeră.

— Cum aşa?

— Mai puțin mortală decât majoritatea formelor de pestă.

— Super, a spus Kurt. În cazul acesta este pestă.

A vârât mâna în buzunar şi apoi şi-a deschis palma în faţa mea. În căuşul palmei ţinea o bucată mică de metal.

— Îl recunoşti?

— Ar trebui?

— Este glonțul care a fost în piciorul tău.

— Serios? am întrebat şi m-am foit pe scaun. Cum ai făcut rost de el?

Kurt ţinea glonțul plin de sânge între degetul mare şi arătător şi-l studia cu atenție.

— Când vecinul lui Moe mi-a spus că s-a auzit o împuşcătură, mi-am adus aminte că ai zis că te-ai împuşcat în picior. Şi mi-am mai adus aminte şi altele. De exemplu, când ai dat năvală şi l-ai acuzat pe Moe că şi-a abuzat fiica.

Îmi aminteam şi asta. Locul în care „dădusem buzna” era studioul Gretei şi, cât i-am prezentat bănuielile mele, n-am văzut decât fumul de ţigară care se ridica dintre plăcile patului de solar. Şi cum Kurt respinsese toată povestea.

— La scurt timp după aceea Moe a apărut cu vânătăi pe față şi tu, cu mâna lovită, a continuat el. Credeai că nu-s în stare să pun lucrurile cap la cap, Roy?

Eram tentat să-i zic vreo două, dar m-am lăsat păgubaş.

— Azi-dimineață l-am sunat pe Stanley, i-am explicat că investigăm o posibilă omucidere şi există riscul de recidivă, iar el este obligat să coopereze. L-am rugat să caute glonțul în coşul de gunoi şi *voilá*!

M-am făcut că nu pricep cuvântul în franceză şi l-am întrebat ce vrea să spună cu riscul de recidivă.

— Tu nu te uiți la televizor, Roy? Există mereu acest risc în cazul ucigaşilor în serie ca tine, mi-a explicat Kurt strângând glonțul în palmă. Şi tu, şi eu ştim că dacă trimit glonțul şi puşca la Kripos, analiza balistică o să demonstreze că glonțul din piciorul tău provine din puşca lui Moe, ceea ce dovedeşte prezența ta acasă la el în momentul decesului. Şi asta ne poate lămuri câteva aspecte.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că mie nu mi se pare că rănile de pe fața lui Moe corespund cu aripa de protecție a maşinii. Şi că pe podea se văd zgârieturi recente, ca şi cum cineva a raşchetat lemnul cu un cuțit sau cu o rindea. Crezi că ai fost isteț, Roy, dar de fapt nu-i aşa de-al naibii de greu să reconstitui ce s-a petrecut. Te-ai dus să-l înfrunți pe Moe şi l-ai atacat, el a încercat să se apere cu puşca, dar n-a reuşit decât să te împuşte în picior înainte să-l omori tu în bătaie cu ceva, evident nu cu pumnii, pentru că nu pari să ai răni pe mâini. Ai eliminat sângele tău şi al lui Moe răzuind lemnul şi ai aranjat locul crimei în aşa fel încât să pară un accident. Cum mă descurc? Nu-i nevoie să răspunzi, Roy, întrebarea e... cum ai zis? Retorică?

Kurt şi-a deschis palma din nou.

— Glonțul ăsta înseamnă 20 de ani de închisoare pentru tine şi de aceea îl consider pestă. Şi acum, holera.

M-a ţintuit cu privirea până am făcut ce voia şi l-am întrebat despre ce e vorba.

— Vreau să mărturiseşti că l-ai ucis pe tata, că l-ai aruncat în prăpastie şi după aceea ai dus pe lac o barcă în care i-ai pus cizmele, ca să pară o sinucidere. E bine?

S-a uitat la mine ca şi cum voia să se asigure că am înţeles ce spune.

Mi-am dres glasul.

— Mi se pare foarte asemănător.

— Nu-i aşa? Să creezi aparenţa unui accident. Ăsta-i...

S-a oprit, căutând cuvântul.

— Modul de operare, i-am sugerat eu.

El a clătinat din cap.

— Nu, *metoda ta*, a rostit el.

— Bine, dar ceea ce am vrut eu să spun e că pesta şi holera ta mi se par cam acelaşi lucru.

— Nu, nu. În primul rând, e circumstanţă atenuantă că aveai doar 18 ani când l-ai ucis pe tata. În al doilea rând, pedeapsa e redusă pentru crimele săvârşite cu atât de mult timp în urmă. Primeşti maximum cinci ani.

— Şi tu ce primeşti?

Furia din ochii lui Kurt s-a stins.

— Reabilitez numele tatei.

Am dat din cap.

— Şi ce propui?

— O afacere. Tu dai o declaraţie că l-ai ucis pe tata şi, în schimb, eu arunc glonţul în lac.

Dădeam din cap tot mai încet, până aproape m-am oprit.

— Aşa deci! Natalie Moe nu va afla niciodată cine l-a ucis pe tatăl ei, pentru că, după părerea ta, e mai important să repari onoarea şi numele familiei tale? Sau ceva de genul ăsta?

Kurt m-a ţintuit cu o privire atât de rece, încât mi-a dat fiori.

— N-o să primeşti o ofertă mai bună, Roy. Deci ce zici?

M-am scărpinat în bărbie. După ce Natalie mi se plânsese că o zgârie barba mea de cinci zile, m-am bărbierit zilnic până sâmbăta trecută. Iar acum mă mânca.

— Ştiu că ţi-ai dori foarte tare să devii un artist în materie de negociere, Kurt, aşa cum ai sperat şi cu campingul, însă pur şi simplu nu-ţi iese.

— Cum aşa? a întrebat el cu ton plat.

— Cea mai bună modalitate să faci treaba e să te asiguri că toate părţile implicate sunt în aceeaşi barcă.

— Păi, suntem, a zis el. Tu primeşti o pedeapsă redusă şi eu fac ce trebuie pentru tata.

— Ascultă-mă, Kurt. Haide să presupunem – strict ipotetic – că ai dreptate: eu am comis cele două crime. Imediat ce recunosc că l-am ucis pe tatăl tău, nu mai ai niciun motiv să arunci glonţul, iar eu voi fi condamnat pentru două crime. Dacă o luăm invers şi tu arunci glonţul, eu nu mai trebuie să mărturisesc, iar tu rămâi cu două crime nerezolvate. Ce trebuie să faci e să creezi un echilibru al terorii, o situaţie în care înfrângerea uneia dintre părţi înseamnă înfrângere şi pentru cealaltă. Dar, evident, pentru aşa ceva e nevoie de creier…

Mi-am dat seama ce urma, dar n-am făcut nimic. Kurt nu şi-a luat avânt, s-a aruncat cu totul spre mine. M-a prins de braţ şi încheietură, le-a răsucit până am căzut în genunchi de durere şi cu capul plecat până la pământ, în timp ce el a rămas în spatele meu şi mi-a şuierat în ureche:

— Nu primesc lecţii de la un nenorocit de ţărănoi dislexic cu o pompă de benzină într-o mână şi o armă a crimei în cealaltă, ai înţeles?

— Înţeleg! am gemut din colţul gurii care nu era lipit de podeaua rece de beton.

— Deci cum rămâne?

— Pestă.

— Ce?

— Pestă! Şi acum loveşti un om care are concediu medical.

Mi-a dat drumul şi eu m-am ridicat în picioare.

— Deci preferi să fii condamnat pentru uciderea lui Moe?

Kurt şi-a netezit geaca de blugi de parcă ar fi fost o jachetă scumpă.

— Nu mărturisesc nimic ce n-am făcut, i-am explicat.

— Cum vrei. O să regreți, Roy! Pentru că o să găsesc şi dovezi că l-ai ucis pe tata.

— N-ai decât, i-am spus ştergându-mă de murdăria de pe obraz. Şi apropo, cum se zice, formularea aia cu pompa de benzină într-o mână şi arma crimei în cealaltă m-a impresionat puțin. Elegant. N-am cum să spun altfel.

Mi-a aruncat privirea aceea care zicea dacă-aş-putea-te-aş-omorî şi mi-a întors spatele. Paşii lui au răsunat scurt şi furios în atelier. A trântit uşa în urma lui, iar eu m-am prăbuşit pe scaun.

Am scos telefonul şi am scris un mesaj.

Condoleanțe.

Apoi l-am şters, pentru că suna prea glacial, chiar şi pentru Roy cel Cumplit. Nici noul text nu era cine ştie ce mai bun:

Am aflat adineauri de tatăl tău. Sună-mă, dacă vrei să vorbim.

Şi după aceea ce să fac? Să mărturisesc că i-am bătut intenționat tatăl deoarece eram sigur că o violase într-un moment în care ea era neajutorată şi am ajuns să-l omor până la urmă? Cine ar avea de câştigat? Şi atunci, doar să mă ofer să fiu alături de ea dacă avea nevoie de mine? Şi să-i dau posibilitatea să nu răspundă dacă ura tot ce era legat de numele Opgard?

Am apăsat *trimite*.

32

Creierul meu avea nevoie de o pauză.

Aşa încât m-am concentrat pe lucruri de ordin practic, cum sunt rutinele zilnice ale administrării unei benzinării. Am discutat cu contabilul meu la Notodden. Am scris, semnat şi trimis documentele privind divizarea proprietății pentru Frit Fall. Din suma totală a creditului, am transferat 50 de milioane de coroane la Os Spa şi, cu recenta emisiune de acțiuni, eram cel mai mare acționar, cu 36% din acțiuni. Carl s-a oferit să convoace o adunare generală ca să voteze intrarea mea în consiliul de administrație, dar am zis că nu-i nevoie, n-o să am acțiunile decât şase luni şi oricum o să votez cu majoritatea, care îl susținea fără excepție pe Carl.

Aceste distrageri m-au ajutat pe moment să nu mă mai gândesc la Natalie şi la bombele cu ceas care mă înconjurau, dar nu puteau face nimic pentru durerea de la picior. În ciuda dozelor de analgezice, nu reuşeam să dorm.

Astfel că am hotărât să testez una dintre pilulele verzi ale lui Carl. Şi în noaptea aceea am dormit buştean.

Evident, ştiam că genul ăsta de automedicație nu e recomandat şi că riscam să devin dependent de pilule, însă erau prea bune.

După trei zile am hotărât totuşi să renunț la ele. Am stat treaz până la 4 dimineața, când am coborât la bucătărie şi am mai luat o pastilă, jurându-mi că era ultima. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram întins în pat şi Carl mă scutura.

— Sună de la benzinărie şi mă întreabă ce s-a întâmplat cu tine, mi-a spus el atât de tare, încât mi-am dat seama că se străduia de ceva vreme să mă trezească.

Mi-am luat telefonul de pe noptieră: aveam şase apeluri pierdute de la Egil şi unul de la Vera.

— Ce le-ai zis? l-am întrebat pe Carl stând într-un picior şi trăgându-mi pantalonii pe mine.

— Că eşti în concediu medical, dar Egil habar n-avea.

— N-a găsit pe nimeni care să mă înlocuiască atât de repede, i-am spus eu încercând să mă las cu greutatea pe ambele picioare. În plus, piciorul e mult mai bine.

Ploua; era genul ăla de ploaie cu gheaţă venită din norii care se întorceau din Vestlandet. Capul îmi vâjâia când m-am suit în maşină, dar am sunat-o totuşi pe Vera.

— Naiba să te ia! a spus ea înainte să apuc să o salut.

— Salut! De ce?

— Mi-ai jurat că n-o să se întoarcă împotriva mea, iar acum aud că laboratorul de balistică verifică un glonţ care a fost scos din piciorul tău şi are legătură cu o posibilă omucidere. Îţi dai seama câte probleme îmi poţi face dacă se află că te-am ajutat?

— La dracu'! Când am vorbit cu tine, nu ştiam că Olsen o să trimită la analiză glonţul care mi-a intrat în picior când m-am împuşcat accidental acasă, în pivniţă.

— Şi ţi-a intrat în *picior*?

— Stăteam pe canapea, cu piciorul ridicat.

În tăcerea apăsătoare care a urmat, am încercat să ascult cu atenţie şi să detectez vreo urmă de îndoială din partea ei în ceea ce privea povestea mea. În cele din urmă, şi-a dres glasul şi a spus:

— Am primit rezultatul de la laborator.

— Bine! Au găsit ceva?

— Alcool nu, însă au găsit urme de flunitrazepam, mai cunoscut ca Rohypnol sau hypp. Habar n-am dacă ştii ceva despre el.

Eram încă ameţit.

— Da, ştiu câte ceva, dar am crezut că îl folosesc doar narcomanii.

— De mult nu se mai poate cumpăra din farmacie, asta-i sigur. Rohypnol a devenit un drog vândut pe străzi, în rând cu amfetamina şi heroina. Eşti sigur că nu e narcomană?

— Eşti sigură că este o *ea?*

— Genul ăsta de analiză îţi spune multe.

— Credeam că ai cerut un test simplu, nu?

— Uneori, primeşti mai multe decât ceri, Roy.

— Ce vrei să spui?

— Am auzit de la Gilliani că ţi-ai cumpărat bilete să pleci Polonia împreună cu o femeie şi, ciudat, m-a durut un pic. Noi doi n-am fost nicăieri.

— Ar durea mai puţin dacă ţi-aş spune că n-a fost ideea mea?

— Puţin. Este sângele ei? Vrei să afli dacă ia droguri în mod regulat?

— Data trecută mi-ai spus că nu vrei să ştii la ce-mi trebuie testul, ca să ai spatele acoperit.

— Da, e adevărat. Nu voiam. Încheiem această discuţie aici.

— Bine. Mulţumesc, Vera! *I owe you!*

— *Love you*?

— *Owe you*.

— Nu, nu.

— Bine, atunci.

— Bine, pa!

Am râs amândoi şi am închis.

Am sunat la hotel. Am găsit-o pe femeia cu care stătusem de vorbă despre lenjerie şi am întrebat-o despre regulile legate de minibar.

După cinci minute am ajuns la magazinul benzinăriei, i-am mulţumit lui Egil că a rămas pe poziţii, i-am spus că dormisem prea mult şi poate să-şi ia liber duminică.

A zâmbit mulţumit în timp ce eu mi-am scos telefonul care vibra pe şold. Am citit numele de pe ecran şi am simţit un val cald şi rece cum îmi străbate corpul. Am răspuns.

— Salut! am spus eu îndreptându-mă spre camera din spate.
— Salut! a zis Natalie. Înmormântarea este azi.
— Ştiu.
— Vrei să vii cu mine?

Preotul a spus câteva cuvinte de bun-venit, pe cât de spirituale permite spiritul vremurilor.

Reuşisem să trec pe acasă şi îmi pusesem costumul negru, dar nu apucasem să-mi calc cămaşa, însă nu păream cu nimic ieşit din comun stând pe rândul al doilea. Chiar dacă eram, evident, tocmai la înmormântarea omului pe care eu îl adusesem aici. Natalie m-a întâmpinat în faţa bisericii şi am convenit să nu stau cu ea şi cu puţinele rude în primul rând, ci chiar în spatele ei.

În timp ce preotul rostea prima rugăciune, am avut timp să mă uit în jur.

Nu se putea zice că venise toată lumea. Cortegiul fusese mult mai numeros, de exemplu, la înmormântarea lui Willumsen, precum şi la cea a fostului şerif, chiar dacă nu avuseseră ce să îngroape. Dar era mai multă lume decât la înmormântarea mamei şi a tatălui meu şi mult mai multă decât la momentul de reculegere ţinut pentru Shannon, care însă fusese o nou-venită. Da, probabil că prezenţa mea nu era tocmai adecvată, dar aşa era tradiţia. Exceptând înmormântarea recuperatorului danez, participasem la toate slujbele ţinute pentru cei pe care îi trimiseserăm pe lumea cealaltă Carl şi cu mine.

Venise şi fostul primar Jo Aas, precum şi Grete Smitt şi Kurt Olsen. Am zărit-o şi pe Julie.

Preotul a anunţat că fratele defunctului voia să spună câteva cuvinte. Un bărbat slab din primul rând s-a ridicat, a ieşit în faţă şi s-a dus la amvon. Mesajul a fost scurt şi lipsit de sentimentalisme şi a fost citit de pe o foaie care îi

tremura atât de tare în mână, încât se auzea la microfon foşnetul hârtiei. Esența era că Anton Moe a fost un om cinstit, muncitor, discret şi care nu dorea decât să-şi întrețină familia şi să aibă o contribuție la bunăstarea comunității locale. Şi se pare că fusese mai amuzant decât ar fi bănuit majoritatea. De exemplu, a povestit cum furase din pachețelul lui Anton o felie de pâine, iar Anton l-a lovit în ceafă cu un bătător de covoare şi i-a spus că dacă ar fi luat felia de pâine cu şuncă cu tot, ar fi folosit o buturugă. Cei prezenți au râs din politețe. Nu ştiu de ce povestea spusă stângaci m-a atins într-un punct sensibil. Poate pentru că erau cuvintele rostite de un frate în amintirea fratelui său. Poate pentru că era mărturia iubirii, a tandreței față de fratele său, iubire de care îmi aminteam şi eu de odinioară, din alte vremuri, când fusesem însărcinat să am grijă de Carl, dar pe care nu-l putusem feri de tata. Discursul îmi amintise de fratele pe care îl iubisem atât de mult şi – aşa credeam eu – necondiționat, până în ziua în care am înțeles că întotdeauna existau condiționări.

Prima dată mi-am dat seama când am aflat că o bătea în mod regulat pe Shannon.

A doua oară, când mi-a furat cota de teren cu o semnătură falsă.

După aceea, în loc să ucid cu Carl, am început să pun la cale moartea lui.

Dar omul plănuieşte şi Domnul rânduieşte, cum se zice.

În ziua în care urma să ne punem planul în aplicare, Carl a avut o discuție cu Shannon şi i-a spus că n-are cum să fie el tatăl copilului pe care-l purta ea în pântec, după care s-au certat, iar el a ucis-o cu un vătrai.

Apoi s-a întâmplat ceva ce încă nu înțeleg.

Ca de obicei în situații de criză, Carl mi-a cerut ajutorul, ceea ce înseamnă că nu ştia că aveam o relație cu Shannon. Şi n-o să înțeleg în veci de ce n-am refuzat să-l ajut. Adică, e

nefiresc, nu? Sau poate că nu e. Poate că e tot chestia aia cu sângele care apă nu se face. Cel puțin când toate celelalte dau greş. Să rămâi alături de celălalt, indiferent ce se întâmplă, e probabil cea mai mare binecuvântare a familiei, însă e şi cel mai mare blestem. Oricum, l-am ajutat pe Carl în felul care devenise specialitatea mea – făcând crimele să pară accidente sau sinucideri. Am regretat vreodată că i-am venit în ajutor? E ca şi cum te-ai întreba dacă regreți că ai lovit şi tu prima dată când ai încasat un pumn în nas. N-a existat nicio alegere, totul era deja programat. Pentru că până şi când am sabotat frânele la maşina tatei, a fost vorba tot de loialitate. Loialitate față de un frate mai mic, care mă implora să-l fac pe tata să înceteze, şi loialitate față de tata, care mă implora şi el să-l fac să înceteze când îşi sprijinise puşca de peretele hambarului.

Oare putea fi altfel de data asta? Puteam să pun pe altcineva înaintea mea şi a familiei mele?

S-a auzit un foşnet de haine şi mi-am dat seama că preotul terminase de citit din Biblie şi m-am ridicat şi eu. Nu mult după aceea, au început să bată clopotele, iar sicriul a fost scos în ploaie.

— Mulțumesc că ai venit, mi-a spus Natalie, care a venit lângă mine când ieşeam din cimitir după ce se terminase înmormântarea.

— Măcar atât puteam să fac, i-am răspuns şi am trecut umbrela în cealaltă mână, astfel încât să o acopere şi pe ea. Cum îți merge?

Ea şi-a strâns brațele la piept şi s-a înfiorat, deşi avea palton pe ea.

— Nu foarte bine. Sunt în concediu medical.

— Nu-i de mirare, dat fiind că ți-ai pierdut...

— Nu din cauza lui. Din cauza petrecerii.

— Cum aşa?

I-am văzut pe Kurt şi Rita urcând în Land Rover şi plecând.

— Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să-mi povesteşti şi este în regulă, dar nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat.

— Şi eu mă întreb, a zis ea.

— Şi tu?

— Nu-mi amintesc nimic, Roy. Sau *aproape* nimic.

— Da, păi ăsta e efectul Rohypnolului, nu?

— Ce?

— Aveai flunitrazepam în sânge.

S-a oprit şi m-a privit cu ochii mari.

— De unde...

A fost întreruptă de două persoane care au venit să-i prezinte condoleanţe. Eu am mers mai departe spre parcare, iar ea m-a ajuns din urmă.

— Am avut o bănuială că asta a fost, a zis ea.

— Şi?

— S-a întâmplat odată să prindem hypp în Notodden, aşa că am recunoscut efectele secundare. Nu-ţi aminteşti o iotă din ce s-a întâmplat. Dar n-am luat nimic cu mine la petrecere, deci probabil că l-am luat de la altcineva.

— Sau ţi l-a pus cineva în paharul cu apă.

A zâmbit.

— Aici nu e Oslo, Roy. Nu-ţi pune nimeni droguri în pahar în Os.

— Ei, în seara aia s-a întâmplat.

— Cine a fost?

Am ţinut portiera deschisă şi ea s-a suit. Eu am urcat la volan. Apa curgea ca nişte lacrimi pe parbriz, în timp ce ne uitam la restul oamenilor care se suiau în maşini şi plecau.

— Cine? a repetat ea.

— Carl.

S-a uitat neîncrezătoare la mine.

— Aţi făcut sex, i-am spus eu. Ţii minte?

Ea a clătinat încet din cap, fără să-şi mute privirea.

— De aceea se numesc pastile de uitare, i-am zis.

— Am ştiut că am făcut sex cu cineva la petrecere, a recunoscut ea. Când m-am trezit, aveam pete de sânge şi de spermă pe chiloţi. Scuze pentru detalii.

— Sunt convins, pentru că ai sângerat şi pe cearşaful din apartamentul nupţial. Acolo am găsit petele de sânge pe care le-am trimis la laborator.

— Dar de unde ştii că a fost Carl?

— El mi-a povestit.

— Ţi-a *povestit* el?

— Mai puţin faptul că ţi-a pus ceva în băutură. A minţit şi mi-a spus că eraţi beţi amândoi dinainte să ajungeţi în apartamentul matrimonial.

— De unde ştii că n-a fost aşa? Aş fi putut să iau droguri, iar el să nu-şi dea seama dacă eram beată sau drogată.

— E posibil, dar a minţit când mi-a spus că ai golit minibarul, crezând că aşa o să poată să explice de ce a trebuit să te conducă la taxi după aceea. Însă n-aveai nicio urmă de alcool în sânge.

— Puteam să încep să beau din minibar după ce am făcut sex.

— Nu. Am verificat la hotel. Minibarul din apartament nu a fost realimentat nici sâmbătă, nici duminică, deoarece era neatins.

Natalie a răsuflat cu atâta năduf, încât s-a aburit parbrizul.

— OK, deci a minţit că am băut. Asta nu înseamnă că a minţit în legătură cu restul. De unde o fi făcut rost de Rohypnol? Abia se mai găseşte de vânzare la dealeri.

Mi-am vârât mâna în buzunar şi i-am arătat una dintre pastilele verzi.

— Uite cine are!

— Nu eu! Asta-i a lui Carl. I s-a prescris Rohypnol în urmă cu opt ani, pentru anxietate şi ca somnifer.

— Nu le-a primit de la medic, a zis Natalie. Nu se mai prescriu de o veşnicie. Sigur i-ar fi dat altceva.

— E adevărat, însă el nu voia să meargă la doctor.

— De ce nu?

M-am uitat la ea. Ce să-i răspund? Să-i spun că un bărbat care tocmai şi-a ucis nevasta ar prefera să evite să trezească suspiciuni povestindu-i doctorului că nu mai poate dormi şi suferă de anxietate? Şi de aceea îşi cumpără medicamentele de la un vânzător imposibil de detectat din Oslo?

— Las-o baltă! a spus ea. El a fost. A fost Carl. Îmi dau seama acum.

— Acum îți dai seama? Cred că ți-ai dat seama chiar în timp ce vorbeai cu mine a doua zi dimineață.

Nu mi-a răspuns.

— Nu-i aşa?

A clipit rapid de câteva ori, de parcă aş fi bătut din palme fix în fața ei.

— Îmi amintesc că era puțin amețit şi flirta cu mine la bar în seara aceea, iar mie mi s-a părut bizar.

— Pentru că e şeful tău?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Pentru că e *fratele tău*, prostuțule! Când am văzut sperma de pe chiloți, am dedus prin eliminare că el trebuie să fi fost.

— De-aia te-ai hotărât să nu ne mai vedem? Ai crezut că te-ai drogat şi ai făcut sex de bunăvoie cu fratele meu?

— Nu ştiu ce crezi tu despre mine, dar n-ar fi fost prima dată. Mai puțin partea cu fratele cuiva. Şi ar fi prima dată când sunt cu altcineva când am deja o relație.

— Da? Asta a fost între noi? am întrebat-o şi m-am uitat la ea. O relație?

— Tu nu crezi?

— Nu ştiu care este codul unei relaţii, dar pentru mine a fost o relaţie, da.

— Bine. Şi pentru mine.

Ne-am uitat unul la altul. Mult timp. Ştiam că dacă aş fi încercat să o sărut acum, m-ar fi oprit. În primul rând, pentru că tatăl ei tocmai fusese îngropat şi i se vedea mormântul de unde stăteam. În al doilea rând, pentru că nu trecuse nici măcar o săptămână de când avusese sperma fratelui meu în ea. Şi în al treilea rând, pentru că aveam prea multe informaţii de procesat. Oare doar eu să fi fost atât de bolnav, încât să am poftă să mă sărut cu ea? Mda, era clar.

— Ce propui să fac acum? m-a întrebat.

— Tu ce crezi?

— Fie trebuie să-l reclam pe fratele tău la poliţie, fie să-mi caut de lucru într-un loc unde n-o să-l mai văd niciodată.

— OK.

A suspinat.

— Ce vrei să spui cu OK?

— Adică tu decizi.

— Ei, hai, Roy, ce naiba?! Doar tu mi-ai dat toate informaţiile astea!

— Da, şi acum le ai şi tu, am răspuns eu inspirând adânc de două ori. O să laşi un violator să te alunge din satul natal şi să te împiedice să duci viaţa pe care ţi-o doreşti?

Părea gânditoare. Acum ploua de-a binelea.

— Dacă-l reclam la poliţie, mă ajuţi?

Mi-am încleştat mâna pe volan.

— Aş face-o cu plăcere, Natalie, însă dacă îl denunţi la Kurt Olsen, atunci cel mai bun ajutor din partea mea ar fi să nu mă bag.

— Înţeleg, a zis ea rapid. Te vânează pe tine. Super!

— Ai informația pe care ți-am dat-o. Poartă-te ca şi cum ai aflat totul singură şi pune-l să verifice. Sângele, pastilele, minibarul, toate.

A încuviințat, apoi a dus mâna la portieră, dar s-a oprit.

— De ce? m-a întrebat.

— De ce ce?

— De ce-l arunci pe fratele tău în groapa cu lei? La urma urmei este...

— Singura rudă care mi-a rămas? Păi...

— Păi?

— Unele ramuri ale familiei răspândesc boală şi ar fi trebuit tăiate demult.

Mi-a aruncat o privire de parcă s-ar fi cutremurat. Apoi a ieşit în ploaie, iar cuvintele mele au plutit în maşină ca un ecou. M-am cutremurat şi eu.

33

Au sosit primele schițe de la Glen Moore şi Rocky Mountain Construction. De fapt, nu erau decât nişte specificații tehnice scrise peste originalul lui Shannon, dar erau atât de frumoase şi încântătoare, că abia dacă reuşeam să-mi iau ochii de la ele.

Moore scrisese că doamna trebuie să fi fost un matematician talentat, pentru că schița ei conținea elemente de fizică care nu erau predate la facultatea de arhitectură şi, cu toate acestea, totul era corect proporționat. Trimisese şi o planificare, o defalcare a plăților şi un model de contract bazat pe lucrarea din Polonia. La prima vedere, părea rezonabil, dar aveam un aranjament cu firma juridică a hotelului să verifice orice avea legătură cu contractele. Nu observasem nicio clauză care ar fi putut duce la ruperea

înțelegerii noastre, dar eram conştient că aveam să negociem unele dintre condiții şi, de ce nu, să introducem câteva dintre clauzele noastre.

Dezbaterea despre drumul național se încheiase după ce fusese publicat raportul despre tunelul Todde şi acum se concentra pe trasee alternative. Dar toate acestea – şi cele probabile, şi cele mai puțin probabile – includeau planuri care păstrau sau modernizau secțiunea de drum care trecea prin Os.

Natalie m-a sunat şi m-a invitat la cină.

— Eşti sigură?

— Nu, dar e un început.

— Mă gândeam la cină. Chiar tu ziceai că nu prea ştii să găteşti.

— O să fac ceva simplu.

— Sau aş putea veni să te ajut.

— Vrei să spui de fapt că preferi să facem ceva complicat?

După ce am închis telefonul, mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Să fiu al naibii dacă nu era adevărat.

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am aranjat de parcă aş fi mers la prima întâlnire.

— Ai renunțat la cârje, a observat ea când a deschis uşa.

— Nu prea mă prindeau.

Evident că era frumos să mă răsplătească cu râsul ei, care îmi plăcea atât de tare.

— Nu, mulțumesc, a zis ea când a văzut sticla de vin pe care o adusesem.

— E fără alcool.

A strâmbat din nas.

— E rău, nu-i aşa?

— Probabil, însă mă gândesc să introduc sortimentul ăsta şi la magazinul de la benzinărie. Ştii...

— Pentru turiştii disperaţi care merg la cabanele de vacanţă şi n-au apucat să treacă pe la magazinul de băuturi spirtoase?

— Întocmai.

A revenit la subiect în timp ce mâncam o lasagna surprinzătoare pe care o făcuse ea şi beam vinul care era într-adevăr neplăcut.

— Eşti singurul din Os care foloseşte cuvântul „întocmai”.

— Eu şi Carl, i-am spus. Ne-am învăţat de la mama, care a lucrat în oraş ca femeie în casă înainte să vină încoace.

— Deci de-asta vorbeşte Carl cu accent de orăşean?

— A început să vorbească aşa când era student la Minneapolis, pentru că, susţine el, i-a fost mai uşor să se facă înţeles de ceilalţi studenţi norvegieni de acolo, majoritatea din Oslo sau Bærum. Şi pentru că norvegiana standard era mai simplă pentru Shannon când a început să înveţe limba.

— Prostii!

— Bine zis! Doar şi tu tot în dialectul nostru vorbeşti!

A zâmbit.

— N-am spus că eu sunt altfel, însă mă întreb de ce nu suntem niciodată mulţumiţi de ceea ce *suntem*.

— Hm. Asta-i o întrebare?

— Dacă ai un răspuns, da.

— Hai să încerc. Nu suntem mulţumiţi pentru că suntem tot timpul convinşi că ne lipseşte ceva. Şi de-asta încercăm tot timpul să-i imităm pe oamenii care ni se par desăvârşiţi, care par să-şi fie suficienţi. Încercăm să ne îmbrăcăm ca ei, să vorbim şi să mâncăm ca ei, vrem aceleaşi lucruri ca ei, căutăm aceleaşi lucruri pe care le caută şi ei.

— Ca modelele. Dorinţa mimetică.

— Hopa! am ridicat paharul în cinstea ei. L-ai citit pe René Girard.

— Nu l-am citit, dar am avut un lector la cursul de marketing care era foarte interesat de ideile lui. Mai ales de cea că vrem să avem exact ceea ce au şi modelele noastre, pe care le admirăm. Crezi că de-asta?

Mi s-a părut că ştiu la ce se referă, dar tot am întrebat ce vrea să spună.

— Carl, a zis ea. A vrut să mă aibă pentru că eram a ta?

M-am gândit la Shannon.

— Nu cred că este atât de simplu, am răspuns.

— De ce nu? Doar tu eşti fratele mai mare. Modelul.

— A fost mai degrabă invers.

— Invers?

— Poate că sunt mai mare decât el, însă întotdeauna mi-am dorit ce avea el. A fost mai bun decât mine la şcoală. Şarmant, inteligent, pe placul tuturor, putea să se împrietenească oricând cu oricine dorea. Şi *a avut* pe cine a vrut.

— Şi tu ai vrut să ai ce avea el?

Am ridicat din umeri.

— Încă mai vrei? a întrebat ea.

Am sorbit din poşirca de vin.

— Cu timpul, poate că devii mai întreg, mai mulțumit de cine eşti şi ce ai. Deci nu, nu vreau ce are el.

— Nu? Nu vrei hotelul lui? Noua lui casă? Nu vrei să fii regele din Os?

— Dar tu vrei?

— Nu! a râs ea.

Apoi, de parcă şi-ar fi amintit despre ce vorbeam, a redevenit serioasă. S-a uitat în farfurie şi a înfipt furculița în mâncare.

— Deci dacă fratele tău este obişnuit să obțină pe cine vrea, atunci de ce să se țină după o femeie despre care ştie că are o relație cu fratele lui?

Am ridicat din umeri.

— Pentru că era beat şi tu erai cea mai atrăgătoare fată de la petrecere.

— Deci un bărbat care poate să aibă pe oricine îşi doreşte a trebuit să-mi pună droguri în pahar ca să şi-o tragă cu mine?

N-am răspuns.

— Tu ai spus că nu e chiar atât de simplu. Şi acum încerci să simplifici lucrurile.

Am oftat şi m-am uitat pe geam. Se întuneca tot mai devreme.

— Nu ştiu, Natalie. Poate că nici el nu ştie. Poate că este o formă de cleptomanie.

— Cred că asta chiar trebuie să-mi explici.

— Poate că este un fel de tulburare compulsivă. Aşa cum unii devin dependenţi de pariuri, el caută senzaţii tari făcând ceva despre care ştie că poate să însemne nu doar puşcărie, ci şi oprobriu public.

Natalie nu a părut absolut deloc convinsă.

— Oricum... apropo de închisoare, ai...

A încuviinţat.

— Am fost la şeful de post alaltăieri, dar încă n-am primit nicio veste.

— Ai vorbit cu Kurt Olsen?

— Da. Mi-a recomandat să nu depun nicio plângere formală până nu face el nişte verificări. Pentru binele meu, aşa mi-a spus.

— Cum aşa?

A ridicat din umeri.

— A spus că vrea să verifice dacă informaţiile pe care i le-am dat erau suficiente. Pentru că o plângere care nu duce nicăieri m-ar putea pune pe mine într-o lumină proastă. Ceea ce pot să înţeleg. Lumea crede că femeile vor să-şi salveze reputaţia susţinând că au fost violate sau să se

răzbune pe un bărbat care nu vrea să mai aibă de-a face cu ele. Putem să schimbăm subiectul?

— Sigur.

A împins scaunul mai departe de masă, aşezându-se astfel încât să o văd în întregime şi m-a privit într-un fel anume. M-am tras şi eu mai departe de masă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Cum a fost lasagna? a întrebat ea clipind leneş.

— După cum am spus, a fost... foarte bună.

— Ai lăudat-o doar de două ori.

— De trei ori, dacă o punem şi pe asta, am zis rar.

— Nu se pune, pentru că a trebuit să te întreb eu.

— Bine, dar de câte ori trebuie să laud fiecare fel de mâncare?

— De patru ori felul principal şi de două ori desertul.

— Deci avem şi desert?

— Da, a răspuns ea şi s-a ridicat.

Apoi şi-a descheiat rochia, lăsând-o să cadă pe jos, şi a pornit prin cameră cu mişcări legănate.

— Ai uitat să-ţi pui lenjerie de corp.

— Ups! a zis ea suindu-se pe canapea în patru labe, apoi şi-a întors capul spre mine cu o privire îmbietoare.

— Este... foarte bun desertul!

Am plecat spre casă undeva după miezul nopţii, pentru că nu lucram a doua zi dimineaţă. Carl era în seră, cu o bere în mână.

L-am salutat din bucătărie şi am luat-o spre dormitor, dar el a strigat după mine.

— Ce-i? l-am întrebat din uşă.

— A trecut Kurt pe la hotel, a răspuns el fără să-şi ia privirea de la peisaj. Târfa aia nenorocită se gândeşte să depună plângere împotrivea mea.

— Târfă?

— Natalie Moe. Susține că i-am dat drogul violatorilor, Rohypnol. De parcă aş avea aşa ceva.

— Păi ai. Nu asta ai luat atunci, la Oslo, pentru anxietate şi insomnie?

— Ăla era Rohypnol? Poate, dar oricum n-are cum să mai aibă efect acum.

— Nu-s foarte sigur. Am citit că pastilele au efect mulți ani după data de expirare de pe cutie.

— Serios?! a exclamat uitându-se la mine.

Privirea lui avea ceva străin, ceva care mă ducea cu gândul la felul cum îl privea pe tata la micul-dejun, rănit, dar, în acelaşi timp, dur.

— Poate că am făcut o prostie că nu le-am aruncat mai demult.

Am încuviințat, ştiind că dacă mă uitam în sertar, pastilele sigur nu mai erau acolo. Speram doar să nu fi observat că lipseau câteva.

— Ce-a zis Kurt? l-am întrebat eu. Ai probleme?

Carl a ridicat din umeri.

— Kurt este pe urmele mele, evident, mai ales că nu a reuşit să te înhațe pe tine. Dar faptul că ea a trimis la laborator o probă de sânge care conține Rohypnol nu dovedeşte nimic, doar că la un moment dat a luat aşa ceva, zice el. Ceea ce nu-i nicio noutate, are cazier pentru posesie de droguri.

— Serios?

— Nu ştiai? Să fii fericit că nu mai ai de-a face cu ea, Roy. Nu, n-am probleme, n-o să rezolve nimic cu plângerea aia.

— I-a zis lui Kurt că ai făcut sex cu ea în seara aia?

— Ai înnebunit?

Carl a râs fără chef.

— Nu că ar fi vreo infracțiune să ți-o tragi cu ea, dar n-o să mă apuc acum să complic situația recunoscând aşa ceva. Am zis că era varză, că am ajutat-o să se întindă în

apartamentul matrimonial şi gata. Restul e cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Deşi, de fapt, nici măcar atât nu e, pentru că ea recunoaşte că nu-şi aduce aminte o iotă din ce s-a întâmplat.

— Atunci ar trebui să fie în regulă.

Carl a luat o înghiţitură din sticlă.

— Dacă te întreabă poliţia ce ţi-am povestit că s-a întâmplat, n-o să spui nimic, nu-i aşa?

Mi-am lăsat capul într-o parte.

— Păi, tu ce crezi, frăţioare?

Carl mi-a zâmbit fugar.

— N-o să spui, doar ştim atâtea secrete unul despre altul! Ar ieşi război atomic dacă ai ciripi, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns. S-a răsucit complet, până m-a privit ţintă în ochi.

— Ce îngrijorat eşti! Unde-ai fost?

— La cină.

— Cu cine?

Am stat să mă gândesc, dar secundele treceau rapid.

— Cu cineva care vrea să cumpere benzinăria.

— Cum? Te gândeşti să o vinzi?

— Nu, i-am zis căscând, dar am vrut să aud oferta. Întotdeauna e interesant să ştii care e valoarea *reală* a lucrurilor, nu crezi?

Carl părea puţin surprins de răspunsul meu.

— Noapte bună, i-am spus, i-am întors spatele şi am plecat.

34

Mă uitam împreună cu Erik la afişul pe care tocmai îl puneam pe perete la intrarea în Fritt Fall.

— Am senzația că am mai văzut imaginea pe undeva, a spus el.

— Pentru că ai mai văzut-o.

— Dar numele Hell Spelemannslag nu-mi spune nimic.

— Sunt buni. Mie mi-e de-ajuns.

— Au acceptat tariful de 5 000 plus intrarea, a zis Erik. *Asta* mi-e de-ajuns mie.

— O să vedem, poate o să vină mai multă lume decât crezi.

— Atunci o să fie un bonus. Consider că e o investiție de marketing, care să prezinte Fritt Fall drept locul unde au loc evenimentele importante.

— Şi cu cine suntem în competiție mai exact?

— Păi... cu biserica şi salonul de coafură şi de bronzare al Gretei. Şi cu benzinăria.

Erik a intrat, iar eu am bătut ultimele cuie. M-am întors şi eram pe punctul de a intra când am văzut-o pe Natalie traversând piațeta de la Meierigården. Am cercetat-o atent: îşi prinsese părul într-un coc şi mergea cu brațele strânse în jurul ei, peste un pulover gri gros, în lumina cenuşie a dimineții. Purta o pereche de blugi decoloraţi strâmți şi şoldurile i se legănau. Gura largă, aproape lacomă, cu buzele moi pe care le sărutasem şi pe care abia aşteptam să le sărut din nou. Acel fior de plăcere care îi străbătea corpul când stăteam întinşi, dezbrăcaţi şi lipiți unul de altul, şi mai târziu, marele cutremur care o zguduia după ce îmi şoptea la ureche detaşat şi obiectiv: „Vin”. După aceea, se suia pe mine cu mişcări de felină, de parcă ar fi fost rândul ei să mă cuprindă şi să devenim o singură ființă. Dar acum mi-am dat seama că mersul ei era cumva mai neregulat, ca atunci când fuseserăm pe munte, iar când s-a apropiat, am observat că avea ochii roşii. S-a oprit la distanță de mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— M-a sunat Kurt Olsen.

— Şi?

— Zice că n-am destule dovezi ca să depun plângere.

— Astea-s prostii!

— Zice că a vorbit cu Carl şi el spune că doar m-a ajutat să găsesc un loc unde să mă întind până mă simţeam mai bine. Kurt spune că o să fie cuvântul meu împotriva cuvântului lui şi probabil nici măcar atât, din moment ce nu-mi aduc aminte o iotă din ce s-a petrecut.

— Nu-ţi aminteşti o iotă? Aşa a zis el? Cu cuvintele astea?

— Da.

Am clătinat din cap şi m-am apropiat s-o îmbrăţişez, dar m-am oprit când a ridicat palma.

— Ce este?

— Kurt mi-a mai spus ceva.

— Ia să auzim.

— Mi-a spus că nu crede că moartea tatălui meu a fost accidentală.

— Cum aşa?

— Crede că a fost ucis de cineva pe care l-a rănit în legitimă apărare.

M-a privit ţintă cu ochii înroşiţi, strângând braţele în jurul ei ca şi cum ar fi avut pe ea o cămaşă de forţă.

— Zice că o să aibă foarte curând dovada.

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat.

— Aş prefera să aud adevărul de la tine mai degrabă decât de la Kurt Olsen. Roy, tu l-ai ucis pe tata?

Evident că ar fi trebuit să fiu pregătit să răspund la întrebarea aceasta, dar nu eram. Am tras aer adânc în piept ca să-mi activez coardele vocale, ca să scot un sunet, fără să am nicio idee care o să fie sunetul. Pentru că nu ştiam dacă pot să mint în continuare, dacă pot face faţă. Cu alţii, da, dar nu cu ea. Nu cu fata care tocmai traversase piaţeta şi mă făcuse să-mi spun că, la naiba, a făcut ceva ce nu credeam că e posibil, şi anume să mă facă să mă îndrăgostesc din nou.

Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni, dar n-a ieşit niciun sunet.

Ochii lui Natalie s-au umplut de lacrimi.

— Înțeleg, a şoptit. Tata mi-a spus că se temea de tine. I-am zis că n-are de ce, ce-a fost a fost. Dar acum îmi dau seama că avea dreptate.

— Natalie...

Am mai făcut un pas înspre ea, dar s-a tras deoparte.

— Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

S-a întors şi a plecat în grabă în direcția de unde venise. I-am văzut umerii începând să se scuture. Apoi a luat-o la fugă. Abia după ce s-a închis în urma ei uşa de la Meierigården am închis şi eu ochii şi am şoptit pentru mine toate înjurăturile care mi-au trecut prin cap.

Adunarea consiliului director al Os Spa SA s-a ținut după-amiază, în sala mare de şedințe a hotelului. Nu mai participasem niciodată la o astfel de întrunire, dar totul a fost cum îmi imaginasem.

Membrii consiliului ar trebui de fapt votați de adunarea generală, însă preşedintele Jo Aas a explicat că, din moment ce reprezentantul Alpin demisionase înainte să i se încheie mandatul, iar compania nu insistase să fie reprezentată în continuare, consiliul de conducere avea autoritatea să mă voteze pe mine să continui mandatul.

Stăteam în capul mesei, ascultându-i pe ceilalți cum discută fiecare punct de pe ordinea de zi.

Carl şi Aas au vorbit cel mai mult, în timp ce restul încuviințau şi păreau să înțeleagă despre ce era vorba.

Era o atmosferă plăcută şi n-au fost puse întrebări critice. Cum trebuise să fiu votat înainte să am acces la registrele interne, n-am văzut decât cifre cumulative pentru conturile operaționale şi bilanțul prezentate la şedință, iar acestea

păreau rezonabile şi m-am gândit că de-asta nu făcea nimeni caz.

Dar era limpede că unele aspecte meritau explicaţii mai detaliate decât oferise Carl. Am observat că, de pildă, cheltuielile pentru întreţinere crescuseră mult faţă de anul precedent, deşi nu-mi aduceam aminte să fi văzut prea mulţi meseriaşi la hotel. Iar când am pus câteva întrebări simple despre evaluarea unor mijloace fixe, dacă se aplică rata de amortizare corespunzătoare şi aşa mai departe, Carl s-a uitat la mine mai degrabă iritat decât binevoitor.

— Contabilul şi revizorul hotărăsc la bilanţul anual, nu acum, a spus el.

Ca şi cum nu el ar fi fost cel care hotăra cum arată cifrele pe hârtie. Şi poate că nici nu era. Cel puţin nimeni dintre cei aflaţi la masă nu părea să suspecteze nimic.

Când mergeam înspre parcare, Jo Aas m-a luat deoparte.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc că ai intervenit, Roy.

L-am privit pe bărbatul înalt şi slab în timp ce se îndrepta spre maşină, un Opel pe care părea să-l fi avut dintotdeauna şi care, din câte ştiam, nu părea să se strice niciodată.

Toţi avem probleme cu defecte ascunse şi piese lipsă, dar Aas şi maşina lui erau ceva remarcabil, erau ceva stabil, ceva pe care puteai să te bazezi. Deci ce voia să spună cu „ai intervenit”? Nu era ceva ce să faci când lucrurile păreau s-o ia într-o direcţie greşită? Nu făcusem decât să furnizez capital pentru finanţarea unei extinderi, nu?

M-am urcat în Volvo şi am aşteptat, apoi am pornit maşina chiar în clipa în care a urcat şi Carl.

— Ce voia Aas? s-a interesat el.

— A zis că se bucură că m-am alăturat conducerii, i-am spus eu întinzându-mă să reglez oglinda, chiar dacă ştiam că văd totul pe ecranul video.

Am condus în tăcere, ascultând la radio ştirile despre starea drumurilor.

— Ți-am spus că am stat de vorbă cu Goebbel despre Natalie? a întrebat Carl.

— Nu.

— Zice că n-am de ce să-mi fac probleme din punct de vedere juridic, dar dacă Natalie depune plângere şi după aceea mai apar şi alte angajate în situații similare, ar putea fi mai rău.

— Şi există riscul să apară şi altele?

— Altele?

Carl a clătinat din cap.

— Când lucram în Canada, au fost câteva tinere, proaspăt angajate, şi cred că s-ar putea spune că aveam o oarecare autoritate asupra lor. Dar evident că pe atunci nu ne gândeam la aşa ceva. Ceea ce-mi aduce aminte – am auzit o poveste interesantă de-acum câțiva ani, despre o situație de la un hotel din Bergen. Doi dintre şefi se îndrăgostiseră de aceeaşi doamnă, o recepționeră tânără, şi-i făceau curte. Ştii tu, cu invitații, flori, mesaje incitante şi aşa mai departe. Unul dintre ei a dat lovitura, s-a însurat cu ea şi acum conduce hotelul. Celălalt a fost dat afară pentru hărțuire sexuală şi s-a sinucis la scurt timp după aceea. S-a dovedit ulterior că mesajele pentru care a fost concediat erau destul de asemănătoare cu ale bărbatului care i-a plăcut şi cu care s-a măritat fata.

Treceam pe lângă ferma Nergard şi am încetinit ca să pot urca dealurile.

— Şi care e morala poveştii?

— Că merită să fii tipul mai atractiv, a zis Carl. Şi să poți să prevezi reacțiile publicului tău.

— Nu-i chiar aşa de simplu. Hărțuirea se stabileşte în funcție de context, nu doar după ideea unui mesaj sau după locurile unde atinge şeful corpul angajatului.

— Sigur că nu-i chiar aşa de simplu, ai dreptate, însă pentru cel care şi-a pierdut locul de muncă şi bunul renume şi s-a trezit cu un pistol în mână cred că a fost foarte simplu.

*

În seara aceea am dat o tură cu maşina singur. Mă calmam întotdeauna când simţeam în mână volanul, când vedeam curbele familiare ale drumului, ascultam motorul şi ştiam că e în stare bună, ascultam şi auzeam că J.J. Cale nu era în formă foarte bună, dar, într-un fel, era în regulă. Însă în seara aceea nu reuşeam să mă calmez. M-am forţat să nu mă mai gândesc la Natalie şi atunci gândurile mi s-au îndreptat spre bărbatul cu pistolul.

Şi spre Carl. Poate că de-asta m-am trezit pe neaşteptate în faţa Palatului. Fusesem cu el acolo când căuta terenuri şi nu-mi prea puteam explica de ce nu mă mai întorsesem de-atunci. Fusesem invitat, evident, dar reuşisem întotdeauna să găsesc câte o scuză, ceva care intervenea, şi oricum nu era nicio grabă. În definitiv, cum îi şi spusesem, casa nu pleca nicăieri.

Am parcat în spatele unei betoniere şi am coborât din maşină. La lumina lanternei de la telefon mi-am croit drum printre stivele de cutii nedesfăcute cu scânduri şi cărămizi. Uşa principală era încuiată, dar am ocolit casa până la faţada dinspre Os, am găsit un geam de la pivniţă întredeschis şi m-am strecurat înăuntru. Mirosea a praf de ciment şi izolaţie. Am trecut prin camerele parţial finisate, una câte una. Erau multe, atât de multe, încât casa părea mare chiar şi pentru o familie formată din patru persoane. Am ajuns în cele din urmă la ultimul etaj, unde din tavan atârna un singur bec, la cel puţin şase sau şapte metri deasupra mea. Lumina nu ajungea până la pereţi şi abia am zărit contururile palierelor; a trebuit să folosesc lanterna telefonului ca să îmi dau seama cum arăta încăperea. Am

presupus că era o cameră de zi, sufragerie şi – judecând după prizele din perete – bucătăria, care trebuia să vină din Germania. Prin cameră erau împrăştiate tot felul de scule, pistoale pentru cuie, fierăstraie, rindele şi un banc de lucru pe care se afla un fierăstrău circular, toate cu acelaşi logo AUB pe care-l văzusem şi în aripa nouă a hotelului. Peretele dinspre Os era din sticlă de sus până jos, cu o terasă întinsă în faţă. M-am oprit lângă bancul de lucru şi m-am uitat de jur împrejur.

Era o casă fantastică.

Rece, impersonală şi fantastică. Sau poate că nu era impersonală pentru o persoană rece. Dar tot era fantastică.

Stând acolo, mi-a trecut prin cap că fratele meu s-a gândit probabil că nu doar că are el priveliştea perfectă a satului, dar şi satul are priveliştea perfectă a palatului lui. Înălţimea casei nu avea nicio justificare de ordin practic; singurul motiv era ca oamenii din vale să ridice privirile şi să-l zărească pe Carl Opgard înălţându-se către cer, la limita vederii lor. Dovedind fără urmă de îndoială cine e adevăratul rege din Os. M-a cuprins pe neaşteptate tristeţea şi m-am gândit la broderia de-acasă de la Moe.

Ce mai contează dacă Omul a cucerit Lumea întreagă, dacă trebuie să plătească cu Sufletul pentru ea?

Poate că nu era o întrebare care să-l preocupe prea tare pe Carl, dar, dintre noi doi, el fusese întotdeauna cel dur. Da, eu fusesem cel care folosise cuţitul ce pusese capăt suferinţei lui Dog. Dar fusese o necesitate, chiar un gest de compasiune. Carl era cel care putea face ce trebuia făcut pentru a ajunge să domine lumea; el era cel dur.

Dacă trebuie să plătească cu sufletul.

Oare asta înţelesesem eu atunci când n-am izbutit nici să mint, nici să-i spun adevărul lui Natalie? Că e imposibil să alegi? Că adevărul însemna să o pierd pe loc, iar o minciună ar fi însemnat acelaşi lucru, doar că avea să dureze mai

mult şi să fie mai dureros? Din punctul ăsta de vedere, o să fie o adevărată eliberare când o să vină următoarea fază a acestei dispoziții sumbre, când absolut totul avea să pară lipsit de sens şi de valoare şi când nici măcar pierderea ființei iubite nu mai conta atât de mult.

Şi simțeam faza asta cum se apropie.

Am ridicat privirea spre cablul care susținea becul şi mi s-a părut fixat bine în tavan.

Chiar atunci mi-a sunat telefonul.

Mă gândeam să nu răspund. Pe ecran scria că este Vera.

— Alo!

— Salut! Eşti singur?

— Da, aşa cred.

A ezitat, parcă gândindu-se să-mi ceară să detaliez răspunsul, apoi a continuat:

— A venit rezultatul analizei balistice.

— Şi?

— Nu pot face nicio legătură între glonțul din piciorul tău şi arma atârnată în hambarul lui Moe.

— Nu pot?

— Există posibilitatea ca glonțul să fi fost tras cu acea puşcă. Însă am vorbit cu Gilliani, care este de acord că avem de-a face cu un şerif care îți poartă sâmbetele. Deci îi va prezenta lui Kurt Olsen lucrurile astfel... astfel încât să nu aibă niciun motiv să se agațe de posibilitatea teoretică să fi greşit noi.

Am zărit o lumină în depărtare pe lacul Budal.

— Mulțumesc, Vera.

— Sunt uşurată că mi-ai spus adevărul. Scuze că m-am îndoit de tine.

— N-ai de ce să te scuzi.

— Mi se pare mie sau eşti trist?

— Aşa ți se pare? Mda, este perioada aia a anului. *Dark season*. Aşteptăm cu nerăbdare primăvara, sezonul de

împerechere, tu şi cum mine. Mulțumesc încă o dată. *I love you*.

— Hei! Acum mi-ai spus...

— Auzi ce vrei, Vera, există diagnostice clare pentru aşa ceva, ştiai?

— Of, mai taci!

Am închis şi am aruncat o ultimă privire în jurul meu, apoi am ieşit exact pe unde mă strecurasem în Palatul Regal.

35

— *Yes, I do speak English*, mi-a răspuns bărbatul la telefon pe un ton aproape enervat.

— *I'm sorry, mister Gerard*, i-am răspuns. *I wasn't sure since*...

M-am oprit.

— *Since I'm French?*[7] m-a întrebat bărbatul pe un ton provocator.

Fără prea mare tragere de inimă, am căutat un răspuns diplomatic, după care mi-am dat seama că nu-mi păsa chiar aşa de tare.

— *Yes*.

Interlocutorul meu a râs.

— *I'm as busy as I'm sure you are, mister Opgard. So, how may you help me?*

Mă îndoiam că e o scăpare lingvistică sau vreo glumă.

---

[7] – Da, vorbesc engleză.
— Îmi pare rău, domnule Gerard. Nu eram sigur, din moment ce...
— Din moment ce sunt francez? (în lb. eng. în orig.) *(N.t.).*

I-am spus că pentru moment dețineam 36 de procente din acțiunile de la Os Spa, că preluasem locul rămas vacant în consiliul de administrație după ce se retrăsese Alpin şi i-am explicat de ce-l sunam. M-a ascultat, iar când am terminat mi-a propus să fac un drum până la Paris şi m-a întrebat cum arată calendarul meu.

— *If I had one, it would be empty*[8].

Gerard a râs din nou şi mi-a sugerat o dată şi o oră.

Am închis. Fusese al doilea apel în străinătate. Primul fusese la Vilnius, unde aşteptasem un sfert de oră ca secretara de la AUB să-mi facă legătura cu Lewi Wirkus. Am trecut direct la subiect şi i-am povestit că verificasem contabilitatea de la Os Spa şi găsisem o factură de la AUB în valoare de trei milioane de coroane, cu explicația *Preparatory work*. Putea să-mi explice el despre ce e vorba? S-a dovedit că îmi pierdusem vremea aşteptând să vorbesc cu el.

— Nu dăm astfel de informații, dar în general specificăm pe factură ce doreşte clientul, a răspuns el în engleză. Dacă mai ai şi alte întrebări, vorbeşte cu clientul nostru.

Apoi închisese, iar eu sunasem la Paris.

Aceea fusese etapa a doua. Rămânea şi o a treia. Cea mai grea. Eram obosit, dar n-aveam de ales. Evident că exista o cale de rezolvare; întotdeauna există câte una.

Am plecat de la benzinărie, m-am dus până la marginea terenului, am băgat un snus sub buză şi mă uitam la stratul proaspăt de zăpadă care se aşternuse pe Ottertind. Acolo, sub un cer senin, cu soarele tomnatic care se străduia să ne încălzească, se apropia pe furiş întunericul. Întunericul adevărat. Cel insuportabil.

---

[8] Dacă aş avea un calendar, ar fi gol (în lb. eng. în orig.) *(N.t.).*

Unde stătuse dintotdeauna învăluită ideea. Trecuse multă vreme de când nu se mai mişcase. Dar acum nu numai că se mişca, se ridica şi se punea pe picioare, şi venea în faţa mea, acoperind soarele.

Am dat din cap spre gigantul invizibil, ca şi cum am fi ajuns la un acord.

Am intrat în atelier şi m-am oprit în faţa peretelui cu scule. Cum să pun capăt? Imaginaţia nu cunoaşte limite, însă taman acum imaginaţia era cea care îmi punea limite. Am intrat în camera mea şi m-am uitat la plăcuţele de înmatriculare. Mai exact, la cea din Barbados, pe care o primisem de la Shannon. Apoi am tras un sertar şi am scos cutiuţa mică roşie de pluş care se afla acolo. Mi-am trecut degetul arătător peste micul inel de aur pe care-l cumpărasem din Kristiansand. Avusesem de gând să-i cer mâna pe drum, în timpul călătoriei care avea să ne ducă departe de Os, până în Barbados. Oare am fi putut, noi doi şi copilul, să ne clădim o viaţă acolo, aşa cum speraserăm? Oare situaţia ar fi fost diferită sau întunericul m-ar fi urmărit şi acolo? Nu ştiu. Nu ştiu decât că întunericul acesta nu fusese niciodată atât de întunecat până să moară Shannon şi copilul nostru nenăscut. Dacă i-ar fi putut readuce ceva la viaţă, atunci poate că mi-aş fi revenit şi eu, aş fi redevenit omul care fusesem, înainte să-mi ucid părinţii, înainte să mă preschimb în nemernicul ăsta cu sânge-rece şi deprimat. Pentru că nu doar semănam cu tata, *devenisem* tata.

Am închis ochii.

Când i-am redeschis, am scos telefonul din buzunar şi l-am pus pe pervaz. Apoi am ieşit din cameră, am închis uşa şi m-am dus în magazin, unde Egil spăla cuptoarele. Doamne, ce băiat bun era!

— Egil, poţi să rămâi tu pe metereze azi?

— Sigur!

— Crezi că aş putea să împrumut barca unchiului tău de pe lacul Gudim?

— Da. Doar că ai grijă, că nu garantez că nu ia apă.

— Atunci cred că mă duc la pescuit.

— Pescuit?

— Da, am nevoie să stau să mă gândesc.

Pe faţa lui Egil se citea un mare semn de întrebare, cum s-ar zice. Probabil pentru că singurul lucru pe care mă auzise spunându-l vreodată despre pescuit era că nu văd ce rost are.

Am mers cu maşina la Opgard şi m-am gândit ce variante am. Puşca de pe perete sau restul de Tramadol şi Rohypnol din dulapul de medicamente. Din mai multe motive, am ales pastilele. Practic, nu mai trebuia să car arma cu mine, iar unchiul lui Egil n-ar fi trebuit să-şi spele barca după aceea. Mai era şi ideea că folosirea puştii însemna încă o serie de teste balistice, care ar fi putut să provoace tot felul de probleme pentru cei pe care-i lăsam în urmă. Am cântărit în mână cutia cu Tramadol şi punguţa cu Rohypnol. Citisem undeva că doza letală de Tramadol era de şase grame, iar eu aveam o cantitate cel puţin dublă.

Am coborât cu maşina pe drumul naţional şi am luat-o spre est, am trecut de benzinărie şi am parcat în luminişul unde îşi lăsa Rita Willumsen Saabul Sonett pe vremea când eram tânărul ei amant şi ne întâlneam la cabană.

Am luat două tablete de Tramadol şi am pornit la drum. Mergeam surprinzător de repede şi de uşor. Piciorul era mult mai bine, ceea ce mă şi irita puţin, ştiind că oricum n-o să-l mai folosesc multă vreme. După un drum de 20 de minute, am ajuns la dealuri. Nu bătea vântul deloc, iar micuţul lac Gudim era ca oglinda, reflectând cerul albastru ca şi cum ar fi fost unul şi acelaşi lucru.

Am găsit barca verde din fibră de sticlă a unchiului lui Egil adăpostită sub acelaşi copac ca barca roşie a lui

Willumsen, am împins-o pe apă şi am sărit în ea. A fost cât pe ce să-mi pierd echilibrul, poate din cauza Tramadolului. Am fixat vâslele şi am luat-o spre mijlocul lacului, privind suprafaţa apei, ca acum opt ani, când stătusem pe un pod şi mă gândisem la acelaşi lucru. Diferenţa era că acum terminasem cu gânditul. Şi aveam noroc, pentru că în buzunar am găsit biletul gata scris, astfel încât evitam riscul de a-l scrie greşit.

M-AM SĂTURAT DE VIAŢA ASTA. ADIO. OPGARD.

Amuzant.

Am desfăcut capacul cutiei de Tramadol şi m-am uitat înăuntru. Mi-am dat seama că uitasem că-mi trebuie şi apă ca să înghit toate pastilele. M-am uitat prin barcă şi am găsit un ispol, l-am cufundat în apă, am dat cutia peste cap şi apoi am sorbit din el. Parcă mi-ar fi tras cineva un lanţ prin esofag, dar le-am înghiţit.

Am procedat la fel şi cu Rohypnolul care îmi rămăsese în pungă.

M-am întins pe scândurile încălzite de soare de pe fundul bărcii şi am închis ochii. Acum, că zarurile fuseseră aruncate, am întâmpinat bucuros bezna minţii şi am simţit un fior de panică atunci când a părut că duşmanul meu era cât pe ce să mă trădeze. Dar apoi a apărut. Mare, negru şi zdrobitor. Avantajul durerii e că ştii că la un moment dat o să înceteze.

Somnul şi amorţeala s-au instalat probabil încet, pentru că de fiecare dată când deschideam puţin ochii, soarele îşi mai schimbase puţin poziţia pe cer. Adică, aşa am crezut eu atunci, dar poate că se mişca doar barca.

Am simţit că încep să mă liniştesc. Totul s-a întunecat într-un mod plăcut.

Am pătruns într-un tărâm plat şi pustiu, năpădit de resturi de maşini. Probabil căzuseră din cer, altfel nu vedeam cum au ajuns acolo. Unele erau făcute armonică,

altele erau pe câte o parte, altele, căzute în bot, altele răsturnate cu totul, cu acoperişul turtit. Erau maşini noi şi maşini vechi, unele ruginite, altele cu vopseaua strălucitoare. Câtorva le lipseau cauciucurile, ca şi cum ar fi fost victimele unor jefuitori de morminte. Mult deasupra mea pluteau păsări care nici nu cântau, nici nu țipau. Brusc, am auzit un bâzâit lângă mine. M-am întors şi am văzut o maşină în poziție verticală, într-un nor de praf, şi am înțeles că tocmai căzuse. Apoi s-a făcut din nou linişte. Căutam pe cineva şi mi-am dat seama că am uitat pe cine şi de ce. Aşa că am renunțat, m-am întins pe pământul tare, uscat şi am închis ochii. Şuiera ceva prin aer. Nu m-am mişcat, am aşteptat doar să mă lovească maşina. Însă şuieratul s-a schimbat, s-a transformat într-un clinchet prelung, trist, care se auzea ba mai tare, ba mai încet. Am deschis ochii, iar acum eram întins pe apă. Nu, eram într-un montagnes russes. Eram întins pe apă, într-un vagon aflat pe o pistă de montagnes russes. M-am ridicat ca să văd de unde vine zgomotul. Pe mal stătea o fată, nu prea departe. Purta costum popular şi cânta la un *langeleik*. A lăsat jos instrumentul şi a pornit spre mine. A mers pe apă. Sau nu, apa îi ajungea până la genunchi. Apoi până la brâu. Dar mergea mai departe, ca şi cum ar fi refuzat să se scufunde sau ar fi avut puteri supranaturale.

M-am întins la loc şi am simțit soarele cald pe față.

Apoi ceva a acoperit soarele şi s-a făcut frig.

— Roy!

Cumva, era numele meu şi îl rostea cineva.

— Roy!

Dacă n-o bag în seamă, poate că vocea o să dispară.

— Roy!

Vocea mi se adresa mie, de atâta lucru îmi dădeam şi eu seama. Dar nu voiam să mă întorc în locul de unde venea, voiam să rămân aici.

Apoi am simțit cum eram tras înainte şi înapoi, cum cineva zgâlțâia vagonul.

Am deschis un ochi. Era Natalie.

— Roy! Ce-ai făcut?

Am încercat să îngaim o propoziție: *I-am zdrobit capul lui taică-tu*. Dar maxilarele nu mă ascultau. După care s-a stins lumina.

36

Lumina a revenit, atât de puternică, încât o vedeam prin pleoape. Auzeam murmure şi am deschis un ochi. Alb de jur împrejur; pereții, draperiile, aşternutul, uniformele a două dintre cele trei femei care stăteau la picioarele patului, cu capetele aplecate una spre alta. Am închis la locul ochiul. Am prins cuvinte ca „otravă" şi „ingrediente"; mă duceau cu gândul la cele trei vrăjitoare despre care îmi citise Rita şi care făceau o fiertură pentru Macbeth şi preziceau că într-o bună zi va fi rege.

Fără tragere de inimă, am deschis ochii.

— S-a trezit, a spus una dintre vrăjitoarele în alb.

— Roy? m-a strigat cealaltă.

Am reuşit cu greu să mă concentrez pe chipul ei, dar n-am recunoscut-o.

— Sunt doctor Helgesen, mi-a zis zâmbind. Ştii unde te afli şi ce s-a întâmplat în ultimele 24 de ore?

Am vrut să clatin din cap, dar mi-am dat seama că ar fi mai puțin dureros dacă aş zice un simplu „nu".

— Nici măcar nu ştiu ce zi e, i-am răspuns.

— Ai dormit 18 ore, mi-a spus ea, în timp ce se uita pe foile de pe clipboardul ei. Ți-am făcut spălături stomacale la spital şi ți-am administrat cărbune activ.

— Cum... am ajuns aici?
— Ai fost adus de iubita ta.
— Iubita mea?
Doamna în alb a zâmbit şi a făcut semn spre a treia vrăjitoare, care nu purta haine albe.
— Ea aşa zice.
Am reuşit să disting şi a treia siluetă. Era Natalie, care a venit la mine, a luat ceva de pe pătură, despre care nu mi-am dat seama că era mâna mea până când nu am simţit, cu o uşoară întârziere, căldura ei. Doctorița a continuat să-mi povestească, dar eu n-am auzit decât frânturi, pentru că eram concentrat doar asupra lui Natalie. Ochii îi străluceau, dar zâmbetul era tremurător.
— Vă las singuri câteva clipe, a zis doctorița.
Am auzit uşa închizându-se, dar nu mi-am luat privirea de la Natalie şi nici n-am dat drumul mâinii ei. Ea s-a aşezat pe marginea patului.
— Iubita mea? am întrebat mirat.
— Era cea mai practică soluție. Altfel ar fi luat legătura cu cea mai apropiată rudă şi, cum n-ai decât una şi eu nu vreau să am de-a face cu el...
— Bine, am zis. Dar cum...
— Cum ce?
— Cum ai făcut? Şi de ce?
— Păi, a spus ea şi a făcut o pauză ca să-şi adune gândurile. Am primit ieri un telefon de la Kurt Olsen. Mi-a zis că poliția a crezut inițial că tata a împuşcat pe cineva în autoapărare, dar până la urmă s-a dovedit că glonțul din piciorul persoanei respective nu provenea din puşca tatei. Acum merg pe ideea că vecinul lui a auzit de fapt când tata a împuşcat o căprioară sau un lup.
— Lup?
— Aşa zice Olsen. Oricum, a spus că au renunțat la teoria că tata a fost omorât în bătaie, acum cred că a fost un

accident. Şi eu m-am bucurat foarte tare, Roy. Şi fiindcă tata n-a fost ucis, dar cel mai mult pentru că tu nu eşti ucigaş.

A înghiţit un nod şi s-a uitat la mine.

— Poţi să mă ierţi că am crezut ce-am crezut despre tine?

— Sigur. Nu mă mir că ai crezut.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Doar că aveam un sentiment... că aşa o să se termine între voi. Şi te-am judecat. Dar tu erai nevinovat. După ce-am vorbit cu Kurt Olsen, m-am dus direct la benzinărie, să te rog să mă ierţi. Şi să te întreb dacă mă... da, dacă mă vrei înapoi, deşi te-am dezamăgit. Dar nu erai acolo şi Egil a zis că te-ai dus la pescuit. Am încercat să te sun, dar n-ai răspuns. Am încercat din nou, tot n-ai răspuns. Dar văzusem lumină la unul dintre geamurile de la atelier. Aşa că m-am dus acolo şi am văzut telefonul pe pervaz. Ceea ce m-a neliniştit.

— De ce?

— Pentru că părea foarte... abandonat. Adică, nu există niciun motiv să laşi aşa un telefon, pe un pervaz murdar. Mai ales, nu există niciun motiv să-l uiţi. Şi aşa ceva aş fi făcut eu, dacă aveam de gând să...

— Să?

— Dispar.

Am mormăit ceva şi am strâns-o de mână.

— Şi apoi?

— Apoi l-am întrebat pe Egil unde te-ai dus, mi-a explicat unde se află barca verde şi mi-a arătat locul exact pe Google Maps.

— Cum ai ajuns la barcă?

— M-am panicat şi am mers prin apă.

— Deci *tu* erai! Credeam că am halucinaţii.

Îmi venea să râd.

— Evident, probabil că aveam şi halucinaţii. Şi după asta?

— Am urcat în barcă cu tine şi am văzut cutia goală rostogolită pe fundul bărcii. Am văzut că e Tramadol şi mi-am imaginat ce s-a întâmplat. Mi-am scos cutia de Ipeca...

— Ah, la naiba! Antidotul pentru supradoză pe care-l ții la tine?

A zâmbit.

— Ți l-am cam băgat pe tot pe gât.

— Şi am vomat?

— Ca Robert în filmul *Bad Taste.* Unchiul lui Egil o să fie nevoit să spele barca, ca să zic aşa.

— La dracu'! Şi după aia?

— Am vâslit până la mal şi te-am scos la şosea.

— Am reuşit să merg pe picioare?

— Nu.

— Tu...?

— Mai mult sau mai puțin, da.

— Vai, la naiba!

— Serios acum, cred că trebuie să-ți îmbogățeşti vocabularul puțin.

Am încuviințat, dar simțeam cum mi se îngreunează din nou pleoapele.

— O să treacă un psihiatru să stea de vorbă cu tine înainte să te externeze. Ce-o să-i spui?

— Despre ce?

— Despre când pui la cale următoarea tentativă de sinucidere.

Am clătinat din cap şi nu m-a durut chiar aşa tare cum mă aşteptam.

— N-o să mai existe nicio tentativă de sinucidere.

Ea a zâmbit.

— Aşa zicem toți.

— Dar eu vorbesc serios. Mi-ai salvat viața şi n-am să irosesc această şansă. Adică, viața mea poate că e deja irosită, dar am de gând s-o trăiesc mai departe.

— Pentru că...

— Nu-ți fie teamă, Natalie, n-am luat pastilele pentru că mi-ai dat tu papucii. Tu n-ai niciun amestec, OK?

— Nici nu credeam, dar tot n-am chef să am un prieten cu porniri sinucigaşe.

Am privit-o cum mă mângâie pe mână şi am tras aer adânc în piept.

— Singura dată când am mai fost la un pas de sinucidere a fost cu opt ani în urmă. Aş zice că două dăți în 40 şi ceva de ani nu-i chiar aşa mult. Dacă asta reprezintă media, înseamnă că aş avea vreo 70 de ani când o să încerc din nou şi probabil că o să fiu deja mort din alte cauze.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Chiar crezi că e o idee bună să te prezinți drept o persoană pe care ar trebui să pariez?

— E cel mai bun argument pe care-l am pe moment şi sunt în continuare atât de drogat, încât ai putea s-o laşi puțin mai moale.

A încuviințat şi s-a ridicat.

— Mă întâlnesc cu Ola la prânz. Mă întorc după aceea. Poate te externează şi putem să mergem acasă.

Am ținut-o de mână până în ultima clipă.

— Iubit? Asta sunt eu pentru tine?

— Încă nu.

— Nu? Şi ce trebuie să fac pentru asta?

— Să mă duci la Cracovia.

Am stat în cumpănă.

— Cred că pot să plusez.

— Să plusezi?

— Ce zici de Paris?

37

— Ăsta-i preţul nostru, a spus Gerard.

— OK, am răspuns eu.

— OK?

— Cei din familia Opgard nu negociază.

Bărbatul pe care Gerard mi-l prezentase drept consilierul lui financiar s-a aplecat spre şeful lui şi i-a şoptit ceva la ureche. Când s-a mişcat, pe geam s-a văzut Turnul Eiffel. Nu cunosc prea bine Parisul, nici nu mă îndoiesc că Alpin are sediul într-o zonă exclusivistă, dar am început să cred că poţi să vezi afurisitul ăla de turn indiferent unde eşti în oraş. În orice caz, Natalie şi cu mine îl vedeam din camera noastră de hotel. Natalie chiar mă îndemnase să mă îmbrac bine, ca să putem deschide uşile aşa-zisului balcon şi să vedem şi mai bine vestitul turn.

— Ce nu-ţi place la Turnul Eiffel? m-a întrebat ea.

— Lumina din vârf. Dă peste cap navigaţia pentru păsările care vin din Africa în Os. O nenorocire de turn.

Ea a râs, ceea ce era suficient ca să mă facă fericit.

— Cum se face că ştii atât de multe? Tu, care spui că n-ai umblat prin lume, Roy?

— Am citit. Aşa călătoresc eu.

— Atunci spune-mi ceva ce îţi place în oraşul ăsta.

— OK, uite asta.

— Asta?

— Balcoanele. Au apărut în Paris pentru ca oamenii fără grădini să poată planta flori. Dar în Anglia ele se numesc *Julian balconies*, de la scena în care Romeo îi face curte Julietei. Asta mi se pare destul de frumos.

A rămas tăcută multă vreme, apoi m-a întrebat:

— E vreun înţeles ascuns aici?

— Absolut deloc.

Ea a încuviinţat cu acel gest lent, tipic locuitorilor din Os.

— Vrei să ne dezbrăcăm de tot şi să facem sex?

— Sigur!

Nu ştiu de ce, dar aprobarea ei entuziastă m-a dus cu gândul la felul cum mă privise Gerard la întâlnirea de cu o zi înainte, când zisese: *It's all yours*. E totul al tău.

— *Good*, i-am răspuns.

Am dat mâna şi avocatul lui Gerard mi-a întins hârtiile pe care trebuia să le semnez.

M-am uitat pe prima pagină şi am ridicat o sprânceană.

— *Sorry*, a intervenit Gerard repede. Există şi o versiune în engleză, dar, conform legislației, orice tranzacție comercială trebuie să fie făcută în franceză. De fapt, conform politicilor franceze, trebuie să răspândim limba franceză cu orice ocazie.

— De ce? am întrebat eu în timp ce parcurgeam versiunea englezească.

— Cum de ce? Din mândrie, invidie şi dorința de a domina lumea, evident. Mai există şi alte motive?

Gerard m-a condus la lift.

— Acum, că am semnat, poți să-mi spui de ce ai vândut? l-am întrebat.

— În afară de preț, vrei să zici?

— Nu cred că motivul a fost prețul, domnule Gerard.

— Aveți dreptate, domnule Opgard. A fost din cauza bilanțului. Nu ne-a plăcut. Sau, mai bine spus, nu ne-a plăcut cum s-a ținut contabilitatea. Îl ştiu pe fratele dumneavoastră de pe vremea când eram în Toronto. E un om inteligent. Poate o idee prea inteligent.

Uşile liftului s-au deschis, am păşit înăuntru, m-am întors spre el şi l-am salutat din cap. Costumul lui sigur costa de cinci ori mai mult decât al meu, cumpărat din Notodden, cu siguranță din acelaşi magazin de unde se îmbrăca şi Asle Vendelbo. Nu ştiu dacă a avut vreo influență, însă mi-am dat seama că-şi imagina că-l prostise

pe țărănoi. Dar ce n-avea de unde să știe e că eu mai vindeam uneori mașini la mâna a doua la atelierul din Os și, în clipa în care intrasem în sala de ședințe, îmi dădusem seama cât de dornici erau să vândă și că prețul pe care-l plătisem pentru 15% din acțiunile de la Os Spa era cam cu o treime sub ce aș fi fost dispus să plătesc.

În timp ce coboram cu liftul, m-am gândit la ce îmi spusese Gerard despre motive. Mândrie, invidie și dorința de a domina lumea. Am încercat să găsesc și altele, dar fără succes.

A doua zi, Natalie și cu mine am închiriat o mașină și ne-am dus până la Plailly, la vreo 30 de kilometri nord de Paris, unde am vizitat Parc Astérix. Se apropia sfârșitul sezonului și ne îmbrăcaserăm foarte bine, dar erau mulți oameni aici pentru o zi așa răcoroasă. Parcul era mult mai mic decât Disneyland din Paris, dar avea șapte roller-coastere și intenționam să le încerc pe toate. Eram curios în special cu privire la Tonnerre 2 Zeus, care – cel puțin până fusese refăcut – era considerat cel mai bun roller-coaster de lemn din lume. Natalie nu era la fel de curioasă și cred că era prea încordată.

— Chiar trebuie? m-a întrebat ea în timp ce stăteam lângă un lac și ne uitam la vârful în formă de inimă al pistei, în timp ce vagoanele plonjau spre noi, însoțite de un cor de țipete isterice.

— Nu ești obligată să faci nimic. Doar ce vrei tu.

— Cu tine vreau să fac aproape orice, a zis ea lipindu-se de mine.

— Ah, da?

A trebuit să mă las pe spate ca să văd trenulețul care își începea urcușul pe șine chiar deasupra mea.

— Vrei să te și căsătorești cu mine?

M-a scuturat de braț.

— Nu glumi cu căsătoria!

Am râs.

— Scuze, doar mă întrebam.

— Nu, doar testezi terenul ca să vezi dacă accept. De fapt, ai de gând să filmezi scena în care mă ceri de soție în timp ce ne aflăm în vârful pistei ăleia de lemn şi după aia să pui clipul pe YouTube.

— Aşa crezi?

— Aşa sper!

— OK, m-ai prins.

A râs.

— Ca să vezi!

Am oftat.

— Dacă vrei să afli, trebuie să vii cu mine.

S-a răsucit, şi-a sprijinit capul de umărul meu şi s-a uitat spre cer.

— Dacă vrei să afli, trebuie să vii cu mine, a repetat ea încetişor.

Aşa cum trenulețul urca pe şine, gândurile mele au pornit pe urma ideii ei. Dacă montagnes russes-ul din Os nu mai era doar un memorial pentru Shannon, catedrala mea personală, de ce să nu o cer de soție în vârful pistei, când avea să fie construită? În definitiv, regele Sigurd Cruciatul se căsătorise, sfidând toată opoziția, în catedrala pe care şi-o construise singur în Oslo.

Dar gândul era prea amețitor şi trenulețul cobora din nou şuierând, aşa că evident că am alungat totul din minte.

Am mers direct de la parc la aeroportul Charles de Gaulle. Cât aşteptam în sala uşor ponosită pentru plecările către Scandinavia, l-am sunat pe Jo Aas, l-am informat despre acțiunile pe care le cumpărasem şi l-am întrebat cât de repede putea să convoace o adunare generală extraordinară la Os Spa. Mi-a răspuns că orice acționar cu

mai mult de 10% are dreptul să convoace o astfel de adunare, care trebuie să aibă loc în termen de o lună, după care m-a întrebat care e graba.

Când i-am spus, s-a lăsat tăcerea.

— Ai discutat cu Carl? m-a întrebat Aas în cele din urmă.

— Nu.

— Eşti sigur că asta vrei să faci, Roy?

— Ai ceva de obiectat?

— Ar putea afecta multă lume.

— Pe termen scurt, poate. Însă pe termen lung, firma şi comunitatea locală vor ieşi întărite. Eşti de acord?

— Roy, pericolul e ca buturuga mică să răstoarne carul mare. Ştii ceva? Cred că ar trebui să ne vedem când te întorci.

— Am întrebat dacă eşti de acord pentru că eram curios, Jo, nu pentru că aş putea să mă răzgândesc.

Mi-l şi imaginam pe fostul rege din Os făcând ochii mari nu doar pentru că nu eram de acord cu el, ci îi mai şi zisesem pe nume. Dar n-a zis nimic. Ca politician versat, simţea că se schimbă vremurile.

— Cum vrei, a zis el. Evident că mai există şi o altă posibilitate.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să lăsăm consiliul să se ocupe. Acum, nu ştiu exact de ce vrei să-l dai afară pe Carl, dar dacă e responsabil consiliul, atunci putem lăsa motivele mai neclare, ca să zic aşa. O să avem mai multă libertate să hotărâm cum sunt comunicate lumii schimbările din conducerea companiei.

— Adică, spui că putem să împachetăm totul frumos şi să fie mai puţin umilitor pentru Carl când e dat afară.

— La urma urmelor, nu asta ne dorim cu toţii?

Am văzut maşina cu Shannon îndreptându-se încet spre Geitesvingen şi am văzut-o şi pe Natalie zăcând fără cunoştinţă în patul matrimonial din apartamentul nupţial.

— Alo? Roy, eşti acolo?

— Trebuie să închid, ne urcăm în avion. Da, lăsăm conducerea să se ocupe de toate.

38

Era trecut de miezul nopții când am ajuns acasă.

Carl stătea în balansoar şi s-a întors spre mine când m-am oprit în pragul serei.

— Cum e Parisul?

— Mare. Vii cu mine să ne plimbăm?

— Plimbare? Acum? Unde?

Cred că replicile astea le luase de la tata. Nici pentru el n-avea niciun rost să te mişti, să consumi energie, dacă n-aveai ceva de făcut. Era în regulă să dai cu pumnul în sacul de box, era un antrenament pentru ceva ce aveai să faci într-o bună zi. Dar să te plimbi sau să mergi pur şi simplu cu maşina era ceva ce nu pricepea de niciun fel.

Carl şi-a pus cizmele de cauciuc şi haina din păr de cămilă.

Am pornit înainte prin iarba-neagră, mergând la lumina lunii, şi l-am auzit deja gâfâind în urma mea. După un sfert de oră, m-am oprit pe o stâncă. De unde stăteam, vedeam în depărtare hotelul luminând în noapte.

L-am aşteptat pe Carl să ajungă până la mine.

— Îți aminteşti locul ăsta? l-am întrebat.

A încuviințat în timp ce îşi recăpăta suflul.

— Aici stăteam, cu tine şi cu Shannon, când v-am arătat unde voiam să construiesc hotelul.

— Înainte de asta, i-am zis.

A clătinat din cap.

— Voiai să-i demonstrezi tatei că nu erai un plângăcios care nu putea să ia o viață. Aşa că ai luat puşca lui şi pe Dog. Ai zburătăcit un grup de cocoşi-de-munte când ai ajuns la câțiva metri de ei şi, când şi-au luat zborul, ai dus puşca la umăr... nu aşa a fost?

Carl a încuviințat.

— Am făcut cum ne învăța tata. Aşteptasem aşa de mult până să trag, că puteam să dau mâna cu ei.

— Numai că n-ai reuşit să apeşi pe trăgaci.

Carl a dat din umeri.

— Cred că m-am gândit că erau şi ei nişte ființe. Erau împreună, erau o familie.

— Aşa că ai coborât puşca şi abia după aia ai tras.

— Ca să auziți voi. Şi să vadă tata cocoşii zburând.

— Doar că l-ai nimerit pe Dog.

— Da, am tras în el.

— Şi ai venit fuga acasă şi m-ai chemat pe mine. Doar pe mine. Pentru că nu voiai să ştie şi tata. Nu voiai decât să vin eu şi să-ți rezolv problema.

Carl a încuviințat.

— L-am ucis pe Dog cu cuțitul, am făcut eu treaba murdară în locul tău. Şi după aia i-am spus tatei că ți-ai asumat responsabilitatea şi ai făcut ce trebuia făcut după ce greşiseşi.

Carl şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul; vedeam că e pe cale să-şi piardă răbdarea.

— Ți-am mulțumit deja, Roy. Ce vrei? Să-ți mulțumesc din nou?

— Nu. Nu-mi datorezi nimic.

— Ți-am fost dator. Dar când am construit hotelul ăla pe terenul nostru, te-ai îmbogățit şi tu. Fără asta...

— N-aş fi putut să cumpăr benzinăria.

— Şi niciuna dintre celelalte proprietăți.

— Aşa-i!

— E târziu şi e frig, Roy. Treci la subiect, ca să putem merge acasă?

Am încuviinţat.

— Trebuie din nou să ucid ceva pentru tine. Pentru că n-o faci tu.

Carl s-a uitat la mine.

— Am cumpărat acţiuni la Paris, i-am spus.

Carl şi-a ridicat bărbia. Am recunoscut gestul, însemna că începe să înţeleagă.

— Acum deţin 51% din acţiunile la hotelul ăla de jos. Ca atare, pot să elimin sau cel puţin să dau afară directorul executiv. Şi, exact cum s-a întâmplat cu Dog, o să ajungi să-mi mulţumeşti.

Eram amândoi aşa de albi la faţă în lumina lunii, că era imposibil să văd dacă a pălit şi mai tare. Prima lui întrebare era previzibilă.

— De ce?

— Pentru că i-ai cerut lui Lewi Wirkus să factureze pe firmă lucrările pe care le faci la casa ta. L-ai convins să scrie *Preparatory*...

— Nu asta întreb. Întreb de ce crezi că o să-ţi mulţumesc.

Am tras aer în piept.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva tot o să pună întrebări despre facturile alea, Carl. Dacă nu cineva din consiliu, atunci cineva la adunarea generală. Sau chiar mai rău, Dan Krane. Vendelbo a mirosit ceva. Gerard a mirosit ceva, dar el este om de afaceri şi pragmatic. A avut de ales între a te da afară şi a vinde acţiunile înainte să izbucnească scandalul şi să se ducă totul de râpă şi fireşte că a ales a doua variantă. Şi ar trebui să te bucuri că a fost aşa. Cu mine acţionar majoritar şi de-acum singura persoană din consiliu care ştie adevărul incomod, putem să nu facem mare caz de plecarea ta, să spunem că ai nevoie de o pauză

şi îmi predai mie frâiele afacerii, dar nu excludem revenirea ta la o dată ulterioară.

— *Tu* o să fii director?

— Şi preşedinte al consiliului de administraţie. O să am grijă să corecteze contabilitatea o eroare evidentă de facturare din partea AUB şi o să mă asigur că emit o nouă factură corectă – pe numele tău. Dacă nu greşesc, o să trebuiască să vinzi ceva ca să acoperi cele trei milioane. Cel mai simplu ar fi probabil să vinzi acţiunile tale la Os Spa şi, dacă da, atunci o să le cumpăr cu preţ mai mare decât i-am dat lui Gerard. Să zicem că-ţi fac o reducere de 20%. Cel puţin, îţi dau de ales.

Carl a chicotit pe înfundate.

— Nu pot să cred, Roy!

— De ce?

— Îmi furi hotelul şi mai ai şi tupeul să susţii că-mi faci o favoare.

— Şi nu ţi se pare că-ţi fac o favoare?

Carl a ridicat degetul arătător la mine.

— Şi dacă mă duc la Vendelbo şi-i spun că 50 de milioane din împrumutul pentru montagnes russes e folosit pentru cu totul altceva, ce crezi că o să se întâmple?

— Cred că Vendelbo o să fie încântat că banii sunt investiţi în ceva mai puţin riscant. Un Os Spa cu drumul naţional modernizat şi o aripă nouă, dar fără tine la conducere e un vis pentru bancă. O să-mi mulţumească.

Pe faţa lui Carl se vedea că-şi dă seama că am dreptate şi de aceea reacţia lui a fost puţin surprinzătoare. A început să râdă din nou, iar eu mi-am dat seama că era mai beat decât bănuisem.

— M-am gândit puţin, a zis el. De ce nu ţi-a făcut şi ţie tata ce-mi făcea mie. În definitiv, tu erai mai mare, tu erai primul care ajunsese la vârsta aia.

— Tu semănai cu mama, i-am zis. Cum arăta când s-a îndrăgostit de ea.

— Idiotule! Nu de asta! Ci pentru că i-a fost întotdeauna puțin frică de tine. A înțeles că dacă te atingea, chiar dacă aveai 11 sau 12 ani, îl omori. A văzut în tine un criminal fără scrupule, Roy. Şi, ştii ceva, avea dreptate.

— Eu aş zice că greşea. Sunt un criminal destul de scrupulos. Gândeşte-te bine la ce ți-am spus. Şedința consiliului de administrație e peste două săptămâni.

Am pornit spre Opgard. La jumătatea drumului, m-am uitat în urmă. Silueta lui Carl era tot neclintită, în acelaşi loc al muntelui. Părea că stă şi-şi admiră hotelul.

Mi-am petrecut următoarele zece zile cu Natalie, în apartamentul ei. Eram nedespărțiți cât timp nu eram la benzinărie. Dormeam, mâncam, ne uitam la filme, citeam, făceam dragoste şi vorbeam. Eu sunt ceea ce lumea numeşte genul tăcut şi nu mai vorbisem în viața mea atât de mult ca în astea zece zile. Nici măcar Shannon nu izbutise să mă facă să-mi dau aşa drumul la limbă.

Dar uneori era mai bine să-mi țin gura. Ca atunci când am mers cu Natalie să pună flori pe mormântul tatălui ei şi, spre surprinderea mea, i-am văzut lacrimile. Îmi venea s-o întreb dacă un tată care fusese abuziv merita să plângă pentru el. Dar am lăsat-o baltă. Poate pentru că simțeam şi eu o urmă de schizofrenie asemănătoare. Poate că-mi era teamă că, dacă zic ceva rău de taică-su, avea să vadă pe chipul meu, să audă în vocea mea, că apăram cumva indirect o crimă. *Odihneşte-te în pace!* scria pe piatra lui funerară. Ceea ce nu se întâmpla în coşmarurile pe care le avusesem în ultima vreme. Dar dacă el şi ceilalți din cimitirul ăla chiar se odihneau în pace, îi invidiam. Da, câteodată, aş fi făcut bucuros schimb de locuri cu ei. Dar de mult nu mai avusesem astfel de gânduri.

Mergeam în drumeții pe munte şi discutam despre viață, viitor şi ceea ce vedeam în jur. Şi despre cum să conduci o afacere – hotelul mai degrabă decât parcul de distracții. În definitiv, îl văzusem pe Carl în acțiune la Os Spa şi învățasem că, în principiu, nu era ceva foarte diferit de administrarea unei benzinării. Pe de altă parte, era evident că Natalie înțelegea mai bine decât mine industria serviciilor şi, în plus, înțelegea intuitiv imaginea de perspectivă în afaceri.

— Deleagă! îmi spunea ea de cel puțin cinci ori în fiecare drumeție.

I-am explicat că ştiu foarte bine sensul cuvântului, dar ea mi-l tot repeta. Zicea că asta face un lider (cuvântul sunase foarte ciudat primele dăți când îl folosise, dar acum îl preluasem şi eu), că un lider trebuie să aibă încredere în echipa lui. Pentru că asta e un lider, îmi zicea, un manager a cărui treabă e să-i explice fiecăruia ce responsabilități are şi de ce e un element tactic important pentru victorie. Dar liderul trebuia să stea pe tuşă. Liderii nu se pot implica în joc.

— Când îi vezi pe jucători că se îmbrățişează după ce dau un gol, ştii că ai făcut ceva corect ca lider. Nu vor să câştige doar pentru tine, vor să câştige şi pentru ei. Vor ca Os Spa să fie un loc unde sunt mândri să lucreze.

— Mi se pare că ar trebui să le ții angajaților un discurs motivațional.

— Ah, sigur că asta o să fac când o să fiu director administrativ, a răspuns ea zâmbind când a văzut că am ridicat o sprânceană.

— Şi ce o să faci între timp?

— Nu ştiu.

Dialectul din Os începuse aproape pe nesimțite să recâştige teren.

— Dar în clipa asta ştiu exact ce vreau.

— Şi anume?

— Să mergem repede acasă, să ne dezbrăcăm şi să facem dragoste.

La Fritt Fall era aglomerat în seara când a cântat Hell Spelemannslag. Evident că e posibil să fi fost aglomerat şi pentru că la ora aia erau întotdeauna mulţi clienţi, indiferent de zi şi de cine cânta. Dar atmosfera chiar se încingea; parcă muzica populară hard la scripcă era exact ce aştepta Os. În momentul în care Ola – cu şuviţa de păr răsucită prin cercel – a sărit pe staţie cu vioara urlând şi scârţâind, oamenii erau deja în picioare şi i-am văzut pe Johnny şi tovarăşii lui ţopăind în faţa scenei de parcă ar fi fost la un concert Satyricon.

Ola şi-a scuturat capul, iar şuviţa i-a scăpat din cercel, aruncând o ploaie de picături de sudoare şi apă sfinţită peste cei proaspăt convertiţi, iar eu am văzut – după câteva beri, dar sunt convins că am văzut – cum Egil şi Børge şi-au scos limbile ca să prindă câteva picături din zbor.

Apoi a urcat pe scenă Natalie, s-a oprit pe margine ţinând în mână scripca şi şi-a privit consătenii care nu o mai văzuseră niciodată astfel, ca pe o persoană care pretinde supunere şi o obţine. Dacă în urmă cu câteva clipe publicul o luase razna, acum se lăsase brusc o linişte deplină. Când a început să cânte, am simţit un braţ pe talie. Era Julie, iar cu celălalt braţ îl ţinea pe Alex.

S-a ridicat pe vârfuri şi mi-a şoptit la ureche:

— Norocosule! Şi eu aş fi pus mâna pe ea!

Se făcuse aproape ora 2 când a plecat în sfârşit toată lumea, în afară de mine, Julie, Alex, Erik Nerell şi membrii formaţiei. Am băut cu toţii, mai puţin Julie şi Natalie, o sticlă de coniac, iar Erik aproape că plângea de bucurie. Nu datorită încasărilor record de la bar, pentru că nu fusese cazul, ci pentru că reuşiserăm – de fapt, mai mult el – să le

oferim localnicilor din Os o experienţă pe care aveau să şi-o aducă aminte multă vreme. Ba chiar pentru tot restul vieţii, el era dispus să pună pariu. Şi mi-a mulţumit din nou că i-am mai dat o şansă. Când m-a mai şi luat în braţe, a trebuit să-mi amintesc ce zisese Natalie despre fotbaliştii care se bucură când dau un gol şi cum trebuie să-i las pe oameni să-şi făurească propriul entuziasm; cu siguranţă era ceva-ceva adevăr.

Natalie a fost nevoită să mă sprijine în drum spre casă.

— Crezi că ar fi trebuit să nu beau din solidaritate cu tine? am întrebat eu bălmăjind cuvintele.

— Nu. E chiar plăcut să vezi că Roy Opgard poate să se mai şi destindă din când în când.

Într-un cuvânt, timp de zece zile am fost de-a dreptul în al nouălea cer. Şi chiar dacă n-aveam prea multă experienţă cu genul ăsta de fericire, îmi place să-mi spun că a fost şi mai plăcută pentru că soarele nu strălucea pe un cer nepătat. Dimpotrivă, din toate părţile veneau nori de furtună. Dar abia atunci ştii să te bucuri de căldură, nu? Când îţi dai seama că e doar o amânare, că trebuie să te bucuri de fiecare clipă şi că atunci când închizi ochii şi simţi că e şi mai cald, e din cauză că soarele se apropie de marginea unui nor, iar câteva secunde razele cad în alt unghi şi sunt focalizate ca printr-o lupă. Dar e şi momentul de dinainte să dispară soarele, să scadă temperatura şi – dacă e un cer ca al meu – să izbucnească o furtună violentă.

Aceasta era situaţia mea sub cerul meu însorit, bucurându-mă de o fericire disperată cât de intensă şi frenetică se poate, când m-a sunat Carl şi m-a rugat să merg la hotel. Nu ştiam ce vrea, dar îi cunosc toate nuanţele din glas – la fel cum le cunoaşte şi el pe ale mele – şi în momentul acela a scăzut temperatura. Şi când, după o oră, eram în biroul lui, s-a dezlănţuit furtuna violentă.

39

Carl era aşezat la birou când am intrat.

— Ia loc, te rog!

Deoarece suntem fraţi, nu prea folosim politeţuri de-astea, astfel că am luat-o ca pe un preambul, un avertisment că avea în cap ceva serios.

Când m-am aşezat, el s-a ridicat.

În mod cert era ceva serios.

— Îţi place biroul ăsta? m-a întrebat şi a bătut cu palma în speteaza scaunului directorial.

A continuat fără să aştepte vreun răspuns.

— Şi mie îmi place.

S-a dus spre fereastră.

— Îmi place şi priveliştea asupra terenurilor. Îmi place cum îmi aduc aici prânzul de la restaurant dacă îl cer. Sau îmi fac loc la spa dacă am nevoie de masaj. Îmi place combinaţia de libertate şi responsabilitate pe care mi-o dă un post de şef ca ăsta. Îmi place respectul care o însoţeşte. Şi puterea. Puterea să fac lucruri bune. Lucruri bune pentru mine, pentru personal şi pentru Os. Şi îmi place aşa de tare, Roy, că m-am hotărât s-o păstrez.

S-a întors către mine.

— Ultima dată când am vorbit, mi-ai spus că măcar îmi dai de ales. Dar nu e corect pentru că, bineînţeles, nu mi-ai dat nimic de ales. A trebuit să aleg eu.

— Ce să alegi?

Carl a zâmbit, dar în ochi i se citeau vinovăţia şi resemnarea. O privire pe care am recunoscut-o. Aceeaşi privire pe care mi-a aruncat-o când l-a împuşcat pe Dog. Când a recunoscut că el îl împinsese pe fostul şerif în Huken. Şi când mi-a spus că a omorât-o în bătaie pe Shannon.

Am înghiţit în sec.

— Ce-i, Carl? Spune-mi ce-ai făcut!

— Am făcut o înțelegere cu Kurt Olsen să îi spun totul. Despre cum i-ai omorât pe mama şi pe tata, cum ai făcut să pară că Sigmund Olsen s-a înecat şi că Willum Willumsen s-a împuşcat singur.

M-am uitat la el, încercând să înțeleg ce spunea. Pentru că n-avea nicio noimă. Nu sunt eu cel mai bun la citit, dar mă pricep destul de bine la socoteli. Şi aici nu se lega. Pur şi simplu, nu se lega nimic.

— Eşti dispus să recunoşti că l-ai ucis pe fostul şerif ca să nu pot eu să mă instalez în biroul ăsta?

— Sunt dispus să depun mărturie că tu ai fost cel care l-a ucis pe Sigmund Olsen. Şi Kurt mi-a zis deja că mă crede. Oricine mergea la petrecerile de la Årtun ştie că, dintre noi doi, tu eşti cel violent.

Am închis ochii şi mi-am încleştat maxilarul.

— Vrei să spui că ai vorbit deja cu Olsen?

— Da.

Trăgeam cu atâta putere aer pe nas, că se auzea şuierând.

— Mă trimiți la închisoare, şi ce dacă? Tot îți pierzi postul de-aici în momentul în care e descoperită frauda.

— Vezi tu, n-o să-l pierd. Şi poate că nici tu nu trebuie să te duci la închisoare.

Am deschis ochii din nou.

— Nu? Şi cum o să fie posibil? Din moment ce ai vorbit deja?

Pe fața lui s-a ivit un zâmbet larg şi sincer.

— E o diferență între o declarație la poliție şi o depoziție, Roy. O declarație falsă poate fi retrasă destul de simplu. Pot să spun că am simțit că mă presează Kurt sau că am vrut doar să-l întărât şi să mă răzbun pentru că ne tot urmăreşte de atâția ani. Pot să-mi retrag declarația chiar azi, Roy, dar numai cu nişte condiții. Ca tu să nu încerci nimic la şedința

de consiliu şi eu să-mi păstrez postul. Şi ca tu, personal şi fără să atragi nimănui atenţia, să plăteşti factura de trei milioane. Dacă se descoperă ulterior greşeala, putem să dăm vina pe AUB şi să dovedim că ne-am ocupat de ea.

Am încuviinţat. Mă simţeam ameţit. Ce făcuse Carl fusese să urmeze sfatul pe care ni-l dăduse tata despre box, să loveşti în adversar cu tot ce ai şi s-o faci când te atacă şi avansează.

— Pari puţin cam zdruncinat, frate-meu, dar cred că înţelegi că îţi fac o favoare. Şi, cel puţin, îţi dau de ales.

Nu puteam decât să tot dau din cap, ca un căţel sub luneta maşinii.

— Ştiu cum e, a adăugat Carl. Dar asta înseamnă că suntem chit şi putem s-o luăm de la zero. Echipa Opgard. Ce părere ai?

— *Chit*?

— Da, ştiam că erai îndrăgostit de Natalie Moe. Ştiam cât de tare o să te superi că i-am tras-o, dar a trebuit s-o fac. Astfel încât să fim chit şi la capitolul ăsta.

M-am uitat ţintă la el.

Acum i se aprindea becul şi prostului de Roy Opgard.

Evident că nu o drogase pe Natalie doar ca să aibă parte de o tăvăleală, ci ca să se răzbune pe mine. Ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru.

Că ştia.

— Cum... am început, dar a trebuit să mă opresc ca să-mi dreg vocea.

— Kurt. A venit la mine. Voia să depun mărturie împotriva ta pentru uciderea lui taică-su şi-mi oferea în schimb imunitate împotriva oricărei acuzaţii de complicitate. A zis că are o anumită informaţie care ar putea să mai răcească dragostea frăţească, aşa s-a exprimat. Pentru că n-au testat doar sângele pe care l-au găsit în spatele plăcuţei de înmatriculare, au testat şi sângele lui Shannon din maşina

ei. Au aflat că era însărcinată, ceea ce evident că ştiam deja. Ce nu ştiam era că pot afla, din sângele unei femei însărcinate, cine e tatăl. Ştiai?

Am încuviinţat şi am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă.

— Fantastic, nu-i aşa? Tot aşa cum a fost fantastic şi faptul că s-a dovedit că tu eşti tatăl, ce să vezi? Tu, Roy, fratele meu, i-ai tras-o pe tăcute nevesti-mii.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— M-am întrebat ce planuri aveaţi tu şi Shannon. Să păstraţi secretul? Ca să hrănesc şi să cresc puiul de cuc ca şi cum ar fi fost al meu?

Am înghiţit în sec. Nu mi s-a părut o idee bună să-i spun că planul nostru fusese mult mai drastic.

— Kurt era convins că aşa o să îndepărteze doi fraţi. Ceea ce nu e departe de adevăr. I-am spus că o să mă gândesc la propunerea lui. Şi m-am gândit, Roy. Aş putea să te împing în faţa trenului, să mă răzbun şi, în acelaşi timp, să nu mai fiu nevoit să mă uit tot timpul peste umăr, întrebându-mă când o să vină Kurt Olsen după mine.

Acum ştiam ce însemna felul straniu şi enigmatic în care mă privea. Felul cum îl privise cândva şi pe tata. Era un amestec de ură şi vinovăţie pentru ce ştia că urmează să facă.

— La început, am crezut că o să fie suficient să i-o trag lui Natalie Moe, a continuat el. Voiam să-ţi văd suferinţa, să văd cum ţi se frânge puţin inima, speram că o să-mi fie de-ajuns. Şi ştii ce? Chiar a fost. Aş fi putut să mă opresc, Roy. Dar apoi ai început războiul nuclear şi atunci n-a mai contat decât un singur lucru. Cum zicea tata despre Al Treilea Război Mondial.

— Represalii.

— Represalii, a repetat Carl. Să bombardăm pe toată lumea – şi mai ales pe comunişti – până ajungem în Epoca de Piatră.

Nu m-am putut abține să zâmbesc.

Carl s-a aşezat la loc în scaunul directorial.

— Deci ce-ai zice să-l ducem de nas pe Kurt Olsen şi să-i răpim victoria? Să zicem că ne-am tras câțiva pumni sub centură şi să ne oprim? Eu mă ocup mai departe de hotel, iar tu te alegi cu parcul de distracții şi prințesa?

Ne-am privit ochi în ochi. Nu ştiu ce vedea el, însă eu îl vedeam pe fratele meu mai mic, cu care mă jucasem şi mă bătusem, mă certasem şi mă luasem la întrecere, pe care-l apărasem când putusem şi-l alinasem când avusese nevoie. Când avuseserăm amândoi nevoie. În nopțile când venea şi pleca tata, iar eu coboram din patul de sus, îl cuprindeam în brațe şi-l țineam strâns până se oprea din plâns. Fratele mai mic care se trezea noaptea, când credea că dorm, îmi deschidea ghiozdanul, scotea tema pentru a doua zi şi corecta toate greşelile pe care nu le observasem eu. Care dansase cu toate fetele drăguțe din Årtun, ca să trebuiască să intervin eu şi să mă ocup de iubiții lor geloşi.

— De-asta n-a obținut nimic Natalie cu plângerea? am întrebat. Kurt te apăra pe tine, martorul lui în singurul dosar de care-i pasă cu adevărat?

— Ah, nu cred că i-a spus lui Natalie ceva care să nu fie adevărat, mai exact că majoritatea cazurilor cu acuzații de viol sunt închise din lipsă de dovezi.

— Întocmai, am zis şi mi-am trecut palma peste bărbie.

Carl s-a aplecat şi mi-a întins mâna dreaptă.

— Dăm mâna şi facem pace, frate-meu?

Mâna mea trecea în continuare peste pielea nefamiliar de fină; tot nu mă obişnuisem cu bărbieritul în fiecare zi. Mi-a trecut prin cap un gând bizar. Că atunci când o să iau mâna aceea întinsă, pielea caldă şi aspră a singurului

membru în viață al clanului Opgard o să mi se pară mai liniştitoare şi familiară decât pielea bărbiei mele.

Mi-am dres glasul.

— Da, îmi amintesc bine ce ne zicea tata despre represalii şi războaie mondiale. Voia să spună că în ziua în care ne bombardăm unii pe alții până ajungem în Epoca de Piatră trebuie să ajungem cu toții la acelaşi nivel. Aşa, putem continua lupta pe picior de egalitate: cu topoare din silex.

Carl s-a uitat la mine şovăielnic, cu mâna rămasă în aer, ca o propoziție neterminată. M-am ridicat.

— Du-te la Kurt cu mărturia ta, Carl. Şi eu mă duc acasă, la toporul meu de silex.

Am auzit scârțâitul scaunului directorial, ca şi cum stătea şi se legăna în el, în timp ce eu am păşit pe parchet şi am închis uşa în urma mea.

40

În după-amiaza aceea, ştiind că începuse Al Treilea Război Mondial şi că toată lumea va fi învinsă, i-am gătit lui Natalie o tocăniță tipic norvegiană, *lapskaus*. Evident că nu era varianta simplistă servită la malul mării, cu carne ieftină şi pesmeți înmuiați în sos, ci versiunea aristocraților din Hamburg şi Bremen, cu vită sărată, hering, cartofi, sfeclă şi ceapă, pătrunjel şi condimente, pe care mama învățase să o prepare când era menajeră. Când Natalie deja cerea a treia porție, am întrebat-o, deşi nu prea părea necesar, dacă îi place mâncarea. A râs şi a arătat spre farfuria mea.

— Mă întreb dacă *ție* îți place.

— Da, da, doar că nu îmi este prea foame.

— S-a întâmplat ceva?

— Una, alta, întotdeauna se întâmplă câte ceva, i-am răspuns, pentru că minciuna este întotdeauna mai bună dacă nu e minciună.

— Ceva probleme la serviciu?

— Da, la serviciu, i-am spus şi de data aceasta adevărul, pentru că, practic, era vorba despre postul meu de director de hotel.

— Te ascult cu plăcere dacă vrei să-mi povesteşti.

— Mulţumesc, iubire, dar nu-i mare lucru de povestit.

Am observat că împrumutam tot mai des exprimarea ei, *iubire*. Începusem să folosesc cuvântul exact ca ea, iniţial cu o oarecare doză de umor şi de ironie, dar ironia se diminua tot mai mult pe zi ce trecea.

— Înţeleg, a spus ea şi a oftat. Doar că am nevoie de ceva la care să mă gândesc. Faptul că nu fac nimic începe să mă calce pe nervi.

Mi-am dat farfuria laoparte.

— Şi eu simt că trebuie să-mi limpezesc mintea. Mă duc să fac o plimbare, poate trec şi pe la Erik, la club, după aceea. Vrei să-ţi cumpăr ceva în drum spre casă?

— Doar la benzinărie e deschis acum şi e cale lungă până acolo pe ploaia asta.

— E puţin cam departe, aşa-i!

Am sărutat-o pe frunte şi am ieşit în noaptea umedă.

Ploua mocăneşte şi mi-am tras gluga pe cap, am străbătut piaţeta şi am luat-o pe poteca spre benzinărie. Puţin în faţa mea am văzut o femeie care se dădea jos dintr-o Skoda, un model hibrid, de familie. Am recunoscut maşina, dar nu şi femeia, şi m-am gândit că este un loc bizar în care să te dai jos, fără case sau orice altceva. A pornit cu pas grăbit pe potecă, venind spre mine şi spre piaţă, iar când Skoda a luat-o în aceeaşi direcţie, am cam priceput despre ce era vorba. Maşina a trecut prima pe lângă mine şi, printre ştergătoare, l-am văzut pe Dan Krane

cu privirea aţintită în faţă, ca şi cum un martor aflat pe potecă ar putea să dispară cumva câtă vreme nu te uiţi la el. Când s-a apropiat femeia, am recunoscut-o şi pe ea. Era femeia cu accent est-european de la hotel, care mă ajutase cu aşternuturile. Am salutat-o cu capul, dar chipul împietrit – cu o oarecare roşeaţă în obraji – a privit dincolo de mine.

Şi totuşi. Ceea ce întrezărisem nu era fericire, nici măcar un crâmpei de fericire. Cei doi mi se păruseră mai însinguraţi decât doi naufragiaţi în largul mării.

Am luat de la benzinărie o ciocolată mare cu lapte – bucuria vinovată a lui Natalie – şi m-am întors. Îmi număram paşii şi mi-am zis că trebuie să decid înainte să ajung la 133. Oare Carl chiar avea de gând să meargă într-o sală de judecată şi să depună mărturie împotriva mea? Era greu de crezut. Dacă era doar o ameninţare goală, o lovitură preventivă, se putea dovedi o greşeală catastrofală. Gata, 133. M-am oprit în faţă la Fritt Fall. Ploaia mânjise mesajul scris cu creta al lui Erik.

Just do it se transformare parcă în *Just die it*.

Am intrat.

Erik mi-a repetat întrebarea.

— Ce fel de prieteni suntem noi? Mda. *Am avut* genul de prietenie în care el lua deciziile, deschidea calea şi noi îl urmam. În gaşca noastră, îl respectam pe Kurt, cel puţin în copilărie. În parte pentru că era băiatul şerifului – cred că ne gândeam că are acasă o viaţă mai palpitantă ca a noastră. Şi, în parte, pentru că era de departe cel mai bun la fotbal dintre noi, cel mai mare talent pe care l-a avut Os vreodată. Dar cel mai mult datorită felului în care se comporta.

Erik mi-a mai turnat nişte cafea. Îl lăsase pe Alex la bar, iar noi stăteam la masa cea mai îndepărtată, lângă uşă, unde nu putea să ne audă nimeni. Am sorbit din cafea,

ştiind că s-ar putea să mai dureze o vreme până ajunge la subiect.

— Era cel mai bun şi ştia al naibii de bine. Nu era cel mai deştept, n-a fost niciodată premiant, dar cum suna clopoțelul, el era primul la orice. El a fost primul la fete, atrase de siguranța lui de sine. Şi evident părul blond, o claie deasă ca o căpiță. Ar fi trebuit să fie într-o formație. Cel mai rău e că, de fapt, chiar ştia să cânte la chitară şi nu cânta rău deloc. Îi lipsea concentrarea. Şi după aia, trebuia evident să se ocupe de fotbal, juca la prima echipă încă de la 16 ani. A primit o ofertă de la Notodden şi s-a dus la Skien să dea probă pentru Odd. A fost rezervă pentru ei câteva meciuri şi, când a avut ocazia să joace n-a fost prea rău, dar... cam nervos, ştii tu. N-a putut să arate cât de bun era. S-a întors acasă destul de repede. Nu i-a plăcut la Skien, a zis. Nu cunoscuse pe nimeni. Îi plăcea în Os. Era un loc sigur. Îi plăcea să aibă în jur prieteni care i-ar fi fost alături dacă avea nevoie.

— Decât codaş la oraş, mai bine în satul meu fruntaş, am comentat eu.

Erik a încuviințat.

— Dacă avea o slăbiciune, era că nu suporta să piardă. OK, poate că ăsta e şi punctul lui forte, pentru că alerga de rupea pământul, până îşi epuiza adversarii. Răbdător şi calm, nu se dădea niciodată bătut, însă uneori îi sărea şi țandăra. Îmi amintesc de un meci din cupă cu Notodden. Aveau un jucător junior care l-a driblat de două ori pe Kurt. Oamenii râdeau şi aplaudau pentru că-l depăşise pe căpitanul nostru. A treia oară când a încercat, Kurt l-a pocnit în genunchi şi băiatul a fost scos pe targă. Ruptură de ligament. După şase luni, am citit în ziar că a trebuit să se retragă.

L-am văzut pe Johnny, în uniformă, stând la masă cu doi amici. Când şi când, aruncau câte o privire spre noi.

— Apropo de ce ziceai tu, că ştia că l-aţi susţine toţi. Mă întreb dacă s-a folosit vreodată de asta.

— La ce te gândeşti mai exact? m-a întrebat Erik ducându-şi ceaşca la gură, deşi îşi terminase cafeaua.

Tocmai eram în hol şi plecam de la Fritt Fall când mi-a sunat telefonul.

Era Bent Halden.

De obicei, îţi dai seama imediat că lucrurile merg groaznic de prost, chiar dacă interlocutorul vorbeşte liniştit despre vreme. Însă nu era cazul şi cu Halden.

— Aşa e! Şi aici s-a lăsat frigul, i-am răspuns eu mijind ochii să văd ceva prin geamul de la uşă. Ce se mai întâmplă?

— Jon Fuhr, a replicat el.

— Ce-a făcut?

Mi-a povestit pe scurt care era problema.

Era surprinzător, dacă nu chiar de-a dreptul şocant.

L-am întrebat cât de repede poate să ajungă în Os. A spus că se teme să nu fie văzut cu mine, dar i-am zis că poate să vină la atelier şi, dacă-l întreabă cineva ce vrea, să răspundă că trebuia să-i repar la maşină ceva ce nu apucasem ultima dată.

— Bine, a zis şi a închis odată cu mine.

Am rămas pironit locului, uitându-mă la parchetul uzat de pe hol. Se vedea un pătrat mai decolorat şi mi-am dat seama că acolo fusese automatul de jocuri. Acum veneau spre mine fragmente de asteroid, iar Kurt Olsen avusese dreptate, evident – la final era imposibil să te mai fereşti de ele. Dar ce poţi să faci? Joci mai departe până apare pe ecran *Game over*, se opreşte muzica şi se stinge lumina?

41

Era aproape miezul nopții. Bent Halden intrase cu maşina în atelier, se aşezase pe un scaun de lemn de lângă perete şi îmi explicase. Era frig şi eram cu gecile pe noi.

Jon Fuhr îi spusese că şi-a dat seama cât aveam să câştigăm eu şi fratele meu de pe urma raportului lor şi voia să ceară mai mulți bani. Şase milioane în plus.

— De ce şase? l-am întrebat.

— Nu ştiu, a răspuns Halden cu disperare în glas. Cred că datorează bani cuiva... a pariat pe ceva şi a pierdut.

— N-are nicio importanță. Nu e cazul. Am avut o înțelegere şi mă aştept să o respectați.

— Jon zice că dacă nu plăteşti, modifică raportul.

— Dacă modificați fie şi o virgulă, vă arătăm noi.

— El nu crede că există un „noi". Zice că sunteți doar tu şi frate-tău.

Am încuviințat.

— Sper că e conştient şi că, dacă modificați raportul şi noi *nu* venim după voi, tot veți trezi suspiciuni. O să se afle totul şi o să ajungem cu toții la puşcărie. Şi voi o să primiți sentințe mai grele ca ale noastre.

— *Eu* înțeleg şi cred că şi Jon a priceput, dar...

— Dar ce?

— Tot vrea să mergem mai departe. Este cu totul... cum să zic, neînfricat.

— Neînfricat?

— Şi-a ieşit din minți, ăsta e cuvântul.

— De la steroizi, i-am răspuns.

Halden s-a uitat mirat la mine.

— Nu ştiai? Nu ştiai că ia steroizi anabolizanți?

Halden a clătinat din cap.

— Ia nişte pastile pe care le ține în sertarul biroului, dar sunt pentru reducerea poftei de mâncare sau... aşa zice el.

— Steroizii au în general efectul ăsta. Te fac neînfricat, agresiv, furios şi în general o iei razna. Nu ți se pare că e o descriere corespunzătoare a lui Jon în ultima vreme?

— Ba da.

— Şi de asta m-ai contactat fără ştirea lui? Ți-e teamă de ce ar putea face?

— Vreau să ies din jocul ăsta, a zis el tremurând şi frecându-şi palmele una de alta. Trebuie să mă gândesc la familie. Vreau să ies.

— E prea târziu să te arunci din montagnes russes după ce s-a pus în mişcare.

— Dar el... Tu nu-l cunoşti, o s-o facă. A început deja să lucreze la un raport revizuit. Nu ştie că am aflat, dar am intrat pe calculatorul lui şi l-am văzut.

Am scos cutia de snus, l-am servit şi pe Halden – e drept, în glumă –, apoi am luat o doză de tutun şi l-am pus sub buză. Trăgeam de timp. Procesam ce îmi spusese. Începeam deja să-mi fac o idee generală despre ce era vorba.

— Spune-mi, Halden, de ce-mi povesteşti toate astea?

— Ca să ştii că nu vreau să fiu parte.

— Şi pentru că vrei să fac eu ceva?

— Ce? Nu! a exclamat şi s-a uitat cu ochii mari la mine. Sau da... adică dacă *poți* să faci ceva.

M-am uitat în ochii lui. Încercând probabil să-i citesc gândurile. Bănuiam că unul dintre ele, cel puțin, era despre povestea pe care i-o spusesem în garajul lui, despre inginerul care căzuse foarte convenabil de la geamul camerei de hotel.

— Ştiai că a fost zărit un lup pe-aici?

Halden părea foarte nedumerit şi a dat din cap că nu.

— Evident că mulți ciobani vor să-l împuşte, dar legea nu permite. Aşa că încearcă să afle pe unde se duce lupul să vâneze şi lasă carne otrăvită. S-ar putea zice că lasă lupul să se sinucidă.

Halden a clipit, iar eu vedeam cum i se învârt rotițele în cap. Probabil că geologii ăştia sunt băieți destul de isteți.

— Dar nu e ilegal? m-a întrebat.

— Evident că e, dar e mai greu de dovedit şi, în orice caz, e şi mai greu de găsit vinovatul.

— Înțeleg. Şi tu... te ocupi de treburi din astea?

— Nu! am răspuns răspicat. Dar dacă aş fi făcut-o, aş fi folosit fentanyl. Este de 50 de ori mai puternic decât heroina. Dacă ai noroc, găseşti pastile care seamănă cu cele pe care le ia deja lupul. Şi apoi le laşi unde se duce de obicei lupul să mănânce, nu?

— Şi nu se văd la autopsie?

— Că lupul a luat o supradoză dintr-un drog bine cunoscut. Surprinzător, însă nu e şocant, dacă se dovedeşte că lupul respectiv lua de mult timp alte droguri. Întâmplător, am citit zilele trecute că steroizii anabolizanți sunt acum cel mai popular medicament în Statele Unite. Lumea nu-i foloseşte doar pentru musculatură, ci şi pentru sporirea apetitului sexual şi a energiei în general. Cam ca amfetaminele, dacă mă înțelegi.

Halden s-a uitat la mine şi a încuviințat, nu la fel de încet ca locuitorii din Os, dar nici foarte diferit. Da, era destul de isteț. Destul de isteț încât să ştie că răul trebuie tăiat de la rădăcină şi să facă diferența dintre 12 milioane împărțite la doi şi împărțite la unu.

Am schimbat câteva politețuri despre vreme, am închis capota Audi-ului, am deschis uşa şi l-am trimis de-acolo.

Când am intrat în apartamentul lui Natalie, ea era în cămaşă de noapte pe canapea şi se vedea că mă aşteptase. Era foarte atrăgătoare, cum stătea acolo, privindu-mă în tăcere. Am sărutat-o şi apoi am făcut dragoste, fără să mai ajungem în pat. Şi ea era ca mine, sălbatică, pasională, chiar disperată. Ca femeile şi bărbații în timpul războiului,

cum citisem undeva, care simțeau inconştient că fiecare noapte putea foarte bine să fie ultima.

Ca de obicei, m-am retras când am simțit că se apropie momentul, dar de data asta nu m-a lăsat.

— Continuă! mi-a şuierat încet la ureche.

— Dar... am încercat eu să mă opun.

— Şşş! mi-a retezat ea vorba şi şi-a înfipt unghiile în fesele mele.

Am închis ochii şi am rămas în ea.

42

Era duminică şi mai erau două zile până la adunarea consiliului de conducere.

La micul-dejun am întrebat-o pe Natalie dacă vrea să vină cu mine la meciul care era mai târziu.

— Nu mă prea interesează fotbalul, a zis ea. Şi credeam că nici pe tine. M-am înşelat?

Am ridicat din umeri şi am zâmbit.

— Cred că o să fie frumos.

— Frumos? N-am promovat deja?

— Nu mă referem la meci.

S-a uitat la mine uşor încruntată.

— Dar la ce te-ai referit?

— Eeeei, la ce m-am referit... Oricum, e gratis.

— Cum aşa?

— Ca acționar majoritar la Os Spa, primesc două bilete în tribuna VIP.

Am văzut că abia atunci s-a prins.

— Deci vrei să mergem ca să... ne afişăm în public?

Am încuviințat. Pe vremuri, dacă un băiat şi o fată voiau să fie considerați oficial un cuplu, trebuiau să se afişeze

împreună la seara dansantă de sâmbătă sau la slujba de duminică.

— Tu decizi, i-am spus. Putem acum sau altă dată. Sau niciodată. Poate că nu vrei, poate că mă vrei doar pentru trupul meu.

Natalie s-a ridicat, a ocolit masa şi mi s-a aşezat în braţe.

— Doamne, cât de dulce eşti! a exclamat ea şi m-a pupat pe nas.

După care s-a încordat.

— N-o să fie şi frate-tău în aceeaşi tribună cu noi?

— Şi ce-ai zice dacă ţi-aş spune că n-o să vină?

— Atunci vin cu tine, a răspuns ea şi m-a sărutat pe buze de data asta.

Stăteam pe toaletă cu telefonul în mână şi o auzeam pe Natalie în camera de zi cum învaţă franceză pe Duolingo.

Carl a răspuns la al doilea ţârâit.

— Unde eşti? l-am întrebat.

— La casa nouă. Au venit nemţii cu mobila de bucătărie.

Îmi dădeam seama după vocea lui – sau mai bine zis din tăcerea care a urmat – că aştepta să spun ce spera el să audă. Că mă răzgândisem şi îi făceam o ofertă de pace.

— Natalie vrea să vină cu mine la meciul de azi, i-am zis, dar doar dacă tu *nu* vii. Cred că ar fi un gest de respect, Carl. Genul de lucru care ar putea cântări îndeajuns când se hotărăşte dacă să te doboare sau nu.

A stat pe gânduri; auzeam în fundal geamătul fierăstraielor şi bocănitul ciocanelor.

— Renunţ la meci, dacă tu renunţi la planul de preluare.

— În niciun caz. Salvez hotelul şi te salvez *şi pe tine*. Chiar nu înţelegi?

Carl a oftat.

— Ba da, înţeleg, Roy. Înţeleg al naibii de bine! Ai motivele tale, nu mă lua cu aiurelile astea cu salvatul şi aşa mai

departe. Speram că-ți vine mintea la cap, de-asta n-am apăsat încă butonul roşu. Dar acum o să fiu nevoit s-o fac. Doar ține minte că a fost alegerea ta, Roy. Ține minte. La revedere!

— Carl, stai!

N-a închis, iar eu am auzit din nou. Poate era respirația lui, cum o auzeam eu din patul de sus când eram copii şi prindeam orice indiciu. Acum se agăța de acel „stai" ca de un fir de păr. Un fir de păr care avea să demonstreze că, până la urmă, țineam minte cuvintele pe care ni le băgase în cap tata: *Suntem o familie. Ne avem unii pe alții şi pe nimeni altcineva*.

Mi-am dres glasul.

— Până la urmă mergi sau nu mergi la meci?

Aproape că am auzit cum s-a dezumflat.

— Ai noroc, frate-meu!

Vocea lui însă era plată ca o roată dezumflată.

— Trebuie să stau aici azi, ca să mă asigur că totul se face cum trebuie.

— Că totul se face cum trebuie, am repetat eu.

A închis, iar eu am tras apa.

Am ieşit, lăsând în urma mea zgomotul apei trase.

— *On y va!*

Ținând cont de miza redusă, prezența la meciul de pe stadionul Os era impresionantă.

— Toată lumea vine la petrecerile date de cei care au succes, a comentat Natalie când am făcut o remarcă în acest sens.

Mi s-a părut puțin exagerat. În definitiv, vorbeam despre divizii inferioare. Cu câțiva ani în urmă, Os a avut un participant la biatlon în echipa națională de juniori, ceea ce era mult mai important decât promovarea de-acum. Cu toate acestea, la campionatul local de biatlon pentru juniori

veneau în mare parte doar părinții și câțiva ciudați. Fotbalul atrage masele pentru că și masele au jucat fotbal și știu când văd o evoluție bună pe teren și când nu, mormăind când un jucător ratează o ocazie cu poarta goală, știind că ei ar fi marcat în nouă din zece dăți. În timp ce pentru majoritatea e un miracol de câte ori un biatlonist nimerește de la 50 de metri, pe schiuri, o țintă de dimensiunea unei flăcări de lumânare, pe care abia poți s-o zărești.

— O flacără de lumânare? s-a mirat Natalie în timp ce ne îndreptam spre tribuna VIP. Trebuie neapărat să încerc și eu!

Părea să nu fie afectată deloc de privirile îndreptate spre noi. Eu m-am prefăcut că totul e ca de obicei, dar mi-am dat seama fără probleme ce credeau cei care căscau ochii.

Cum ar fi „Ia uite, fata tinichigiului Moe e cu Roy-Benzinarul". Și „S-a combinat cu el pentru bani", „Pedofil" sau „De ce arată ăștia așa de-al naibii de fericiți?" Sau chiar „Grete Smitt a zis că s-a dat la ea Carl Opgard la petrecerea de la hotel. Da, dar a trebuit să se mulțumească cu fratele lui, Carl are destulă bătaie de cap cu Mari Aas".

— Salut! a zis Rita Willumsen în drum spre tribună. Mă bucur că ai companie! Bună, Natalie!

— Bună, Rita!

Cele două și-au zâmbit cu căldură. Până atunci nu schimbaseră nici măcar un cuvânt, singurul lucru pe care-l schimbaseră între ele eram eu, iar acum se priveau ca niște prietene vechi. Chestii femeiești. Nu pricepeam și nu sunt sigur că aș fi înțeles nici dacă stătea cineva să-mi explice.

Mari Aas și Dan Krane stăteau împreună. Dan îmi evita privirea, ceea ce nu era de mirare, ținând cont că aveam idee cu ce se ocupa el în particular. Cu atât mai ciudat era că se ținea de mână cu Mari. Pentru că așa făceau ei.

Altfel spus, cea mai gravă problemă la un motor e întotdeauna mai ușor de descifrat decât orice fac oamenii.

I-am salutat pe Asle Vendelbo şi pe Jo Aas, care ne-au făcut loc mie şi lui Natalie.

— Cu cine jucăm? i-am întrebat.

— Cu Kongsberg 2, a răspuns Natalie. Se află la mijlocul clasamentului.

M-am uitat năuc la ea şi am văzut că Vendelbo o aproba.

Cum ziceam: dă-mi orice maşină, oricât de greu de reparat!

Aas şi-a dres glasul fără să zică nimic, dar ştiam ce-i în capul lui. Voia să afle dacă m-am gândit la ce-mi zisese. Adică, dacă mă răzgândisem în legătură cu Carl. Am scuipat doza de snus dincolo de marginea tribunelor din lemn şi el a dat discret din cap, în semn că a priceput.

La pauză am băut bere. Nu ştiu cum reuşeau, dar tribuna VIP era considerată spațiu pentru adunări private şi astfel exceptată de la interdicția asociației de fotbal privind consumul de alcool la meciuri. Vendelbo ne-a servit cu bere din partea băncii, în pahare cu picior, iar noi am sorbit-o ca pe şampanie, în timp ce muritorii de rând din jurul tribunelor se uitau în sus la noi şi dădeau din cap, ca şi cum am fi fost nişte bogătani aristocrați înfumurați, ieşiți la vânătoare de vulpi. Dar n-a zis nimeni nimic, au înțeles că noi – sau mai degrabă banii noştri – asiguraseră promovarea clubului şi poate că o să reuşească s-o mai facă şi altă dată.

Spre finalul reprizei a doua, mulțimea dintr-o parte a tribunei a izbucnit în urale. Cum nu se întâmpla mare lucru pe teren, ne-am întors să vedem de ce. Era Kurt, mergând agale pe picioarele lui crăcănate ca nişte paranteze, în spațiul dintre public şi linia terenului, îndreptându-se către tribuna VIP.

Uralele s-au transformat rapid într-o scandare: „Kurt, Kurt!” A zâmbit larg, a făcut semn cu mâna că e de acord, ambele părți ştiind că nu-s doar aiureli, că acolo era omul

care era regele *lor* din Os. A ridicat capul spre tribună, mi-a prins privirea şi mi-am dat seama de ce venea.

De data asta, Johnny nu era cu el, dar nu era nicio îndoială, urma să mă reţină pentru a treia oară şi nu-mi venea în cap niciun loc mai potrivit decât în tribuna VIP, în toiul unui meci, cu toată lumea de faţă. Nu în ultimul rând, Rita. Ceea ce nu putea să însemne decât că era convins că acum e blindat.

Jo Aas – care vorbea cu Natalie despre noua aripă a hotelului – probabil că s-a prins ce se petrece. A tăcut, s-a uitat la Kurt, care se apropia, apoi la mine. A făcut trei paşi, ceea ce, cu picioarele lui lungi, a fost suficient ca să ajungă în primul rând al tribunei şi să-l oprească. I-a pus o mână pe umeri, s-a aplecat spre el şi i-a şoptit ceva la ureche. Kurt s-a oprit şi a ascultat. Pentru că toată lumea din Os ascultă când fostul primar Jo Aas are ceva de spus. Aşa stau lucrurile. Kurt i-a răspuns, însă Aas a clătinat din cap şi a mai spus ceva. Kurt a încuviinţat. A aruncat o privire spre teren, ştiind bineînţeles că toţi ochii sunt îndreptaţi asupra lui, şi-a tras în sus cureaua pantalonilor – exact cum făcea şi taică-su – şi s-a prefăcut că urmăreşte meciul. Rita a venit lângă el şi i-a spus şi ea ceva, dar el a clătinat din nou din cap. După câteva minute, s-a uitat demonstrativ la ceas şi a plecat. L-am privit până a dispărut după colţul barăcilor germane. Am ciulit urechile să aud sunetul motorului de la Land Rover, dar vântul bătea prea tare.

— Ce voia Kurt? a întrebat Natalie.

— Nimic care să nu poată fi amânat până într-un moment mai potrivit, a răspuns Aas şi s-a întors spre mine. Poate treci pe la el după meci, Roy. Are câteva întrebări rămase fără răspuns şi cred că tu îl poţi ajuta să le clarifice.

Am încuviinţat.

Natalie zisese că poate să conducă ea la întoarcere, aşa că am băut mai multe beri şi, cu câteva minute înainte să se

termine meciul, m-am dus la toaleta clubului, înainte să se aglomereze. I-am zis că ne vedem la maşină.

Clădirea clubului era pustie.

La toaleta bărbaților era un pisoar jos, de modă veche, din cele care trag apa după o rutină pe care nu mi-am bătut niciodată capul s-o analizez. Şi probabil că tocmai zgomotul făcut de apă m-a împiedicat să aud uşa deschizându-se în spatele meu. N-am observat nimic până n-am simțit o împunsătură în spate şi apoi am auzit vocea lui Kurt.

— E o țeavă de Glock 17, Roy. Nu mişca. Mâinile la spate.

Dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva în orice alt moment al vieții mele în Os, aş fi râs ca de o parodie bună.

— Kurt... am început eu.

— Fă ce-ți spun acum sau o să consider că te opui arestării şi asta înseamnă că, în conformitate cu legea, pot să fac cu tine ce vreau. Şi bănuiesc că ştii ce vreau...

— Lasă-mă doar să...

— Acum!

M-am conformat, simțind şi auzind cătuşele închizându-se pe încheieturi.

— Acum întoarce-te! mi-a ordonat.

M-am întors.

— La naiba! a țipat Kurt când jetul de urină l-a nimerit pe pantaloni.

S-a împleticit în spate, dar jetul s-a ținut după el şi n-aş putea zice că aş fi încercat să-l opresc. Forța slăbea, iar lichidul îi ajungea de pe coapse spre genunchi, dar Kurt a cedat şi a început să urle incoerent abia când a atins carâmbul cizmelor din piele de şarpe. A luat-o complet razna. Iar când jetul s-a oprit în cele din urmă, şeriful a făcut doi paşi în față şi ar fi trebuit să mă aştept la ceea ce a urmat. M-a lovit. Peste frunte. Am simțit cum se întind copcile şi apoi rana s-a deschis. Am închis ochii şi am simțit

sângele cald curgând pe obraz. Când i-am deschis din nou, fața lui Kurt era în dreptul ochilor mei.

— O să te ucid! Ştii, Roy, nu?

Am reacționat instinctiv. Nu cu înțelepciune, nu cu planificare, dar nici cu furie, nu cu teamă sau în vreun alt mod contraproductiv. Creierul meu a părut să facă o serie foarte simplă de calcule şi le-a transmis muşchilor ce să facă, pe baza răspunsurilor pe care le-a găsit. Că trebuie să mă salveze. Astfel încât, cu mâinile încătuşate la spate, m-am tras un pic şi mi-am mişcat capul. Nu încet, ca în Os, ci cu forță, ca în Årtun. Kurt uitase probabil de asta, un truc clasic, lovitura cu capul. Am auzit cum cedează ceva, ceva care se rupe la baza nasului, exact cum fusese şi cu Fuhr. Kurt s-a dezechilibrat, a alunecat şi a căzut. S-a auzit un trosnet urât când s-a lovit cu ceafa de gresie.

Am făcut cum făcusem şi cu Moe, m-am aşezat pe pieptul lui şi i-am apăsat brațele cu genunchii. Da, era acelaşi lucru, iar şi iar. Totul era aşa. Viața mea se învârtea ca naiba în cerc şi eu habar n-aveam cum să rup ciclul ăsta. Sângele mi se scurgea de pe bărbie pe fața lui Kurt şi probabil că asta l-a şi făcut să-şi recapete cunoştința. A deschis ochii şi s-a uitat direct la mine. A părut să aibă nevoie de câteva secunde să-şi dea seama unde e.

— Acum chiar că ai dat de belea, Roy! a şuierat cu o voce răguşită.

— Şi tu, i-am răspuns. Când ieşim de aici, lumea o să vadă că ai lovit pe cineva cu cătuşe la mâini.

A clipit când i-a căzut o picătură de sânge pe obraz. A pufnit, probabil s-a simțit în siguranță, pentru că nu-mi puteam folosi mâinile, şi s-a foit puțin.

— Dă-te jos, Roy! Sau te arunc eu.

— O să-ți pierzi slujba, Kurt!

— Nu! O să zic că tu m-ai lovit primul, că a trebuit să dau şi eu ca să te controlez şi ți-am pus cătuşele după aceea.

Cuvântul unui poliţist contra cuvântului unui criminal. Greu de zis pe cine o să creadă lumea, nu?

Pe faţă i s-a lăţit un zâmbet, deşi era tot ţintuit la podea. Era un dur, trebuie să recunosc. Şi poate nu pe cât de prostovan îl credeam eu uneori. Chiar atunci s-a deschis uşa şi s-a auzit zgomot de crampoane pe gresie. Am ridicat privirea şi am văzut un bărbat în echipamentul Os FK oprindu-se brusc. Era atacantul nostru nigerian, pentru care plătisem o grămadă de bani. A rămas uitându-se la noi în tăcerea care se lăsase.

— Domnule antrenor?

— Da, Umar?

— Ai nevoie de ajutor?

Kurt a întors capul şi s-a uitat la el.

— Nu, Umar, lasă-ne, te rog, a răspuns Kurt în engleză.

Umar a rămas pe loc, uitându-se la mine. Mai bine spus, la penisul meu care atârna în continuare din şliţ şi – abia acum mi-am dat seama – era aproape de gura lui Kurt. Părea că se străduieşte să pună cap la cap diferitele elemente ale priveliştii – sânge, sex, doi bărbaţi, cătuşe, un loc public –, după care a dat din cap că înţelege şi acceptă situaţia şi a dat înapoi.

Uşa s-a închis în urma lui, iar zgomotul crampoanelor s-a stins.

— Versiunea ta e cam şubredă, am spus.

— Mişcă-te!

— Dacă-mi promiţi că-mi dai jos cătuşele.

— Mişcă-te!

M-am ridicat şi Kurt a făcut la fel, şi-a luat pistolul care alunecase sub chiuvetă, şi-a scos cheia şi mi-a dat jos cătuşele. Mi-am băgat organul în pantaloni şi m-am închis la şliţ.

— Eşti arestat, a bombănit Kurt întinzându-mi o hârtie din suportul de şerveţele de deasupra chiuvetei.

— Pentru ce anume?

A zâmbit trist.

— Nici nu ştiu de unde să încep!

— Cu Carl? am sugerat eu în timp ce mă spălam de sânge pe faţă.

Fără sorţi de izbândă, pentru că tot curgea.

El a încuviinţat, şi-a dus cu grijă degetul la nas şi a tresărit.

— Fratele tău a venit la mine azi-dimineaţă şi mi-a povestit totul. Deci s-a terminat. Nici măcar n-am nevoie de mărturisirea ta. Însă ar putea fi luată în considerare la pronunţarea sentinţei. Deşi o să fie un mare semn de întrebare, fiindcă e vorba de mai multe crime. Deci ce zici? Vrei să intri direct la zdup sau dai o declaraţie?

— Ce ţi-a spus Aas de te-a făcut să nu mă arestezi când se uita toată lumea?

Kurt a ridicat din umeri.

— Ceva despre discreţie profesională. A prezentat-o ca pe o idee de bun-simţ.

— Aas e bun.

— Aşa e.

Am rămas pe loc, spălându-ne amândoi la chiuvetă.

— Nu poţi să dovedeşti că eu te-am lovit primul, a zis el. De fapt, nici nu poţi dovedi că te-am lovit.

— Nici nu m-am gândit.

— Nu? De ce nu?

— Pentru că pot să înţeleg foarte bine de ce ai reacţionat cum ai reacţionat. Doar m-am pişat pe tine, nu?

S-a uitat la mine să vadă dacă glumesc.

— În sensul propriu, l-am asigurat eu.

Şi glumeam.

Kurt a mormăit:

— Ai fi putut să îndrepţi jetul în altă parte măcar.

— Dar m-ai prins cu ţeava pornită, ce era să fac?

Vedeam pe fața lui Kurt că zâmbea, da, chiar zâmbea.

Nu ştiu de unde naiba venea veselia asta. Kurt se bucura probabil că vânătoarea lui se încheiase, în cele din urmă. Roy Opgard era arestat, iar tatăl lui scăpase de bănuiala că s-ar fi sinucis. Eu unul n-am înțeles niciodată ruşinea legată de sinucidere. Te sinucizi probabil din cauză că n-ai reuşit să duci o viață care să merite. Dar, pe de altă parte, cine poate să controleze ceva atât de complicat şi arbitrar cum e viața?

— O să obțin mărturisirea aia? a întrebat el.

— O să ajungem şi la asta. Întâi trebuie să opresc sângele.

Am ieşit de la toaletă şi am intrat la vestiare. Jucătorii încă se schimbau, dar l-au salutat şi l-au îmbrățişat pe Kurt; mi-am dat seama că-l iubeau cu adevărat. Dar atacantul se ținea la distanță.

— Stanley, a spus Kurt.

Stanley Spind stătea pe vine şi îndoia cu grijă genunchiul unui jucător.

— Vai de mine! Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el.

— Am alunecat în baie, a răspuns Kurt. Cineva s-a pişat pe gresie şi am dat cap în cap când am alunecat. Unde ți-e trusa de cusut?

Stanley se uita de la unul la altul. Evident nu crezuse o iotă din povestea noastră, dar şi-a deschis geanta neagră şi a scos trusa.

— Cam multe accidente ți se întâmplă în ultima vreme, a remarcat el laconic, în timp ce îmi cosea iar rana de pe frunte.

N-am răspuns, iar el mi-a înfăşurat iar un turban de bandaje pe cap.

După aceea s-a uitat la nasul lui Kurt, care deja începuse să se umfle.

— Pot să-ți dau nişte calmante şi să te trimit la un orelist la Notodden, ca să-ți facă o radiografie.

— Este strâmb, a zis Kurt. Nu poți să faci nimic?

— Pot să încerc să ți-l îndrept, dar o să te doară. Şi pare complicat, deci nu-i sigur că o să meargă.

— Fă-o! a ordonat scurt Kurt, aşezându-se pe bancă şi închizând ochii.

M-am cutremurat, amintindu-mi cum îmi repoziționase Stanley arătătorul cu opt ani în urmă şi cât de tare duruse.

Kurt n-a schițat niciun gest, n-a scos niciun sunet. Dar s-a auzit trosnind cartilajul, iar jucătorii care priveau cu fascinație îngrozită au tresărit. Kurt i-a mulțumit lui Stanley, s-a ridicat şi a venit la mine ştergându-şi lacrimile de durere.

— Hai să facem o plimbare, Roy!

Mi-a pus mâna pe umăr şi am ieşit.

Parcarea era goală, exceptând maşina lui Natalie, care mă aştepta cu brațele încrucişate lângă Volvo. S-a crispat când ne-a zărit.

— Pot să...

— Da, dar repede, a răspuns Kurt.

M-am dus la Natalie şi am văzut că era nedumerită şi îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Carl i-a zis ce s-a întâmplat când au murit părinții mei.

— Cum? Dar...

— Trebuie să plec acum cu el. Te sun de îndată ce aflu mai multe.

I-am întins cheile maşinii şi am sărutat-o pe obraz.

— Te iubesc!

Ea a clipit emoționată.

— Te... te întorci?

— Da.

— Sigur?

— Nu, dar e posibil.

— Cât de...

— Circa 71%.

— Prostuțule!

Şi acesta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus, înainte să mă duc spre maşina lui Kurt, care-mi ținea deschisă portiera pasagerului.

— S-a făcut o femeie frumoasă Natalie asta, a remarcat Kurt în timp ce pornea motorul.

— Încotro mergem?

— În Notodden.

— La închisoare?

— Trebuie să-ți ofer cazare şi masă corespunzătoare, acum că o să fii închis o vreme.

Când am ajuns la drumul național şi am luat-o spre est, soarele a străpuns stratul de nori.

— O să-ți spun toată povestea.

— Mai bine aştepți până ajungem la sediul din Notodden, ca să şi înregistrăm.

— Nu, acolo n-o să-ți zic nimic. Aşa că mai bine ne oprim. Mai bine pentru amândoi. Un snus, o țigară şi o poveste.

Kurt mi-a aruncat o privire.

— Cum adică mai bine pentru amândoi?

— Ştii ceva? i-am spus eu arătând în față. Ar fi foarte frumos dacă ai face dreapta acolo, locul unde se încheie cumva povestea.

Kurt şi-a mijit ochii. A ezitat. Dar a înțeles foarte clar la ce mă referem. Chiar în fața noastră era drumeagul care ducea spre hambarul cu barca găsită plutind în derivă, cu cizmele lui Sigmund Olsen în ea. A ezitat o clipă, apoi a semnalizat şi a frânat.

— Hai să vedem dacă nu s-o fi spart barca, am zis eu şi am deschis portiera.

— Uşurel! m-a avertizat Kurt, părând cât pe ce să scoată pistolul din toc, dar apoi s-a răzgândit.

A venit după mine până la adăpostul nu prea mare vopsit în roşu, aflat pe marginea apei, şi scăldat în soarele de după-amiază. Uşa era închisă cu un lacăt. Am împins-o suficient cât să mă uit înăuntru. Şi barca era acolo.

— Ai schimbat lacătul, am remarcat. Pe vremuri era unul mare şi strălucitor.

— A trebuit, a răspuns Kurt şi mi-a oferit o ţigară din pachetul lui. Cheile au dispărut împreună cu *papa*.

Când a rostit *papa*, s-a întâmplat ceva. S-a întâmplat ceva cu mine. Am înţeles ceva ce ar fi trebuit să observ de mult, dar nu-l auzisem niciodată spunându-i aşa lui taică-su, iar acum, că rostise cuvântul, lăsa garda jos, îmi arăta ceva. Nu vulnerabilitate, pentru că şi aşa îmi dădeam seama că mai era ceva ce voia să-mi arate. Legături de familie. Intimitate. Dragostea pentru tatăl lui. Pentru că deşi este o vulnerabilitate, e şi o forţă, ceva ce nu poţi să învingi. Eu nu-mi iubisem tatăl şi nu fusesem iubit. Şi din cauza asta, Kurt Olsen avea să mă învingă de fiecare dată. Pentru că vânătoarea lui avea un scop, avea un înţeles. În timp ce eu nu făceam decât să fug *de* ceva, nu *spre* ceva. Ştiam şi eu, ştia şi Kurt, iar acum, când fusesem în cele din urmă doborât, parcă ura lui împotriva mea se stinsese. Era aproape ca şi cum ar fi vrut să-i mulţumească pentru joc unui adversar valoros. Sportivitatea firească a învingătorului.

M-am aşezat pe piatra din faţa adăpostului şi mi-am scos cutia cu snus.

— Am umblat la frânele şi direcţia maşinii părinţilor mei, ca să cadă în prăpastie, am spus. Ar fi trebuit să fie doar tata. Îl abuza sexual pe Carl.

— Da, mi-a spus.

Kurt s-a aşezat lângă mine şi şi-a aprins o ţigară.

— Taică-tu începea să bănuiască ceva, iar Carl l-a împins şi pe el în Huken.

— A fost un accident, a zis Kurt expirând fumul. Carl avea 17 ani, deci oricum scapă de închisoare. Şi apoi?

— Şi apoi a trebuit să-l ajut. A trebuit să facem dispărut cadavrul. L-am dezmembrat la atelier, l-am pus în cupa tractorului şi am umplut-o cu soluţie Fritz. Cum probabil ştii, e corozivă. Nu lasă nimic în urmă.

L-am văzut pe Kurt înghiţind în sec.

— Am luat cizmele şi legătura de chei, am intrat aici în toiul nopţii, am scos barca, am aruncat cizmele în ea şi am împins-o pe lac. S-a întors spre mal, aşa că până la urmă a trebuit să vâslesc eu până a luat-o curentul, după care am sărit în apă şi am înotat până la mal.

— O crimă şi complicitate la ascunderea faptei. Aveai 18 ani, deci sentinţa n-o să fie prea mare. E mai rău cu Willumsen.

— Carl zice că l-am ucis şi pe el?

— Mi-a povestit cum ai plănuit şi cum ai pus în aplicare planul.

Am oftat. Carl chiar îi spusese tot.

— Willumsen a profitat că frate-meu era la ananghie, i-a împrumutat bani cu dobândă de cămătar, iar când Carl n-a reuşit să plătească, a trimis după el un recuperator danez. Şi după mine.

— Şi i-ai ucis pe amândoi?

Am ridicat din umeri.

— Aş putea susţine că a fost autoapărare. Mi-am apărat familia. Înţelegi, Kurt?

Kurt a încuviinţat încet.

— Dar ultima crimă n-a mai fost autoapărare, nu-i aşa?

— Ultima?

— Soţia lui Carl.

Asta chiar era o lovitură sub centură. Oare Carl chiar îi spusese că *eu* o ucisesem pe Shannon? În cazul acesta, s-ar putea să se fi gândit că eu o să i-o plătesc şi o să-i spun lui

Kurt că, de fapt, el o omorâse şi încerca să-mi dejoace planul. Dar nu se lega. Carl era ofticat şi voia să mă oprească, astfel încât să-şi păstreze postul, dar asta nu însemna că devenise brusc idiot. Ştia că ştiu că avem amândoi de pierdut dacă se află că Shannon nu căzuse pur şi simplu cu maşina în prăpastie.

— Ce te face să crezi că eu am ucis-o? l-am întrebat şi am scuipat în apă.

— Păi, când cumnata este gravidă cu copilul tău şi refuză să facă avort, trebuie să rezolvi problema cumva. Şi cum aveai o oarecare experienţă în domeniul curăţeniei...

A făcut un gest cu ţigara, sugerând că restul e evident.

— Deci nu Carl ţi-a spus că Shannon a fost ucisă?

Kurt a tras cu nesaţ din ţigară. Simţea probabil că mintea lui mai are nevoie de nicotină ca să-l ajute să ia decizia corectă. Să hotărască dacă să meargă mai departe cu cacealmaua sau nu.

— N-am zis că el mi-a spus.

— Deci asta e ipoteza ta? l-am întrebat.

— Sunt tot felul de ipoteze. E o întrebare mai mult decât firească, ţinând cont că tot restul lumii care pare să fi murit din cauze mai mult sau mai puţin naturale a fost de fapt ucis de voi. Dar văd că negi şi e în regulă...

A aruncat chiştocul pe stânca cenuşie şi l-a strivit cu călcâiul.

— Am deja suficient material împotriva ta.

Şi-a dus mâna la buzunarul hainei şi a scos o pereche de ochelari de soare Ray-Ban originali, nu imitaţiile ieftine pe care le vindem noi la benzinărie, şi i-a pus pe nas. Apoi a ridicat capul spre cer.

— Ştii ceva, Roy? De fapt, e mare păcat. Pentru că te înţeleg. Uneori chiar m-am gândit că aş fi putut să fiu eu în locul tău. Inclusiv că mi-am lăsat însărcinată cumnata, pentru că Shannon era o bucăţică pe cinste. Înţeleg, pentru

că noi doi semănăm destul de mult. Nu doar că avem acelaşi gusturi în materie de femei, suntem şi nişte nemernici încăpăţânaţi. Mergem înainte când alţii ar renunţa, până obţinem ce ne dorim. Aşa suntem noi.

Mi-a zâmbit. Nu era rânjetul triumfător al învingătorului, ci zâmbetul unui egal, un zâmbet de recunoaştere a valorii, un zâmbet îmbietor, chiar prietenos.

— Te iert, ai făcut ce trebuia. Şi cred că dacă zarurile ar fi căzut altfel, am fi putut ajunge să fim prieteni, Roy.

Am încuviinţat. Soarele se apropia de vârful Ottertind. Curând avea să se încheie încă o zi şi să înceapă încă o noapte. Şi apoi o luam de la capăt. Iar şi iar, acelaşi lucru.

— Bun, acum ar fi bine să pornim, a spus Kurt şi s-a ridicat.

Îmi zâmbea în continuare, în vreme ce eu rămăsesem aşezat.

— Prieten cum eşti cu Erik Nerell? am întrebat.

Zâmbetul lui Kurt părea să se fi ofilit puţin.

— Genul de prieten pe care-l poţi convinge să-ţi facă un serviciu mai dubios? Un tovarăş care te poate ajuta să ieşi dintr-o situaţie dificilă în care te-ai băgat doar pentru că ai fost cam repezit? Ce-ar fi să te aşezi la loc, Kurt?

— De ce? m-a întrebat el pe un ton mai dur.

— Pentru că ţi-am promis că-ţi spun toată povestea. Şi *asta* e povestea.

Se vedea cum i se mişcă mărul lui Adam în sus şi în jos. Apoi s-a aşezat.

— Aşa, am început eu, mi-am scos cutia de snus şi am pus-o pe bolovan. Ai vrut să ridici preţul unui teren pe care urma să-l vinzi pentru iubita ta. Nu pentru că eşti lacom, ci doar ca să-i demonstrezi că nu eşti venit cu pluta sau cum se zice. Aşa că ai inventat o ofertă, ca să-l faci pe cumpărător să dea mai mult. Pare destul de nevinovat, agenţii de vânzări fac aşa tot timpul, îţi zic „Sunt mulţi

doritori, mai bine cumperi când ai ocazia". Singura problemă e că există reguli pentru vânzarea proprietăților. Aşa că, atunci când cumpărătorul – care, în cazul meu, ştie câte ceva despre regulile astea – cere să vadă confirmarea scrisă a celeilalte oferte, îți dai seama ce ai făcut şi intri în panică. Dacă recunoşti cacealmaua, pierzi nu doar respectul cumpărătorului şi al iubitei, pentru că deja eşti de fapt vinovat de tentativă de fraudă. Nu doar o găinărie sau ceva de genul ăsta, ci fraudă curată, fraudă cu majusculă, aşa cum e definită în Codul Penal. Genul care ar însemna să-ți pierzi slujba. Şi, cu trecutul nostru, te îndoieşti că o să arăt vreo urmă de milă dacă aflu. Ştii şi că Rita e o femeie care respectă legea şi are principii şi că n-o să fie de acord cu frauda. Dimpotrivă, o să vrea şi ea să vadă cealaltă ofertă. Te gândeşti la toate astea şi hotărăşti că, în loc să falsifici tu ceva pe cont propriu, cu un nume inventat şi să rişti să verifice Rita, te duci la Erik şi-i ceri să se prefacă el că face oferta. Îl pui s-o scrie pe o foaie de hârtie. Pe care i-o arăți după aia Ritei, care o să fie puțin surprinsă să afle că Erik poate plăti 6,4 milioane şi e interesat să se bage în administrarea campingului. Dar îşi zice că e în regulă, în definitiv Erik a pierdut Fritt Fall, iar ea ştie că e genul căruia îi place să fie proprietar, să fie şef, deci de ce nu? Când îmi arăți şi mie hârtia, eviți să-mi arăți numele, pentru că ştii că am deja bănuieli şi aş verifica. Dar eu accept oferta fără să văd numele, îmi e de-ajuns cuvântul Ritei. Singura problemă e că atunci când ajung să văd scrisul de mână de pe ofertă, îmi dau seama al cui e. E omul cu caligrafia elegantă pe care o văd în fiecare zi pe panoul din față de la Fritt Fall. Şi, cum ştiu cât de puțini bani are de fapt şi ce buni prieteni sunteți voi doi, pun totul cap la cap. Aşa că am avut o discuție cu Erik zilele trecute. A recunoscut totul, mi-a spus că nu i-ai povestit că eu eram celălalt cumpărător, i-ai zis doar că îți face un serviciu. Că de fapt campingul era

deja vândut, voia doar o ofertă pe care să i-o poată arăta clientului ca să se simtă mai bine şi să n-aibă sentimentul că a plătit peste preţul pieţei. Să fie toată lumea fericită, nu? Aşa că i-am spus lui Erik că nu asta urmăreai, ci să mă păcăleşti ca să cresc preţul. Că m-ai driblat pe mine şi l-ai faultat pe el. Acum, nu-i exclus ca loialitatea lui să-şi fi schimbat puţin obiectul după ce i-am dat gratis o treime din Fritt Fall şi, în plus, şi-a dat seama că l-ai folosit pentru ceva din care s-ar putea alege cu o acuzaţie de conspiraţie în vederea comiterii unei fraude.

Kurt a pălit şi mi s-a părut şocat de-a dreptul.

— Deci Erik a semnat un document care explică pas cu pas ce s-a întâmplat, iar documentul este acum în posesia unui avocat din Oslo. Pentru moment, doar noi trei, patru acum, cu tine, cunosc conţinutul lui.

— De ce...?

Kurt s-a oprit să-şi umezească buzele.

— De ce să rămână secret?

— Tu de ce crezi, Kurt?

Ne-am uitat unul la altul. Eram ca doi boxeri epuizaţi în runda a 15-a, el cu nasul rupt tot umflat, iar eu cu un bandaj plin de sânge înfăşurat pe cap.

— Pentru că ai ştiut că s-ar putea să-ţi fie de folos într-o bună zi.

Am încuviinţat. Şi atunci mi s-a părut că i-a picat o fisă.

— Ştiai deja când ai cumpărat terenul. Că ai fost tras pe sfoară.

Am ridicat din umeri.

— Şi ce am plătit în plus? Puţin peste un milion. Am considerat că merită, ca o asigurare.

— M-ai transformat în escroc.

— Ah, nu, asta ai făcut singur, Kurt. Doar că eu nu te-am oprit.

— La naiba!

A expirat cu atâta forță, că am crezut că o să vomite. Poate că-mi imaginasem cum o să arate momentul acesta. Că o să fie plăcut, delicios. Dar, ciudat, n-a fost cazul. Pentru că, la naiba, îmi părea rău de omul ăsta.

— Deci asta e, am spus şi i-am pus mâna pe umăr. Amândoi în aceeaşi barcă şi cu o grămadă de mizerii unul despre celălalt.

Kurt şi-a lăsat capul în jos.

— Ce voiai să zici când ai propus să vedem dacă nu s-a spart barca?

— Ceva de genul că, dacă ne ținem amândoi gura, barca o să rămână pe linia de plutire, am răspuns şi l-am bătut pe spate consolator.

— Eşti bolnav la cap! a şoptit Kurt.

— Sunt de acord.

Şi-a aprins încă o țigară.

— Bănuiesc că te-ai gândit şi la ce se întâmplă în continuare, Roy. Deci ce propui să facem acum? Să lăsăm totul baltă şi să ne vedem amândoi de drum?

— Problema este Carl.

— Cum aşa?

— Când o să-şi dea seama că nu mă arestezi, s-ar putea să se ducă la poliția din Notodden sau din Oslo.

— Bine, dar nu pot să-l împiedic.

— Ar trebui. Altfel, avocatul meu va face public documentul. Apropo, fără numele lui Erik.

— Ce dracu', Roy, cum crezi că aş putea să-l opresc pe Carl?

— Carl e un om rațional. A venit la tine pentru că ştia că o să-i oferi o înțelegere şi o să scape. Dar n-o să obțină automat aşa ceva şi în altă parte decât dacă vorbeşti tu cu colegii tăi. Şi nu există nicio garanție că n-o să fie pus sub acuzare pentru complicitate, de exemplu, în cazul lui

Willumsen. Deci dacă nu-i faci serviciul ăsta, suntem în siguranță amândoi.

— Crezi tu?

— Da. Mai mult, când consiliul de la Os Spa alege un alt director, atunci oricum s-a terminat pentru el.

Kurt s-a scărpinat în claia de păr.

— Eşti fratele lui, deci tu-l cunoşti cel mai bine.

Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat spre maşină, în timp ce Kurt vorbea cu poliția din Notodden şi anula interogatoriul şi încarcerarea.

A închis şi s-a urcat la volan, iar eu pe scaunul din dreapta. Apoi a întors şi, cât aşteptam să treacă maşinile de pe ambele sensuri ale drumului național, am întrebat fără să vreau:

— Mă urăşti, Kurt?

Vedeam că se gândeşte în timp ce se uita în stânga şi în dreapta, aşteptând să aibă loc să intre pe şosea. Apoi a accelerat şi abia când ne îndreptam deja spre Os, iar eu credeam că fie a uitat, fie ignoră deliberat întrebarea, mi-a răspuns:

— Mulți ani am crezut că da, Roy. Dar probabil că era ceva normal.

— Ceva normal?

— Da, când urăşti pe cineva atât de intens este pentru că te urăşti pe tine însuți.

Am mers mai departe în tăcere, iar eu mă uitam pe geamul lateral, gândindu-mă la tata. Soarele a apus dincolo de Ottertind. Curând avea să se întunece – iar în Os întunericul nu coboară din văzduh, se ridică din pământ.

Când am ajuns acasă i-am povestit lui Natalie ce s-a întâmplat.

M-a ascultat cu gura căscată şi cu o privire agitată.

În noaptea aceea n-am făcut dragoste, dar ne-am strâns în braţe şi am transpirat în somn, fiecare visându-l pe celălalt căzut peste bord.

43

— Vrei să fii soţia mea?

Am rostit aceste cinci cuvinte exact în ordinea asta pentru prima dată în viaţa mea.

Natalie a clipit somnoroasă în lumina dimineţii şi s-a uitat în jur să vadă dacă nu cumva vorbeam cu altcineva.

Stăteam într-un genunchi în faţa patului, cu o ceaşcă de cafea proaspătă într-o mână, iar în cealaltă ţineam o farfurie cu un şervеţel, pe care se aflau o felie de pâine cu brânză brună şi o cutiuţă mică şi roşie de catifea cu un inel de aur. A luat felia de pâine, a muşcat din ea şi a mestecat uitându-se în tavan.

— Bine, fie! a răspuns ea de parcă s-ar fi referit la felia de pâine.

Apoi a izbucnit într-un fel de râs isteric şi nu a apucat să-şi ducă mâna la gură ca să împiedice ploaia de firimituri de pâine şi de brânză care au zburat pe plapumă. Am şters firimiturile cu şervеţelul.

— Mai încercăm o dată?

A dat aprobator din cap.

Am ieşit din cameră, am intrat din nou şi am îngenuncheat lângă pat. Am repetat aceleaşi cinci cuvinte, în aceeaşi ordine, pentru a doua oară în viaţă.

— Da, a răspuns ea tare, clar şi răspicat, apoi a început să plângă cu icnete.

— Mai încercăm o dată?

— Prostuțule! a spus ea, trăgându-mă în pat lângă ea şi ştergându-şi lacrimile pe tricoul meu. Sărută-mă, prostuțule!

Am recuperat noaptea pierdută şi după aceea Natalie a scos inelul din cutie.

— Ce frumos e! a exclamat şi l-a încercat pe inelar. Credeai că am degete atât de mici? a râs ea.

Apoi s-a oprit, s-a uitat la mine şi probabil a văzut pe chipul meu despre ce era vorba.

— Nu l-ai cumpărat pentru mine, nu-i aşa?

Am încuviințat.

— I l-am cumpărat lui Shannon, dar n-am apucat să i-l dau. Acum ți-l dăruiesc ție. E în regulă?

Parcă vedeam întrebările care i se formau în cap: *Adică e bine să fii numărul doi, asta vrei să zici? N-ar fi mai bine să strângi nişte bani, ca să-mi cumperi un inel nou? Sau vrei să-l port pe ăsta, ca să poți să-ți imaginezi că-s Shannon, cea pe care o iubeşti cu adevărat?*

Presupun că avea nevoie de gândurile astea, aşa cum avusesem şi eu. Dar apoi a părut să înțeleagă ceva, care i-a îmblânzit privirea tăioasă. Aici, la munte, nu avem obiceiul să aruncăm lucrurile utile, nici măcar pe acelea care au valoare simbolică. Dragostea noastră este la fel de nesentimentală ca natura sau viața. Iubeşti pe cineva pe care apoi îl pierzi şi, dacă ai noroc, te îndrăgosteşti de altcineva. Poți să te prefaci că lucrurile stau altfel, să scrii vreo baladă siropoasă despre dragoste. Dar ar însemna să spui o minciună, iar Natalie şi cu mine făcuserăm un pact pe tema asta. N-o să ne spunem minciuni unul altuia.

— E frumos, a spus ea încet, mângâind inelul cu vârful degetului. O să-l duc la bijutier să-l lărgească.

Am adormit şi când m-am trezit eram singur în pat. M-am ridicat şi am găsit-o în fața laptopului, în camera de zi.

— Am un interviu în Lillehammer, a spus ea. Le răspund acum.

— Postul de director?

— Da, e un hotel mic. Dar o să-ți placă în Lillehammer. Şi sunt convinsă că o să primeşti un preț bun pentru benzinărie.

Am râs. Înainte să-mi dau seama că nu glumeşte. Sau poate glumea puțin, pentru că zâmbea şugubăț.

— E doar primul interviu.

— O să mai primeşti oferte. Ce ar trebui să fac să te țin în Os?

A ridicat din umeri.

— Nimic deosebit.

— Nimic deosebit?

— Un salariu mai mare, un loc de muncă mai bun, o locuință mai bună, un bărbat. În ordinea aceasta.

— Acum ai un bărbat şi locuieşti într-un apartament frumos aici, nu?

A clătinat din cap şi a continuat să tasteze.

— E prea puțin pentru două persoane. Poate chiar pentru trei.

Am simțit că-mi tresaltă inima şi bate cu repeziciune. Şi-a ridicat privirea din laptop şi a râs.

— Te-am speriat? Relaxează-te, am glumit. Femeile care sunt la începutul sarcinii nu-şi caută un nou loc de muncă.

Apoi s-a întors spre laptop şi a continuat să tasteze.

— Ar putea să fie posibil să găsesc ceva mai mare, i-am zis. Carl se mută de acasă.

— Ferma noastră e mai mare.

— Vrei să stăm acolo? Cu toate...

— Cu toate amintirile dureroase? Păi, nu e la fel şi la Opgard? Nu de-aia îşi face frate-tău casă nouă?

— Poate că ai dreptate, dar probabil că are acelaşi motiv ca ochiuboului.

Natalie a părut nedumerită o clipă, apoi şi-a amintit şi a înţeles unde bat.

— Vrei să spui că trebuie să construiască un cuib care să-i placă lui Mari Aas?

Am încuviinţat.

— Ca să poată fi regele şi regina din Os, a adăugat ea.

— Da, aşa au crezut Mari şi Dan că o să fie când s-au mutat aici. Dar n-a fost cazul. Aşa că acum şi-a găsit alt partener.

Natalie a căzut pe gânduri.

— Dar ai zis că se ţineau de mână la meci, nu?

— Aşa-i.

— De ce, dacă are de gând să-l părăsească?

Am ridicat din umeri.

— Poate au auzit că umblă vorba că se despart şi voiau să arate că nu-i adevărat.

— Nu, a spus Natalie dând laptopul laoparte. Este vorba de Irini.

— Irini?

— Menajera de la hotel. Femeia pe care ai văzut-o dându-se jos din maşina lui Krane. Mari a aflat despre relaţia lor.

— Aşa crezi?

— Da.

— Şi?

— Şi se întâmplă ceva bizar. Mari îşi dă seama că bărbatul pentru care îşi pierduse interesul şi în care nu mai credea e atrăgător pentru alte femei. Şi poate că *el* este cel care o va părăsi pe ea. Şi atunci îl redescoperă şi îl vrea înapoi.

— Dorinţă mimetică? am întrebat eu trecându-mi mâna peste bandajul de la cap. Dar, conform teoriei ăsteia, Mari ar trebui să o perceapă pe Irini ca pe un model şi, deşi are un trecut socialist, e... cum să spun... nu-i chiar genul egalitarist.

— N-ai cum să potriveşti toată realitatea în teoriile astea, a suspinat Natalie întorcându-se la laptop.

Jo Aas m-a sunat când inspectam câteva dintre căsuţele din camping. M-a invitat la o cafea, iar eu am luat maşina şi m-am dus la el. M-a întâmpinat pe treptele casei, îmbrăcat într-un jerseu tipic norvegian *lusekofte* şi cu papuci de casă. Soţia lui, Elin, ne-a servit cafea şi prăjiturele rotunde *kransekake* în camera de zi, de unde aveam vedere spre păşunile atât de întinse şi unduitoare că, dacă n-ai fi ştiut, ai fi zis că eşti într-o localitate din vest, din Østlandet. Nu se vedeau nici drumul naţional, nici lacul Budal şi nici casa lui Carl, dar era absolut fantastic şi i-am spus şi lui.

— Acum, drept să zic, e prea mare pentru doi bătrânei, deci ne mutăm în casa studenţească, a zis el arătând cu capul spre casa în care locuiau fiica lui şi Krane. Au nevoie de spaţiu, ştii?

N-am zis nimic. Habar n-am dacă se prefăcea sau chiar nu ştia despre planurile lui Carl şi Mari.

— Ca director de consiliu de administraţie pensionat, cred că ar fi potrivit să-i dau succesorului meu câteva ponturi şi sfaturi, a spus el şi apoi a aşteptat să iasă soţia lui din cameră. Iar sfatul meu general e probabil ce te-ai aştepta să-i spună un bătrân cuiva mai tânăr, şi anume să nu fii *Übereilen*. Să nu te pripeşti. Asta provoacă o grămadă de probleme, Roy.

Am mestecat şi am tot mestecat.

— Ce prăjituri bune!

— În majoritatea cazurilor, când rupi legăturile de familie, e mult mai dramatic decât îţi imaginezi. Ştii că Elin vine dintr-o familie de Martori ai lui Iehova?

— Nu.

— Regula lor e *fie eşti cu noi, fie nu putem avea nicio legătură cu tine*. Elin a încetat destul de devreme să mai

credadă ce predică ei; dar nu de-asta a fost nevoită să rupă legăturile, ci ca să poată fi cu un necredincios ca mine.

A zâmbit, dar zâmbetul n-a prea îmblânzit severitatea împietrită a unui chip care ar fi putut fi pe afişele de propagandă ale ambelor extreme politice.

— Nu e ceva nemaiauzit şi toţi cei din tabăra noastră consideră că e singurul final fericit posibil. Dar aici greşesc.

A amestecat cu linguriţa în cafea, apoi a continuat.

— Elin încă se întreabă uneori dacă a luat hotărârea corectă. Şi ştiu ce te întrebi: dacă acum crede că i-ar fi putut fi mai bine în cazul în care ar fi minţit în privinţa credinţei în Dumnezeu şi ar fi rămas în comunitate decât să ducă o viaţă în adevăr, dar în afara comunităţii. În unele zile răspunsul e da, în altele e nu.

Apoi s-a uitat la mine.

— Să o luăm pe Mari, de exemplu. Are o familie şi ştim cu toţii cum uneori asta îţi stă în cale, mai ales când eşti tânăr şi... da, eşti ambiţios, ai pretenţii de la viaţă, cred că se poate spune aşa. Aşa că uneori uiţi cât de importantă e familia şi atunci ai nevoie de cineva mai în vârstă şi mai înţelept să îţi aducă aminte. Să te aducă pe calea cea dreaptă, cea care te duce la un final fericit.

Nu puteam decât să dau aprobator din cap. Jo Aas ştia totul despre Mari şi Carl. Poate şi despre Dan şi femeia de la Os Spa. Dar nu dorinţa mimetică şi nici alte chestii complicate îi aduseseră din nou împreună pe Mari şi Dan. Ci un discurs furtunos al fostului primar. Ameninţarea cu ruperea legăturilor de familie. Probabil îndulcită cu promisiunea că vor primi casa mare dacă făceau ce zicea Aas. Dar de ce nu luase măsuri până acum? Am înţeles şi care era răspunsul la întrebarea asta. Acum, când Aas ştia că fratele meu o să fie dat afară şi-l aştepta un viitor nesigur, divorţul care o aştepta pe fiica lui nu mai merita.

— Când Carl şi Mari erau iubiți în tinerețe, Carl îmi era ca un fiu. După cum ştii, l-am ajutat să primească bursa de studii în SUA. Şi poate că, din punctul ăsta de vedere, simt o oarecare responsabilitate pentru calea pe care a apucat-o, simt şi o responsabilitate pentru situația în care se află acum. Din acest motiv, consider că e de datoria mea să te sfătuiesc să fii foarte atent cum îl tratezi pe fratele tău în impasul în care se află.

— Mulțumesc. O să încerc. Asta e tot?

— Da.

Am îndesat în gură ultima bucată de prăjitură şi m-am ridicat.

— Şi încă ceva, a spus Aas când am ajuns în hol. Tocmai am vorbit cu Dan. Un tip de la GeoData a anunțat pentru diseară o conferință de presă despre drumul național.

Prăjitura pe care o mestecam mi s-a umflat în gură.

— Să sperăm că n-au veşti proaste pentru Os şi Os Spa, a adăugat Aas ținându-mi uşa deschisă. Ne vedem la şedința de mâine-dimineață, da?

O conferință de presă.

Fuhr chiar avea de gând să meargă mai departe.

Am apăsat pedala de accelerație când am plecat de la Aas, de parcă m-aş fi grăbit undeva. Dar era prea târziu, cursa se încheiase, iar eu îmi dădeam seama foarte bine. Pentru că odată ce un nenorocit de pilot kamikaze pe steroizi se hotărăşte să facă praf totul, nu mai ai nicio o şansă.

Evident. Ca să fiu sincer, nici nu prea puteam să mă aştept la altceva.

După ce scăpasem de Kurt Olsen, devenisem aşa de sigur pe mine, că mi se părea că pot să evit orice fragment din asteroidul aruncat în aer? Că o să mă ridic în înălțimi, unde

orizontul e curat şi poţi să te plimbi spre soarele care apune? Cum se spune, omul plănuieşte, Dumnezeu râde.

Şi mie îmi venea să râd.

Mi-a trecut prin cap că vremea reflecta oarecum situaţia, exact cum se întâmpla în romanele surorilor Brontë pe care le citea Rita. Chiar în momentul acesta cerul e senin, cu doar câţiva nori străvezii; dar în cursul după-amiezii urma să plouă, iar eu mai degrabă simţeam decât vedeam norii grei adunându-se spre vest.

Natalie a părut surprinsă când am intrat în sufragerie şi i-am propus să facem o plimbare, pe acelaşi traseu ca prima dată.

— Acum?

— Vremea e prea bună ca să ţină mult.

A oftat.

— O plimbare înseamnă că mai ai chestii înfiorătoare de mărturisit.

— Adică tu chiar crezi că aş putea depăşi ce ştii deja?

— Cred că întotdeauna poate să mai apară ceva pe deasupra. Poate că ai mâncat un bebeluş.

— Vii cu mine?

— Sunt ploierul tău auriu, a spus ea, a închis laptopul şi s-a dus să se îmbrace.

M-am uitat la ea.

Ediţia online a ziarului *Os Blad* anunţa conferinţa de presă pentru ora 18.

Adică mai aveam patru ore până să se dezlănţuie iadul. Până când voi pierde totul. Şi în clipa aceea mi-am dat seama de ceva. N-avea să fie sfârşitul lumii când Os Spa, benzinăria şi montagness russes-ul se duceau de râpă, dacă reuşeam să o păstrez pe ea. Pentru că aveam încredere în ea. Era ploierul meu auriu. Era tovarăşul celui singur. Nu era ca ochiuboului, ca Mari Aas, care se uita întâi la cuib şi abia apoi la bărbat.

— Tot n-am ghete de munte, a strigat ea din hol.

— Carl e la muncă, o să luăm de la Opgard ghetele mamei. Pot să iau nişte haine şi pentru mine, dacă tot mergem acolo.

— OK.

Am luat maşina ei şi, în drum spre Opgard, i-am povestit despre conferința de presă şi am avut acelaşi gând, cum te eliberează ideea că ai pe cineva căruia poți să-i spui orice. Ei bine, aproape orice. La un moment dat, Carl fusese un astfel de prieten, dar părea să fi fost acum multă vreme.

— Deci Fuhr va prezenta un raport revizuit, care o să spună că tunelul Todde poate fi totuşi construit, a zis Natalie, schimbând viteza când ne apropiam de prima pantă abruptă.

— Aşa se pare.

— Şi de ce nu-l suni, ca să-i zici că accepți condițiile impuse de el? Pentru că probabil că asta aşteaptă.

— Fiindcă nu s-ar opri aici. Tipul ia steroizi şi o să tot ceară.

— Dar ai de ales?

— Am de ales. Pot lăsa să se întâmple acum ce trebuie să se întâmple.

— Şi să laşi să se ducă de râpă toată munca ta de până acum?

— Da, totul. Tot rahatul ăsta.

Nu îndrăzneam să mă uit la ea, doar ascultam şi aşteptam să văd ce reacție are. Şi apoi a venit.

— OK, a sunat răspunsul ei, uşor ca o codobatură albă în aprilie.

— OK?

— Dacă tu crezi că e un rahat, atunci lasă-l să se ducă naibii. Vorbesc serios. Poți să fii un tătic casnic în Lillehammer. M-au sunat şi, când le-am spus că nu sunt

sigură dacă ajung la interviu, practic mi-au oferit jobul pe loc.

— Serios?

— Da. Deci e alegerea ta, iubire!

M-am gândit. Să vând totul, inclusiv Opgard, şi să plec pur şi simplu. S-o iau de la zero. În definitiv, ăsta fusese visul meu pe vremuri. Până îmi fusese luat, împreună cu Shannon. Putea fi împlinit, până la urmă? Am încercat să-i simt gustul. La naiba, sigur că ne puteam muta, nu trebuia decât s-o facem. Şi atunci, ce mă ținea în loc? Eram prea bătrân, prea speriat de schimbare? Nu, nu era asta. Ea era. Era ideea de a-mi pune viața în mâinile altcuiva.

— Ai încredere în mine, mi-a spus.

M-am întors, privind-o neîncrezător.

— Ce ai spus?

— Să ai încredere în mine.

Am înghițit în sec. Femeia aceasta îmi putea citi şi gândurile acum?

— Te iubesc, i-am spus.

A sunat siropos, dar am spus adevărul.

— Cât de tare?

— M-aş duce şi în iad după tine.

Şi replica asta a fost onestă.

Fără să-şi ia privirea de la drum, s-a aplecat şi m-a pupat pe obraz. Da, aveam încredere în ea. Sigur, raportul nou putea duce la o anchetă mai aprofundată despre ce s-a întâmplat când a fost scrisă prima variantă, să scoată la lumină unele lucruri neplăcute, chiar dacă Fuhr avea să facă tot ce putea să se asigure că n-o să fie cazul. Dar, cu Natalie lângă mine, dezastrul avea să fie limitat.

Sau cel puțin aşa credeam eu.

Cu cinci minute înainte de dezastru.

Toate catastrofele ar trebui să aibă un preludiu. Un crescendo, un avertisment despre ce urmează, cum e această conferință. Cum fuseseră secundele acelea pe peluza din fața casei, când tata se uitase la mine înainte să se urce cu mama în maşină şi să plece. Cum fusese când Carl sunase să-mi spună că e ceva în neregulă. Cum fusese urletul unui şerif care era pe urmele mele. Cum e bubuitul pe munte înainte să vină avalanşa.

Dar nu întotdeauna e aşa. Uneori soarele străluceşte pe cerul senin şi păsările ciripesc când îți dai seama că dezastrul nu e pe cale să se producă, ci s-a produs deja.

Eram în camera mea şi îndesam nişte tricouri, ciorapi şi chiloți într-o geantă pe care urma să o pun în maşină şi să o duc la Natalie după excursie. Am auzit-o bătând din picioare în holul de la intrare, în timp ce îşi punea ghetele mamei. Am împăturit câteva haine şi două cămăşi şifonate. Dacă le călcam, puteam să arăt bine când îi pregăteam masa.

Apoi s-a făcut linişte jos. M-am uitat prin câteva sertare să văd dacă mai găsesc ceva ce mi-ar trebui, am închis fermoarul genții şi am coborât scările.

Natalie era în picioare pe un scaun fără spătar, cu spatele spre mine şi corpul răsucit într-un unghi ciudat, ca şi cum s-ar fi întins după ceva atârnat sus: puşca Remington. A tatălui ei. Puşca identică a tatălui meu era atârnată pe peretele hambarului de la ferma lui Moe. Evident că uşile hambarului fuseseră încuiate după moartea lui, iar eu nu găsisem încă nicio scuză să-i cer cheia lui Natalie, ca să pot să le schimb discret între ele. Bănuisem că o să se ivească ocazia. Dar nu era cazul, după cum îmi dădeam seama.

Mâna ei mângâia patul puştii. Singurul detaliu diferit la cele două puşti şi pe care trebuia să-l cunoşti ca să-l observi. O inimă minusculă pe care o gravase acolo fiica lui, în semn de iubire pentru tatăl ei.

Natalie s-a întors către mine. Îi curgeau lacrimi pe ambii obraji, pe dreptul, mai repede. Mă oprisem la câțiva paşi de baza scării, astfel că eram la aceeaşi înălțime, amândoi plutind puțin deasupra pământului. Era atât de linişte, încât singurul sunet care se auzea era respirația ei grăbită, tremurătoare. A coborât de pe scaun şi şi-a scos ghetele. Şi-a pus la loc pantofii, a scos ceva din buzunar şi l-a pus pe scaun. Mişcările ei nu erau nici repezite, nici şovăitoare, doar eficiente; iar fața ei, în afară de lacrimi, părea senină, calmă, ca a unui om care a luat deja o hotărâre, s-a resemnat deja că nu are decât o singură variantă. Faptul că nu era deloc furioasă mi-a arătat că era ceva definitiv. Oamenii care se înfurie foarte tare ajung la un punct în care nu mai sunt furioşi şi atunci poate că încep să vadă lucrurile puțin diferit. Dar Natalie nu părea nici măcar surprinsă, părea doar o persoană căreia i s-a confirmat ceva ce bănuise pe jumătate tot timpul şi care hotărâse deja care trebuie să fie consecințele.

— Da, da, a spus ea.

De parcă ar fi zis „da, da, aşa e viața, asta-i situația, se mai întâmplă, da, da, măcar am încercat”.

Am rămas pe loc, distrus.

Am auzit motorul pornind şi maşina îndepărtându-se.

Abia atunci am lăsat să cadă geanta, m-am dus la scaun şi am văzut inelul lăsat acolo.

44

M-am trezit brusc, iar în jurul meu era întuneric beznă. Un huruit profund se stingea în depărtare.

O furtună cu tunete. Avusesem un coşmar. Nu cu cele şapte fantome bătrâne care nu-mi dădeau pace, şi nici cu

cea nouă, a tinichigiului Moe. Coşmarul era că Natalie mă părăsise pentru a treia oară şi tata îmi ţipa în ureche *la a treia ratare eşti eliminat*, aşa cum făcea pe vremuri, când încerca să ne înveţe, pe mine şi pe Carl, să jucăm baseball. Aşadar, da, era o uşurare să mă trezesc. Până când mi-am amintit că nici realitatea nu era mai bună. M-am întors, crezând că sunt în pat, şi am căzut de pe canapea. Am ajuns pe podea şi am recunoscut mirosul covorului persan uzat pe care-l adusese tata din America; atunci mi-am dat seama că eram în camera de zi. Limbile ceasului de la mână străluceau slab. Era ora 0:30. Îmi aminteam vag ce se petrecuse după plecarea lui Natalie.

Închisesem telefonul şi începusem să beau berea Budweiser pe care o comandase Carl de la Vinmonopolet din Notodden, cu toate că eram amândoi de acord că e slabă. Cât mi-am creat starea necesară să înăbuşe puţin durerea pe care o simţeam de câte ori mă gândeam la Natalie, televizorul şi radioul au rămas închise. Berea era suficientă, de data asta n-aveam planuri s-o iau pe scurtătura către tăcerea eternă. Doar cât să pot adormi.

Acum, că eram treaz, chiar părea destul de linişte. Mi-a trecut prin minte un gând nebunesc. Că mă sunase Natalie, că se răzgândise şi voia să merg cu ea la Lillehammer sau oriunde altundeva. Am auzit zornăitul sticlelor de bere goale în timp ce bâjbâiam după telefonul pe care parcă-mi aduceam aminte că-l pusesem pe masă. Un fulger a luminat sufrageria pentru o clipă şi l-am zărit aşezat pe o carte. L-am pornit în sunetul tunetului ce a urmat. Şapte apeluri pierdute şi două mesaje. Niciunul de la Natalie. Am oftat. Trei apeluri erau de la Carl, două de la Dan Krane şi unul de la Jo Aas. Cele două mesaje erau de la Dan Krane. L-am deschis pe primul.

Am încercat să te sun. Ca investitor important în Os, *Os Blad* ar dori să ştie cum comentezi dezvăluirile de la

conferința de presă GeoData privind erorile conținute în raportul lor anterior.

Mai să râd. Nu prea ştiam care vor fi consecințele pentru mine, ce aveam să pierd, dar sigur nu erau nimic în comparație cu pierderea lui Natalie. Desigur, benzinăria, parcul de distracții şi poate chiar şi Os Spa aveau să se după pe copcă, dar cel puțin avea să fie un eşec monumental. Un fel de naufragiu de primă clasă. Da, aproape că am râs când am deschis al doilea mesaj.

Poți să comentezi cu privire la această tragedie şi la acuzațiile că Fuhr şi GeoData au mințit?

Puteam să îl sun oricând pe Krane şi să îi spun că termenul „tragedie” ar trebui folosit doar în cazuri de moarte subită, suferință din dragoste şi răni grave şi nu ca să descrie dezvoltarea rețelei rutiere norvegiene şi efectul acesteia asupra depopulării mediului rural. Şi nici măcar asta nu era, pentru că tot ce era otravă pentru Os, era pâine pentru Todde. Şi că tot veni vorba, încă nu mâncasem micul-dejun. Am decis că trebuie să bag ceva în gură, să mă duc în pat şi să mă trezesc dimineață devreme. Până la şedința de consiliu mai erau zece ore şi erau multe pregătiri de făcut, ținând cont de noua situație. Un subiect avea să fie demiterea lui Carl şi numirea mea la conducere. Un altul, la fel de important, avea să fie dacă este sau nu înțelept să continuăm construcția noii aripi acum, când drumul național n-avea să mai treacă prin Os.

M-am ridicat şi m-am dus la bucătărie, unde, fără să aprind lumina, am tăiat câteva felii din pâinea cu coajă tare, am găsit în frigider nişte jambon şi m-am aşezat la masa de lângă fereastră. Mestecam şi fixam cu privirea întunericul de nepătruns. Atunci mi-am dat seama cum, pe nesimțite, mi-au fugit gândurile de la despărțirea de Natalie şi s-au

concentrat asupra chestiunilor practice. Riksveien, şedinţa consiliului de administraţie, mâncare. La fel se întâmplase şi când murise Shannon. Poate era instinct de supravieţuire. Atunci, însemna că, dincolo de toate, voiam să trăiesc.

Încă un fulger a brăzdat cerul.

Şi atunci l-am văzut.

Din nou.

Lupul.

Probabil că răsturnase micul tomberon de lângă hambar şi în scăpărarea de lumină l-am zărit stând cu nasul în gunoi împrăştiat pe jos.

Apoi s-a lăsat iar întunericul.

Am clipit. Chiar îl văzusem? Era ca atunci când unchiul Bernard s-a întors din SUA şi ne-a adus un View-Master sau un minicinema, cum îi spuneam în Os. Pe-atunci era echivalentul unor ochelari VR şi proiecta fotografii iluminate cu un efect 3D fascinant. Al nostru avea imagini cu Marele Canion şi Munţii Stâncoşi. Destul de drăguţ, dar probabil că era mai impresionant pentru locuitorii din văi decât pentru noi, care stăteam la munte. Fotografia la care mă uitam cel mai mult şi de care nu mă plictiseam niciodată era cu o pumă aurie uriaşă pe un versant. Nu pentru munte, cum spuneam, ci pentru că părea atât de singuratică acolo. În enciclopedia tatei scria că puma trăieşte şi vânează singură, pe un teritoriu vast. Masculul nu caută companie decât când întâlneşte o femelă în călduri şi se împerechează cu ea – dacă îl acceptă. După aceea, rămân împreună două săptămâni. Atât. Două săptămâni, nici mai mult, nici mai puţin. Apoi masculul pleacă din nou de unul singur, ca să vâneze şi să domnească peste regatul lui vast şi pustiu. Părea foarte trist. Dar într-un fel bun, pe care nu sunt sigur că-l pot explica. Te naşti pumă, asta-i firea ta, faci ce trebuie să faci, nu-i niciun motiv de supărare. Dar dacă eşti lup, un

animal de haită respins de haită, şi trebuie să supraviețuieşti cu ce găseşti în tomberoane, situația e alta.

Am privit țintă în întuneric, aşteptând scăpărarea altui fulger. Ca să îl văd. Ca să mă vadă. Regele gunoaielor. Un sărman care îşi sacrifică demnitatea pe altarul supraviețuirii, cum facem cu toții. Doar schimbăm limitele demnității, schimbăm definiția ca să putem trăi împăcați cu noi. Până şi oamenii care îi ucid pe cei care le stau în cale, care fură soția şi poziția fratelui lor consideră că au onoare de apărat. Şi o apără cu mai multă disperare decât majoritatea celorlalți, pentru că nu mai au unde împinge limita, pentru că n-a mai rămas niciun pic de demnitate.

În sfârşit, un fulger a luminat iar curtea. Dar lupul nu mai era.

Am aprins lumina şi am continuat să mănânc. Am încercat să nu gândesc, ci doar să mă concentrez asupra furtunii. Era greu de spus dacă se apropia sau se îndepărta.

După o vreme, am strâns masa, am spălat vasele şi stăteam în fața uşii deschise a frigiderului când am auzit un alt zgomot. BMW-ul lui Carl. M-am dus la fereastră şi l-am văzut intrând în curte. Dar în loc să parcheze în fața casei, a urcat spre hambar. A oprit motorul şi, câteva secunde, a fost întuneric beznă, după care neoanele de pe tavan au licărit de câteva ori şi s-au aprins. Carl nu se vedea de peretele pe care e montat întrerupătorul şi a trecut destul de mult timp până să reapară. A coborât panta, a văzut tomberonul răsturnat şi gunoiul împrăştiat, dar nu le-a dat atenție. Ce făcea? Era beat? S-a apropiat de casă în lumina de la hambarul din spatele lui şi am ştiut că îmi observase silueta la fereastra bucătăriei.

— Ce cauți aici? m-a întrebat când a intrat în bucătărie, unde eu îl aşteptam aşezat pe scaun.

— Cred că aici locuiesc.

— Da?

A rămas în picioare în cadrul uşii. Vorbea încet, fără vlagă.

— Unde ți-e maşina?

— A fost Natalie pe-aici. Am venit cu maşina ei.

— Şi ea a plecat?

Am încuviințat.

— Atunci, poate ai timp să mă ajuți cu maşina.

— Da? A pățit ceva?

— Frânele, a răspuns. Nu merg bine.

— Pot să o verific mâine.

— Aş prefera acum.

Ne-am privit unul pe celălalt. Nu părea băut. Am ridicat din umeri.

A traversat curtea înaintea mea, iar eu m-am uitat împrejur, deşi ştiam că lupul trebuie să fie deja departe.

Încă un fulger, urmat de un tunet asurzitor. Şi, ca şi cum chiar s-ar fi rupt norii, au început să cadă picături grele de ploaie. Am alergat pe pantă până în hambar. Încă un fulger, încă un tunet şi a început brusc să toarne, răpăind pe acoperişul de tablă ondulată şi pe panta aflată în întuneric. Carl s-a aşezat pe scaunul şoferului şi a deschis capota.

Am ridicat-o şi m-am aplecat deasupra motorului. Am verificat lichidul de frână.

— Pare în regulă, am spus.

Nu am primit niciun răspuns şi mi-am dat seama că trebuia să strig din cauza răpăitului asurzitor de pe acoperiş.

— Pare în regulă! Trebuie să verificăm...

M-am oprit când m-am uitat peste capotă, spre locul şoferului, şi am văzut că fratele meu nu mai era acolo.

— Nu-ți face griji, l-am auzit spunând în spatele meu.

Şi în momentul acela am ştiut.

— Poate că e în regulă, de fapt, a continuat Carl, care, chiar dacă stătea aproape de mine, era nevoit să ridice

vocea. Nu-i uşor de zis. Adică, am început să-mi fac griji când am auzit azi că poliția crede că a fost ceva în neregulă şi cu frânele maşinii lui Shannon şi că de-asta a căzut în prăpastie.

Nu m-am întors. Doar am ascultat răpăitul ploii. Un alt tunet. Se apropiau tot mai mult.

— Adică, era maşina mea, până la urmă, a continuat Carl. Şi ştiu că nu era nicio problemă cu frânele ultima oară când mersesem cu ea. Aşa că asta m-a pus pe gânduri. Tu şi Shannon urma să aveți un copil împreună, poate chiar aşteptai cu nerăbdare clipa şi vă făcuserăți planuri. Doar eu vă mai stăteam în cale. Şi atunci ce-ați făcut? Probabil că este destul de evident. Când trebuie să faci ceva riscant, dar e ceva ce ai mai făcut şi înainte cu succes, faci acelaşi lucru, nu? Ai umblat la frânele maşinii mele, aşa cum ai făcut cu frânele maşinii tatălui meu. Adică, probabil că ai descoperit o metodă mai rafinată, astfel încât criminaliştii să nu suspecteze nimic de data asta. Dacă nu aş fi omorât-o pe Shannon în bătaie înainte să plec la şedința cu investitorii din seara aceea de la Os Spa, aş fi murit eu, nu ea. Nu-i aşa, Roy?

M-am întors încet.

Carl stătea la doi metri de mine, cu puşca ridicată în dreptul pieptului. Avea degetele pe trăgaci, iar cele două țevi erau îndreptate spre mine. Mă cunoştea, ştia că era posibil să încerc ceva. Şi de data asta nu aveam la mine un lanț de bicicletă.

— Repetiție, am spus.

— Asta a fost?

— Şi tu ai ales aceeaşi metodă. Ca atunci când l-ai împuşcat pe Dog. Dar poate că repetăm şi greşelile. Pe Dog nu ai reuşit să îl ucizi, doar să îl răneşti. Şi a fost un accident. Cum o să reuşeşti să îți ucizi propriul frate?

Carl a zâmbit.

— Dragă Roy, vorba aia că prima dată e cel mai greu poate să fie adevărată sau nu, dar, oricum, am mai ucis de două ori de atunci. Pe fostul şerif şi pe Shannon. Nu, stai, de trei ori, dacă punem la socoteală şi copilul tău.

Am înghiţit în sec.

— Ce crezi că obţii, de fapt, dacă mă omori? Consiliul de administraţie n-o să-ţi dea postul înapoi acum, când ştie despre toate neregulile.

— O, dar uiţi de moştenire, Roy.

— De moştenire?

— Da. La asta mă gândeam în timp ce stăteam în casa cea nouă şi admiram Opgardul. Şi atunci m-am gândit că sunt singura rudă pe care o ai. Că dacă mori acum, eu moştenesc tot ce ai tu. Nu doar Opgardul, ci şi acţiunile la Os Spa. Că n-o să poţi să mă dai afară la şedinţa de mâine şi că eu, ca acţionar majoritar în devenire, aş putea practic să dau afară tot consiliul sau cel puţin pe membrii care nu-s încântaţi de ideea să rămân managerul hotelului.

Carl a râs, observând uimirea de pe faţa mea.

— Simplu, nu-i aşa, Roy?

— OK. Dar cum ai de gând să scapi neprins?

— Să scap de ce? Sigur n-o să mă acuze nimeni când o să afle că te-ai împuşcat în hambar.

— Sinucidere, adică. Cu o zi înainte să preiau Os Spa şi să te dau afară. Chiar îţi imaginezi că o să te creadă lumea?

— La prima vedere, s-ar putea să fie greu de găsit un motiv evident de sinucidere. Dar când se va afla că recent ai făcut spălături stomacale la spitalul din Notodden, oamenii şi poliţia vor înţelege că ai tendinţe suicidare de mult timp. Nu e neobişnuit în cazul bărbaţilor de vârsta ta. Uită-te la Fuhr.

— Fuhr?

Carl şi-a dat capul pe spate şi m-a privit încruntat.

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

— Serios? Aşa-i, aveai telefonul închis.

Carl a râs scurt.

— Jon Fuhr s-a sinucis. N-a apărut la conferința de presă şi a fost găsit la scurt timp după aceea. Poliția bănuieşte că a fost o supradoză de ceva. Dar, OK, el poate că a avut un motiv. Din ce a spus Bent Halden la conferință, pare că Fuhr şi-a asumat vina pentru erorile din primul raport.

— Erori? În raportul pe care l-am comandat noi?

— Nu, nu, e ironia sorții. S-a dovedit că în munte e un izvor subteran pe care nu-l descoperiseră şi care nu poate fi nici secat, nici deviat. Aşa că indiferent de condițiile geologice, tunelul Todde ar fi fost imposibil de construit. Halden a recunoscut că GeoData ar fi trebuit să-l descopere mult mai devreme şi să scutească societatea de costuri de circa 100 de milioane pentru planificare şi pre-producție. Fuhr s-a lăudat că primise recent foarte mulți bani, ceea ce a declanşat speculații că susținătorii tunelului l-ar fi mituit ca să evite deliberat orice referire la izvor în raport.

— Aşadar, drumul național...

— Va trece în continuare prin Os. Şi acum nu mai este niciun dubiu, nu mai e vorba de interpretarea unor date nesigure şi roci instabile. Şi orice tunel care ar fi construit s-ar transforma în râu.

Înțelesesem greşit mesajul de la Krane, care voia să ştie ce părere am despre GeoData şi *erorile din raportul lor anterior*. Şi mesajul evident ulterior, trimis după ce fusese găsit Fuhr. *Poți să comentezi cu privire la această tragedie şi la acuzațiile că Fuhr şi GeoData au mințit?*

— Că tot veni vorba despre râuri, a continuat Carl ridicând puşca la umăr.

M-am holbat în țeava armei. Apoi degetul lui a început să apese pe trăgaci. Nu-mi era frică. Eram doar obosit şi voiam să se termine odată.

— Stai!

— De ce?

Se uita la mine cu un singur ochi, celălalt era închis.

— Nu poți să tragi în mine cu carabina de la doi metri şi să pară sinucidere. În primul rând, o să se vadă după cum e împroşcat sângele că n-am făcut-o eu. Şi în al doilea rând, nu e sigur că o să mor pe loc şi atunci o să fie urme peste tot. Cine se sinucide cu carabina, pune țeava în gură.

— Aşa, şi? Ce sugerezi?

— Să foloseşti puşca. Este atârnată pe hol. Şi are şi un cartuş pe țeavă.

— Ah, da?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Mă ajuți sau pui ceva la cale?

Am clătinat din cap.

— În primul rând, aş prefera să nu sufăr inutil. Şi în al doilea rând, eşti fratele meu. Dacă tot mor – şi nu că n-aş merita –, nu văd de ce să ajungă ultimul Opgard direct la închisoare doar pentru că nu poate gândi practic. Şi în al treilea rând...

— Da?

— În cazul în care cooperez, vreau să primească Natalie benzinăria şi clădirile din oraş.

Carl s-a gândit puțin.

— Poate să ia benzinăria.

— Şi proprietățile din oraş, am insistat. Ține minte că tu rămâi cu campingul şi cu acțiunile. Şi cu Opgard.

Carl a râs.

— S-a făcut. La urma urmei, ai avut mult de tras cu mine. Dar mă tem că o să te omor cu carabina.

— OK, dar atunci o să primesc încărcătura în gură, după cum se spune.

— Serios?

Părea sceptic.

— Uite, nu încerc nimic, am spus îngenunchind şi prinzându-mi mâinile sub curea. După, ştergi trăgaciul şi îl lipeşti de arătătorul meu drept. Şi apoi nu mai atingi nimic, laşi totul aşa cum e. Şi spui pe cât posibil adevărul când stai de vorbă cu poliția, adică despre ora la care ai ajuns acasă şi aşa mai departe. Ai intrat, nu m-ai găsit, te pregăteai să te duci la culcare, când ai auzit împuşcătura. Ai venit în hambar, m-ai găsit, ai verificat să vezi dacă mai trăiesc şi i-ai chemat. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Bine, hai să terminăm treaba.

Am deschis larg gura, sub privirile neîncrezătoare ale lui Carl. Apoi – cu multă grijă – a făcut un pas spre mine. Am închis ochii. Încă un tunet, mai îndepărtat de această dată. Apoi am simțit pe buze țeava dublă a carabinei şi am fost nevoit să deschid şi mai mult gura. Carl a împins țeava şi am simțit gustul amar de praf de puşcă şi oțel.

Citisem teoria despre motivul pentru care, în pragul morții, îți vezi viața în fața ochilor. Creierul caută cu disperare prin întreaga bancă de memorie după ceva care să-ți salveze viața. Eu nu mai voiam să-mi salvez viața, dar tot s-a întâmplat. A început cu Carl şi cu mine care sufeream de rău de maşină pe bancheta din spate a Cadillacului, în timp ce tata conducea şi fuma, iar mama se uita pe hartă. Tata a oprit ca să putem voma, ne-a ciufulit şi ne-a promis înghețată la următoarea benzinărie. O promisiune pe care şi-a respectat-o. Şi înainte să ajungem la Oslo, ne-am oprit la fiord şi am înotat în mare, în apă sărată. Şi mama a înotat, în timp ce tata se sprijinea de maşină, fumând şi privind. Când am ieşit, ne-a dat un prosop mare; îmi amintesc că zâmbea şi atunci m-am gândit că este fericit. Şi poate că era. În acel moment.

Apoi eu, în fața lui Carl, ținând în mână compunerea pentru care primisem notă bună. El zâmbea şi nega că mi-

ar fi corectat greşelile de ortografie, cu toate că vedeam corecturile.

Cadillacul plecând cu mama şi tata, în timp ce Carl şi cu mine priveam din curte.

Patru persoane în vechiul Volvo pe care-l primisem de la unchiul Bernard la majorat, mergând la dans în Årtun. Carl şi Mari, îndrăgostiții, pe bancheta din spate, Grete Smitt, care-l iubeşte pe Carl, pe scaunul pasagerului, iar eu, care o iubesc pe Mari, la volan.

Mari, după ce Carl şi-a tras-o cu Grete la beție, a venit la mine, oferindu-mi-se pe tavă, ca să se răzbune pe Carl. Atunci am înțeles că nu sunt îndrăgostit de Mari, ci de orice avea el, iar ea nu mai era a lui.

Moe în benzinărie, apăsat de ruşine şi frică, venit să cumpere o pastilă de a doua zi.

Shannon. Cu părul roşu-aprins revărsat peste o piele albă ca zăpada şi cu pleoapa închisă pe jumătate, de parcă mi-ar fi făcut cu ochiul. Eu, la adunarea din Varoddbroa, după ce m-am mutat din Os la Kristiansand ca să fiu departe de ea. Ea, într-o seară, pe treptele din fața uşii mele, în timp ce din păr i se scurgeau picături de ploaie şi mă ruga să o las să intre în casă.

Natalie întinsă în iarba-neagră. Miracolul de a găsi pe cineva pe care să-l iubeşti.

Zator. Priveliştea de la înălțime, când ştii că eşti sus, deasupra tuturor, şi ştii şi că într-o clipă o să plonjezi în abis.

Apoi am auzit împuşcătura. Dar în loc să se întunece, totul a părut să înceapă să meargă înapoi. Carabina a tresăltat şi țeava a ieşit din gura mea. Aşa se întâmplă când mori, viața merge în sens invers? Aveam să o câştig şi să o pierd pe Natalie de trei ori înainte ca ea să întinerească? Urma să o revăd pe Shannon? Tata şi mama, Moe, Willumsen, fostul şerif şi toate celelalte fantome aveau să se

trezească din morți? Aveam să o văd pe Natalie adolescentă, plecând din benzinărie fără să o mai întâlnesc vreodată? Am simțit ceva cald scurgându-se pe obraji şi buze şi am scos limba fără să mă gândesc. Am recunoscut imediat gustul. Nu de lacrimi, ci de sânge.

Am deschis ochii.

Dar Carl nu mai era în fața mea. Mă holbam în bezna de dincolo de uşa deschisă a hambarului şi vedeam doar lumina din bucătărie. Deci eram viu, nu? Împuşcătura. Probabil că fusese un tunet. Încă un fulger a luminat toată casa. Lângă peretele vestic am observat o siluetă. Poate că murisem, poate că vedeam ce voiam să văd, poate că acesta este paradisul. Pentru că era ea, Natalie, ținând un instrument muzical la care cânta, deşi ploua atât de tare, încât nu auzeam nimic. Apoi s-a lăsat iar întunericul şi ea a dispărut.

Un geamăt. În sfârşit, m-am uitat în jos.

Era Carl.

Era întins pe jos în fața mea, palid la față. Dar cămaşa lui albă era colorată. În roşu.

Mă fixa cu privirea în timp ce bâjbâia după carabină. A reuşit să o atingă cu două degete, după care am tras-o spre mine. M-am întors şi am sprijinit-o de BMW-ul din spatele meu. Am observat că grila de aerisire era stropită cu sânge.

— Ce... ce s-a întâmplat? a întrebat Carl cu o voce răguşită.

Eram încă în genunchi, cu privirea ațintită în întuneric.

Apoi a venit în lumină Natalie, cu părul ud.

— Bună! a spus ea.

Greşisem, nu avea un instrument muzical în mână, ci o puşcă.

— Bună! am răspuns eu, incapabil să mă gândesc la altceva.

— V-am văzut când am ocolit casa ca să vă bat la uşă. Avea de gând să...

— Da, am spus ridicându-mă. Puşca de pe perete?

S-a apropiat.

— M-am grăbit cât am putut. E...

— Nu încă.

Ne-am uitat la Carl. Faţa îi devenea tot mai palidă, ca o ciocolată lăsată prea mult afară. Sângele i se prelingea de pe piepţii cămăşii şi cădea pe podeaua de lemn. Natalie trăsese din dreptul casei, de la o distanţă de 70-80 de metri. Glonţul îl lovise pe Carl în spate şi ieşise prin piept. Când m-am întors, am văzut că în capota ridicată a maşinii se zărea o adâncitură aproape imperceptibilă unde se oprise glonţul.

— O să...

— Nu, am răspuns. N-are cum să supravieţuiască.

Natalie m-a privit ca şi cum voia să mai întrebe ceva, spre exemplu, de unde ştiam că nu poate fi salvat. Dar poate că expresia mea a făcut-o să se răzgândească.

— Poţi să-mi aduci cuţitul de vânătoare? am întrebat-o uitându-mă la Carl, care se zvârcolea ca peştele în cârlig. E în ultimul sertar de jos al comodei de pe verandă.

— Bine.

Natalie s-a făcut nevăzută în întuneric. I-am văzut spatele când a fulgerat din nou. Tunetul s-a auzit ca în surdină.

M-am ghemuit lângă cadavrul viu. Carl deschidea şi închidea gura şi şuiera ca un pneu spart.

— O să mor, nu?

După atâţia ani, dialectul din Os suna aproape străin din gura lui.

— Mda, am spus. Ai vreo ultimă dorinţă?

Carl dădea impresia că încerca să râdă.

— La fel ca tine, a şuierat el. Să ai grijă ca numele regelui din Os să fie Opgard.

— Nu ştiu dacă sunt interesat de titlu.

— Poate că tu nu ştii, dar eu ştiu. Pentru că mereu ai vrut să ai ce era al meu.

— Chiar aşa?

— Tronul. Pe Shannon. Da, şi pe Mari când eram adolescenţi, ştiu şi asta. Chiar şi atenţia din partea tatălui nostru, mai puţin partea cu... în fine, ştii tu. O prostie, dar e adevărat, nu?

M-am cutremurat. Era oare adevărat?

Pleoapele lui Carl erau pe jumătate închise şi părea că adoarme. L-am prins de mână şi am strâns, iar el mi-a răspuns.

— Ce o să faci cu cadavrul? a şoptit el.

— N-am avut încă timp să mă gândesc.

— Ba da, ai avut. Gândeşti repede când e vorba de lucruri practice. Care-i planul?

— Eşti sigur că vrei să ştii?

— Nu sunt sigur, dar poţi să mă minţi dacă e prea diabolic.

— Te îngrop aici, la fermă. Într-un loc cu privelişte.

Carl a râs şi a tuşit în acelaşi timp.

— Eşti în stare să minţi mai bine de-atât!

Avea pete de sânge pe bărbie şi buza de sus.

— Afară, pe câmp, am spus. Adânc, ca să nu te dezgroape vulpile.

— Mai bine.

A zâmbit, iar buzele lui semănau cu nişte larve.

— Bine. Mulţumesc.

Natalie a reapărut din întuneric. Mi-a întins cuţitul de vânătoare cu lamă lată ţinându-l cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un instrument chirurgical, iar eu, un chirurg. Era cuţitul tatălui meu, cel cu care îi curmasem suferinţa lui Dog.

— Eu ies, a spus Natalie.

— Te rog.

Am rămas uitându-mă la cuţit. Era un model brutal, cu un şanţ într-o parte, pe unde să se scurgă sângele când tranşai prada.

— Mă doare îngrozitor, Roy. Poți, te rog, să termini?

Am încuviințat, dar nu m-am putut mişca. Mi-am dres glasul.

— Dacă ai avea şanse, în cazul în care-l sun acum pe Stanley?

— Gândeşte-te puțin, Roy, a gemut el, atât de încet, încât a trebuit să mă aplec ca să îl aud. Supraviețuiesc, mâine sunt dat afară, sunt declarat falit şi trebuie să mă mut singur în casa aia nenorocită, pentru că Mari n-o să-l părăsească pe Dan până la urmă. Natalie o să ajungă la închisoare pentru că a încercat să mă omoare, iar eu, pentru că am încercat să te omor pe tine. Dar dacă mor, dispar toate problemele, şi pentru tine, şi pentru mine. Deci, te rog, pot să nu supraviețuiesc? Şi poți, te rog, să termini odată?

M-am aşezat pe jos în spatele lui şi l-am prins de părul des şi negru cu mâna stângă. Părea un déjà-vu, ca în nopțile în care coboram în patul lui după ce trecea tata pe acolo, mă întindeam în spatele lui şi îl alinam, în timp ce el dormea şi eu îl mângâiam pe păr pe frățiorul meu.

I-am tras capul în spate, l-am prins cu brațul drept şi am lipit vârful cuțitului de partea stângă a gâtului.

— Ce părere ai? i-am şoptit la ureche. Numele Os Spa sună cam rigid. Ce zici dacă îl redenumim Carl?

— Eşti un idiot, a mormăit el.

— Vorbesc serios.

Buzele lui deja palide au schițat un zâmbet.

— O să mă gândesc, a şoptit el.

Apoi am împins vârful cuțitului în carne şi am tras lama spre dreapta, asigurându-mă că mențin apăsarea.

Sângele a început să curgă, până am ajuns la carotidă şi atunci a țâşnit. Trei jeturi boltite s-au împrăştiat pe podea. Atunci s-a terminat, iar Carl s-a lăsat moale în brațele mele.

L-am aşezat jos cu grijă şi m-am ridicat. L-am privit zăcând într-o baltă de sânge. Nu simțeam nimic. Nu mă

gândeam la nimic. În afara faptului că trebuia iar să raşchetez podeaua ca să îndepărtez sângele.

45

Aud că de obicei persoanele îndoliate pot să îşi ascundă durerea dacă reuşesc să îşi ţină mintea ocupată cu pregătirile pentru înmormântare. Nu ştiu dacă de-asta m-am simţit remarcabil de neafectat de moartea lui Carl. Sau poate fusesem distrus cu ani în urmă şi nu mai aveam capacitatea să jelesc.

În fine, pe Carl nu l-am înmormântat pe câmp, aşa cum îi promisesem.

Pentru că avusese dreptate. De ce să rişti cu ceva nou, când poţi repeta o metodă cu care ai avut succes înainte?

Aşa că am pus mobilul lui pe masa din bucătărie, l-am înfăşurat pe Carl în saci de gunoi, i-am pus cadavrul în portbagajul BMW-ului şi am mers cu el şi cu maşina lui Natalie la service. Ora şi vremea erau perfecte. Benzinăria era închisă şi nu era nici ţipenie pe-afară, unde ploaia continua fără oprire.

Am deschis uşa şi am intrat cu maşina, iar Natalie m-a ajutat să pun cadavrul înfăşurat în cupa tractorului. Am turnat în cupă ce mai rămăsese din dizolvantul Fritz. Când ridicam cupa până sub acoperiş, deja auzeam bolborositul şi sfârâitul reacţiei. Ne-am lăsat acolo telefoanele mobile, după care ne-am întors la maşini şi am pornit spre est. Am oprit la acelaşi popas pustiu unde mă întâlnisem cu Jon Fuhr.

Unde primisem scrisoarea tipărită pe care o scosesem acum din buzunar şi pe care o pusesem pe bancheta de lângă mine.

M-AM SĂTURAT DE VIAŢA ASTA. ADIO. OPGARD.

Am şters volanul şi alte locuri unde m-am gândit că s-ar putea să fi lăsat urme, deşi probabil că n-o să fie nicio anchetă serioasă, iar nişte urme ale fratelui mai mare al victimei în maşină oricum n-ar fi părut suspecte.

Apoi m-am dat jos, am şters cheile pe care le-am pus pe una dintre roţile din faţă, mi-am acoperit urmele paşilor când m-am îndepărtat şi am urcat în Mitsubishi-ul lui Natalie.

Am mers în tăcere; se auzea doar sunetul ploii şi al ştergătoarelor. Până acum vorbiserăm doar despre aspectele practice care trebuiau rezolvate imediat. Acum era momentul să vorbim şi despre celelalte. Cele care erau acolo, care trebuiau scoase la lumină. Dar nu am făcut-o. Poate că aveam amândoi nevoie să ne relaxăm un pic. Să lăsăm creierul şi corpul să se odihnească după ce se întâmplase.

Într-un final, eu am fost cel care a rupt tăcerea.

— De ce te-ai întors?

A urmat o altă pauză lungă, dar am observat că tot înghiţea în sec, ca un copil care încearcă să-şi reţină lacrimile.

— Pentru că ştiu, a spus ea cu vocea sugrumată.

A încercat să mai spună ceva, s-a oprit, a tras aer în piept. Am aşteptat. Apoi a început din nou.

— Ai făcut-o pentru că ai crezut că tata era cel care mă violase. Nu ştiu dacă ai făcut-o pentru că mă iubeşti, poate că ai fi făcut-o oricum, pentru ce i-a făcut taică-tu lui Carl. Dar te înţeleg şi asta mă sperie. După ce am plecat, mi-am dat seama că *dacă* m-ar fi atins tata, atunci aş fi vrut să-l omori – sau să-l omor eu. Că sunt ca tine. Că aş fi putut fi un ucigaş. Iar acum...

Pe obraz i se scurgea o lacrimă.

— ...sunt un ucigaş.

— Nu. Eşti o persoană care salvează vieți. Pe a mea ai salvat-o de două ori.

Şi-a şters lacrima cu dosul palmei şi a suspinat.

— N-am de gând să devină un obicei, dacă la asta te gândeşti.

Am zâmbit.

— Norocul meu că te-ai grăbit să-mi şi spui.

— Idiotule, nu *asta* mă grăbeam să-ți spun.

— Nu? Atunci ce?

— Un idiot, a spus ea şi şi-a şters nasul cu mâneca de la jachetă.

— Da, iar idioții au nevoie să le spui lucrurile pe şleau.

A oftat exasperată.

— M-am gândit că trebuie neapărat să îți spun că te iubesc.

Am țintuit-o cu privirea.

— Cât de mult...

— Foarte mult!

Am râs. Chiar aşa.

Natalie a aşteptat în fața atelierului cât m-am dus să aduc telefoanele. Sus, în cupă, nu se mai auzea nimic, dar mirosea pestilențial şi, până am ajuns afară, mi-am ținut respirația. Când eram întinşi în patul ei, după ce am stins lumina ca să dormim câteva ore înainte de şedința consiliului de administrație, am avut impresia că adormise, dar i-am simțit mâna mângâindu-mi abdomenul. M-am întors către ea, puțin surprins – asta îşi dorea cu adevărat, atât de curând după ce ajutase la uciderea unei persoane ale cărei rămăşițe se dizolvau la doar câteva sute de metri de locul în care ne aflam?

Ochii îi străluceau în întuneric şi nu, nu interpretasem greşit gestul. Şi mi-am dat brusc seama că nu se întâmpla în ciuda celor prin care trecuse, ci datorită lor. Nu că s-ar fi transformat într-o psihopată căreia îi plăcea să ucidă, ci

pentru că prezența morții ne trezeşte pofta de viață, dorința de a o prelungi, de a duce mai departe ceva din noi.

În mai puțin de un minut după ce am terminat, a adormit ca un copil, cum se spune.

Exact când intram în parcarea de la Os Spa, am zărit-o pe Rita Willumsen coborând din Saabul ei Sonett.

— Bună dimineața! m-a salutat ea. Arăți bine.

— Mulțumesc, şi tu la fel, am răspuns şi vorbeam serios.

Era însă evident că ea nu vorbea serios. Abia dacă dormisem, iar dimineață, când mă uitasem în oglindă, arătam cu zece ani mai bătrân decât omul care se dusese la culcare cu câteva ore înainte.

— Şi felicitări pentru iubita ta, a adăugat ea în timp ce ne îndreptam spre intrare. Ai găsit o fată care e şi isteață, şi stilată.

Aproape că am zis *mulțumesc, şi tu la fel*, dar am reuşit să mă abțin.

Am trecut în revistă motivele pentru care era brusc atât de generoasă cu mine, băiatul pe care îl ținuse cândva pe post de animal de companie, dar era şi aproape sigură că era responsabil pentru faptul că a devenit văduvă.

Lista era scurtă. De fapt, avea doar două puncte. Unul era că Olsen îi spusese că-l aveam la mână, ceea ce însemna că era şi ea implicată în ilegalitățile legate de vânzarea terenului pentru camping.

Dar mă îndoiam că-i spusese ceva, aşa că pariam pe cel de-al doilea punct. Că Rita înțelesese în mare ce urma să se întâmple la şedința consiliului de administrație spre care ne îndreptam şi că, după aceea, era categoric avantajos să fiu de partea ei. Pentru că, deşi Rita era un suflet sensibil... de fapt nu, să reformulăm – deşi Rita era capabilă de antipatii puternice, era întâi şi întâi un om de afaceri pragmatic, care ştia să-şi joace cărțile cum impunea situația.

Ceilalți şase membri ai consiliului erau deja la locurile lor când am intrat noi în sala de şedințe spațioasă, exact la ora la care era programată întâlnirea. Am salutat pe toată lumea şi apoi m-am aşezat, observând că lăsaseră liber, conştient sau nu, scaunul din capul mesei unde stătea de obicei preşedintele Jo Aas.

— Mai bine îl aşteptăm pe Carl, a spus Aas, uitându-se la ceas.

Toți, inclusiv eu, ne-am rezumat să încuviințăm.

Cât aşteptam, conversația s-a învârtit în principal în jurul dezvăluirii GeoData despre izvorul subteran şi cum era şi mai sigur acum că drumul o să treacă în continuare prin Os, dar şi a sinuciderii tragice a persoanei care era evident că făcuse greşeala inițială. Poate că tocmai discuția despre sinucidere a adus o schimbare a atmosferei când am zis că ultima dată când îl văzusem sau avusesem veşti despre fratele meu fusese aseară târziu, când mă trezisem pe canapeaua de la Opgard, iar el tocmai plecase cu maşina.

— Am încercat să îl sun de mai multe ori, a spus Aas încruntându-se. Nu răspunde.

— Se poate. Natalie a venit să mă ia imediat ce a plecat Carl şi atunci telefonul lui era pe masa din bucătărie.

M-am uitat şi eu la ceas.

— E uituc, dar e ciudat că nu s-a întors să-l ia. Şi, desigur, e puțin îngrijorător că nu e aici şi nici n-a luat legătura cu nimeni, ca să spună că nu poate să vină sau că întârzie.

Am afişat o față serioasă printre celelalte fețe din jurul mesei. Şi mi-am dat seama exact la ce se gândeau. Că nu e ceva nemaiauzit în Os ca oamenii care-şi pierd slujba să se sinucidă.

— De obicei, apar până la urmă, a spus Jo Aas. De regulă. Dar, desigur, există şi excepții. Să sperăm că aceasta nu este una dintre ele. Oricum, trebuie să ținem şedința.

Şi a început prezentând ordinea de zi, după care am trecut direct la primul punct, alegerea noului preşedinte. Ceea ce era o formalitate.

— Cred că Roy este o alegere bună, nu doar pentru că deține peste jumătate din numărul de acțiuni şi prin urmare nu avem de ales, a spus Aas în râsetele celor aflați în jurul mesei. Aşa cum ştiți, Roy ştie ce înseamnă conducerea unei afaceri, având experiența de la benzinărie, Fritt Fall şi Meierigården, ca să enumerăm doar câteva dintre ele. Şi toate au fost destul de profitabile, din câte ştiu. Dacă mă întrebați pe mine, hotelul şi consiliul de administrație o să se afle în cele mai bune mâini dacă ia Roy sceptrul.

Am fost ales cu aclamații, un alt cuvânt pe care rareori avusesem ocazia să-l folosesc.

— Ți-aş fi predat bucuros sceptrul, a spus Aas privindu-mă cu ochi luminoşi. Dar mă tem că este doar o expresie, în fapt nu am avut sceptru nici pe vremea când eram primar.

Ceilalți membri ai consiliului au râs. Eu m-am mulțumit să zâmbesc; e înțelept să nu râzi din orice când fratele tău mai mic lipseşte şi eşti îngrijorat din cauza lui. Partea proastă e că *eram* îngrijorat. Tot ce se petrecuse noaptea părea atât de ireal acum, încât o parte din mine se întreba dacă nu cumva o să-l văd intrând pe uşă şi o să răsuflu uşurat ştiind că fusese doar un coşmar.

— În fine, a continuat Aas, de-acum înainte tu conduci oficial şedința, Roy.

— Mulțumesc, am răspuns. Dar aş rămâne recunoscător dacă o să continui tu azi, Jo.

I s-au încrețit câteva riduri, dar mai puține decât prima dată când îi spusesem pe numele mic.

— Sunt onorat, a răspuns el. Următorul punct pe ordinea de zi este numirea unui nou director general.

S-a descurcat de minune, evitând cuvinte ca „demitere”, „înlocuire”, „concediere”. Dar s-a petrecut ceva în încăpere,

ca şi cum cei prezenţi şi-ar fi amintit ce putea să însemne scaunul gol de la masă.

— Propunerea lui Roy şi Carl este ca postul să fie preluat de Roy. Este o propunere bună, din moment ce Carl consideră că e momentul să se retragă. Şi spun asta pe baza discuţiilor pe care le-am avut cu Carl şi, evident, ar fi cel mai bine dacă ar fi de faţă şi ar putea să ne explice.

— La drept vorbind, are prea puţină importanţă ce crede Carl, a intervenit unul dintre membrii consiliului. Dacă Roy vrea să-l dea afară, este decizia lui.

Un deget cu unghia vopsită în roşu s-a ridicat în aer.

— Da, Rita? a spus Aas.

— Opinia lui Carl este foarte importantă, a spus ea. La fel ca majoritatea conducerii, a semnat un contract în baza căruia primeşte o compensaţie în schimbul renunţării la obişnuita clauză de protecţie împotriva concedierii arbitrare. Prin urmare, consiliul poate să îl concedieze pe Carl oricând, unilateral şi fără nicio explicaţie. Dar dacă el alege să demisioneze, atunci renunţă şi la această compensaţie, care este egală cu salariul pe doi ani, dacă îmi amintesc corect. Salariul lui Carl este atât de mare, încât cred că este necesar să clarificăm dacă este vorba despre o concediere sau o demisie înainte să fie angajată o altă persoană. În cazul în care consiliul îl concediază pe Carl acum, înaintea unei posibile demisii, ar fi ca un atac preventiv...

— Un ce? a întrebat Aas.

— Un atac înainte să atace potenţialul inamic, am răspuns eu.

Ridicând o sprânceană, Aas s-a uitat la cei din jurul mesei, ca să se asigure că nu doar el auzea termenul pentru prima dată.

— În primul rând, este vorba despre consecinţele economice pe termen scurt, a continuat Rita. În al doilea rând, sunt consecinţele pe termen lung, adică în ce mod va

afecta concedierea lui Carl reputația pe care o are Os Spa. Dacă se va dovedi că – în ciuda a ceea ce crede fostul preşedinte al consiliului – nu vrea să plece de bunăvoie, am o propunere pentru oferta pe care i-o va prezenta consiliul. Şi anume să i se permită să demisioneze formal în schimbul unei compensații mai mici, să zicem salariul pe un an şi jumătate, căreia o să-i spunem bonus pentru treaba bună pe care a făcut-o şi nu paraşută de siguranță. Este un aranjament care asigură o economie de şase salarii şi protejează reputația companiei şi pe a lui Carl. Dacă sunteți de acord cu propunerea mea, atunci sugerez ca până ne dă Carl un răspuns să amânăm numirea unui nou director şi să convocăm o nouă şedință imediat ce-l primim.

Aas s-a uitat iar la cei prezenți. Toți au încuviințat, inclusiv eu, şi m-am gândit că Rita Willumsen era prima persoană pe care aveam să o rog să facă parte din noul consiliu de administrație.

Începuse să se înnopteze când am văzut Land Roverul lui Kurt Olsen intrând în benzinărie. A oprit departe de pompe, aşa că am ghicit de ce venise. Iar când a intrat clătinându-se pe uşile glisante, am observat că avea înfățişarea unui preot care merge la o înmormântare.

I-am făcut semn lui Egil să se ocupe singur de clienți şi m-am dus să îl întâmpin pe Kurt.

Când am ajuns în spatele benzinăriei, el şi-a aprins o țigară, iar eu am luat un Berry sub buză. În timp ce stăteam cu fața spre apă, Kurt mi-a explicat că primise un apel de la Grete Smitt – o clientă îi spusese că a văzut maşina lui Carl la un popas la est de limita localității. Şi cum auzise deja că fratele meu n-a apărut la şedința de dimineață, se gândise că e de datoria ei să transmită informația.

Am încuviințat.

— Este bine că avem o bursă neoficială de informații la Grete.

— Da, bârfa locală are rolul ei. În fine, am mers cu maşina până acolo şi am verificat. Era, într-adevăr, maşina lui. Şi un bilet pe scaunul pasagerului. Nu e niciodată un semn bun când vezi ceva care aduce a scrisoare. Un semn şi mai rău este când găseşti cheile maşinii pe roata din stânga-faţă.

— Aşa este, am spus. Dar nu e cazul s-o iei pe după plop, Kurt, spune-mi direct.

— Îmi pare rău.

A tras în piept cu atâta forţă, că am văzut cum se consumă ţigara. A scos fumul.

— Pare să fie un bilet de sinucigaş, Roy.

— Sinucigaş?

— Termologie de poliţie. Şi-a luat viaţa.

Term*in*ologie, m-am gândit în sinea mea, dar nu am spus nimic.

— Mă scot din minţi cuvintele astea din Oslo, a spus el. Şeful postului de poliţie?

A pufnit în semn de dispreţ. Probabil s-a bucurat de digresiune.

— Ce scria în bilet? l-am întrebat, pentru că ar fi fost straniu dacă nu aş fi făcut-o.

— Să vedem, a spus Kurt şi a scos telefonul.

Probabil făcuse fotografii.

M-AM SĂTURAT DE VIAŢA ASTA, m-am gândit. ADIO. OPGARD.

A citit-o cu voce tare, iar eu am dat din cap foarte lent, ca şi cum aş fi avut nevoie să diger acele cuvinte.

— Şeful secţiei de poliţie de acolo cercetează la faţa locului cu câinii, a spus Kurt. Dar mă îndoiesc că va găsi ceva. De la popas şi până la apă este o râpă abruptă.

— Da, cred că ştiu popasul.

— Desigur, se poate să nu fie ce ne temem...

Ce sperăm, mi-am spus. *Pentru că şi tu ai dormi mai bine dacă ai şti că nu mai putea să se ducă la poliţia din Notodden*

sau din Oslo şi să anunţe că şeful secţiei de poliţie din Os nu a verificat informaţii credibile despre mai multe crime. Numai că n-am şi rostit cuvintele, doar le-am gândit. După cum şi Kurt bănuia că asta era opera mea. Exact, eram în aceeaşi barcă. Şi de aceea nu mi-am pierdut calmul când l-am văzut privind spre atelier şi întrebându-se, probabil, dacă nu cumva istoria nu se repeta, dacă nu cumva se dizolva ceva acum în cupa tractorului.

Kurt a mai tras un ultim fum din ţigară.

— Însă dacă găsesc ceva, te anunţ de îndată, desigur.

— Mulţumesc.

A aruncat mucul de ţigară într-o băltoacă de pe asfalt şi s-a întors la maşină.

Am rămas locului şi m-am uitat la chiştocul ud de ţigară. Apoi l-am ridicat şi l-am aruncat la coşul de gunoi. Vreau ca locul să fie curat.

46

Chiar înainte de Paşte am primit un apel de la Liv Goebbel. Pe gheaţa de pe lacul Budal se aşternuse un strat proaspăt de zăpadă, iar soarele era orbitor unde stăteam, pe terenul campingului. M-am îndepărtat puţin de Glen Moore şi de cei doi ingineri norvegieni care încă discutau despre ce unde ar trebui construit, arătând pe rând spre planuri şi spre teren. Goebbel mi-a spus că reuşise să convingă tribunalul că decesul nu putea fi pus sub semnul întrebării şi obţinuse o hotărâre judecătorească de pronunţare a decesului – un cuvânt care, trebuie să recunosc, m-a împietrit când l-am auzit prima dată –, ceea ce însemna că, în sfârşit, Carl Opgard fusese declarat mort şi putea fi deschisă succesiunea. Deşi nu era prea mare lucru de

discutat, pentru că fratele meu nu lăsase niciun testament, iar eu eram singura rudă apropiată. Cât despre bani, nu prea era profitabil, Carl strânsese mai multe datorii decât bani, ca să zic aşa. Dar bineînţeles că avea proprietăţi şi nu trebuiau vândute toate ca să acopere datoriile. Ca executor numit vândusem deja BMW-ul înainte de Crăciun, precum şi acţiunile la Os Spa, pe care le cumpărase Rita Willumsen în schimbul promisiunii că o să se ocupe şi de hotel, aşa cum mă ocupasem şi eu cândva de Saabul ei Sonett. După zâmbetul ei când a rostit cuvintele, am înţeles că voia să spună ceva cu subînţeles.

— Totul ar trebui să fie gata într-o săptămână sau două, m-a asigurat Goebbel. O să aibă loc vreo înmormântare pentru Carl?

— Un priveghi, am răspuns. Şi o piatră de mormânt lângă mama şi tata.

— Ah, foarte frumos.

— Mulţumesc, Liv. Ne vedem miercurea viitoare, la şedinţa consiliului de administraţie.

Am închis şi m-am uitat la ceas. I-am explicat lui Glen că stabilisem să iau prânzul la hotel cu Natalie şi că trebuia să plec.

— O să fie fabulos, a spus el entuziasmat. Imaginează-ţi pista după ce va ninge. Al dracului de fantastic.

Când am ajuns, cu o întârziere de zece minute faţă de ora stabilită, Natalie stătea la masa noastră obişnuită de lângă fereastră şi mă aştepta.

— Te rog să mă ierţi, ne-a cam luat valul, am spus eu şi i-am sărutat mâna pe care mi-a întins-o graţioasă.

Am simţit inelul pe buze.

— Bine, a zâmbit ea. Pari fericit.

— Sunt, am confirmat şi am chemat chelnerul care nu a întârziat să vină. Ceai şi salată Os pentru Natalie, iar pentru mine un păstrăv local şi apă.

— E bine că eşti atât de ocupat cu parcul. În acelaşi timp, trebuie să-ţi spun că începe să se vadă că ai mai puţin timp pentru altele, care sunt la fel de importante.

Am încuviinţat şi mi-am pus mâna peste a ei, care era aşezată pe faţa de masă albă.

— Ai dreptate. Ar trebui să ne luăm un weekend prelungit. Şi tu lucrezi prea mult, să ştii. Mă gândeam că după ce trece agitaţia de Paşte, am putea merge la Sant Jordi în Barcelona.

— Sant Jordi?

— Ziua Sfântului Gheorghe. Sărbătoarea catalană dedicată patronului oraşului. Femeia îi dăruieşte o carte bărbatului pe care îl iubeşte, iar bărbatul îi dăruieşte femeii un trandafir. Obiceiul e străvechi, de dinainte ca femeile să ştie să citească, dar cum în cazul nostru lucrurile stau invers, o să primesc bucuros trandafirul.

Ea a râs şi m-a lovit cu şerveţelul.

— Drăguţ. Dar nu voiam să spun că neglijezi relaţia noastră. Mă refeream la treaba ta de-aici, de la hotel.

— Bine, am răspuns, aşezându-mi şervetul în poală, în timp ce chelnerul aducea pâinea proaspăt coaptă şi *tapenade* de măsline. Despre ce e vorba?

— Am făcut o listă.

Am zâmbit, dar privirea ei îmi spunea că vorbeşte serios.

— *Trebuie* luate nişte decizii, a continuat ea. Câteva decizii care *pot* fi luate.

— *Pot* fi luate?

— Bine, sugestii proactive.

— De la tine?

— Şi de la alţii. Sunt foarte mulţi oameni capabili aici, la toate nivelurile. Şi niciun manager nu poate fi bun la toate, aşa că trebuie să ştie să asculte.

— Dragă, ascultă...

— Ştiu, Roy, tu ştii să asculți. Problema este că, momentan, nu ai *timp* să asculți. Şi trebuie să găseşti o soluție, asta-i tot ce spun.

Am încuviințat. M-am uitat la mâinile ei în timp ce întindea pateul pe pâine. Îşi pusese inelul înapoi pe deget a doua zi după Noaptea Fritz, noaptea în care luase puşca de pe peretele verandei de la Opgard şi îl împuşcase pe Carl. Venise, înțelesese ce se petrecea, analizase variantele, luase o decizie şi făcuse ce trebuia. Şi mă întrebasem dacă ăsta nu-i genul de situație imaginară care li se prezintă în SUA celor care vor să se angajeze în posturi de conducere, ca să vadă cât sunt de interesați de rezultate.

— Înainte să îmi arăți tu lista, vreau să îți arăt eu ceva, am spus.

— Ah, da?

— După prânz.

În timp ce mâncam, Natalie mi-a povestit despre o altă ofertă de angajare pe care o primise, de această dată din partea unui important lanț hotelier care o voia în echipa de la sediul central. Natalie a spus că deşi era măgulitor, ea îşi dorea să lucreze acolo unde se petrec lucrurile, în prima linie, la hotel. Discuția noastră era întreruptă constant de persoane care se apropiau să ne salute. Noul primar Voss Gilbert, directorul băncii Asle Vendelbo şi Dag Cappelen, coordonatorul lucrărilor de modernizare a drumului național. Făceau comentarii despre aripa nouă, despre vreme şi despre perspectivele pe care le avea Os FK în sezonul viitor, iar noi încuviințam un subtext care poate că exista, poate că nu. Până şi Dan Krane a venit şi mi-a strâns mâna, doar ca să mă salute. Se îmblânzise acum, dându-şi seama că pentru el importantă era păstrarea statu-quoului, după ce se mutase cu Mari în casa mare şi aşteptau al patrulea copil.

— Dumnezeule! a exclamat Natalie după ce a plecat Krane. Se pare că acum toată lumea este supusă şi vrea să îți sărute inelul.

Mi-a luat câteva secunde să îmi dau seama că nu se referea la partea anatomică spre care îmi zburase inițial gândul, ci la scena finală din *Naşul*.

După ce am plătit – nu amestec cheltuielile personale cu cele ale companiei, cum făcea Carl –, Natalie şi cu mine am urcat în Volvo, despre care atât Erik, cât şi Kurt sugeraseră că trebuia schimbat, din moment ce acum eram director de hotel şi aşa mai departe.

— Ce ai de gând? a întrebat Natalie când am întors pe un drum forestier înainte să ajungem în sat.

— Aşteaptă şi vei vedea.

După vreo două minute, am parcat şi am coborât.

Casa – cea căreia i se spunea Palatul regal – se înălța cu zăpadă strălucitoare pe acoperiş şi pe terenul din jur.

— Ce crezi? am întrebat-o.

— Este incredibil de frumoasă. Deci e practic terminată?

— Mda. Mai rămâne doar să găsesc pe cineva care să stea aici.

— Poate găseşti un cumpărător de Paşte, a spus Natalie. Atunci o să apară pe-aici toți bogătaşii din Oslo. Putem pune un anunț de vânzare în hotel. Este la fel de frumos şi înăuntru?

— Hai să ne uităm!

Zăpada nu fusese curățată, aşa că era un strat gros, iar pantofii lui Natalie nu erau deloc potriviți, aşa că am ridicat-o şi am dus-o în brațe pe trepte şi apoi peste prag.

— Dumnezeule! a exclamat ea.

Încă de la intrare se putea vedea priveliştea de dincolo de încăperea spațioasă, deschisă şi încă nemobilată. Cu o seară înainte pornisem încălzirea, aşa că şi-a scos pantofii şi s-a dus până la fereastră păşind pe parchetul nou.

M-am oprit în spatele ei şi amândoi am contemplat satul scăldat în lumina soarelui. Şi-a sprijinit spatele de mine, iar eu am îmbrăţişat-o.

— Tot crezi că ar trebui să punem anunţul de vânzare? i-am şoptit la ureche.

La început, s-a încordat. Nu am mai spus nimic. Doar am aşteptat. Apoi – după un timp – a început să tremure de râs.

— Şmecherule!

— Tu ai cerut-o.

— Eu? Eu nu am...

— Un salariu mai mare, un loc de muncă mai bun, o locuinţă mai bună, un bărbat – condiţiile tale ca să rămâi în Os. Ţii minte?

— Da, Ţin minte. Şi mai ţin minte că am spus şi „în ordinea asta”.

— Ştiu. Aşa că următoarea întrebare este dacă accepţi postul de director al hotelului Os Spa. Şi ce salariu ţi-ai dori, desigur. Oricum, va fi necesară decizia consiliului.

M-a privit nedumerită.

— Vezi tu, postul va fi vacant pentru că actualul director o să fie ocupat să construiască un parc de distracţii.

Vedeam cum se învârteau rotiţele în spatele ochilor viu coloraţi.

— Dacă vrei să vezi, trebuie să mă însoţeşti, am spus.

Ea a râs scurt şi a clătinat din cap, mimând disperarea. Da, bine, nu era convinsă încă. Şi-a întors iar privirea spre Os, iar eu mi-am lipit obrazul de al ei.

— Uite, a spus ea, arătând cu degetul spre un nor ce cobora pe versantul muntelui Ottertind.

Era o avalanşă tăcută. Curând avea să ajungă în lac, dar era în mare parte zăpadă afânată, nu era destul de grea să spargă gheaţa. Zăpada avea să se împrăştie pe lac spre satul care se întindea, în siguranţă, pe celălalt mal. O aşezare cu nici 1 000 de locuitori, într-o municipalitate cu 3 000 de

locuitori cu totul, dar era o populație care putea să crească rapid. Satul e la 600 de metri altitudine, are veri scurte, dar călduroase şi uscate, şi ierni lungi şi grele. Oamenii muncesc mult şi nu vorbesc mai mult decât e nevoie, asta dacă nu consideri că un pic de bârfă locală nu e necesară.

Invidia este omenească şi un anumit nivel de competiție este sănătos, dar coeziunea este o cerință esențială pentru a supraviețui. Şi chiar dacă toți sunt egali în Os, când şi când au nevoie de o călăuză care să le arate drumul când dau de ceață, râpe adânci şi lupi.

Mi-am lăsat privirea să cutreiere peste peisajul din fața mea. Uite biserica. Uite Årtun. Nergard, cu Opgard înălțându-se peste vale. Piața şi locul de camping. Ceva mai departe, casa de rugăciuni, salonul lui Smitt şi benzinăria. Pierdusem şi câştigasem totul în acest sat.

Uram şi iubeam locul ăsta. La urma urmei, ce alte pretenții aş mai putea avea de la satul meu natal?

Avalanşa a ajuns pe gheața de pe lacul Budal şi o vreme zăpada s-a învârtejit în lumina soarelui, apoi s-a aşezat şi totul a fost ca înainte.

Cuprins

1. 1
2. 2
3. 3
4. 4
5. 5
6. 6

7. 7

8. 8

9. 9

10. 10

11. 11

12. 12

13. 13

14. 14

15. 15

16. 16

17. 17

18. 18

19. 19

20. 20

21. 21

22. 22

23. 23

24. 24

25. 25

26. 26

27. 27

28. 28

29. 29

30. 30

31. 31

32. 32

33. 33

34. 34

35. 35

36. 36

37. 37

38. 38

39. 39

40. 40

41. 41

42. 42

43. 43

44. 44

45. 45

46. 46